

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

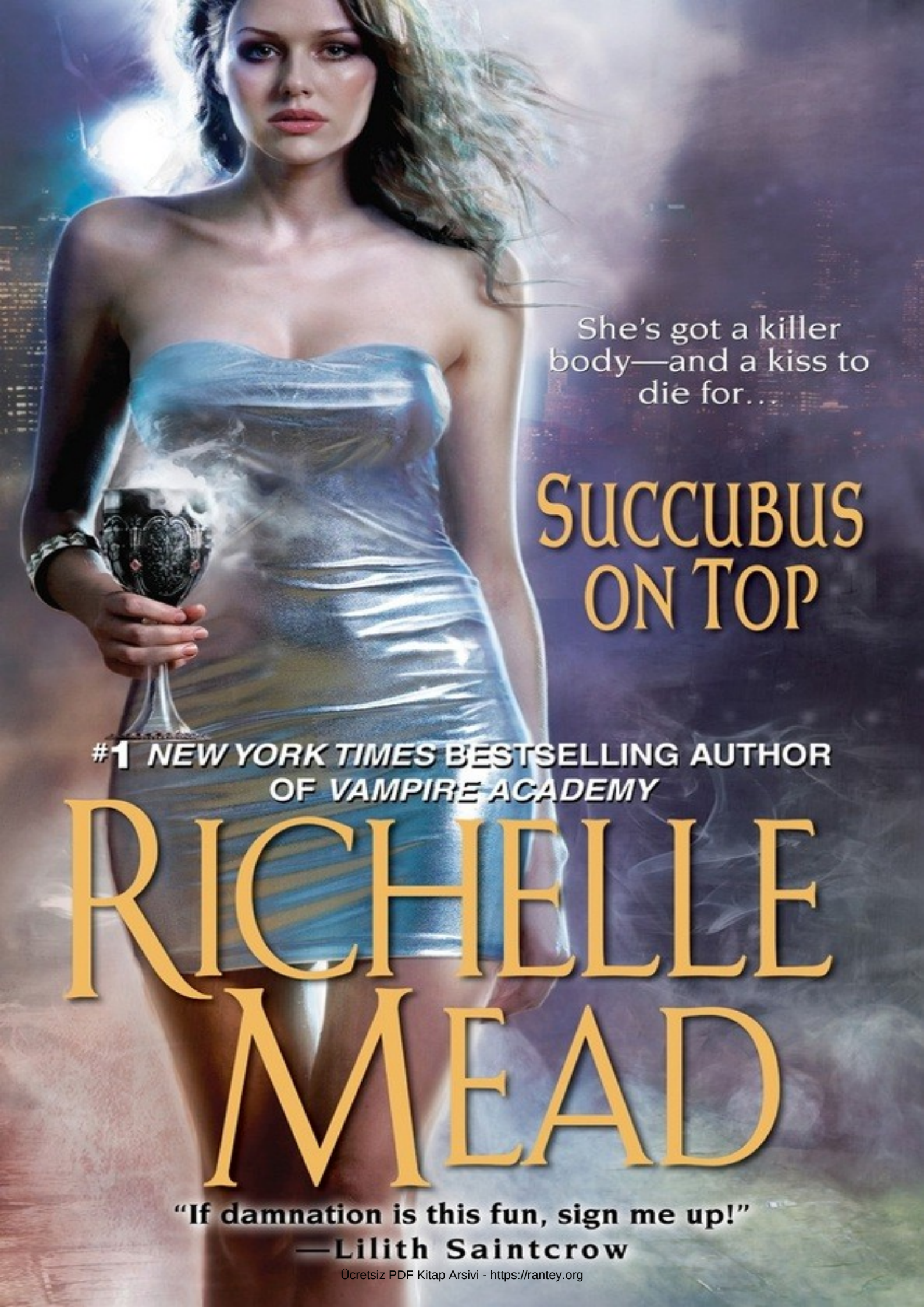
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the cover features a woman with long, wavy blonde hair, wearing a strapless, shimmering silver dress. She is holding a dark, ornate goblet in her right hand, from which a wisp of white smoke or steam is rising. The background is a dark, moody cityscape at night, with a bright light source on the left creating a lens flare effect.

She's got a killer
body—and a kiss to
die for...

SUCCUBUS ON TOP

**#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
OF VAMPIRE ACADEMY**

RICHELLE MEAD

"If damnation is this fun, sign me up!"

—Lilith Saintcrow

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SAKLANAN SUCCUBUS

"Onları yerine koy," dedi Bastien. "Yapmamız gereken-"

Tıklayın.

İkimiz de duymuştuk. Bastien'e paniklemiş bir bakış attım. "Söylediğini sanıyordum-" Ses tonu acımasızdı. "Biliyorum, biliyorum."

Eve biri girmişti.

Yatak odasında donup kalmıştık, ikimiz de gözlerimizi kırpamayacak kadar korkmuştuk. Alt katta kapı kapandı ve parke zeminde ayak sesleri net bir şekilde duyulabiliyordu. Kısık bir ses mırıltısı yükseldi, kelimeler duyulmuyordu.

"Ne yapacağız?" Fısıldadım. Görünmez olabilirdik ama yine de etrafta başkaları varken evin içinde sinsice dolaşmak istemiyordum. Bu aynı zamanda dikkat çekmeden ayrılmayı da sorun haline getirecekti.

Bastien kaşlarını çattı, görünüşe göre aşağıdaki kelimeleri ayırt etmeye çalışıyordu. "Bunların hepsi erkek sesi. Dana değil. Hadi ama."

Kollarımdan tuttu ve koridora doğru sürünerek çıktık.

**Richelle Mead tarafından
yazılan kitaplar**

Georgina Kincaid Serisi

SUCCUBUS BLUES

SUCCUBUS ON TOP

SUCCUBUS DREAMS

SUCCUBUS HEAT SUCCUBUS

SHADOWS SUCCUBUS

REVEALED

Eugenie Markham/Karanlık Kuğu Serisi

FIRTINA DOĞAN

DİKEN KRALİÇESİ

DEMİR TAÇLANDI

Kensington Publishing Corporation tarafından yayınlandı

SUCCUBUS ÜSTTE

RICHELLE MEAD

ZEBRA KİTAPLARI
KENSINGTON YAYINCILIK A.Ş.
<http://www.kensingtonbooks.com>

Telif hakkıyla korunan tüm materyaller Atıfçı Korumalıdır.

İçindekiler

[SAKLANAN SUCCUBUS](#)

[Richelle Mead'in](#)

[Kitapları Başlık Sayfası](#)

[İthaf Teşekkür Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Teaser bölüm

Teaser bölüm

Telif Hakkı

Sayfası

*Sonsuz dostluğunuz, cömertliğiniz ve internet erişiminiz için
Heidi ve John'a.
Muhtemelen tanıdığım en iyi insanlarsınız.*

Teşekkür

Her zaman olduğu gibi, ailemin ve arkadaşlarımla sürekli sevgisi olmadan hiçbir kitap yazılamazdı. Harika beta okuyucularına çok teşekkür ederim: Michael, David ve Christina. Sabrınız ve hevesiniz, Yazarın Tıkanmasının Gölgesinde Vadisi boyunca devam etmemi sağladı ve yazdığım hiçbir kelime desteğinizin benim için ne anlama geldiğini ifade edemez.

Yayın ekibime, menajerim Jim McCarthy ve editörüm John Scognamiglio'ya da teşekkürler, onlar (iyi) gerçeklik kontrolleri ve esnek teslim tarihleri konusunda mükemmeller. En iyi çabalarıma rağmen beni doğru yolda tutuyorsunuz.

Son olarak, bu kitabı bitirmek için öğretmenlikten emekli olmama izin verme konusunda çok cömert davranan sevgili sekizinci sınıf öğrencilerime her zaman minnettar olacağım. Hepinize en iyi dileklerimi sunuyorum ve yazdıklarımı gerçekten okuyacak yaşa gelene kadar sabırsızlanıyorum.

Bölüm 1

Şeytanlar korkutucudur.

Hangi dinden ya da kesimden olursanız olun, bu durum değişmez. Elbette absürt anları da var -özellikle de benim içinde bulunduğum çevrelerde- ama genel olarak insanların cehennemin şeytani hizmetkarlarından korkmak ve kaçınmak için iyi nedenleri var. Zalim ve merhametsizdirler, acı ve ıstıraptan zevk alırlar ve boş zamanlarında ruhlara işkence ederler. Yalan söylerler. Hırsızlık yaparlar. Vergi kaçırlar.

Yine de, tüm bunlara rağmen, şimdiye kadarki en korkunç şeytani eyleme tanık olmak üzere olduğumu düşünmeden edemedim.

Bir ödül töreni. Benim için.

Horatio, Cehennem İşleri'nin falanca bölümünün şeytan yardımcısı, karşımda durmuş, o ana bir ciddiyet havası katmaya çalışıyor ve bunu beceremiyordu. Gök mavisi polyester takım elbisesi ve ona uygun şal papyonunun büyük ölçüde suçlu olduğundan şüpheleniyordum. Favorileri de yardımcı olmamıştı. Muhtemelen yaklaşık altı yüzyıldır, gök mavisi polyesterin en son moda olduğu zamanlarda, cehennemin iç çemberlerinden çıkmamıştı.

Boğazını çok uzun bir süre temizleyerek, hepimizin dikkatini verdiğimizizi doğrulamak için toplananlar arasında ileri geri baktı. Amirim Jerome yakınlarda durmuş, son derece sıkılmış görünüyor, ara sıra saatine bakıyordu. Onun yanında Horatio'nun afacan asistanı Kasper sırtıyordu. Yanında yerde bir evrak çantası duruyordu ve elinde bir dizi kâğıt vardı. Yüzündeki hevesli, yalaka, fino köpeği bakışı terfi için yanıp tutuştuğunu gösteriyordu.

Bana gelince... ben de heyecanlı görünmek için zorlu bir savaş veriyordum ve başarısız oluyordum. Bu kabul edilemezdi elbette. Ben bir succubus'um. Tüm varlığım insanları -özellikle de erkekleri- inandırmaya ve bende istediklerini görmelerine dayanıyor. Bir kalp atışında mırıldanan bir bakireden boğucu bir dominatrise dönüşebilirim. Tek gereken biraz şekil değiştirmek ve bir tutam rol yapmak. İlk yeteneği insan ruhumu takas ettiğimde edinmişim; ikincisini ise zaman içinde edindim. Ne de olsa, yüzyıllar boyunca her erkeğe "Evet bebeğim, sen sahip olduğum en iyisiydin" deyip de şaklabanlık hakkında bir şeyler öğrenmeden duramazsınız. Mitler bizi ruhani, şeytani zevk yaratıkları olarak resmedebilir, ama dürüst olmak gerekirse, bir succubus olmak sadece ikna edici bir poker suratına ve iyi bir satış konuşmasına bağlıdır.

Yani bu ödül meselesi benim için sorun olmamalıydı. Ama Horatio suratımı asmamı kolaylaştırmıyordu.

"Bugün burada olmak bana büyük bir onur veriyor," dedi genizden gelen bariton sesiyle.

Gerçekten mi?

"Bizi büyük yapan şey çok çalışmaktır ve şimdi burada Büyük Kötülüğe kendini adayan ve her şeyini veren birini takdir etmek için toplandık. Bizi güçlü kılan, zamanın sonunda tüm hesaplar yapıldığında bu muazzam savaşta kazanmamızı sağlayacak olan böyle bireylerdir. Bu tür bireyler bizim saygımıza layıktır ve biz de onların bağlılıklarını ödüllendirerek bu zor zamanlarda zorluklara karşı koymanın ve hedeflerimiz için savaşmanın ne kadar önemli olduğunu herkese göstermeye çalışıyoruz."

Ardından ekledi: "Oysa çok çalışmayanlar, sonsuza dek yanmak ve cehennem köpekleri tarafından parçalanmak üzere umutsuzluğun ateşli çukurlarına atılırlar."

Bunun kıdem tazminatından nasıl daha uygun maliyetli olacağını belirtmek üzere ağzımı açtım ama Jerome gözüme takıldı ve başını salladı.

Bu arada Horatio Kasper'ı dürttü ve şeytan aceleyle altın kabartmalı bir sertifika uzattı. "Bu nedenle, bu Son Çeyrekte Gerekli Succubus Kotalarını Mükemmel Bir Şekilde Aştığınız ve Aştığınız için size bu Başarı Ödülünü sunmaktan büyük memnuniyet duyuyorum. Tebrikler."

Horatio elimi sıkı ve yaklaşık elli farklı kişi tarafından imzalanmış olan sertifikayı bana uzattı.

Bu belge şunu onaylar:

LETHA (diğer adıyla Georgina Kincaid), Seattle Başpiskoposluğu, Washington, Amerika Birleşik Devletleri, Kuzey Amerika, Dünya'daki Succubus, insan ruhlarının baştan çıkarılması, lanetlenmesi ve yozlaştırılmasında üstün performans göstererek bu Son Çeyrekte Gerekli Succubus Kotalarını Mükemmel Bir Şekilde Aşmış ve Geçmiştir.

Okumayı bitirdiğimde herkes bana baktı, bu yüzden bir tür konuşma ya da başka bir şey beklediklerini düşündüm. Daha çok, bunu 8'e 10'luk bir çerçeveye sığdırdığım için başımın derde girip girmeyeceğini merak ediyordum.

"Teşekkürler. Bu ... harika."

Bu Horatio'yu tatmin etmiş görünüyordu. Akıllıca başını salladı, sonra Jerome'a bir bakış attı.

"Çok gurur duyuyor olmalısın."

"İstisnai olarak," diye mırıldandı baş iblis, bir esnemeyi bastırarak.

Horatio bana döndü. "İyi çalışmaya devam et. Kendini şirket düzeyinde bir terfi için sırada bulabilirsin."

Sanki ruhumu vermek zaten yeterince kötü değilmiş gibi. Zorla gülümsedim. "Peki. Burada hâlâ yapacak çok şey var."

"Mükemmel bir tutum. Çok mükemmel. Onunla iyi iş çıkardınız." Jerome'un sırtını dostça sıvazladı, patronum bundan hiç de memnun görünmüyordu. Arkadaşça okşamalardan pek hoşlanmazdı. Ya da kendisine dokunulmasından. "Peki, başka bir şey yoksa, muhtemelen-oh, neredeyse unutuluyordum."

Horatio Kasper'a döndü. Şeytan efendisine başka bir şey uzattı.

"Bunlar sizin için. Minnettarlığımızın bir göstergesi olarak."

Bana Applebee's için bir hediye kartı ve bazı Blockbuster ücretsiz kiralama kuponları verdi. Jerome ve ben bir an şaşkın şaşkın bakakaldık.

"Vay canına," dedim sonunda. Bu ödülün ikincisi muhtemelen Sizzler için bir hediye kartı aldı. İkincinin gerçekten de ilk kaybeden olduğundan asla şüphe etmeyin.

Horatio ve Kasper ortadan kayboldu. Jerome ve ben birkaç dakika sessizce durduk.

"Pirzola sever misin, Jerome?"

"Çok komik, çok komik, Georgie." Kitaplarımı ve sanat eserlerimi inceliyormuş gibi yaparak oturma odamda dolaştı. "Kota olayında iyi iş çıkardın. Tabii ki sıfırdan başlayınca başarılı olmak kolay, değil mi?"

Omuz silktim ve sertifikayı mutfak tezgahımın üzerine attım. "Gerçekten fark eder mi? Yine de sana şöhret kazandırıyor. Bundan hoşlanacağını düşündüm."

"Elbette biliyorum. Aslında, sözünüzü ne kadar iyi tuttuğunuz beni oldukça şaşırttı."

"Sözlerimi her zaman tutarım."

"Tüm sözlerini değil."

Sessizliğim onu gülümsetti. "Peki şimdi ne olacak? Kutlama için dışarı mı çıkıyorsun?" "Nereye gittiğimi biliyorsun. Peter'a gidiyorum. Sen gitmiyor musun?"

Soruyu geçiştirdi; iblisler bu konuda çok başarılıydı. "Belki başka planlar ortaya çıkmıştır diye düşündüm. Belli bir ölümlüyle ilgili planlar. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyor gibisin."

"Ne yaptığım seni ilgilendirmez."

"Seni ilgilendiren her şey beni ilgilendirir."

Yine cevap vermedim. İblis bir adım daha yaklaştı, karanlık gözleri beni delip geçti. Açıklanamaz nedenlerden dolayı, insan dünyasında yürürken John Cusack gibi görünmeyi seçmişti. Bu onun korkutma gücünü azaltacakmış gibi görünebilirdi ama yemin ederim, işleri daha da kötüleştiriyordu.

"Bu saçmalığa daha ne kadar devam edeceksin Georgie?" Sözleri bir meydan okumaydı, beni dışarı çekmeye çalışıyordu. "Gerçekten onunla bir geleceğin olduğunu düşünemezsin. Ya da ikinizin sonsuza dek iffetli kalabileceğinizi. Tanrı aşkına."

Ellerini ondan uzak tutabilirsin, hiçbir insan erkeği uzun süre bekâr kalmaz. Özellikle de büyük bir hayran kitlesi olan biri."

"Bunun beni ilgilendirdiğini söylediğim kısmı kaçırdın mı?"

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Daha iyi bilmeme rağmen, yakın zamanda bir insanla ilişkiye girmiştim. Bunun nasıl olduğundan bile tam olarak emin değildim çünkü bu tür şeylerden kaçınmak için her zaman kendi yolumdan gittim. Sanırım bana sinsice yaklaştığını söyleyebiliriz. Bir an sadece yanımda sıcak ve rahatlatıcı bir varlıktı; sonra beni ne kadar yoğun bir şekilde sevdiğini fark ettim. Bu aşk beni gafil avlamıştı. Ona karşı koyamadım ve beni nereye götürebileceğini görmeye karar verdim.

Sonuç olarak Jerome, bu aşk macerasında her gün karşılaştığım potansiyel felaketi bana hatırlatmaktan asla geri durmadı. Düşünceleri tamamen temelsiz değildi. Bunun küçük bir kısmı ciddi ilişkiler konusunda iyi bir geçmişe sahip olmamamdan kaynaklanıyordu. Daha büyük bir kısmı ise bir insanla el ele tutuşmaktan daha fazlasını yapmanın kaçınılmaz olarak onun hayatının bir kısmını emmeme yol açacağıydı. Ama hey, tüm çiftlerin tökezleme engelleri vardır, değil mi?

İblis mükemmel dikilmiş siyah takım elbisesinin ceketini düzeltti. "Sadece dostça bir tavsiye. Hiç fark etmez. Onunla evcilik oynamaya devam etmen, ona bir gelecek, bir aile, sağlıklı bir seks hayatı vermemen umurunda değil. Her neyse. İyi iş çıkarmaya devam ettiğin sürece benim için fark etmez."

"Moral konuşman bitti mi? Geç kaldım."

"Bir şey daha var. Hoş bir sürpriz için bazı düzenlemeler yaptığımı bilmek istersin diye düşündüm. Hoşuna gidecek bir sürpriz."

"Ne tür bir sürpriz?" Jerome pek sürpriz yapmazdı. En azından iyi olanları.

"Sana söylesem sürpriz olmazdı, değil mi?"

Tipik. Alay ettim ve arkamı döndüm. "Senin oyunların için zamanım yok. Ya bana neler olduğunu anlat ya da git."

"Sanırım gideceğim. Ama gitmeden önce bir şeyi unutma." Elini omzuma koydu ve beni tekrar kendisine doğru çevirdi. Dokunuşundan ve yakınlığından irkildim. İblis ve ben bir zamanlar olduğu gibi kanka değildik. "Hayatında değişmez olan tek bir adam var, her zaman hesap vereceğin tek bir adam. Bundan yüz yıl sonra, o toprakta toz olacak ve geri dönmeye devam edeceğin kişi *ben* olacağım."

Kulağa romantik ya da seksi geliyordu ama değildi. Hem de hiç. Jerome'a olan bağım bundan daha derindi. Kelimenin tam anlamıyla ruhuma kadar uzanan bir bağlılık ve sadakat. Sonsuza kadar bağlı kalacağım bir bağ, en azından cehennemin güçleri beni başka bir baş iblisle görevlendirmeye karar verene kadar.

"Pezevenk rutinin eskimeye başladı."

Geri çekildi, hıncımdan rahatsız olmamıştı. Gözleri dans ediyordu. "Eğer ben bir pezevenksem, Georgina, bu seni ne yapar?"

Gösterişli bir duman püskürdü ve Jerome benden önce gözden kayboldu.

cevap verebilirdi.

Lanet olası iblisler.

Dairemde tek başıma durmuş, onun sözlerini zihnimde evirip çeviriyordum. Sonunda saati hatırlayarak kıyafetlerimi değiştirmek için yatak odasına yöneldim. O sırada Horatio'nun sertifikasının yanından geçtim. Altın mührü bana göz kırptı. Yüzüstü çevirdiğimde birden midemin bulandığını hissettim. Yaptığım işte iyi olabilirdim ama bu gurur duyduğum anlamına gelmiyordu.

Arkadaşım Peter'ın partisine sadece on beş dakika geç kaldım. Ben daha kapıyı çalamadan o kapıyı açtı. Dalgalanan beyaz şapkasını ve KISS THE COOK önlüğünü görünce, "Özür dilerim. Kimse bana *Iron Chef*'in bu gece burada çekileceğini söylemedi."

"Geç kaldın," diye azarladı, tahta kaşığı havada sallayarak. "Ne yani, bir ödül kazandın ve şimdi tüm edep kurallarını unutabileceğini mi sanıyorsun?"

Onaylamamasını görmezden geldim ve içeri daldım. Obsesif kompulsif bir vampirle yapabileceğiniz tek şey buydu.

Oturma odasında diğer arkadaşlarımız Cody ve Hugh'u büyük para yığınlarını tasnif ederken buldum.

"Siz banka mı soydunuz?"

"Hayır," dedi Hugh. "Peter bu gece bize medeni bir yemek sunmaya çalıştığı için, medeni bir eğlencenin gerekli olduğuna karar verdik."

"Kara para aklama mı?" "Poker."

Mutfaktan Peter'ın kendi kendine sufle hakkında mırıldandığını duyabiliyordum. Bu, arka odada bir iskambil masasının etrafında toplanmış bir grup karanlık karakter imajımı biraz azalttı. "Bence briç daha uygun olur."

Hugh kuşkulu görünüyordu. "Bu yaşlı insanların oyunu, tatlım."

Buna gülümsemek zorunda kaldım. Çoğumuz yüzyıllarla övünebilirken "yaşlı" göreceli bir terimdi. Ehliyetimdeki iyimser yirmi sekiz yaş iddiasını bir kenara bırakırsak, daha az ölümsüz olan çevremde -gerçek melek ya da iblis olmayanlar- hepsinden daha fazla yaşım olduğundan uzun zamandır şüpheleniyordum.

"Ne zamandan beri oyun oynuyoruz ki?" Yüksek sesle merak ettim. Son denememiz Jerome ile bir Monopoly oyununu içeriyordu. Mülkiyet ve nihai kontrol mücadelesinde bir iblisle yarışmak biraz beyhude.

"Ne zamandan beri oyun oynamıyoruz? Yaşam oyunları, ölüm oyunları. Aşk oyunları, umut oyunları, şans oyunları, umutsuzluk oyunları ve bunların arasındaki sayısız mucizeler."

Yeni gelene gözlerimi devirdim. "Merhaba Carter." Tıpkı Peter'ın koridordan geldiğini hissettiği gibi, meleğin mutfakta gizlendiğini biliyordum. "İyi olan eşin bu gece nerede? Az önce gördüm onu. Onun da geleceğini sanıyordum."

Carter içeri girdi ve bana o alaycı gülümsemelerinden birini verdi, gri gözleri parlıyordu

sırlar ve neşeyle doluydu. Her zamanki geçici kıyafetlerini, yırtık kot pantolonunu ve solmuş tişörtünü giymişti. Yaş söz konusu olduğunda, geri kalanımız onunla kıyaslanamazdı bile. Hepimiz bir zamanlar ölümlüydük; yaşamlarımızı yüzyıllar ya da bin yıllarla ölçerdik. Melekler ve iblisler . . . onlar yaşamlarını sonsuzlukla ölçüyorlardı. "Ben kardeşimin bekçisi miyim?"

Klasik Carter cevabı. Hugh'a baktım, bir bakıma patronumuzun bekçisiydi. Ya da en azından bir çeşit idari asistan.

"Bir toplantı için gitmesi gerekti," dedi şeytan, yirmilikleri üst üste dizerken. "Los Angeles'ta bir tür ekip kurma işi."

Jerome'un bir ip parkuruna katıldığını hayal etmeye çalıştım. "İblisler tam olarak ne tür bir takım kurma çalışması yapıyor?"

Kimsenin buna verecek bir cevabı yoktu. Bu da muhtemelen iyi bir şeydi.

Para tasnifi devam ederken Peter bana bir votka gimlet yaptı. Tezgâhındaki Absolut şişesine baktım.

"Bu da ne böyle?"

"Grey Goose'um bitti. İkisi de hemen hemen aynı zaten."

"Yemin ederim, eğer Tanrı'nın önünde zaten iğrenç biri olmasaydın, seni sapkınlıkla suçlardım."

Benim katkım da dahil olmak üzere tüm para ayarlandığında, vampirin mutfak masasının etrafına oturduk. Şu anda bilinen dünyadaki diğer herkes gibi Texas Hold'em oynamaya başladık. İyi oynayabiliyordum ama ölümlülerle ölümsüzlerden çok daha iyiydim. Karizmamın ve cazibemin bu grup üzerinde daha az etkisi vardı, bu da olasılıklar ve strateji hakkında daha fazla düşünmem gerektiği anlamına geliyordu.

Peter oyun sırasında etrafta koşuşturuyor, aynı anda hem oyun oynamaya hem de yemeğini izlemeye çalışıyordu. Oyun oynarken güneş gözlüğü takmakta ısrar ettiği için bu hiç de kolay olmadı, daha sonra yemeği kontrol ederken gözlüklerini çıkarması gerekti. Bunun iki gecede ikinci süslü yemeğim olacağını söylediğimde neredeyse kriz geçiriyordu.

"Her neyse. Dün gece yediğin hiçbir şey yaptığım bu ördekle kıyaslanamaz bile. *Hiçbir şey.*"

"Orasını bilemem. Metropolitan Grill'e gittim."

Hugh ıslık çaldı. "Vay be. Bu ışıltıyı nereden aldığını merak ediyordum. Bir adam seni Met'e götürdüğünde, gerçekten yardım edemezsin ama ortaya çıkarsın, ha?"

"Parıltı başka bir adamdan geliyor," dedim rahatsız bir şekilde, oldukça ateşli olsa bile bu sabah yaşadığım bir kaçamağın hatırlatılmasını gerçekten istemiyordum. "Seth'le Met'e gittim." Dün geceki yemeğin anısı yüzüme bir gülümseme getirdi ve birden kendimi saçmalarken buldum. "Onu görmeliydin. Aslında bir kez olsun tişört giymemişti ama bunun bir fark yarattığından emin değilim. Üzerindeki gömlek buruş buruştu ve kravatını bağlayamıyordu. Ayrıca, oraya ilk gittiğimde dizüstü bilgisayar masanın üzerindeydi. Diğer her şeyi bir kenara itmişti; peçeteler, şarap kadehleri. Ortalık darmadağındı. Garsonlar dehşete düşmüştü."

Dört çift göz bana bakıyordu.

"Ne?" Talep ettim. "Neyin var?"

"Öylesin," dedi Hugh. "Cezalandırılmaktan hoşlanan bir obursun."

Cody gülümsedi. "Tamamen aşık olduğundan bahsetmiyorum bile. Ağzından çıkan kulağın duysun." "Ona aşık değil," dedi Peter. "Onun kitaplarına aşık."

"Hayır, ben-" Sözcükler dudaklarımda kayboldu, çünkü ne söyleyeceğimden emin değildim.

Tartışmak istedim. Sadece kitapları sevdiğimi düşünmelerini istemiyordum ama Seth'i sevdiğimden de henüz tam olarak emin değildim. İlişkimiz olağanüstü bir hızla gelişmişti ama bazen asıl sevdiğim şeyin onun beni sevmek fikri olduğundan endişeleniyordum.

Hugh, "Hâlâ sekssiz randevu olayını yaptığınıza inanamıyorum," diye devam etti.

Öfkem alevlendi. Bunu Jerome'dan zaten duymuştum; burada da duymama gerek yoktu.

"Bakın, eğer başımın etini yiyecekseniz bu konu hakkında konuşmak istemiyorum, tamam mı? Herkesin bana bunun ne kadar çılgınca olduğunu söylemesinden bıktım."

Peter omuz silkti. "Bilmiyorum. O kadar da çılgınca değil. Artık hiç seks yapmayan evli çiftler hakkında hep bir şeyler duyarsınız. Hayatta kalırlar. Bu da neredeyse aynı şey olurdu."

"Bizim kızla olmaz." Hugh başını salladı. "Ona bir baksana. Kim onunla seks yapmak istemez ki?"

Hepsi tekrar baktı ve beni kıvrandırdı.

"Hey," diye itiraz ettim, bir noktayı açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissediyordum. "Sorun bu değil. *İstiyor*, tamam mı? Sadece yapmayacak. Arada bir fark var."

"Üzgünüm," dedi Hugh. "Ben buna inanmıyorum. Senin giydiğin kıyafetlerle seninle birlikte olup da çıldıramaz. Yapabilse bile, hiçbir erkek karısının senin kadar çok hareket görmesini kaldıramaz."

Jerome'un da aynı noktaya parmak basmış olması beni ellerimizi birbirimizden uzak tutma becerimizden daha çok endişelendiriyordu. En büyük kâbuslarımdan biri şuna benzer bir konuşma yapmaktı: *Üzgünüm, Seth. Bu gece dışarı çıkamam. Tanıştığım şu evli adamla çalışmam gerekiyor, böylece benimle yatmasını sağlayabilirim, böylece hayatının bir kısmını emerken onu lanetlenme yolunda daha da ileriye götürebilirim. Belki işim bittiğinde, sen ve ben geç saatte bir film izleriz.*

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," diye tekrarladım. "Gayet iyi gidiyoruz. Hikayenin sonu."

Kartların ve masaya vuran paranın sesi dışında sessizlik çöktü. Etrafıma bakındığımda Carter'ın beni dikkatle izlediğini gördüm. Sadece o Seth'in dövülmesinin dışında kalmıştı. Bu beni şaşırtmamıştı. Melek genellikle araya iğneleyici ya da ezoterik bir espri sokana kadar sadece dinlerdi. Bu beni çileden çıkarırdı ama son olaylar ona karşı tavrımı değiştirmişti. Onu hâlâ tam olarak anlamıyordum ya da ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum ama ona saygı duymaya başlamıştım.

İncelemeden rahatsız olarak tekrar aşağıya baktım ve birkaç boktan turdan sonra nihayet hatırı sayılır bir elim olduğunu fark ettim. Üçlü bir tür. En iyisi değildi ama idare ederdi. Daha fazla kart oyuna girmeden ve elimi daha az fena hale getirmeden önce diğerlerini çıkarmak isteyerek yüksek kaldırdım.

Stratejim vampirler üzerinde işe yaradı. Bir sonraki kart düştü. Maça yedilisi. Hugh kaşlarını çattı ve ben tekrar yükseltince pas geçti. Carter'ın da çekilmesini bekledim, ama onun yerine daha da yükseltti.

Çağırmadan önce sadece bir an tereddüt ettim. Son kart oynanmak üzereyken, meleğin elinde ne olabileceğini ve onu yenip yenemeyeceğimi düşündüm. Bir çift mi? İki çift mi? Ah. Son kart çıktı. Bir maça daha. Artık floşu olma ihtimali çok yüksekti. Bu beni yenerdi. Hala blöf yapabileceğimi umarak daha da yükselttim. Tekrar yükseltti ve ilk bahsimi ikiye katladı.

Özellikle de halihazırda yatırdıklarım düşünülüğünde, bu eklenmesi gereken çok fazla paraydı. Yüzyıllardır yaptığım yatırımlar beni oldukça rahatlatıyordu ama bu aptal olmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Elinde ne vardı? Floş olmalı. Bocalayarak pas geçtim.

Memnun bir sırıtişla büyük potu süpürdü. Elini ıskarta yığınınına attığında, kartların kenarları birbirine takıldı ve ters döndüler. Karo iki. Sinek sekizli.

"Sen . . . blöf yaptın!" diye bağırdım. "Elinde hiçbir şey yoktu!" Carter sözünü sakınmadan bir sigara yaktı.

Onay almak için diğerlerine baktım. "Bunu yapamaz."

Carter'ın çakmağını ödünç alan Hugh, "Lanet olsun, bu oyunun yarısında bunu yapıyordum," dedi. "Bana bir faydası olduğundan değil."

"Evet ... ama ... o, bilirsin. Bir melek. Yalan söyleyemezler."

"Yalan söylemedi. Blöf yaptı."

Cody sarı saçlarından bir tutamı bir parmağının etrafında döndürerek düşündü. "Evet, ama blöf yapmak yine de sahtekârlıktır."

"Yalan söylediğini ima ediyor," dedi Peter.

Hugh ona baktı. "'Zımni yalan mı?' Bu da ne demek oluyor?"

Carter'ın parasını istifleyişini izledim ve yüzümü ona çevirdim. Şeytani çalışanlarla takılan bir meleğin iyi bir etki bırakacağını düşünürsünüz ama bazen bizden daha kötü görünüyordu. "Otuz parça gümüşünün tadını çıkar, Yahuda."

Diğerleri tartışmaya devam ederken o bana sahte bir şapka işareti yaptı.

Birdenbire, domino taşları gibi, konuşmalar giderek azaldı. Elbette bunu ilk Carter hissetti ama her zamanki gibi kayıtsız bir şekilde kaşlarını çatmakla yetindi. Sonra refleksleri ve duyarlılıkları artmış vampirler geldi. Bakıştılar ve kapıya doğru baktılar. Nihayet, saniyeler sonra, Hugh ve ben de bunu hissettik.

"Bu da ne?" Cody kaşlarını çatarak odanın diğer ucuna baktı. "Georgina'ya benziyor ama değil."

Hugh genç vampirin bakışlarını takip etti, yüzü hafifçe spekülâtifti. "Incubus."

Bunu zaten biliyordum elbette. Hepimizin taşıdığı imzalar yaratıklara göre farklılık gösteriyordu. Vampirler impslerden farklı hissediyordu, tıpkı impslerin succubi'lerden farklı hissetmesi gibi. Bir ölümsüzü yeterince iyi tanıyan biri, o kişinin kendine özgü niteliklerini de anlayabilirdi. İpek ve sümbülteber parfümü hissi uyandıran tek succubus bendim. Vampirlerle dolu bir odada Cody mi yoksa Peter mı olduğunu hemen anlayabilirdim.

Aynı şekilde, Peter'ın kapısına yaklaşan bir karabasan olduğunu hemen anladım ve bunun tam olarak hangi karabasan olduğunu biliyordum. Bunca zaman sonra bile imzasını nerede görsem tanırdım. Tende kadifenin geçici hissi. Fısıltıyla yayılan rom, badem ve tarçın kokusu.

Ayağa kalktığımı bile fark etmeden kapıyı açtım ve en son bir asır önce gördüğüm tilki yüzlü yüz hatlarına ve yaramaz gözlere zevkle baktım.

"Merhaba *güzelim*," dedi.

Bölüm 2

" Bastien," diye nefes aldım, hâlâ inanamıyordum. "Bastien!"

Kollarımı ona doladım, o da beni hiçbir şey değilmişim gibi kaldırdı ve kendi etrafında döndürdü. Beni nazıkçe tekrar ayaklarımın üzerine bıraktığında, bana sevgiyle baktı, yakışıklı yüzü bir sırıtışla çatladı. Bunu görene kadar, o gülümsemeyi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

"Tıpatıp aynı görünüyorsun," diye not ettim, omuzlarına değen kıvrık siyah saçlarına, neredeyse siyah gibi görünen çikolata kahvesi gözlerine bakarak. Benim aksime, o doğuştan sahip olduğu şekli, ölümlü günlerinden kalma bedenini giymeyi seviyordu. Teni düzenli olarak tükettiğim mochalardan rengindeydi, pürüzsüz ve güzeldi. Burnu insanken kırılmıştı, ama izleri yok etmek için şekil değiştirme zahmetine hiç girmemişti. Görünüşünü hiç bozmuyordu; hatta ona atılgan bir hergele kişiliği veriyordu.

"Ve sen, her zamanki gibi, tamamen farklı görünüyorsun. Bugünlerde kendine ne diyorsun?" Sesinde, Haiti'deki köle plantasyonlarından ayrıldıktan sonra Londra'da geçirdiği uzun yıllardan kalan belli belirsiz bir İngiliz aksanı vardı. Bu aksanı ve çocukluğundaki Fransızca ifadeleri sadece etki yaratmak için saklıyordu; istediği zaman Amerikan İngilizcesini benim kadar kusursuz konuşabiliyordu.

"Georgina."

"Georgina mı? Josephine ya da Hiroko değil mi?" "Georgina," diye tekrarladım.

"Pekala o zaman, *Georgina*. Seni bir göreyim. Arkanı dön."

Bir manken gibi etrafımda dönerek vücudumun tüm etkisini görmesini sağladım.

Onunla tekrar yüzleştiğimde onaylarcasına başını salladı.

"Enfes, senden daha azını beklemezdim zaten. Kısa, tıpkı diğerleri gibi, ama kıvrımlar tüm doğru noktalarda ve renklendirme çok hoş." Bana doğru eğildi ve profesyonel bir gözle yüzümü inceledi. "Özellikle gözlerini beğendim. Kedi gibi. Bunu ne zamandır giyiyorsun?"

"On beş yıl." "Zar zor alıştım."

"Şey," diye gözlemledi Hugh kuru bir sesle, "bu biraz da 'alışma' kavramını nasıl tanımladığınıza bağlı."

Bastien de ben de seyircimiz olduğumu hatırlayarak döndük. Diğer ölümsüzler şaşkınlıkla bizi izliyordu, poker oyunu bir anlığına unutulmuştu. Bastien ışıltılı bir gülümseme takındı ve birkaç hızlı adımla odayı geçti.

"Bastien Moreau." Hugh'a kibar bir el uzattı, her santimi

cilalı ve saygılı. Ne de olsa inkübiler de en az succubiler kadar iyi bir müşteri hizmetleri ve halkla ilişkiler anlayışına sahiptir. "Sizinle tanışmak bir zevk."

Grubun geri kalanıyla da aynı şekilde kibarca tanıştı ve Carter'a ulaştığında bir an durakladı. Bastien'in kara gözlerindeki kısa süreli şaşkınlık titreşimi, aramızdaki bir meleği tuhaf bulduğunun diğer tek göstergesiydi. Bunun dışında, gülümseyip Carter'ın elini sıkarken yüzeydeki çekiciliği mükemmeldi.

Bastien'in varlığına açıkça şaşırmış olmasına rağmen, Peter itaatkâr bir şekilde ayağa kalktı. "Otursana. İçecek bir şey ister misin?"

"Teşekkür ederim. Çok nazıksınız. Buzlu burbon lütfen. Ve bu kadar beklenmedik bir anda gelmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Büyüleyici bir eviniz var."

Vampir başını salladı, sonunda birinin misafirperverliğini takdir etmesinden memnun olmuştu.

Ancak benim başka endişelerim vardı ve karabasanın "bu kadar beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmasına" neyin sebep olduğunu merak ediyordum. Birden Jerome'un alaycı şaşkınlığını hatırladım. "Jerome burada olduğunu biliyor, değil mi?"

"Elbette. Uzun zamandır ayarlanmıştı." Bizim türümüz yerel yöneticiyle anlaşma yapmadan bir başkasının bölgesine geçemezdi. Sisteme karşı isyan ettiği iddia edilen bir grup için, şaşırtıcı miktarda kural, düzenleme ve evrak işimiz vardı. IRS'i çocuk gibi gösteriyorduk. "Bu gece seni nerede bulacağımı söyledi."

"Ve sen buradasın çünkü .. ?"

Şakacı bir kolunu bana doladı. "Çok ısrarcısın. 'Merhaba, nasılsın' yok mu? Eski bir arkadaşımı görmek için uğrayamaz mıyım?"

"Bu işte değil."

"Georgina'yı ne zamandır tanıyorsun?" diye sordu Hugh, sağlam yapılı vücudunu daha rahat bir oturma pozisyonuna getirerek.

Bastien düşüncelere daldı. "Bilmiyorum. Ne kadar zaman oldu? Çağlar mı?"

"Bundan biraz daha spesifik olmalısın," diye hatırlattım ona, zihnim

Uzun zaman öncesinin Londra'sına geri dönüyor, at ve yıkanmamış insan kokan kaba yontulmuş sokakları hatırlıyordu. "On yedinci yüzyılın başları mı?" Başını salladı ve ben de ses tonumun alaycı olmasına izin verdim. "Çoğunlukla ne kadar yeşil olduğunu hatırlıyorum."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Her neyse. Bildiğin her şeyi sana ben öğrettim."

"Ah, yaşlı kadınlar." Bastien diğerlerine baktı ve sahte bir talihsizlikle omuzlarını silkti. "Kendilerinden her zaman çok eminler."

"Peki, bunun nasıl çalıştığını açıkla," diye hevesle ısrar etti Cody, genç gözleri Bastien'in üzerindeydi. "Georgina'nın erkek eşdeğeri gibisin, değil mi? Şekil değiştiriyorsun falan?" On yıldan daha kısa bir süredir ölümsüz olan Cody, hakkımızda her zaman yeni bir şeyler öğreniyordu. Muhtemelen daha önce hiç

daha önce bir karabasanla karşılaşmadım.

"Aslında Fleur'ün bir karşılığı yok ama evet, onun gibi bir şey." Sanırım bana Fleur demeyi tercih ediyordu çünkü yıllar içinde edindiğim isimleri hatırlamaya çalışmaktan daha kolaydı.

"Yani kadınları baştan mı çıkarıyorsun?"

diye itti Cody. "Aynen öyle."

"Vay canına. Bu gerçekten zor olmalı."

"Öyle değil, bir dakika," dedim. "Orada ne ima ediyorsun?"

Nedir bu 'aslında' meselesi?"

Peter, Bastien'e içkiyi uzatırken, "Haklı," diye ısrar etti. "Senin işin o kadar da zor değil Georgina. Karşılaştırma yaparsak yani."

"İşim çok zor!"

"Ne, erkekleri güzel bir kadınla seks yapmaya ikna etmek mi?" Hugh başını salladı. "Bu zor değil. Bu iyileştirici bile değil."

Onlara kuşkuyla baktım. "Öyle her önüme gelenle yatağa atlayacak değilim. Kaliteli erkeklerle birlikte olmalıyım."

"Evet, belki bir ay öncesine kadar."

Bastien bu söz üzerine bana sert bir bakış fırlattı ama ben bunu kabul edemeyecek kadar sinirlenmiştim. "Hey, daha yeni bir ödül kazandım, biliyorsun. Sertifikayı ve her şeyi aldım. Ve her neyse, sizin acınası aşk hayatlarınızın aksine, tüm erkekler hemen sekse teslim olmaz. Bu iş emek ister."

"Ne yani, boynuz ve kırbaç gibi mi?" diye kurnazca sordu Peter, geçmişte yaşadığım utanç verici bir olaya atıfta bulunarak.

"Bu farklı. Bunu o istedi."

"Hepsi bunu istiyor. Mesele de bu zaten." Hugh saygıyla Bastien'e döndü. "Sen nasıl yapıyorsun? Geri kalanımızla paylaşabileceğin bir ipucu var mı?"

"Birkaç ömre bedel," diye kıkırdadı Bastien, hâlâ beni izliyordu. "Korkarım bunlar ticari sırlar. Gerçi Fleur'u savunmak gerekirse, teknikler ikimiz için de aynı. Ona daha fazla dikkat etmeliydin."

"Dekolte yakalar tam olarak bir ticari sır değildir."

"Bundan çok daha fazlası var dostum. Özellikle de Georgina ile. O en iyilerden biri."

Hugh ve vampirler sanki beni daha önce hiç fark etmemişler gibi bana baktılar, görünüşe göre Bastien'in söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı.

"Bunu başlatmaya gerek yok," diye belirttim aceleyle.

"Hadi ama, az önce bana bildiğim her şeyi nasıl öğrettiğinle övünmüyor muydun? Sen ve ben eskiden çok iyi raketler yönetirdik."

"Ne tür raketler?" diye sordu Peter.

Ben cevap vermeyince Bastien omuz silkmekle yetindi. "Ah, bilirsin işte. Bir ortak gerektiren türden."

Cody'nin gözleri büyüdü. "Grup seks gibi mi?"

"Hayır!" Buna sessiz kalamayarak itiraz ettim. Gerçi bu benim özgeçmişimde yoktu. "Birini içine çekmek için ortaklıklar. Karı kocayı oynamak. Ya da erkek ve kız kardeşi. Ya da ... ya da ... hedefinize ulaşmak için ne gerekiyorsa."

Bastien benimle birlikte başını salladı. "Erkekler birinin genç ve güzel karısını kazanmanın heyecanını gerçekten severler. Kadınlar da öyle. Yasak olanın her zaman belli bir cazibesi vardır."

"Vay canına." Cody ve diğerleri bu yeni gelişmeyi düşündüler ve ayrıntılar için bizi biraz daha araştırmaya çalıştılar. Bastien, geçmişle ilgili detay verme konusundaki isteksizliğimi sezerek belirsiz cevaplar verdi ve sohbet kısa süre içinde başka konulara ve Peter'ın muhteşem akşam yemeğine kaydı. Met iyi değildi ama belki de misafirlik beni etkilemişti.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın?" Daha sonra grubumuz nihayet masadan kalkıp ayrılmak için hareketler yapmaya başladığında karabasana mırıldandım. Onu buraya çeken ve Jerome'un onayını kazanmasını sağlayan şeyin ne olduğunu öğrenmek için can atıyordum. Cehennem sakinleri tatile çıkabilirdi ama bu iş kokuyordu.

Bastien sırtımı sıvazladı ve alametifarikası olan sırtıtışını takındı. "Tam zamanında, tatlım. Konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Tabii. Seni evime götüreyim. Kedimle tanışabilirsin."

Bastien yemek için Peter'a bir kez daha teşekkür etmek üzere yanımdan ayrıldığında Carter yanıma geldi.

"Seth'le yakında görüşecek misin?"

"Bu gece daha sonra." Onun eğlenen yüz ifadesini görünce kaşlarımı çattım. "Sadece şu işi hallet, tamam mı?"

"Neyi halledeceğiz?"

"Bana bir ölümlüyle ciddi bir ilişki kurmaya çalışmanın ne kadar aptalca olduğunu söylediğin kısım."

Yüzündeki neşe kayboldu. "Bunun aptalca olduğunu düşünmüyorum."

Onu inceledim, can alıcı noktayı bekliyordum. "Herkes biliyor."

"Öyle mi Seth? Ya sen?"

Seth'i düşünerek gözlerimi kaçırdım. İlham geldiğinde yüzünde beliren o komik, dalgın ifadeyi. Saçma sapan tişört koleksiyonunu. Dünyayı kâğıda aktarışındaki o enfes yeteneği. Elini elime koyduğunda ne kadar sıcak olduğunu. Ondan uzak durmam gerektiğini söyleyen milyonlarca nedene rağmen ondan uzak duramayışım. Birden, Carter'ın delici gözlerine yakalandığımda, içimden bir şey serbest kaldı. Meleğin bana bunu yapabilmesinden nefret ediyordum.

"Bazen yapıyorum. Bazen ona bakıyorum ... ve onu öptüğüm ve o sevgiyi hissettiğim zamanların nasıl olduğunu hatırlıyorum. Bunu geri istiyorum. Tekrar hissetmek istiyorum. Ona karşılık vermek istiyorum. Diğer zamanlarda ise çok korkuyorum. Bu adamları ve Jerome'u dinliyorum ve sonra şüpheler içimi kemiriyor. Onları kafamdan atamıyorum. Birlikte yatıyorduk, biliyorsun. Gerçekten. Şimdiye kadar sorun olmadı, ama bazen uyanık yatıyorum

Onu izliyor, bunun uzun sürmeyeceğini düşünüyordum. Ne kadar uzun sürerse . . . Sanki bir ucunda Seth'in, diğer ucunda benim olduğum yüksek bir telin üzerinde duruyormuşum gibi hissediyorum. Birbirimize ulaşmaya çalışıyoruz, ama bir yanlış adım, bir esinti, bir yan bakış ve ben uçurumdan düşeceğim. Ve düşmeye devam edeceğim."

Bitirdiğimde titreyen bir nefes aldım.

Carter bana doğru eğildi ve saçlarımı yüzümün kenarından uzaklaştırdı. "Aşağı bakma o zaman," diye fısıldadı.

Bastien dönmüştü, monoloğumun sonunu yakalamıştı.

"Seth kim?" diye sordu daha sonra, daireme döndüğümüzde.

"Uzun hikâye." Yine de kendimi dökülürken buldum.

Elbette Bastien'e Seth'ten bahsetmek, ona başka pek çok şeyden bahsetmek anlamına da geliyordu. Jerome'un yarı insan, yarı melek oğluyla yakın zamanda karşılaşması gibi.

-Çarpık bir sosyal adalet anlayışına sahip, şaşırtıcı derecede güzel bir adamdı ve diğer ölümsüzlere kendisine ve türüne yapılan kötü muamelenin bedelini ödetmek için yarı psikotik bir görev üstlenmişti. İyi bir dansçı ve olağanüstü bir aşık olması, daha düşük ölümsüzleri ahlaksızca öldürmesini ve ardından Carter'ı öldürmeye kalkışmasını telafi etmeye yetmemişti.

Elbette bu da beni Seth'in kaçınılmaz hesaplaşmaya nasıl tanık olduğunu ve acil enerji ihtiyacını karşılamak için onu öptüğümde nasıl yaralandığını açıklamaya yöneltti. Jerome, Seth'in tüm bu olayla ilgili hafızasını ve yazarın bana olan aşkını silmek istemişti. İblise bunu yapmaması için yalvarmış, sonunda tüm çabamı iyi bir küçük succubus'un yapması gerektiği gibi düzgün erkekleri baştan çıkarmaya ve baştan çıkarmaya adamayı teklif ettiğimde kabul etmesini sağlamıştım. Horatio'nun ziyareti "yeni ve gelişmiş" benliğimin nihai kanıtı olmuştu.

Bastien, koltuğuma yayılmış, düşünceli bir şekilde dinledi ve sözümü bitirdiğimde kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun? Neden zaten düzgün olanların peşinden gitmiyordun?"

"Bundan sıkıldım. Onları incitmek hoşuma gitmiyordu." "Ne olmuş yani? Kötülerin peşinden mi gidiyordun?" Başımı salladım.

Başını salladı, iyi bir ölümlüye kıyasla kötü bir ölümlünün ne kadar az yaşam enerjisi verdiğini benim kadar iyi biliyordu. "Zavallı Fleur. Ne kadar sefil bir varoluş olmalı."

Ona acı tatlı bir gülümseme verdim. "Sanırım bana kuşku duymaktan çok sempati duyan ilk kişi sensin. Çoğu insan bu şekilde geçindiğim için aptal olduğumu düşünüyor."

Bastien, "Bu bir acı, evet," diye kabul etti, "ve daha sık tamir gerektiriyor, ama aptalca değil. Benim de aynı şekilde hissettiğim günler olmuyor mu sanıyorsun? Ellerimi havaya kaldırıp namuslu kadınları rahat bırakmak istediğim zamanlar?"

"Neden yapmıyorsun?"

"Bizim işimiz değil. Sen ve ben yüceltilmiş fahişeleriz - daha kibar olmak istersen, ama hepsi aynı şey. Kötü olanlara geçmek kaderimizi değiştirmeyecek. Hatta uzun vadede suçluluk duygumuzu biraz hafifletmek dışında hiçbir işe yaramayacak ve bu rahatlama bile sonsuza dek sürmeyecek."

"Tanrım. Beni gerçekten iyi hissettirmiyorsun."

"Özür dilerim."

"Hayır, hayır, sorun değil. Her neyse. Yani, bu konuda konuşacak birinin olması güzel. Başka hiç kimse -diğer ölümsüzlerin hiçbirisi- bunu gerçekten anlamıyor."

Homurdandı. "Tabii ki yapmazlar. Nasıl yapabilirler ki?" Sessizliğim beni onayladı ve Bastien bana nazik bir bakış attı. "Arkadaşların iyi olmadığından değil. Şehirde konuşabileceğin başka ölümsüzler var mı? Succubi ya da incubi var mı?" "Birkaç vampir ve küçük iblisler var ama hepsi bu. Birlikte çalıştıklarımdan daha az sosyaller. Benim de bazı iyi ölümlü arkadaşlarım var.

Hala. Onlar aynı da değil." Nazikçe gülümsedim. "Onlar sen değilsin. Seni özledim."

Bastien saçlarımı karıştırdı ve kedim Aubrey'nin eleştirel bir bakışını kazandı.

"Ben de seni özledim."

"Şimdi bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

Ciddi yüzü neşeli bir hal aldı. "Tüm bunları duyduktan sonra bu konuda ne düşüneceğinden emin değilim."

"Dene beni."

Bastien koltuktan kayarak yanıma yerleşti, böylece yüz yüze konuşabilecektik. "Dana Dailey'i hiç duydun mu?"

"Ben bu gezegende yaşıyorum, değil mi? Arabamda giderken canım son derece ticari ve muhafazakâr bir söylem dinlemek istediğinde ilk tercihim hep o oluyor." Küçümsediğimi gizlemek için herhangi bir girişimde bulunmadım. Radyo sunucusu Dana Dailey, eskimiş aile değerlerini öne sürmenin yanı sıra, programında üstü kapalı ırkçı, homofobik ve hatta cinsiyetçi imalarda bulunmaktan da keyif alıyordu. Ona tahammül edemiyordum.

"Bu ruh halinin sizi oldukça etkilediğini tahmin ediyorum. Seattle'da yaşadığını biliyor muydun?"

"Tabii ki. Mülkün değerini düşürmemiş olması bir mucize." "Bundan bahsetmen komik. Onun mahallesindeki bir ev satılık."

"Yani?"

"

"Yani, işverenlerimiz satın aldı." "Ne?"

Bastien beni kendine bağladığını bilerek sırtıttı ve hevesle eğildi. "Dikkatini ver Fleur, çünkü işte iyi kısmı. Bayan Dailey'nin San Diego'daki dışlanmış oğluyla ilgili bazı söylentiler duyduk. Onunla 'romantik bir ilişki' yaşadığını iddia ediyor."

Beynimi yokladım, onun ve politikacı kocasının bir reklam panosunda gördüğüm tanıtım resmini hatırladım. "Bay Dailey'i gördünüz mü? Ben olsam

Havuz çocuğu da. Dedikodulara ne oldu?"

"Oh, bilirsin işte. Kanıt olmayan söylentilerin başına hep aynı şey gelir. Ortadan kayboldular; hiçbir şey olmadı."

Beklenti içinde bekledim. "Tamam, peki ev nasıl sığacak?"

"Dediğiniz gibi, kocası bir ödül değil. Tabii ki boşanacak falan değil, kocasının siyasi geleceğini ve tüm o titiz, canlı yayında aile değerleri kampanyasını lekeleme potansiyeli varken. Ama yaramazlık damarı hala orada. Eğer bir kez yoldan çıktıysa, bahse girerim bunu tekrar yapmak için ayartılabilir."

Parçalar bir araya geldikçe inledim. "Yakışıklı, nazik bir komşuyla olduğu gibi mi?"

"Debonair? Gerçekten, çok nazıksınız."

"Peki sonra ne olacak?"

"O zaman bırakalım da kanıtlar işini yapsın."

"Kanıt mı?"

"Şey, evet. Havuz çocuğunun yolundan gitmeyeceğiz. Ünlü Bayan Dailey'i en çılgın hayallerini aşan fiziksel zevklere çekmeyi başardığımda, bir kamera kayıta olacak. Bunu gelecek nesiller için kaydedeceğiz, sonra basına gideceğiz. Tam teşhir, tam çekilme. Artık radyo imparatorluğu kitlelere saf ve iyi yollara dönmeleri için vaaz vermeyecek. Kocasının siyasi kampanyası bile gölgelenecek, böylece yeni yetme bir liberalin onun yerini alması ve bu bölgenin umutsuzca özlediği yozlaşmış rutine geri dönmesine yardımcı olması için kapı açılacak."

"Tanrım, her şey çok güzel."

Bana baktı. "Planın parlaklığından şüphe mi ediyorsun?"

"Bilemiyorum. Buradaki cesaret faktörünü takdir ediyorum ama bence bu senin için bile biraz uçuk. Dana Dailey'nin bu kadar kolay pes edeceğini sanmıyorum."

"Aşağı inme işini bana bırak."

"Egon kontrolden çıkmış."

Güldü ve beni kendine çekti. Kolları etrafımda iyi hissettirdi. Tanıdık. Güven verici. "İtiraf et. Beni bu yüzden seviyorsun."

"Evet, sen benim hiç sahip olmadığım kardeşim gibisin. Saçlarımı ateşe vermeyen bir kardeş."

Gözleri hınzırca parlıyordu. "Ve bir kez daha benden önce davrandın. Bu konuda beni iş başında görmeni istiyorum - ben şehirdeyken bana eşlik etmenden bahsetmiyorum bile. Mitch'in kız kardeşi olarak ziyaretime gelmelisin."

"Kim?"

Bastien aniden ayağa kalktı ve şekil değiştirdi. Tanıdık yüz hatları değişmiş, tanıdığım hınzır karabasandan eser kalmamıştı. Altı iki yaşında, geniş omuzlu, koyu sarı saçları ve gök mavisi gözleri vardı; yüzü sevimli çocuk görünümünü yeni yeni kaybediyor ve yerini otuzlu yaşlarının başındaki deneyimli, kendine güvenen bir adamın cızırtılı vaadine bırakıyordu. Gülümsediğinde, o

Mükemmel dişleri odayı aydınlatırdı.

Bana göz kırptı. "Mitch Hunter," diye açıkladı zarif, film yıldızı gibi bir sesle. Artık aksanı yoktu.

"Bunun için aynı derecede sevimsiz bir unvanınız var mı? 'Mitch Hunter, MD' mi yoksa 'Mitch Hunter, Özel Dedektif' mi? Uygun görünüyor."

"Hayır. Ben bir danışmanım, tabii ki. Herkesin en sevdiği sıradan ama iyi maaşlı beyaz yakalı işi."

"Bir elinde golf sopası, diğerinde hamburger paletine ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"İstedğin kadar dalga geç, ama Dana buna karşı koyamayacak. Şimdi" -ayağa kalkmamı işaret etti- "ne yapabileceğini görelim."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum? Eğer beni ziyarete geleceksen, biraz aileye benzemen gerek."

Gözlerimi devirdim ve ayağa kalktım. Yüz hatlarını bir an inceledikten sonra minyon bedenimi daha uzun, daha atletik ve uzun sarı saçlı bir bedene dönüştürdüm.

Beni inceledi, sonra başını salladı. "Çok güzel." "Ne? Bu mükemmel."

"Bu vücut gerçek dışı. Kimse bu kadar iyi görünemez. Tanrım, kadını, o kıç." "Oh, hadi ama. Özel Ajan Mitch Hunter'ın kız kardeşinin Günde iki saatini merdiven tırmanıcısında geçirecek bir tip misiniz?"

Bastien homurdandı. "Haklısın. En azından saçlarının bir kısmını kaybet. Bu banliyö tipleri sıkıcı ve pratik olanı tercih ediyor."

"Evet, ama ben banliyölü değilim. Ben senin daha hiper, daha şık-" Birisi kapımı çaldı. Soru sorarcasına bana baktı. "Oh! Bu Seth."

Normal bedenime geri döndüm ve Bastien de aynısını yaptı. Kapıyı açtım.

Seth Mortensen, çok satan yazar ve profesyonel içe kapanık, evimin önünde duruyordu. Üzerinde Frogger tişörtü ve kadife ceketı vardı, saçlarını taramayı yine unutmuş gibiydi. Dağınık ve kahverengiydi, yüzünün alt kısmındaki daimi saat beş gölgesine yansıyan hafif bir bakır rengi vardı. Beni görünce dudakları gülümseyerek yukarı kalktı ve ne kadar yumuşak ve öpülesi göründüklerini kısa bir süre düşünmeden edemedim.

"Hey," dedim.

"Hey."

Aramızdaki çekim ne olursa olsun, sohbetimizin motorunun dönmesi hep biraz zaman alıyordu. Onu içeri götürdüm ve Bastien'i gördüğünde yüz ifadesi biraz değişti.

"Oh. Selam."

"Merhaba," diye gürledi Bastien, elini uzatarak. "Bastien Moreau."

"Seth Mortensen."

"Memnun oldum. Hakkınızda her şeyi duydum. Kitaplarınız muhteşem. Yani, hiçbirini okumadım - artık bunun için zamanım yok - ama eminim *muhteşemdirler*."

"Um, teşekkürler."

"Bastien eski bir arkadaşım," diye açıkladım. "Bir iş için bir süreliğine şehirde olacak."

Seth başını salladı ve sessizlik hepimizin arasına dördüncü bir yoldaş gibi girdi. Sonunda Bastien boğazını temizledi. Yüzünden ilgisini kaybetmeye başladığını, Seth'i çok sessiz ve heyecansız bulduğunu anlayabiliyordum. Karabasan hareket istiyordu.

"Pekala, gitmeliyim. Planlarınızı bölmek istemem."

"Ne yapacaksın?" diye sordum. "Henüz kendine ait bir planın olamaz."

Göz kırptı. "Doğaçlama yapacağım." Ona bilmiş bir bakış attım.

Saçlarımı tekrar karıştırarak beni kucakladı ve her iki yanağımdan öptü. "İrtibatta olacağım Fleur. Haberleri takip ettiğinden emin ol."

"Televizyonumu asla bırakmayacağım."

Bastien Seth'e dostça bir baş selamı verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum." Kâbus gittiğinde Seth sordu: "'Eski dost' derken Buzul Çağı'ndan beri mi?"

"Hayır. Tabii ki değil."

"Oh."

"Sadece yaklaşık dört yüz yıl oldu."

"Ah. Evet. Sadece dört yüz." Yüzüne alaycı bir ifade yayıldı. "Seninle birlikte olmak sürekli bir perspektif deneyi. Diğer şeylerin yanı sıra." Düşündü. "Peki o ne? Kurt adam mı? Yarı Tanrı mı?"

"Çok heyecan verici bir şey değil. O bir karabasan. Bunları duymuş olmalısın."

Seth kaşlarını çatarak başını salladı. "Elbette. Bir succubus gibi ama... hayatta kalmak için kadınların peşinden mi gitmesi gerekiyor?"

Başımı salladım.

"Vay canına. Sonsuza kadar. Vay canına." Yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesi belirirken kaşları havaya kalktı. "Vay be. Bu gerçekten zor."

Gözlerim kısıldı. "Sakın o yola girme."

Bastien planlarımızı bozmak istemediğini söylemişti ama akşamı birlikte geçirmekten başka bir planımız yoktu. Sanırım seçenekleri tükenen çoğu çift sekse ya da en azından öpüşmeye başvurabilirdi, ancak ilişkimizin doğası tam bir güzergah gerektiriyordu. Bazı fikirler ürettik.

"Film kiralamak ister misin?" Ben teklif ettim. "Birkaç kuponum var."

Sonunda *Gladyatör*'ü kiraladık, o sırada Horatio'nun ücretsiz

kiralama kuponlarının süresi uzun
zaman önce dolmuştu. "Orospu
çocuğu!"

"Kim?" diye sordu Seth.

Ama tabii ki açıklayamadım. Lanet olası iblisler. Eve döndüğümüzde, Seth ve ben kanepede birbirimize sokulmuş, sıcak ve yakın ama yine de herhangi bir zararlı succubus etkisinden korunmuş bir şekilde filmi izliyorduk. Roma İmparatorluğu'nun ne kadar kirli ve pis koktuğunu anlatan tarihi yanlışlıklara dikkat çektiğimde beni şaşkınlıkla dinledi.

Bittiğinde televizyonu kapattık ve karanlıkta birlikte oturduk. Seth yüzümün yan tarafını okşadı, saç tellerimi karıştırdı ve ara sıra parmaklarıyla yanağımı okşadı. Küçük bir jestti, ama başka biriyle yapabileceğiniz tek şey bu olduğunda, şaşırtıcı derecede erotik bir hal alıyordu.

Ona baktım. Onu incelediğimde ne gördüğümü biliyordum. O, isteyebileceğim ve sahip olamayacağım her şeydi. Bunca yıldır özlemini çektiğim istikrarlı, sevgi dolu yoldaş. Onun bende ne bulduğunu merak ediyordum. Şu anda takındığı ifade düşkün görünüyordu. Hayranlık dolu. Ve biraz da üzgün.

*"Ama senin ebedi yazın solmayacak Ve
o güzel sahipliğini kaybetmeyecek;
Ne de Ölüm övünecek gölgesinde asa durduğunla,
Sonsuz çizgilerde zamana büyüdüğünde;
İnsanlar nefes alabildiği ya da gözler
görebildiği sürece, bu da yaşar ve bu sana
hayat verir."*

"Sonnet Eighteen," diye mırıldandım, güzel okuduğunu düşünerek. Boş ver onun ezber yeteneğini. Bu anlık mesajlaşma çağında kaç erkek Shakespeare biliyordu ki artık? Yüzünde yarı eğlenmiş bir gülümseme belirdi.

"Zeki ve güzel. Bir erkek ölümlü bir kadınla nasıl yetinebilir?" "Kolayca," diye karşılık verdim. Arkadaşlarımdan kuşkuları birden içimde belirdi.

"Yapabilirsin, biliyorsun."

Gözlerini kırptırdı ve dalgın bakışları yerini kızgınlığa bıraktı. "Yine mi bu tartışma?"

"Ben ciddiylim-"

"Ben de öyle. Şu anda başka biriyle birlikte olmak istemiyorum. Bunu sana yüzlerce kez söyledim. Neden bunu konuşup duruyoruz?"

"Çünkü yapamayacağımızı biliyorsun-"

"Aması yok. Kendimi kontrol edebildiğim için bana biraz kredi verin. Ayrıca,

Seninle seks için birlikte değilim. Bunu biliyorsun. Seninle birlikte olmak için seninleyim."

"Bu nasıl yeterli olabilir?" Tanıdığım başka hiçbir erkek için yeterli olmamıştı. "Çünkü ... çünkü ..." Eliyle çenemi yukarı kaldırdı, gözlerindeki duygu içimin erimesine neden oldu. "Çünkü seninle olmak o kadar doğru geliyor ki... Sanki hep olması gerektiği gibi. Sen beni bir şeye inandırırıyorsun. hayatımda bir kez olsun daha yüksek bir güç."

Gözlerimi kapattım ve başımı göğsüne koydum. Kalbinin atışını duyabiliyordum. Beni sarıp sarmaladı, kucaklaması sıcak ve sağlamdı ve ona yeterince yaklaşmadığımı hissettim. Muhtemelen bu tartışmayı o zaman bırakmalıyım ama bu gece aklımda bir şey daha vardı. Ne de olsa tezgâhımın üzerinde altın kabartmalı bir sertifika duruyordu.

"Kendini kontrol edebilsen bile... bekar kalabilsen bile, benim olmayacağımı biliyorsun."

Kelimeler ağzımdan çıkarken acı veriyordu ama ağzımın kontrol düğmesi her zaman o kadar iyi çalışmıyordu. Ayrıca, aramıza hiçbir şeyin girmesini istemiyordum.

"Umurumda değil." Ama beni tutuşunun biraz sertleştiğini hissettim. "Seth, sen-"

"Thetis, *umurumda değil*. Bir önemi yok. Seninle benim aramda olanlar dışında hiçbir şeyin önemi yok."

Normal sakinliğinin aksine sesindeki sertlik beni heyecanlandırdı ama tartışmadan vazgeçmeme neden olan şey bu değildi. "Thetis" kelimesiydi. Thetis. Şekil değiştiren tanrıça Thetis. Sadık bir ölümlünün kur yaptığı ve kazandığı şekil değiştiren. Seth bu ismi benim bir succubus olduğumu öğrendiğinde, şeytani duruşumun caydırıcı olmadığını ilk kez ima ettiğinde bulmuştu.

Onu daha yakına çektim. *Aşağı bakma*.

Kısa bir süre sonra yatağa girdik, Aubrey ayaklarımızın dibine sokuldu. Seth'in bedeninin yorganın altında benimkinin yanında kıvrılmış olduğunu hissetmek kışkırtıcıydı, etrafımızdaki kısıtlamaların acımasız bir fısıltısıydı.

İçimi çektim ve ne kadar hoş hissettirdiğinden ya da elini gömleğime sokmasının ne kadar harika olacağından başka bir şey düşünmeye çalıştım. Aklıma hiç de cinsel olmayan bir duygu gelince sırttım.

"Krep istiyorum." "Ne?"

"Şimdi mi?" "Hayır.

Kahvaltı için."

"Oh." Esnedi. "O zaman erken kalksan iyi olur."

"Ben mi? Onları ben yapmayacağım."

"Öyle mi?" Uykulu sesi sahte bir sempati taşıyordu. "O zaman bunları senin için kim yapacak?"

"Öylesin."

İnsanoğlunun bildiği en iyi krepleri yaptığı -en azından Seth ve benim için- bilinen bir gerçektir. Her zaman mükemmel, hafif ve kabarık olurlardı.

Mutfaktaki bir sihir sayesinde, benim için yaptığında üzerlerine gülen yüzler koymayı bile başardı. Bir keresinde bir tanesinin üzerine *G* harfi bile koymuştu. Ben bunun benim adım olduğunu sanmıştım ama daha sonra "tanrıça" anlamına geldiğine yemin etmişti.

"Öyle miyim?" Dudakları kulak mememi okşadı; nefesi tenime ılık ılık değişiyordu. "Sana krep yapacağımı mı sanıyorsun? Böyle olacağını mı düşünüyorsun?"

"Bu işte çok iyisin," diye sızlandım. "Ayrıca, eğer yaparsan, sen yemek pişirirken ben de kısa bir bornozla tezgâhın üzerinde otururum." Oops. Belki de krepler cinselliğe dönüşebilirdi.

Yumuşak kahkahası başka bir esnemeye dönüştü. "Oh. Peki o zaman." Kulağımı tekrar öptü. "Belki sana krep yaparım."

Nefes alıp vermesi yavaşladı ve düzene girdi, vücudundaki gerginlik azaldı. Kısa süre sonra uyudu, kollarında olmamdan en ufak bir rahatsızlık duymuyor ya da baştan çıkmıyordu.

Tekrar iç çektim. Haklıydı; kendini kontrol edebiliyordu. Eğer o bunu yapabiliyorsa, eminim ben de yapabilirdim. Gözlerimi kapattım ve yorgunluğun beni ele geçirmesini bekledim. Neyse ki hiç vakit kaybetmedi; geç saatlere kadar ayakta kalmak insana bunu yapar. Belki de iffetli bir şekilde uyumanın gerçek anahtarı buydu.

Saatler sonra onun kollarında uyandım, yetmişlerin kötü müziğinin duvardan gelen o baygın sesini duyuyordum. Komşularımdan biri her gün öğle yemeği saatinde Bee Gees eşliğinde aerobik yapma ihtiyacı hissediyordu. Belgelenebilir bir delilik.

Bekle. Öğle yemeği vakti mi?

Birden dik oturdum, durumu değerlendirirken panikle kendime geldim. Yatağım. Seth yanıma yayılmıştı. Dışarıdaki trafik gürültüsü. Pencereden giren berrak, kış güneşi - çok fazla güneş ışığı.

En kötüsünden korkarak en yakın saate baktım. 12:03'tü.

Sessizce inleyerek yerde el yordamıyla cep telefonumu aradım ve neden henüz kimsenin beni işe çağırmadığını merak ettim. Telefonun ekranına baktığımda, film sırasında zil sesini kapatmış olduğumu fark ettim. Telefonda *yedi yeni sesli mesaj* okunuyordu. Krepler için çok fazla. Telefonu tekrar yere atarak Seth'e baktım, tişört ve fanila boxer giymiş halinin sevimliliği hayal kırıklığımı bir anlığına yatıştırdı.

Onu sarstım, keşke onunla birlikte yorganın altına girebilsem diye düşündüm. "Uyan artık. Gitmem gerek."

Uykulu gözlerle bana bakarak çekiciliğini daha da artırdı. Aubrey de benzer bir ifade takındı. "Ha? Çok ... erken."

"O kadar erken değil. İşe geç kaldım."

Bana birkaç saniye boş boş baktıktan sonra neredeyse benim kadar hızlı bir şekilde ayağa kalktı. "Oh. Oh adamım."

"Her şey yolunda. Hadi gidelim."

O banyoda kayboldu ve ben bir kez daha şekil değiştirdim, pijamalarımı kırmızı bir kazak ve siyah eteğe dönüştürdüm, gevşek saçlarım

düzgün bir topuz yapardım. Bunu sık sık yapmaktan nefret eder, kendi dolabımı karıştırmayı tercih ederdim. Şekil değiştirmek ayrıca enerji zulamı çok daha hızlı tüketiyor ve daha sık kurban gerektiriyordu. Ne yazık ki, zaman sıkışıklığı bazı fedakârlıklar gerektiriyor.

Seth geri döndüğünde görünüşümü iki kez süzdü ve başını salladı. "Buna hâlâ alışamadım."

Eve gidip uyumasını bekliyordum ama o benimle kitapçıya gitti. Kahve dükkânı onun yazmak için en sevdiği yerdı. Emerald City Books and Café'ye girdiğimizde ne müdürüm Paige'in ne de dükkân sahibi Warren'ın ortalıkta görünmemesiyle rahat bir nefes aldım. Yine de iş yeri bensiz açılmıştı ve güler yüzlü, sabahçı iş arkadaşlarım haber vermeden içeri sızmamı imkânsız kılıyordu.

"Hey, Georgina! Merhaba Seth!"

"Georgina ve Seth burada!"

"Günaydın, Georgina! Günaydın, Seth!"

Seth üst kattaki yazıhanesine gitmek üzere ayrıldı ve ben de arka ofislere doğru ilerledim. Hepsi karanlıktı, bunu tuhaf buldum. Hiç yönetici yoktu. Biri benden önce açmış olmalıydı. Kendi ofisimin ışığını yaktım.

Neler olup bittiğini anlamaya o kadar odaklanmışım ki iblis beni tamamen gafıl avladı.

Kızıl derili ve çok boynuzluydu, kollarını sallayarak ve anlaşılmaz homurtu sesleri çıkararak üzerime atladı. Bir çığlık attım ve taşıdığım eşyaları düşürerek geri çekildim.

Bir an sonra hislerim geri geldi ve yanına gidip kafasına olabildiğince sert bir tokat attım.

Bölüm 3

"Tam bir aptalsın, Doug!"

"Siktir, acıttı!"

Doug Sato, buradaki diğer işlevsiz müdür yardımcısı ve Tanıdığım en eğlenceli ölümlü, taktığı lastik maskeyi çıkararak Japon atalarından miras kalan güzel yüz hatlarını ortaya çıkardı. Alnını ovuşturarak bana yaralı bir kaş çattı. Daha yakından incelediğimde maskenin bir iblise değil, *The Phantom Menace* filmindeki Darth Maul'a ait olduğunu gördüm. Bunu bilmeliydim. Kendine saygısı olan hiçbir iblisin o kadar çok boynuzu olmazdı.

"Ne yapıyorsun?" Dağınık eşyalarımı toplamak için eğildim. "Cadılar Bayramı bir hafta önceydi."

"Evet, biliyorum. Her şey indirimde. Bunu üç dolara aldım."

"Kazıklandın."

"Dırdır eden sensin, Bayan Canım İsteddiğinde Geliyorum. Burada sadece ben olduğum için şanslısın."

"Neden buradasın?"

Doug ve ben aynı pozisyondaydık. Çakıştığımız günlerde genellikle farklı vardiyalarda çalışıyorduk, aynı vardiyalarda değil. Bu en iyisiydi. Genellikle birbirimizin dikkatini bir kişinin yapacağı işi yapacak kadar dağıtıyorduk. Bazen daha az.

Yuvarlanan masa sandalyesinin arkasını kavradı ve etkileyici bir şekilde vücudunu sandalyeye doğru çevirdi; bunun etkisiyle sandalye ofisin yarısına kadar yuvarlandı. "Paige beni çağırdı. Hastaymış."

Paige, müdürümüz, yaklaşık altı aylık hamileydi. "O iyi mi?"

"Bilmiyorum. İyileşirse daha sonra gelir."

Odanın içinde birkaç kez döndükten sonra masaya yaklaştı ve elleriyle hızlı bir ritim tutturdu. Bu ritmin grubunun şarkılarından birine ait olduğunu tahmin ettim.

"Tanrım, bugün çok gerginsin. Dün gece şansın yaver gitti mi?" "Her gece şansım yaver gider, Kincaid."

"Her neyse. Senin iblis masken bundan daha inandırıcıydı."

"Tamam, belki şu anda *her* gece şansım yaver gitmiyor ama bu değişecek. Grup inanılmaz bir hal alıyor."

"Sizin her zaman harika olduğunuzu düşünmüşümdür," dedim sadakatle.

Doug başını salladı, koyu renk gözleri neredeyse hararetle parlıyordu.

"Olamaz. Şimdi bile inanamıyorsun. Yeni bir davulcumuz var ve birdenbire

Bilmiyorum... daha önce hiç yapmadığımız şeyler yapıyoruz."

Kaşlarımı çattım. "Bir davulcu yüzünden mi?"

"Hayır, yani, hepimizin. O sadece başımıza gelen iyi şeylerden biri. Sanki her şey yerli yerine oturuyor. Hiç böyle günleriniz oldu mu? Her şeyin mükemmel olduğu? Biz de öyle haftalar geçiriyoruz. Şarkılar. Konserler. Stil." Coşkusu hissediliyordu ve bu beni gülümsetti. "Verona'da bile çalışıyoruz."

"Ciddi misin?"

"Evet."

"Orası büyük bir mekan. Yani Tacoma Dome gibi bir yer değil ama zaten gösteride canavar kamyon kullanmazsanız orada çalmanıza izin vermezler."

Sandalyeyi tekrar döndürdü. "Gelip görmelisin. Diğer personelin bir kısmı da öyle. Hayatının en güzel gecesi olacak."

"Bilmiyorum. Bir sürü harika gece geçirdim."

"İkinci en iyi o zaman. Hayranlarıma katılmayı düşünmüyorsan tabii. Onların lideri olmana izin verirdim, biliyorsun. Bana her zaman ilk sen sahip olabilirsin."

Gözlerimi devirdim, sonra seks şakaları bana son Seth sorunlarımı hatırlatınca dalgınlaştım.

"Hey Doug, sence erkekler ve kadınlar seks yapmadan da çıkabilir mi?"

Sandalyede geriye doğru eğilmişti ve aniden öne doğru atıldı.

"Aman Tanrım. Gruplara katılmayı düşünüyorsun."

"Ben ciddiylim. Seks yapmadan çıkan iki insan. Gerçek mi fantezi mi?" "Tamam, tamam. Ne kadar süre? Bir hafta mı?"

"Hayır. Aylardır." "Onlar

Amish mi?" "Hayır."

"Çirkinler mi?"

"Hayır."

"Hayır."

"Ne yok?"

"Hayır, bunu yapamazlar. Bugün ve bu çağda olmaz. Neden bilmek istiyorsun?" "Sebebi yok."

Bana ters bir bakış attı. "Tabii ki hayır." Seth ve beni bilmiyordu ama beni tanıyordu.

Tam o sırada telefonumuzun dahili telefonu devreye girdi ve kayıtlar için destek istedi.

"Kağıt taş makas mı?" Doug sandalyeyi tekrar döndürerek sordu.

"Hayır, ben giderim. Gecikmemi telafi etmeliyim. Ayrıca, bence kafeinin etkisinden kurtulmalısın. Ya da megalomaninin etkisinden. Hangisi olduğundan emin değilim."

Bana bir sırtış fırlattı ve ortak bilgisayarımızdaki duraklatılmış Tetris oyununa döndü.

Bilgisayar.

Doğrusu, dışarı çıkmayı zaten umursamıyordum. Eğlenmek için çalışıyordum, para için değil. Ölümsüzlük çok uzundu ve teknik olarak artık insan olmasam bile meslek ve günlük işler insan varlığını bir şekilde düzenliyordu. Bir şeyler yapmak bana doğru geliyordu ve bu dünyadaki diğer pek çok talihsiz ruhun aksine, yaşamak için yaptığım işi gerçekten seviyordum.

Gün boyunca çalışırken Seth'i birkaç kez kontrol ettim, bol bol beyaz çikolatalı mocha içtim ve tatil sezonu yaklaştıkça yoğunlaşan iş akışıyla uğraştım. Bir noktada, sonunda Doug'ı da yanıma almak zorunda kaldım. Onu ofisimizde hala Tetris oynarken buldum.

İş ahlakıyla ilgili bir şaka yapmak için ağzımı açtım ve sonra bilgisayar ekranını gördüm. Düzenli olarak Tetris oynardı, bu yüzden oyuna ve hünelerine aşinaydım ama şimdi gördüğüm şey aklımı başımdan aldı. Skoru şimdiye kadar gördüğüm en yüksek skordu ve şu anda o kadar ileri bir seviyedeydi ki parçalar ekrandan aşağıya doğru zumlanıyordu. Onları takip edemiyordum. Yine de hepsini yakaladı ve yerleştirdi, hem de hiç kaçırmadan.

"Tanrım," diye mırıldandım. Ellerin ve reflekslerinin bu şekilde tepki vermesine imkân yoktu. Bilgisayar muhtemelen her an patlayabilirdi. "Sanırım son zamanlarda senin için her şey yerine oturuyor."

Ya kelime oyunuma ya da şaşkınlığıma güldü. "Bana orada ihtiyacın var mı?"

"Evet... gerçi şimdi bu ustalığın yanında çok israf gibi görünüyor.

Michelangelo'nun sözünü kesmek gibi."

Doug mecburen omuz silkti, oyunu kapattı ve beni takip etti. Sanırım bilgisayar rahatlamıştı. O ve ben vardiyamın geri kalanında neşeyle birlikte çalıştık. Grubun başarısından duyduğu mutluluk onu neşeli ve canlı tutuyor, günün akıp gitmesini sağlıyordu. Gitme vaktim geldiğinde, beklenmedik bir şekilde erken gelmek zorunda kaldığı için onun yerine kapatmayı teklif ettim. Bana el salladı.

"Unut gitsin. Git bu gece eğlenceli bir şeyler yap."

Mağazadan çıkarken bir dergi rafının önünden geçtim ve *American Mystery*'nin son sayısının bir kopyasını gördüm. Başlıklardan birinde büyük harflerle şöyle yazıyordu: *Cady ve O'Neill Geri Dönüyor! Seth Mortensen bize özel bir roman veriyor.*

Eek. Ne kadar kötü bir kız arkadaşmışım. Seth bana bu hikâyenin ortaya çıkacağından bahsetmişti ve ben tamamen unutmuştum. Daha dün çıkmıştı. Anlaşılan onunla düzenli olarak birlikte olmak dikkatimi sanatından uzaklaştırıyordu. Son romanı yayınlanmadan önce, takvimimde yayınlanacağı günü işaretlemiştim. İçimi özlem kaplamıştı ama bu hikâyeyi bu gece okuyamayacağımı biliyordum. Bastien daha sonra evime uğrayacağını söyleyen bir cep telefonu mesajı bırakmıştı ve gecenin büyük bir bölümünde dikkatimi dağıtacağına dair bir his vardı içimde.

Yarın, kendime söz verdim. Hikayeyi yarın okuyacaktım.

Bastien Tayland yemeği getirdiğinde eve yeni yerleşmişim.

Oturma odanın zemininde piknik yaparken "Bugün edebiyat dünyası nasıldı?" diye sordu. Aubrey dikkat çekmeyecek bir mesafeden, gözleri yeşil köri kabına dikilmiş bir şekilde dikkatle izliyordu. Pad Thai onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Tuhaf," diye düşündüm, geç saatlere kadar uyumayı, Doug'ın davranışlarını ve erken tatil alışverişinin çılgın temposunu hatırladım. "Seninki mi?"

Yüz ifadesinden, kapımı açtığı andan itibaren bunu bana söylemek için can attığı anlaşıyordu.

"Harika. Bugün eve taşındım. Mahalleyi görmelisiniz. Amerikan Rüyası gibi, hatta daha fazlası. Büyük ev aletleri. Bakımlı çimler. Üç arabalık garajlar."

"Üç araba mı? Senin araban var mı ki?"

"Elbette var. Şirket arabası."

"Hmphf. Kimse bana şirket arabası vermedi."

"Çünkü Yüzyılın Baştan Çıkarması'nın eşiğinde değilsin. Onunla çoktan tanıştım bile."

"Dana?"

"İlk gün ve o bana geliyor! İnanabiliyor musunuz? Sanki hiçbir şey yapmama gerek yokmuş gibi. Bu operasyon kendi kendini yürütüyor. Ben onun aracıyım. Hatta oyuncağı, daha doğrusu Dana'nın oyuncağı."

"Onu bilemem," dedim kuru bir sesle, "tabii bugün senin üzerine atlayıp kıyafetlerini yırttığını da eklemeyeceksen."

"Şey, hayır. Aslında sadece mahalleye hoş geldin demek için uğradı. Ama beni ev sahipliği yaptığı bir partiye de davet etti. 'Kasım'da Barbekü'. Büyüleyici, değil mi?"

"Çok sevimli. Soğukta sosisli sandviç yemekten daha çok sevdiğim bir şey yok."

Bana dirsek attı. "Bu bir tema Fleur. Eğlenceli. Ve hepsi içeride. Biliyor musun, son zamanlarda tam bir alaycıya dönüşüyorsun."

"Alaycı değilim. Sadece tüm bu olanlara hala şüpheyile yaklaşıyorum. Olduğu şey için aşırı ayrıntılı görünüyor. Bir kişi için çok fazla iş var."

"Tek yatış mı?" Bana baktı ve başını salladı. "Bilgisayarına bakayım."

Bilgisayarı yatak odamdan aldım ve döndüğümde Aubrey'nin tabağının kenarlarını yaladığını gördüm. Onu kovaladım ve Bastien'e bilgisayarını uzattım. Birkaç hızlı tıklamayla Aile Değerlerini Koruma Komitesi'nin web sitesini açtı. Dana'nın organizasyonu. Radyo yayınlarının çoğu arşivlenmiş ve indirilebilir durumdaydı. Bir tanesini seçti ve yemeğimizin geri kalanını onun zengin, melodik sesi eşliğinde bitirdik.

İlk yayın eşcinsellikle ilgiliydi. CPFV, insanlara yardım etme ve Amerikan yaşamını iyileştirme arzusuyla şekerle kaplanmış bir iyilik görüntüsü vermeye devam etti. Sonuç olarak, açıkça ırkçı veya cinsiyetçi olmak artık kişinin imajı için iyi olmadığından, örgüt sadece bu yönlere eğimli görüşleri ince yollarla benimsedi. Bununla birlikte, eşcinselliği açıkça kınamak henüz tamamen tabu değildi - ne yazık ki - ve bunun büyük bir kısmı

Yayın Dana'nın bu insanlara hem doğanın hem de Tanrı'nın sevgiyi amaçladığı gerçek yolu anlamaları için "yardım etmenin" önemi hakkında sızlanmasını içeriyordu. Bu tür yanlış yaşam tarzlarına müsamaha gösterilmesinin ailelerimizin parçalanmasına yol açacağını iddia etti. Çocuklar. Tanrı aşkına, çocukları düşünün.

Bir sonraki yayınında günümüz giyiminin iğrenç durumunu lanetledi. Okul uniformaları ve moda sansürü tek çözüm yoluydu. Genç kızlar etrafta sürtük gibi giyinerek dolaşırken kendilerine saygı duyarak büyümelerini nasıl bekleyebilirdik? Bu, hazır olmadıkları cinsel eylemlere yol açıyor, değerlerinin karakterlerinden değil dış görünüşlerinden kaynaklandığı fikrini aşılaktan bahsetmiyorum bile.

O anda kot pantolonumun altına giydiğim dantelli mor tangayı düşündüm. Karakterin ve seksapelin nesi vardı?

Dinlediğimiz üçüncüsü, gençlere güvenli seks ve doğum kontrolü hakkında eğitim vermenin yararsızlığıyla ilgiliydi. Kaçınma eğitimi en doğru yoldu. Onları saf cehalet içinde tutmak. Hikayenin sonu.

"Yeter," dedim o anda. Onun sığ, önyargılı, sözde sevgi ve nezaketle örtülü değerleri midemdeki gıdayı huzursuz etti.

Bastien sırttı. "Hala tek bir yatış olduğunu mu düşünüyorsun?"

Halımın üzerine uzandım ve ayaklarımı onun kucağına koydum. Benim için onlara masaj yaptı. "İyi ya da kötü, ikiye bölünmüşlerden nefret ederim. Neyi savunduklarının bir önemi yok."

"Geçmişini, grubuyla birlikte savunduğu geçmişteki bazı konuları duymalısınız. Çok güzel şeyler var, bütün gün onu araştırdım. Sizin için çıkarabilirim."

Bir elimi kaldırdım. "Hayır, lütfen. Sana inanıyorum. O kaltak düşmeli, tamam mı? Eğer bir kılıcım olsaydı, omuzlarına vurur ve seni hayır dualarımla uğurlardım."

Benim yanıma uzandı. "O zaman neden ön sıralarda oturmuyorsun? Benimle partiye gel. Eminim Mitch'in kız kardeşini getirmesine kimse aldırılmaz."

"Doğu yakasında parti mi? Benim kutsamam bir yere kadar."

"Oh, hadi ama. İtiraf et. Onunla kanlı canlı tanışmak için sapıkça bir arzu duyuyorsun. Ayrıca, beni iş başında görmeyeli uzun zaman oldu. Birkaç şey öğrenebilirsin. Bazı ipuçları alabilirsin."

Gülerek onu daha iyi inceleyebilmek için yan döndüm. "Sanki senin tavsiyelerine ihtiyacım var."

O da sırtarak kendi tarafına döndü. "Öyle mi? O zaman kanıtlarla. Bu gece dışarı çıkalım. Avlanmaya gidelim."

Gülümsemem azaldı. "Ne?"

"Tıpkı eski günlerdeki gibi. Bir kulüp bulacağız, biraz ter atacağız, sonra da gece için bir şeyler ayarlayacağız."

Beynimde acı tatlı anılar canlandı, Fransız kabarelerini hatırladım.

On dokuzuncu yüzyılın. Bastien ve ben iyi bir şekilde dışarı çıkar, ayrılır ve sabah tekrar buluşup gülüşür ve fetihlerimizle övünürdük. Oyun artık pek çekici gelmiyordu.

"Artık bunu yapmıyorum. Sana söylemiştim."

"Evet, ama yine de hayatta kalmalısın."

"Hayatta kalıyorum. Birkaç gün önce bir ilaç aldım. Bir süreliğine hazırım."

Bastien kaşlarını çattı. "Birkaç gün önce mi? Bleh. Bu yazar adam seni sıkıcı yapıyor."

"Hey, bunun onunla bir ilgisi yok. Bu benim seçimim."

"Elbette."

"Bu ses tonu da ne?"

"Emin değilim. Yani, her ne kadar biraz sıkıcı görünse ve muhtemelen sadece sana acı çektirecek olsa da, yazarla çıkma olayının ilk başta eğlenceli olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi bunun seninle ilgili daha büyük bir sorunun göstergesi olduğunu düşünmeye başladım. Yani, başlangıçta iyi adam takıntın var. Sonra ne oldun? Bir kitapçıda müdür yardımcısı mı? Bir kedin olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

Aubrey ters ters baktı, ben de öyle. "Kedi sahibi olmakta yanlış bir şey yok. Seth de sıkıcı değil."

"Sanırım siz daha iyi bilirsiniz. Sadece bana pek çekici gelmedi, hepsi bu. Eğer bir ölümlüye kafayı takmak istiyorsan, sana daha iyisini bulabilirim."

"Daha iyisini istemiyorum. Yani, daha iyisi yok. Ben onu istiyorum."

"Keyfin bilir. Sadece sıradanlaşıyorsun, hepsi bu. Eskiden sıradışıydın."

"Ahh. Bütün bunlar bu gece seninle çıkmayacağım için mi?" Bastien omuz silkti.

"Tamam o zaman. Gidelim. Ama bana kurban yok." "Yeterince adil."

Pioneer Square'deki bir kulübe gittik, ikimiz de sadece bir karabasan ve bir succubus'un başarabileceği türden seksi, güzel bir mükemmelliğe baktık. Saçlarımı dağınık, seks kedisi ihtişamıyla toplamıştım ve neredeyse göbek deliğime kadar inen V yakalı bebek mavisini bir atlet giymiştim. Açıklık çok şeffaf bir dantelle kaplıydı ve sütyen takmayı tamamen anlamsız kılıyordu. Ben de takmadım.

Dans pistine çıktığımızda aramızdaki gerilim buharlaştı. Ritim içime işliyor, hareket ve ter sarhoş ediyordu. Bastien ve ben bir süre birlikte dans ettik, ikimiz de böyle kalabalık bir salonda bile hayranlarımızı çektiğimizin farkındaydık. Fiziksel cazibe yüzeysel görünüşten çok daha fazlasıydı. Göz teması, dışa dönüklük ve hareketle de ilgiliydi. Incubi ve succubi bunu erkenden öğrenir ve iyi olanlar çok az ölümlünün erişebileceği bir zarafetle hareket eder. Daha önce iyi dans etmiş olan ben

bir succubus olmak, vücut dili söz konusu olduğunda en iyiler arasında olduğumu biliyordu. Bizi izlemek dayanılmazdı. Başlı başına bir tahrik.

Bir süre sonra ayrıldık. Succubus oyununun sonuçları bazen beni üzüyordu ama oyunun kendisi eğlenceliydi. Çok eğlenceliydi. Partnerden partnere geçiyor, yarattığım etkiden, bedenleriyle oynadığım kişilerde yükseldiğini görebildiğim arzudan keyif alıyordum. Bu yüzden, sık sık şikayet etmeme rağmen, bu meslek için ölümlü ruhumdan vazgeçmiştim.

İtiraf etmeliyim ki, eve biriyle gitme düşüncesi beni cezbetti, vücudum birinin ellerinin üzerimde olması fikrine ısındı, ama sonra Seth'i ve yaptığımız anlaşmaya kararlı bir şekilde bağlı kaldığını düşündüm. Hayır. Bu gece benim için gereksiz kurban yok. İyi olabilirdim. İyi olmak istiyordum. Gerçekten şarj olmaya ihtiyacım olana kadar bekleyecektim.

Bastien kulüpten çıkarken odanın öbür ucundan başını bana doğru eğdi, kolunu küçük, kendinden geçmiş bir sarışına dolamıştı. Döndüğünde diğer kolunda bir esmer olduğunu fark ettim.

Çok başarılı.

Sonunda eve vardığımda saat sabahın ikisiydi. Ertesi gün ağırlı ve yorgun uyandım, hava beni daha da kötü hissettiriyordu. İşe yürürken yağmur sürekli gri bir perde oluşturuyordu. Her şey daha soğuk görünüyordu. Sıcak bir Akdeniz ikliminde büyümüştüm; bu tür sıcaklıkları asla kabullenemezdin.

Kitapçıya gittiğimde bir kez daha bensiz açılmıştı. Garip bir şekilde, bugün de aynı personel çalışmasına rağmen, dünkü gibi coşkulu bir karşılama görmedim.

Kasadaki Casey ve Janice işlerine ara verip içeri girişimi izlediler, yüzlerindeki ifade esrarengizdi. Janice eğildi ve diğer kadının kulağına bir şeyler mırıldandı. Meraklı bakışlarımı fark ettiklerinde ikisi de zorla gülümsediler. "Hey, Georgina."

"Hey," diye karşılık verdim, şaşkın ve biraz da rahatsız bir şekilde.

Bir an sonra danışma masasının önünden geçerken Beth'in de aynı derecede tuhaf bir bakışla bana baktığını gördüm.

"Nasıl gidiyor?" O bir şey söylemeyince ben sordum. "İyi."

Telaşla önündeki bilgisayar ekranına döndü.

Daha önce de işe geldiğimde tuhaf bakışlara maruz kalmıştım ama bu benim için bile tuhaftı.

Bazen, bir sevgiliyle birlikte olduktan sonra, emdikleri yaşam enerjisi bana farkında olmadan ölümlüleri çeken bir cazibe verirdi. Hugh'un poker sırasında benimle dalga geçtiği parıltının aynısıydı bu. Ancak şimdi bunun bir suçu yoktu. Bastien'e de söylediğim gibi, son ilaç tedavim birkaç gün önce gerçekleşmişti. Parıltı şimdiye kadar zayıflamış olmalıydı. Ayrıca, büyülenmiş bakışları gördüğümde tanırım. Bunlar öyle değildi. Bunlar meraklı, ne yapıyor bakışlarıydı. Yüzünüze yemek bulaştığında ya da düşmeniz koptuğunda karşılaştığınız türden bakışlar. Bu bakışlar

Bunlardan herhangi birinin olma ihtimali düşük görünüyordu ama yine de kontrol etmek için tuvalete girdim.

Hayır. Kusursuz. Uzun bir kot etek ve lacivert, omzu açık bir kazak. İkisi de pürüzsüz ve mükemmel. Makyajım yerinde. Kürek kemiklerimin altına kadar sarkan bağlanmamış saçlar. Benim için tipik bir görünüm. Bu ilgiyi hak edecek bir şey yok.

Her şeyi fazla abarttığımı düşünerek kafeye doğru ilerledim ve köşesinde çalışan Seth'ten dostça bir baş selamı aldım. En azından normal davranıyordu.

Espresso barında yeni bir barista koşturuyordu ve beni görünce neredeyse elindeki fincanları düşürüyordu.

"H-hi," diye kekeledi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, beni tepeden tırnağa süzüyordu. "Merhaba," diye karşılık verdim. Bu kadın beni tanııyordu bile.

Neden böyle davranıyordu?

Garip bir şekilde mi? "Orta boy beyaz çikolatalı mocha."

Siparişimi bir fincana yazarak harekete geçmesi bir anını aldı. Kasada siparişleri sıralarken merakla sordu: "Sen Georgina'sın, değil mi?"

"Um, evet. Neden?"

"Adınızı yeni duydum, hepsi bu." Tekrar aşağıya baktı.

Bundan sonra benimle başka bir şey konuşmadı, sadece mocha yapıp bana uzattı. Mocha'yı alıp Seth'e doğru yürüdüm ve karşısına oturdum. Barista bizi ilgiyle izlemeye devam ediyordu ama göz göze geldiğimizde hemen arkasını döndü.

"Selam," diye selamladı Seth beni, gözleri ve parmakları meşguldü.

"Hey," diye karşılık verdim. "Bugün herkes çok tuhaf davranıyor."

Yukarı baktı. "Öyle mi?" Yazısı onu ele geçirdiğinde içine düştüğü esareti hemen fark ettim. Bu koşullar altında her zamankinden daha da dikkati dağınık ve dağınık hale geldi. Bir erkek üzerinde böyle bir etkiye sahip olduğu için bir succubus çok şanslı olmalı.

"Evet. Bir şey fark ettin mi? İnsanlar bana bakıyormuş gibi hissediyorum."

Başını salladı ve yazmaya geri dönmeden önce bir esnemeyi bastırdı. "Bana her şey aynı görünüyor. Kazağını beğendim. Belki de ondan."

"Belki," diye kabul ettim, inanmasam bile iltifattan biraz yumuşamıştım. Onun dikkatini daha fazla dağıtmak istemediğim için ayağa kalktım ve gerindim. "İşimin başına dönmeliyim." Espresso barına baktığımda, kasiyerlerden biri olan Andy'nin kahve aldığını fark ettim. "İşte!" Seth'e tısladım. "Bunu gördün mü?"

"Neyi gördün?"

"Andy sadece sıırttı."

"Hayır, sıırtmadı."

"O yaptı. Yemin ederim."

Alt kata, mağazanın ana bölümüne indiğimde Warren'ın yanından geçtim. Ellili yaşlarının ortalarında ve çarpıcı derecede yakışıklı, mağazanın ahlaki açıdan sorgulanabilir

Jerome'a iyi erkekleri baştan çıkarmaya geri döneceğime söz vermeden önce sahibi bir zamanlar benim için düzenli biriydi. Warren ve ben bir süredir seks yapmamıştık. Şu anki iyi ruhlar rejimimi düşününce, arada bir suçluluk duymadan seks yapmayı özlemiştim.

"Merhaba, Georgina." En azından bana o şaşkın bakışlardan birini atmadığını görünce rahatladım. "Sanırım Mortensen'le konuşuyordun?"

"Evet," diye kabul ettim, hemen işe koyulmadığım için azarlanıp azarlanmayacağımı merak ediyordum.

"Ne yazık ki merdivenleri kullanmak zorunda kaldınız. Asansörümüz var, biliyorsunuz."

Şimdi ağzım açık bakakalmıştım. Elbette bir asansörümüz vardı. Anahtarla çalıştırılıyordu, engelli müşteriler ve sevkiyat taşımacılığı için vardı ve bunun dışında neredeyse hiç kullanılmıyordu. "Evet. Bunu biliyorum."

Warren bana göz kırptı ve yukarı çıkmaya devam etti. "Sadece emin olmak istedim."

Başımı sallayarak ana kata geri döndüm ve Andy'ye öğle yemeği molası vererek bir kasayı devraldım. Janice ve Casey ilk başta bana karşı sert davrandılar, zaman ilerledikçe biraz ısındılar. Etrafımda dolaşan diğer personel bana meraklı bakışlar atmaya devam ediyor, fark etmeyeceğimi düşündüklerinde ara sıra birbirlerine fısıldıyorlardı.

Seth bir ara yanımdan geçip bir işi olduğunu ama sonra görüşeceğimizi söylediğinde, bir kitap bırakan Beth'in bayılabileceğini düşündüm.

"Pekâlâ," diye bağırdım Seth gittikten sonra, "burada neler oluyor?"

Casey, Beth ve Janice utangaç bir ifadeye büründüler.

"Hiçbir şey, Georgina, dürüst ol." Beth bana görünüşe göre kazanan bir gülümseme verdi. Diğerleri sessiz kaldı, yüzleri tamamen masum, neredeyse melek gibiydi.

Tabii ki hiçbirine inanmadım. Garip bir şeyler oluyordu. Her zamankinden daha garip. Cevaplara ihtiyacım vardı ve mağazada bana bu cevapları verebilecek kadar samimi tek bir kişi vardı. Kasamı kapatarak, Doug'ın bilgisayarın başında oturduğu ofisime geri döndüm.

İçeri dalarak ağzımı açtım, atıp tutmaya hazırdım. Ani gelişimle yaklaşık iki metre havaya sıçradı, az önce dudaklarına götürdüğü fincandaki kahveyi etrafa saçmamak için refleksleri şaşırtıcı bir hızla devreye girdi. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı, neredeyse suçluluk duyuyor gibiydi. Hiç şüphesiz başka bir Tetris oyunu devam ediyordu.

Ama tiradımı geciktiren şey bu değildi. Bedenimde garip bir his geziniyordu; insan bedenine eşlik eden beş duyudan ziyade ölümsüz duyularımı harekete geçiren bir his. Garip, neredeyse rahatsız edici bir histi. Çivilerin kara tahtayı tırmıklaması gibi. Tanımlayabileceğim ya da daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Odanın etrafına bakındım, yarı yarıya gizlenen başka bir ölümsüz bulmayı umuyordum, ancak bu garip his bana genellikle bir bireyden hissettiğim imza gibi dokunmuyordu.

Doug fincandan bir yudum içtikten sonra fincanı yere bıraktı ve şaşkın bir sakinlikle beni izledi. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı Kincaid?"

Gözlerimi kırıştıtararak ofisi bir kez daha gözden geçirdim ve sonra başımı salladım. O his kaybıldı. Bu da neydi böyle? Bunu strese bağlı hayal gücüne bağlayabilirdim ama bin yılı aşkın succubus yaşamından sonra ölümsüz duyularımın artık halüsinasyonlara yenik düşeceğinden şüpheliydim. Yine de burada doğaüstü ya da ilahi olarak yorumlanabilecek tek şey Doug'ın Tetris ustalığıydı. Bunun da herhangi bir sihirden çok, saatlerce çalışmayla ilgili olduğunu düşündüm alaycı bir tavırla.

Haklı öfkemi hatırlayarak bu anlık tuhaflığı bir kenara ittim ve öfkemi tekrar hayatımdaki *diğer tuhaflıklara* yönelttim.

"Ne oluyor lan?" Kapıyı çarparak haykırdım. "Benim tatlı Tetris yeteneklerim mi?"

"Hayır! Herkesle! Neden bugün herkes bana bu kadar garip davranıyor? Sanki bir ucubeymişim gibi bana bakıp duruyorlar."

Doug'ın yüz ifadesi şaşkınlığını koruyordu ama sonra yüzüne bir anlayış yayıldığını gördüm. "Ah. Bu. Gerçekten bilmiyor musun?"

Boynundan tutup onu sarsabilirdim. "Tabii ki bilmiyorum! Neler oluyor?"

Kayıtsızca masanın üzerindeki bazı kağıtları karıştırdı ve bir kopyasını kaldırdı

Amerikan Gizemi. "Seth'in hikayesini okudun mu?" "Vaktim olmadı."

Bana dergiyi fırlattı. "Yap hadi. Git yemek molanı bir yerde ver. -burada değil- ve oku. Sen dönene kadar buradan ayrılmayacağım."

Saate baktığımda mesaisinin bitmek üzere olduğunu fark ettim. "Ama bunun ne alakası var-"

Beni susturmak için elini kaldırdı. "Sadece oku. Şimdi."

Kaşlarımı çatarak dergiyi aldım ve dükkândan çıkıp caddenin aşağısındaki favori kafelerimden birine yerleştim. İstiridye çorbası hazırды, Doug'ın benden ne bulmamı beklediğini merak ederek ilk sayfayı çevirdim.

Seth'in birkaç hafta önce açıkladığı gibi, hikâye daha çok kendi içine kapalı bir gizemdi ve karakterlerinin kapsamlı psikolojisi ve gelişimiyle çok az ilgileniyordu. Cady ve O'Neill, Washington, D.C. merkezli, arkeolojik ve sanatsal kalıntıları araştıran ve güvence altına alan hayali bir enstitü için çalışıyorlardı. Böylece, ikili kendilerini sık sık sanatı uluslararası hırsızlardan kurtarıırken ya da bir çömlek parçası üzerindeki gizemli şifreyi ortaya çıkarırken buluyordu. Geleneksel cinsiyetçi tarzda Bryant O'Neill bir tür saha ajanı gibi çalışıyor, fiziksel işlerin çoğunu yapıyor, yumruk yumruğa kavgalara karışıyordu. Ağırbaşlı Nina Cady ise araştırmaya odaklanmış, eski bir metindeki önemli bir kanıt parçasını çözmek için genellikle geç saatlere kadar ayakta kalmıştır.

Bu öyküde de aynı unsurların birçoğu vardı, ancak her zaman olduğu gibi Seth'in güzel kalemi ve hızlı, esprili diyalogları malzemeyi

Büyüleyici. Karakterlerinin davranışlarıyla tutarlı bir başka eğilim olarak, O'Neill neredeyse her zaman güzel bir kadınla ilişkiye giriyordu, ancak Seth'in son kitabı bu modeli tersine çevirmiş ve Cady'nin nihayet biraz hareket görmesine izin vermişti. Bugün okuduğum öyküde de eski alışkanlıklar devam ediyor ve O'Neill her zamanki nazik tavrıyla göz alıcı bir müze küratörüne asılıyor:

Genevieve, tebaası arasında bir kraliçe gibi koridorlarda geziniyor, insanları ve sergileri hem hesaplayarak hem de emrederek inceliyordu. O yeşil benekli ela gözleriyle Genevieve'in aklına bir sonraki yemeğini ölçüp biçen bir kedi geliyordu. Önünde durup, arı sokmuş dudaklarını hafifçe ısılatan diliyle vücuduna sızan durgun bir bakışla onu kayırırken kendini tam bir av gibi hissetti.

Tanrım, bir fare olmak, diye düşündü.

"Bay O'Neill," diye mırıldandı, parlayan saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırarak. Soluk kahverengi saç tellerinde, maden cevherindeki altın damarlar gibi belli belirsiz bal çizgileri vardı. Yüzünü ona gömmek istedi. Tadına bakmak istiyordu. "Geç kaldın."

Aralarındaki neredeyse bir karışlık mesafeye rağmen, kendini burada bir ast gibi hissediyordu, sanki geç kaldığı için kefareтини ödemesi ve onun önünde diz çökmesi gerekiyormuş gibi. Bunu pek umursamayacağına karar verdi, elbisesinin ince kumaşının kalçalarına ve dolgun göğüslerine nasıl şekil verdiğine bakmamaya çalışarak. O göğüslerin mükemmel olduğuna karar verdi. Büyüklükleri kesinlikle etkileyiciydi ama kontrolden çıkmış değillerdi. Ve şekilleri ... ah, usta bir heykeltıraş bile bu zarif kıvrımları asla kopyalayamazdı ...

Bir yanıt beklediğini anlayınca, temel düşüncelerini *Daha Sonra* için *L*'nin altında dosyaladı ve ona sinirli olmayan bir gülümseme verdi.

"Özür dilerim." Şimdi muhtemelen otelindeki saldırıdan bahsetmenin zamanı değildi. "Ama ben hiçbir şeyi aceleye getirmem. En azından bir kadın söz konusu olduğunda."

Bu, müstehcen diyalogların sadece en hafifiydi, hikayenin sonuna doğru aralarında işler kızıştığında şaşırmadım. Ne de olsa, diye düşündüm kuru bir şekilde, eğer biri gol atmazsa bu gerçek bir Cady ve O'Neill deneyimi olmazdı. Ve adamım, sayı yaptı. Kedi karşılaştırmaları doğrudu çünkü Genevieve kızışmış bir kedydi. Sonunda O'Neill'i bağlayıp

bir asansörde, benim bile kaşlarımı kaldırmama neden olan bir dizi sapıkça hareket yapıyordu. *American Mystery*'nin bunları düzenlememiş olmasına şaşırdım, ancak böylesine bir iğrençliğin yumuşak, kayıtsız bir erkekten geldiğini fark etmenin bir tür tahrik edici olmadığını söylersem yalan olur.

Asansör mü?

Warren bana *asansörümüz olduğunu* söylemişti. Açık kahverengi saçlar. Ela yeşili gözler. Minyon. Güzel göğüsler.

"Ahh!" diye bağırdım, dergiyi sanki beni ısıracakmış gibi yere düşürdüm. Artık boş olan kasemin yanına düştü ve yanımdan geçen bir garson bana irkilerek baktı. Aceleyle bir tomar parayı masaya bıraktım, paltomu ve çantamı kaptığım gibi kitapçıya koştum. Doug hala ofisimizde Tetris oynuyordu ama ben yine harika bir performans olan bu oyun hakkında fazla spekülasyon yapamayacak kadar üzgündüm.

Tüm o bakışlar. Fısıltılar ve sırtmalar. Artık hepsi anlamlıydı.

"Ben olduğumu düşünüyorlar!" Ona söyledim ve o gün ikinci kez sıçramasına neden oldum. "Genevieve. Hepsi benim azgın, ip kullanan, asansör fetişisti bir dominatrix olduğumu düşünüyor!"

Doug bir kaşını kaldırdı. "Yani sen değil misin?"

Bölüm 4

"Doug!"

Omuz silkti. "Önemli bir şey değil. Yani, oldukça ateşli, gerçekten." "Ama o şeyleri ben yapmadım. Bu gerçekten ben değilim."

"Sesi tıpkı senin gibi. Onun adı da *G* ile başlıyor." "Ama değil..." Yutkundum, benzerlikleri de fark ettim.

Doug değerlendirici bir tavırla beni izledi. "Onları gerçekten suçlayamazsın. Tanım olarak birbirinize çok benziyorsunuz ve herkes Mortensen'la ne kadar sıkı bir hayran olduğunuzu biliyor. Hikayeyi okuduktan sonra Casey dün birlikte geldiğinize dair zekice bir gözlemde bile bulundu. Başlayan spekülasyonları görmeliydiniz."

"Ama bu hiçbir şeydi." İş yerindeki hiç kimse Seth'le çıktığımı bilmiyordu. Bunun yaygın olarak bilinmesini istememiştim. "Biz hiçbir şey yapmadık."

Doug tekrar omuz silkti ve bilgisayarın başından kalktı. "Çok yazık. Yapmış olsaydın senin hakkında daha az düşünmezdim, biliyorsun. Zaten bu senin işin."

İnledim. "Herkesin görebileceği şekilde basılmışken olmaz."

"Her şeyin hayal ürünü olduğunu sanıyordum," diye hatırlattı sinsi bir sırıtışla, paltosunu giyerken.

"Evet, öyle! Doug, ne yapacağım ben?"

"Bilmiyorum Kincaid. Eminim bir yolunu bulursun. Belki Mortensen'e fantezilerini neden herkesin görebileceği şekilde sergilediğini sormakla başlayabilirsin." Yanağımı çimdikledi, ben de elinin erişemeyeceği bir yere doğru kıpırdandım. "Bana gelince, gitmem gereken bir prova var. Yarın büyük gece. Sonra görüşürüz."

Vardiyam bundan sonra sefil bir şekilde ilerledi. Artık bakışların ne için olduğunu bildiğimden, deneyim yepyeni bir aşağılanma alanına taşındı. Boş spekülasyonlardan nefret ederdim, insanların hakkımda kötü şeyler düşünmesinden nefret ederdim. Yani, daha önce birini bağlamamış ya da asansörde seks yapmamış değildim ama hadi ama. İnsanların alenen düşünmesini istediğim türden bir şey değildi. Mahrem ilişkilerimi gizli tutmayı severdim.

Bu nedenle mümkün olduğunca ofiste kaldım, sadece kesinlikle gerekli olduğunda yardım etmek ve Seth'in henüz dönüp dönmediğini kontrol etmek için dışarı çıktım. Sonunda, kapanıştan birkaç saat önce onu masasında gördüm. Öfkeyle karşısına oturdum, başkalarının birlikte olmamız hakkında ne düşüneceğini umursamıyordum bile.

"Bunu neden yaptın? Neden beni bu şekilde yazdın?"

Seth dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı, yüz ifadesi üzerinde çalıştığı yazının hâlâ benden daha çok ilgisini çektiğini açıkça gösteriyordu. Tek bildiğim, şu anda bir romandaki seks partisinin merkezinde olduğumdu. "Ne?"

"Hikâye!" *American Mystery*'yi yüksek sesle masaya fırlattım. "Beni de yazmışsın. Ben Genevieve."

Gözlerini kırptırdı. "Hayır, değilsin."

"Öyle mi? Nasıl oluyor da ikimizin de adı *G* ile başlıyor? Nasıl oluyor da birbirimize benziyoruz?"

"Ona hiç benzemiyorsun," diye karşı çıktı.

"Mağazanın yarısı öyle düşünmüyor. Onun ben olduğumu düşünüyorlar! Asansörde yaşadığımız bir kaçamağı yazdığını düşünüyorlar."

Yüzünde bir farkındalık belirdi ve beni dehşete düşürerek gerçekten gülümsedi. "Gerçekten mi? Bu çok komik."

"Komik mi? Bu korkunç! Hepsi benim bir esaret manyağı olduğumu düşünüyor." "Thetis," diye başladı nazikçe, hâlâ lanet olası bir dinginlikle, "ben-" "Bana 'Thetis' deme. İşe yaramaz."

"O hikayeyi altı ay önce falan yazmıştım. Seninle tanışmadan çok önce. Yayıncılık dünyası o kadar hızlı ilerlemiyor."

"Diğerleri bunu bilmiyor." Gözyaşlarımın eşiğine geldim. "Kimseye bu kadar açık bir şekilde yazmazdım."

"Öyle mi? Bunu da bilmiyorlar," dedim, kollarımı kavuşturmuş, sefil bir şekilde sandalyeme yaslandım.

Seth iç geçirdi, kehribar rengi kahverengi gözleri bana bakarken şefkatliydi. "Bak, bir şey söylememi ister misin? Onlara senin yapmadığını söylememi?"

"Tanrım, bu onları benim yaptığıma daha da ikna eder. Ayrıca, ne yapacaksın, adımı temize çıkarmak için bir basın toplantısı mı düzenleyeceksin?"

"Özür dilerim," dedi bana ciddiyetle. "Böyle bir şey olacağını hiç düşünmemiştim." Bir tereddüt. "Hâlâ yarın gece dışarı çıkmak istiyor musun? Yani ... eğer istemiyorsan ..."

Eski sevimli utangaçlığı üzerine çöktü ve ben de kızgın kalamadım.

"Hayır," dedim ona. "Hâlâ gitmek istiyorum, ama Bence konsere ayrı ayrı gitmeliyiz. Çalışanların çoğu orada olacak, biliyorsun."

Konuşmak için ağzını açtı ama sonra tekrar düşündü. Beni aşırı tepki vermekle suçlamak üzere olduğundan şüpheleniyordum ama belli ki yaydığım öfke daha iyi düşünmesini sağlamıştı. Seth pek çatışmacı bir tip değildi. Ya da içinde bulunduğum ruh halini düşünürsek, belki de aptal bir tip değildi.

"Tamam," dedi sonunda. "Orada buluşuruz."

"Georgina?"

Kafamı kaldırdığımda Paige'in tepemizde dikildiğini gördüm, yüzünde onaylamaz bir ifade vardı. Yaklaştığını fark etmemiştim bile. Güzel güç takımlarından birini daha giymişti, bu kez koyu teniyle çarpıcı görünen elektrik menekşesi rengindeydi.

"Sizinle birkaç dakika konuşabilir miyim?" diye sordu, tonu asıktı. "Özel olarak mı?"

Onu ofisine kadar takip ettim ve kapıyı arkamızdan kapatmasına izin verdim. Masasının üzerinde *American Mystery*'nin bir kopyasının durması şaşırtıcı değildi.

"Bazı söylentiler duyuyorum-" diye söze başladı.

"Lanet olsun. Ben değilim."

Ona kendi son keşiflerimi anlatmaya devam ettim ve Seth'in eserlerin basılmasının ne kadar uzun sürdüğüne ilişkin gözlemine dikkat çektim. Bitirdiğimde, sanırım onu masumiyetime büyük ölçüde ikna etmişim, ancak işyerinde dolaşan kirli hikayeler onu hala rahatsız ediyordu.

Belirli bir şey üzerinde çalışmayan Paige, ne yapacağını düşünürken cilalı kırmızı tırnaklarını masaya vurdu. "Bu durum zamanla personel arasında açıklığa kavuşacaktır. Ya da bunu atlatacaklardır. Hoşuma gitmeyen şey, dışarıdan gelenlerin sonuç çıkarması fikri. O karaktere benziyorsunuz ve hikayeyi okuyan başka biri de aynı hataya düşebilir. Seth'in burada çalışma nedeninin yarısının çalışanlarımızdan cinsel yardım almak olduğuna dair dedikoduların çıkmasını istemiyorum."

"Aman Tanrım." Ünlülerin gerçekten büyük ölçekli skandallarla nasıl başa çıktıklarını merak ederek ellerimle yüzümü kapattım. Bu küçük skandal yeterince kötüydü. Ortadan kaybolmak istedim. Seth ve benim inşa etmeye çalıştığımız şeyin güzelliğini lekeliyordu.

"Sanırım buna yaklaşmanın en iyi yolu-"

Yüzünü buruşturup bir eliyle karnını tutarken sözleri kesildi.

Ona doğru yürümeye başladım. "İyi misin?"

Zoraki bir gülümsemeyle başını salladı. "Bu önemli değil."

"Lanet olsun. Doktorunuzu aramalısınız... ya da en azından eve gitmelisiniz."

"Hayır, geçecek. Ayrıca yapacak çok işim var. Yeni programı yapmam ve bazı envanter istatistiklerini gözden geçirmem gerekiyor."

"Bu çalgınlık. Bunu ben de yapabilirim."

Başını sallayarak tekrar tartışmaya başladı, ben de ona karşılık verdim. Sonunda Paige pes etti, bu da bir şeylerin ciddi şekilde yanlış olduğunu doğruluyordu. Onunla kafa kafaya gelenler nadiren kazanırdı.

Ben de vardiyamı onun ekstra işlerini yaparak ve yedek olarak tamamladım. Çok yorucuydu ama bunu yaptığım için mutluydum, yine de onun ve bebeği için endişeleniyordum. İşyerini kapattığımızda, Bastien'in bana verdiği talimatları izleyerek doğruca banliyöye gittim.

Evinin önüne geldiğimde, arabamda oturup birkaç dakika öylece bakabildim.

Şimdi, Amerikan Rüyası hakkında birkaç iyi biçimlendirilmiş fikrim vardı. Ne de olsa, bu terimin ilk ortaya atıldığı günlerde yaşıyordum. Ortaya çıkışını, etrafını saran mitolojiyi, beyaz çitleri ve şirin, bakımlı mahalleleri görmüştüm. *Leave it to Beaver'*i bile izlemiştim. Örneğin Seth'in erkek kardeşi şehrin kuzeyinde yaşıyordu ve şehrin oldukça güzel bir bölümüne sahipti.

Ama bu? Bu bir Amerikan Islak Rüyasıydı.

Bastien'in evi sonsuza kadar uzanıyor, mermer ve boz kahverengi cephesinin ötesinde gösterişli bir şekilde genişliyordu. Bir karısı ve ailesi olsaydı bile, onların

doldurabilirdi ve zaten bu tür yerlerde yaşayan insanların geniş aileleri yoktu. Ne de olsa bu nesil 1.75 çocuklu bir nesil değil miydi?

Garajın söylendiği gibi üç kapısı vardı ve çimenleri zevkli çalılar ve süs ağaçları süslüyordu. Hava karardığı için mahallenin geri kalanını ayrıntılı olarak göremiyordum ama aynı şeylerle karşılaşacağımdan şüpheleniyordum. Yandaki evlerden biri ışıklandırılmıştı ve insanlarla doluydu. Bastien'inkinden bile daha büyüktü ve muhtemelen partinin yapıldığı yeri.

"Bir şeyi mi telafi ediyorsun?" Kâbus kapısını açtığı anda sordum.

Mitch Hunter bana milyon dolarlık sırtışını gösterdi. "Tatlı kardeşim, ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Saç kesimine bayıldım."

Tabitha Hunter olarak gelmişim, zayıf ve sarışındım, gerçi daha önceki şikâyetlerine boyun eğmiş ve saçlarımı omuz hizasında uzatmışım. Yanağımdan öptü ve hızlı bir tur için beni içeri buyur etti.

Birkaç odadan sonra her şey birbirine karışmaya başladı. Kiraz parke zeminler. Muhteşem boyalı duvarlar. Şık siyah aletler. Lambri kaplamalar. Arkada bir jakuzi. Bir izci kız grubuna yetecek kadar misafir odası. Ve her yerde sevimli, akıllıca yerleştirilmiş biblolar.

"Bu biraz ileri gitmiyor mu?" Fuayedeki çerçeveli bir Rab'bin Duası kopyasını işaret ederek sordum.

"Tabitha, aşkım, insan sadece ekmekle hayatta kalamaz. Ancak lezzetli mezeler ve hamburgerlerle hayatta kalabiliriz, o yüzden hadi gidelim."

Ben işte olduğum için başlangıç saatinden oldukça sonra vardık ve parti tüm hızıyla devam ediyordu. Belki de bu banliyönlüleri bu kadar çabuk göz ardı etmemeliydim.

"Mitch!" diye seslendi yüksek bir ses, insanların arasından yolumuzu açarken. Çoğu barbekü temasına uygun olarak şortlar, tişörtler ve Hawaii desenleri giymişti.

"Selam Bill," diye karşılık verdi Bastien, gümüş rengi siyah saçlı, sade ama bakımlı bir adama elini uzatarak. Onu fotoğraflarından tanıdım. Dana'nın kocası. "Bu benim kız kardeşim Tabitha. Umarım onu getirmemin bir sakıncası yoktur."

"Hayır, hayır! Ne kadar çok o kadar iyi, derim." Küçük, yapay bir kahkaha attı ve gözlerini kırıştırarak bana gülümsedi. "Özellikle de bu kadar güzel olanlar. Keşke daha genç bir adam olsaydım dedirtiyor," diyerek göz kırptı.

Dayanamayıp kirpiklerimin arasından ona baktım ve alçakgönüllülükle, "Her zaman yaşın önemsiz olduğunu düşünmüşümdür, Bill," dedim. Uzattığı elini tuttum. "Benden daha deneyimli olanlardan bir şeyler öğrenmekten her zaman mutlu olduğumu biliyorum."

Gözleri hem merak hem de endişeyle parlayarak hafifçe genişledi.

"Pekala," dedi rahatsız edici bir andan sonra, "muhtemelen

kendim etrafımda." Elimi bırakmayı unutmadı. "Yiyecek bir şeyler bulmaktan çekinmeyin ve havuzu denemeyi unutmayın."

Bana ve yaklaşan gülümsememe düşünceli bir şekilde baktı, tereddüt etti ve sonra isteksizce ayrıldı.

"Bunu bir daha asla yapma," diye tısladı Bastien, beni kolumdan tutup mutfağa doğru yönlendirirken.

"Ne yapmak?"

"Bu grupta flört et! Benim sağlıklı imajımı destekliyor olman gerekiyordu, hedefimin kocasına yol göstermen değil."

"Onu yönlendirmiyordum. Ayrıca, ne önemi var ki? İkisini de rezil et."

"Hayır. Sadece Dana. Benim şovum."

Ona bir bakış attım ama hiçbir şey söylemedim. Beni gözlemci olarak istiyordu ama katılımcı olarak değil. Anladım. Tüm övgüler kendisine, övgüler yukarıdakilere. Kendini parlatmak için her zaman rekabetçi bir ihtiyaç duymuştu. Bu onda sevdiğim şeylerden biriydi; kendini en iyi kanıtlama arzusu. Sanırım bir zamanlar bende de vardı ama artık yoktu. Bana kalırsa, bu işin tüm şöhreti ve serveti onun olabilirdi.

"Sadece benim tatlı, melek kız kardeşimi oyna," diye fısıldayarak devam etti. "Muhtemelen benim tatlı, meleksi ve *frijit* kız kardeşimi."

Evin içinde ilerlemek bana partinin temasını daha iyi kavrama şansı verdi. Sahte palmye ağaçları. Her yerde ışıltılı, dekoratif güneşler. Oraya buraya kurulmuş küçük meze masaları, haşlanmış yumurta, kokteyl sosisleri ve küp peynirlerle doluydu. Bazı açılardan aptalcaydı ama belli ki birileri detaylara çok dikkat etmişti. Bunu takdir ettim. Tüm konuklar Bill'e benziyordu, Bastien ve bana da, fark ettim. Temiz kesimli, saçları yerli yerinde. Yüksek kaliteli, muhafazakar kıyafetler (tropikal bir şekilde). Üst sınıf. Beyaz.

Beni korkuttular.

Mutfağın gerçek bir yemek merkezi olduğu ortaya çıktı ve Bastien'i üzebilecek daha fazla konuşma riskine girmektense tıka basa yemeye karar verdim. Bir kâğıt tabağa hamburger, patates salatası ve bir tür tuhaf jöle-meyve-krema karışımı tatlı doldurdum.

Fark edilmeden yemek yeme çabalarım boşa çıktı, çünkü kısa süre sonra kendimi bir grup kadın tarafından kuşatılmış buldum. Nereden geldiklerini bilmiyordum. Bir dakika önce sadece yemek yiyordum, bir dakika sonra altı mükemmel yüz bana gülümsüyordu. Vahşi bir köpek sürüsü gibiydiler, durmadan havlıyorlar, yalnız avlarına odaklanıyorlardı. Beni parçalamak için Bastien'den ayırmayı bile başarmışlardı. Karabasan şimdi odanın karşısında benzer şekilde açgözlü bir grup adamla duruyordu, şüphesiz puroları ve çim biçme makinelerini tartışıyorlardı. Ona paniklemiş bir bakış attım ama o sadece omuz silkti.

"Mitch'in kız kardeşi," diye sızlandı kadınlardan biri. "Bilmeliydim! Birbirinize çok benziyorsunuz."

"Pek benzemiyor ama," diye mırıldandı bir diğeri. Aplikeli bir kazak yelek giymişti. Vay canına.

"Biz de tam damgalama hakkında konuşuyorduk. Sen damga vurur musun, Tabitha?"

"Pul kullanmak gibi mi?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Yani, bir şeyler postalıyorum ..." Stepford Kadınları bunun üzerine yine kıkırdadı. "Oh! Bu çok komik."

"Lastik pulları kastediyoruz. Sanat ve zanaat pulları," diye açıkladı içlerinden biri. Kendisini Jody olarak tanıtmıştı - grup içinde hatırlayabildiğim tek isim. Muhtemelen diğerlerinden biraz daha yüksek bir IQ'ya sahip görüldüğü için. Ve aramızda sarı saç olmanın tek kişiydi. "Onları bir şeyleri süslemek için kullanıyorsunuz."

Çantasını karıştırdı ve güzel bir fildişi kart stoğuna basılmış küçük bir davetiye çıkardı. Kayan sarmaşıklar ve çiçekler ön tarafı süslüyordu.

"Bu Dana'nın bu parti için hazırladığı davetiye."

Bakakaldım. "Ciddi misin?"

Nedense öğretmenlerin iyi yazılmış kâğıtlara yapıştırdığı "Aferin!" türünden pullar hayal etmişim. Bu çok güzel mürekkeplenmişti ve farklı renklerdeydi. Hallmark'tan alınmış gibi profesyonel görünüyordu.

"Mitzi gelecek hafta bir pul partisi veriyor," diye haykırdı diğer kadınlardan biri. "Sana nasıl yapılacağını gösterebiliriz."

"Ooh ... bu çok eğlenceli olurdu!" "Evet! Hadi!"

"Tanrım, biraz zaman alıcı görünüyor," dedim onlara, umutsuzca başka bir yerde olmayı dileyerek. Bir puro ve çim biçme makinesi sohbetinde kendimi damgalama sohbetinden daha iyi tutabileceğime emindim. "Zamanım olduğunu sanmıyorum."

"Ama buna değer," diye içtenlikle güvence verdi bir tanesi. Sarkan harflerle *ALOHA* yazan küpeler takmıştı. "Betsey ve ben dün bütün gün kız kardeşi için düğün davetiyeleri hazırladık ve zaman su gibi akıp geçti."

"Şu sevimli güvercin pullarını kullandın mı?" diye mırıldandı bir diğeri, kendisi de bir güvercine benzemiyordu. "Bütün Salı günümü alışveriş merkezinde onları arayarak geçirdim."

"Siz çalışmıyor musunuz?" Sık sık kullandıkları "bütün gün" ifadesini merak ederek sordum. Bir asır önce olsa bunu hiç düşünmezdim. Ama bu sözde modern kadının çağıydı. Artık salonlarda aylıklık etmemiz ve korse giymekten kendimizden geçmemiz gerekmiyordu.

Bana döndüler, ağızları bir karış açıktı.

"Evde yapacak o kadar çok şey var ki," dedi Jody sonunda. "Çoğumuz bu işlerle çok meşgulüz."

Damgalamak gibi mi?

"Ayrıca," diye güldü Bitsy ya da Muffin ya da adı her neyse, "buna ihtiyacımız yok ki. Bir işin var mı?"

"Şey, evet ..."

"Kocan ne iş yapıyor?"

"Oh. Ben evli değilim."

Bu daha fazla bakışa neden oldu ve sonra aniden kocalarıyla birlikte çalışan "mükemmel bekar erkekler" fikirleri ve önerileriyle patladılar.

Buradan çıkmam *gerekiyordu*. Ya öyle yapacaktım ya da mutfak masasının üzerinde duran önlük giymiş dövme demir domuzla kendimi bayıltacaktım.

Endişeyle Jody'ye döndüm. "Bir yerlerde havuz olduğunu duymamış mıydım?" Parladı. "Elbette var. Sana göstereyim."

Diğerlerinden ayrıldık ve beni evin arka tarafına doğru götürdü.

"Biraz bunaltıcı oldukları için özür dilerim," diye özür diledi. "Kendimi onların damgalama çılgınlığından sorumlu hissediyorum."

Onları tanımlamak için "çılgınlık" kelimesini kullanması beni güldürdü. "Nasıl yani?"

"Onları bu işe ben bulaştırdım." Koyu renk gözleri parıldadı. "Gerçi bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmemiştim. Eskiden ilkokulda resim öğretmeniydim ve bazen bana çocukları hatırlatıyorlar. Yine de hepsi iyi ruhlu."

"Neden artık öğretmenlik yapmıyorsun?" Çocuklarla resim çizmek bana fena halde havalı bir iş gibi geliyordu. Hiçbir şey olmasa bile, not vermek kolay olmalıydı.

"Jack beni evde seviyor ve bu şekilde sanatsal dürtülerimi evden çıkarabiliyorum ve komşulara da olanak sağlıyorum. Ne zaman yeni bir projeye başlasam, evimiz bunun yükünü çekiyor: çömlek, boncuk, suluboya ..."

"Ve damgalama?"

Güldü. "Ve damgalama."

"Yarı zamanlı öğretmenlik yapıp yine de evdeki işleri halledebilir misin?"

"Olabilir. Ama aynı zamanda CPFV görevlerim de var, yani programım oldukça dolu."

CPFV MI? Lanet olsun. Bir an için Jody çok iyi biri gibi görünmüştü. "Üye misin?"

Yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Evet, tabii ki. Hepimiz öyleyiz. Bir gün toplantıya gelmelisiniz. Dana'nın seni ağırlamaktan mutluluk duyacağını biliyorum."

"Dana nerede?" Bu gecenin ana cazibe merkezini görmemişim bile. "Yani, ben büyük bir hayranınızım. Mitch geleceğimizi söylediğinde inanmadım bile."

Dudaklarını bükerek, kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Nerede olduğundan pek emin değilim. Muhtemelen ortama karışıyordur. Herkes onunla konuşmak istiyor. Ama merak etmeyin, gitmeden önce onu göreceksiniz."

"Bu harika olur."

Gülümsedi ve elimi hızlıca sıktı. "Umarım seni buralarda görürüz. İşte geldik."

Kristal mavisi bir havuzun bulunduğu, camla kaplı devasa bir güneşlenme odasına vardık. Çok hoş ve davetkâr görünüyordu. Jody takım elbisem olup olmadığını sorduğunda

Giysilerimin altında bir tane olduğunu söyledi ve bana yardım ettiği için teşekkür etti. O ana partiye döndü ve ben de turkuaz bir bikiniye dönüştüğüm bir banyoya girdim.

Bazı insanlar merakla bana baktı, muhtemelen kim olduğumu merak ediyorlardı ama havuza girdiğimde beni yalnız bıraktılar. Suyu daldım, turlar atarak yüzdüm ve suyun sunduğu yalnızlığın tadını çıkardım. Bunu yapmayı uzun zaman olmuştu. Seth'in yerel bir sağlık kulübünde yüzdüğünü biliyordum; bazen kafasını boşaltmaya yardımcı olduğunu söylerdi. Bir gün onunla birlikte gitmemiz gerekecekti. Ya da daha iyisi, okyanusta bir yerlerde yüzmeliydik. Evet, gidilecek yol buydu. Ay ışığının aydınlatığı kumsallar ve tropik hava, bu berbat yağmurdan uzakta. Maui. Cancún. Kahretsin, neden kendimizi Kuzey Amerika ile sınırlamak zorundaydık ki? Fransız Rivierası'na, Yunan Adaları'na gidebilirdik.

Fantezilerime o kadar dalmıştım ki havuzdan çıktığımda önümdeki kadını fark etmedim. Ayaklarımın üzerinde her zaman hızlı bir şekilde, çarpışmadan zar zor kaçınarak yan çizdim.

"Özür dilerim," dedim.

"Görmedim-" Dondum kaldım.

Dana'ydı.

Tıpkı tanıtım resimlerindeki gibi görünüyordu. Zayıf, orta boylu, omuz hizasında siyah saçları ve etkileyici mavi gözleri vardı. Biyografisi onu kırklı yaşlarında gösteriyordu ama bundan çok daha genç görünüyordu. Sanırım tüm o temiz yaşamın sonucuydu. Haki bir şort ve yeşil bir tişört giymiş, beyaz düğmeli bluzunu karnının üzerinde düğümleyerek mütevazı bir şekilde örtmüştü.

Yüzüne yumuşak, soğuk bir gülümseme yerleşti ve o gözler bana avını arayan bir şahini hatırlattı.

"Zararı yok," dedi aynı hipnotik radyo sesiyle. "Tanıştığınızı sanmıyorum. Ben Dana." Elini uzattı, ben de tuttum.

"Evet. Elbette öylesin. Yani, öyle olduğunu biliyorum. Fotoğraflarını gördüm.

Yani, ben bir hayranınızım..."

"Ve sen ?"

"Ah. Özür dilerim. Ben Tabitha Hunter. Mitch'in kız kardeşi. Gerçi belki biliyordur. Herkes birbirimize benzediğimizi söylüyor. Sanırım benziyoruz. Bunu hiç bu kadar düşünmemiştim."

Tanrım, neden böyle saçmalıyordum? Ondan on kat daha korkunç dükler ve piskoposlarla çalıştım. Onlar beni saçmalayan bir aptala dönüştürmemişti. Bir radyo yobazının bu kadar rahatsız edici olmasının sebebi neydi?

Gözlere karar verdim. Hiç sıcaklık yansıtmıyorlardı. Kurnazdılar. İşbirlikçi. Bugün bulunduğu yere aşırı dikkat göstermeden gelemeyeceği konusunda onu uyaran türden gözler. Bir amacı olan türden gözler.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi, hâlâ o mükemmel gülümsemesini koruyarak. "Mitch'in bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum. Havuzun tadını çıkarıyor gibisiniz."

Gözleri bir aşağıya bir yukarıya baktı ve birden kendimi mahcup hissetmeme neden oldu. Üzerimden hiç de hoş olmayan bir şekilde su damlıyordu ve ben

tedirgin bir şekilde

Bu takımın çok fazla ten gösterip göstermediğini merak ettim. En azından beyaz değildi. Bastien'in sağlıklı görüntü konusundaki uyarısı aklıma geldi ve şimdi onun endişesini anlıyordum. Bir fahişe gibi görünmek itibarı için kötü olabilirdi. Fısıltılara ve küçümsemelere maruz kalırsa, bu gruptan dışlanabilir ve Dana'ya erişimini kaybedebilirdi. Birden Dana'nın soğukluğu o kadar da tuhaf gelmemeye başladı. Bu bir onaylamamaydı. Ne de olsa, günümüz modasının iğrenç durumu üzerine koca bir nutuk çekmişti. İşte onu somutlaştırıyordum.

"Çok güzel," dedim. "Yüzdüğüm en iyi havuzlardan biri."

Daha da saçma bir şey söyleyemeden durdum ve sessizlik çöktü. Sanki devam etmemi bekliyormuş ve bunu yapana kadar bütün gece bekleyebilirmiş gibi görünüyordu. Ne yazık ki bu tuhaf kadınla ne konuşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Homoseksüellere olan sözde nefretimden mi? Daha mütevazı bir mayo önerisi olup olmadığını mı soracaktım?

"Yani, um ... " Ben başladım. "Bu barbekü teması gerçekten, uh ..."

Tam o sırada Bastien tarafından kurtarıldım. Bize doğru yürüdü, Dana'yı bulduğu için çok heyecanlı görünüyordu. Gözlerindeki keskin bakış beni gördüğüne pek sevinmediğini gösteriyordu, özellikle de bu haldeyken, ama bunu diğer kadından sakladı, onun yerine her zamanki gibi cana yakın ve çekici göründü.

"Ah, Tabitha, görüyorum ki ev sahibemizle tanışmışsın."

"Evet," diye onayladı Dana. "Çok teşvik edici bir konuşma yaptık.

Kız kardeşin oldukça iyi bir söz ustası."

Kızardım. Kaltak. Kendimde olduğumda, her gün onunla konuşabilirdim. "Bunu duyduğuma sevindim. Tekir Kediciğim uyarıcı değilse hiçbir şeydir."

Yeni lakabımdan duyduğum dehşete aldırmayan Bastien, onu partinin yaratıcılığı ve evinin güzelliği hakkında hoş bir sohbete yönlendirdi. Davranışları bana karşı olduğundan sadece biraz daha ısınmıştı. Hâlâ soğukkanlı ve dikkatli görünüyordu. Belki de insanların yanında hep soğuktu ve bu sadece benimle ilgili değildi. Aslında, iyimser bir şekilde, Bastien'e karşı biraz artan bu ilgisinin onu duvara fırlatmak istediğine işaret edebileceğini düşündüm.

İlgimi kaybettiğim bir konu hakkında biraz daha konuştular ve ben dikkat çekmemeye çalıştım ama Dana'nın radarından hiç düşmediğimi söyleyebilirim. Beni inceliyor, anlamaya çalışıyordu. Sonunda Bastien vedalaştı ve ön kapıya doğru çekilmeye başladık -tabii ki düzgün kıyafetlerime geri döndükten sonra. Çıkışımız beklediğimizden daha zor oldu çünkü görünüşe göre yanından geçtiğin her kişiyle tek tek vedalaşmak ve anlamsız konuşmalarla sürekli oyalanmak adetten olmuştu.

"Tanrım," diye haykırdım onun evine sağ salım döndüğümüzde, "bu çok sinir bozucuydu."

Bana döndü, o film yıldızı mavisi gözlerinde öfke parlıyordu. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Tamam, haklısın. Daha sinir bozucu durumlarla da karşılaştım. Unutmayın ki

Marsilya'daki markinin partisi?"

"O ... o kıyafet! İkinizi birlikte ilk gördüğümde Dana patlamaya hazır görünüyordu. Neyse ki bu vücut diğerine göre daha düz göğüslü. Seni tam bir pinup gibi görünmekten kurtardı."

"Özür dilerim," dedim ona. "Sadece o damgalayan kadınlardan kaçmaya çalışıyordum ve düşünmeden havuza doğru yöneldim. Evde de buna benzer bir takımım var. Aptalcaydı ama uzun vadeli bir hasara yol açtığını sanmıyorum." Umarım.

Yüz ifadesi karardı ve kendini oturma odasındaki zarif koltuklardan birine attı. Koltuk beyaz süetle kaplıydı. Üzerinde nefes almak muhtemelen onu kirletecekti.

"Bilmiyorum. Bana karşı mesafeliydi, bunu gördünüz."

"Her zaman böyle olduğunu umuyordum. Ve sana karşı benden biraz daha duyarlıydı," diye yardımcı olmaya çalıştım.

"Hayır. Bu akşam konuştuğumuzda onu görmeliydin. Çok daha arkadaş canlısıydı. Sen etrafındayken kesinlikle sesini çıkarmadı."

"Özür dilerim," dedim tekrar, kendimi aptal gibi hissederek. "Sanırım buna ön sıradan katılmamalıyım. Tarzını bozuyorum. Ya da daha doğrusu yok ediyorum."

Fırtınalı ifadesi bir süre daha devam etti, sonra rüzgârın sürüklediği bulutlar gibi kayboldu. İşte benim Bastien'im buydu. Çabuk öfkelenir, çabuk severdi. "Önemli değil Fleur. 'Tarzımı yok etmek' için senden çok daha fazlası gerekir." Kucağını sıvazladı ve sıırttı. "Buraya gel kardeşim, sana parlak planımın geri kalanını anlatayım."

Gözlerimi devirdim. "Biz o tür bir aile miyiz?"

Gülümsemesi genişledi ve ben de o aptal cazibesine karşı koyamayarak oturdum. Kolunu eski, tanıdık bir şekilde bana doladı ve ben de ona yaslandım. Romantik olsun ya da olmasın, başka bir canlının dokunuşuna ve rahatlığına sahip olmak güzeldi.

"Yani bu tuhaf planın başka bir parçası daha mı var?"

"Başka bir parça değil, tamamen farklı bir plan. İsterseniz bir yedek plan da olabilir."

"Olamaz. İşte geliyor."

"Doğal olarak, Dana'yı yatay bir şekilde rezil etmeyi tercih ederim, ancak bunun işe yaramaması durumunda, bunu yapmanın çok daha az heyecan verici - ancak etkili - bir yolu var. Ve sen de bana yardım edeceksin."

"Nasıl yani?"

"Onun evine gireceğiz."

Bölüm 5

Başımı ondan yana salladım.

"Ne?"

Bastien hiç istifini bozmadı, belli ki benim tepkimle eğlenmişti.

"Beni duydunuz. İçeri gireceğiz. Bill'in bir sonraki gece tüm ailenin dışarıda olacağını söylediğini duydum."

"Peki söyleyin bakalım, evini ihlal ederek onu nasıl skandala sürükleyeceğiz? Güvenlik sisteminin sandığı kadar iyi olmadığını tüm dünyaya kanıtlayarak mı?"

Güldü. "Hayır, evraklarını karıştırarak ve bir tür suçlayıcı kanıt bularak. CPFV'den aklanan para. Grubun amaçlarını gerçekleştirmenin yasadışı yolları. Belki meşhur havuz çocuğundan gelen aşk mektupları bile olabilir. Bir şeyler olmalı."

"Bastien, bu-" "Zekice mi?"

"Saçma. Bizim için bile."

"Pek sayılmaz. Dediğim gibi, bu bir yedek plan. Muhtemelen gerekli bile değil, çünkü şu anda duşta benimle ilgili fanteziler kurarak mastürbasyon yaptığından şüpheleniyorum."

"Evet, orada kesinlikle öyle görünüyordu," dedim iğrenç bir şekilde. "Büyük ihtimalle havuzunu benim kirletmemden sonra sterilize ediyordur. Destek olsun ya da olmasın, bu soygunu kendi başına yapmak zorunda kalacaksın."

"Haydi! Görünmez olacağız. Kaybedecek bir şey yok."

"Mesele bu değil. Mesele şu ki ben bu tür şeyler yapmam."

"Bizler kötülüğün temsilcileriyiz. Masum insanları günaha sürüklüyor ve hayatlarını ellerinden alıyoruz. Haneye tecavüz nasıl bu kadar büyük bir sıçrama olabilir?"

Dudaklarımı sıktım ve başımı salladım.

"O yayınların seni kızdırdığını sanıyordum. Onun düştüğünü görmek istemiyor musun?" "Görünüşe göre yeterince değil."

Bana keskin bir bakış fırlattı. "CPFV'nin yakın zamanda kocasını terk ettiği için bir kadını kovduğunu biliyor muydunuz? Adam kadını durmadan dövüyormuş, iki kez hastaneye kaldırmış. Kadın sonunda cesaretini toplayıp kocasını terk ettiğinde, Dana onu evliliğin kutsallığını ihlal ettiği için kınadı. Kadının işleri yoluna koymak için yeterince çabalamadığını söyledi."

İnledim. "Bana böyle şeyler anlatma."

"Var mısın yok musun?"

"Çok ısrarcısın, biliyor musun?"

Yanağımdan öptü ve bana sarıldı. "En iyisinden öğrendim."

Ertesi gece Doug'ın konserine gittim ve açılış konserinin yarısında sahneye çıktım. Birkaç kitapçı çalışanının bir köşeyi işgal ettiğini gördüm ama henüz Seth'ten bir iz yoktu. Bir yanım ayrı ayrı gelme zorunluluğundan dolayı pişmanlık duydu ama sonra Seth'in hikayesinde Genevieve'in O'Neill'ı tokatladığı bölümü hatırladım. Birden kendimi o kadar da kötü hissetmedim.

Votka gimlet için barda beklerken, tanıdık bir şekil yanıma kaydı.

"Hey, hey, güzel bayan."

Doug'ın başçısı Corey'e bir gülümseme attım. "Hey sen. Buna hazır mısınız? Artık büyük işler yapıyorsunuz."

Gülümsememe karşılık verdi, gözleri parlıyordu. Korkutucu ve sert görünümüydü, çok fazla siyah giyiyordu ve her yerinde piercing vardı. Aynı zamanda tanıdığım en iyi adamlardan biriydi.

"Evet, öyleyiz. Biz bu gece için doğduk. Bu gece varlığımızı tanımlayacak olan gece! Bu odadaki herkes için varoluşu tanımlayacak olan gece!" Ellerini başının üzerine kaldırdı ve Tarzan ile B filmi Apaçi şefi arası bir ses çıkararak sevinçle kükredi. Piercinglerinin gümüşü ışıltısı vahşi kişiliğine katkıda bulunuyordu.

Doug'ın geçen gün olduğu kadar coşkuluydu. Belki daha da fazla. Grubun başarılı olmasını ne kadar istesem de, gerçek şöhretin onlara ne yapacağını bilemezdim. Duvarlardan zıplayacaklardı. Her şeyi ateşe verirlerdi.

Gimleti aldığımda Corey kolumdan çekti. "Hadi gel. Sana sahne arkasına bir göz attırayım. Doug'a merhaba diyebilirsin."

Köşeye dönüp baktım, Seth'ten bir iz göremedim ve onu takip ettim.

Soyunma odasında grubun geri kalanı da benzer bir formdaydı. Hepsi beni tanıyordu ve gelişimi alkışladılar, içkilerini baş döndürücü bir selamla havaya kaldırdılar. Doug son derece şatafatlı bir şekilde giyinmişti; siyah tayt motorcu şortu, Seth'in kiskanacağı bir Thundercats tişörtü ve kırmızı kadife pelerini vardı. Omuz hizasındaki siyah saçları şık bir at kuyruğuyla arkadan bağlanmıştı. İçeri girdiğimde beni kucakladı ve neredeyse omzuna oturacak şekilde kaldırdı. Doug zafer çılgınlıkları atarken grubun saksafoncusu Min, yakalandığımı barbarca onaylarcasına enstrümanını başının üzerinde salladı.

"İşte geldi! Kin-fucking-caid! Sallanmaya hazır mısın, bebeğim?" "Bu içkiyi kafana dökmeye hazırım. İndir beni."

Doug güldü ve beni yere yatırdı. Biraz tökezledim ama yere bırakıldığım için değil.

Yine buradaydı.

Doug'la ofisimizde hissettiğim o garip karıncalanma hissi. Ama bu sefer daha güçlüydü. Çok daha güçlüydü. Etrafımda titreşiyor, neredeyse beni kıvrandırıyor. Aptalca etrafıma bakındım, nereden geldiğini anlamaya çalıştım ama

Bunu söylemek imkansızdı. Bu his her yerdeydi, sadece benim etkilenmiş gibi görüldüğüm, havada şarkı söyleyen aşındırıcı bir titreşim.

Kızıl saçlı gitarist Wyatt bana sıırttı. "Orada ne kadar içtin? Biraz sersemlemiş görünüyorsun."

"Yıldız gözlü demek daha doğru olur," dedi Doug alay ederek. "Bir kız her gün bu kadar seksi bir aksiyonun içinde olamaz, değil mi?"

"Her neyse. Bence onun seksiliği bizimkinden biraz daha ölümcül," dedi Wyatt. Beni nazikçe çevirdi. "Alec'le tanıştın mı?"

Muhtemelen yeni davulcu. Öne çıktı ve tıpkı diğerleri gibi aptalca bir hareketle önümde eğildi. Onlardan biraz daha gençti, biraz sırık gibiydi ve sarı saçlarında solmaya yüz tutmuş mavi çizgiler vardı. Sadece biraz daha az gergin görünüyordu. Beni bu kadar tuhaf hissettiren şeyin ne olduğunu hâlâ bilmediğimden, bunu aklımdan çıkarmaya ve Alec'e normal bir gülümseme sunmaya çalıştım.

"Merhaba," dedim. "Bu uyumsuzlar grubuyla takılmak istediğine emin misin?" "Daha kötülerini de gördüm."

"Akıl hastanesinde mi?"

Güldü ve içkime başıyla onay verdi. "Ne içiyorsun?" "Votka gimlet."

"Güzel seçim," dedi soğukkanlılıkla, ama muhtemelen daha önce hiç duymadığından şüpheleniyordum. Yüzünde tam bir acemilik ifadesi vardı. "Bir sonrakini benden sipariş et. Barmene söyle benim hesabıma yazsın."

Yüzümü asmamak için kendimi zor tuttum. Film yıldızı edasıyla konuşmaya çalışıyordu ama içki içebilecek yaşta bile olmayan birinden duyduğum bu sözler etkisini biraz yitirmişti. Muhtemelen Wyatt'ın sarhoşluğumla ilgili daha önceki değerlendirmesinin doğru olduğunu umuyordu.

"Hey," dedi Doug, beni tutarak. "Hayran Kraliçemle flört etmeyi bırak. Çekirge, ancak sineği yemek çubuklarıyla yakalayabildiğinde hayranları toplayabilirsin. Şimdilik, öğrenci hayranlarını ustasına bırakmalı."

Doug beni odanın içinde -çok kötü bir tango taklidi yaparak- dolaştırdı. Sarsıntılı hareket, havadaki uğultuyla birleşince sersemlememe neden oldu. "Çetenin geri kalanı dışarıda mı?"

"Nefesimi tutarak bekliyorum," diye söz verdim. Başımı ona doğru eğdim. "Bundan biraz daha gergin olman gerekmez mi?"

"Elbette. Gergin olmamı gerektirecek bir şey olsaydı. Ki yok."

İşteyken olduğu gibi şimdi de şaşkınlık içindeydim. Doug kendi yeteneğinin farkındaydı ama onu geçmişteki gösterilerinden önce de görmüştüm. Her zaman şakacı ve iyi bir ruh halinde olsa da, daha önce onda bir gerginlik vardı, elinden gelen en iyi şovu sergilemek için zihinsel olarak kendini hazırlarken özel bir tür düşünme. Grubun son zamanlarda bir tür zirveye ulaştığını söylediğini biliyordum, ancak değişim en hafif tabirle dramatikti.

Birkaç şaka ve cinsel imadan sonra nihayet yanlarından ayrıldım. Aynen böyle, kapıdan çıkar çıkmaz uyumsuzluk hissi kayboldu. Bir kum fırtınasından sonra temiz hava solumak gibiydi. Arkama bakarak, az önce ne olduğuna dair herhangi bir işaret bulmaya çalışarak odaya baktım. Hiçbir şey kendini göstermedi. Grup beni çoktan unutmuştu. Başka bir şeye gülüyorlar, biralarını ya da gazozlarını ya da her neyse onu içiyorlar ve erkeklere özgü bir gerginlik giderici olsa gerek, itişip kakışıyorlardı. Şaşkınlıkla oradan uzaklaştım.

Sonunda ana kata geri döndüğümde Seth de diğerlerine katılmıştı. Endişelerime rağmen içimde bir gülümseme oluştuğunu hissettim. Saçları her zamanki gibi dağınıktı ve üzerinde Thundercats tişörtü vardı.

Onu gördüğümde "Hey," dedim, herkesin bizi izlediğinin ve görünüşe göre kelepeçelerimi çıkarmamı beklediğinin farkındaydım.

"Selam," diye karşılık verdi, elleri rahatça ceplerindeydi, duruşu her zamanki gibi rahat ve sakindi.

"Biliyor musun, Doug da buna çok benzeyen bir gömlek giyiyor." "Biliyorum. Ona ödünç vermiştim."

Hepimiz buna güldük ve Beth bana döndü. "Doug'ı gördün mü? Buna hazır mı?"

"Asıl soru," dedim kaşlarımı çatarak, "dünya Doug için hazır mı?"

Yarım saat sonra ne demek istediğimi anladılar. Nocturnal Admission sahneye fırladı ve aniden tüm o bastırılmış enerji ve coşku müziklerine kanallize oldu. Doug'a da söylediğim gibi, uzun zamandır bu grubun hayranıyım. Tarzları hard rock ile biraz ska'yı birleştiriyordu ve bu füzyon beni her zaman etkilemiştir. Tekrarlarla dolu yüzyıllardan sonra, yenilik bir zevkti. Düzenli olarak yetenek ve tutkuyla sahne almaları onları dinlemek kadar izlemeyi de eğlenceli kılıyordu. Doug'a olan önyargılı sevgim de onlara zarar vermedi.

Bu gece inanılmazdı. Tüm şarkıları yeniydi; hiçbirini daha önce duymamıştım. Ve Tanrım, ne şarkılardı ama. İnanılmazdı. İnanılmazdı. Eskilerinden on kat daha iyiydiler - ki şimdiye kadar onları aşmakta zorlanmıştım. Doug'ın bunları bestelemek için ne zaman vakti olduğunu merak ettim. Şarkılarının çoğunu o yazmıştı ve onları en son bir buçuk ay önce sahnede görmüştüm. Tüm bunları bu kadar kısa sürede yazmak için yardım almış olmalı. Genelde beste yapmasının uzun sürdüğünü, sözleri tekrar tekrar gözden geçirdiğini biliyordum. Bu süreci asla hafife almazdı.

Ve performansın kendisi . . . Doug her zaman gösterişliydi; bu onun alametifarikasıydı. Bu gece, yemin ederim, hareket etmeyi hiç bırakmadı. İnsan formunda saf enerji. Dans etti, salındı, taklalar attı. Şarkı aralarında yaptığı monologlar çok komikti. Şarkı söylerkenki sesi ondan duyduğum her şeyi aştı, zengin ve derindi. Vücudumda yankılandı. Seyirciler doyamıyordu. Onu sevdiler ve nedenini anladım. Kimse, orada çalışanlar bile gözlerini sahneden alamıyordu.

Biri hariç.

Orada, kalabalığın uzak kenarlarında, çıkışa doğru gelişigüzel ilerleyen bir adam vardı. Adımlarından ve ilgisizliğinden anlaşıldığı kadarıyla Nocturnal Admission'ı bizim kadar ilgi çekici bulmamıştı. Bu durum benim bakışlarımı gruptan uzaklaştıracak kadar ilgi çekici olsa da, adamın kıyafeti beni daha da etkiledi.

Eğer *GQ* dergisi Viktorya dönemi şairleri zamanında var olsaydı, kapak modeli o olurdu. Kuyrukları neredeyse dizlerinin arkasına değen uzun, siyah bir paltoya eşleştirilmiş, güzelce dikilmiş siyah pantolon giymişti. Ceketin altında ipekten yapılmış olabilecek muhteşem, kabarık beyaz bir gömlek vardı. Her ne idiyse, ona dokunup ne kadar yumuşak olduğunu görmek istememe neden oldu. Şeytani kıyafetlerinin modası geçmiş olan Horatio'nun aksine, bu adam geçmişi almış ve kendine mal etmişti. Kendi tarihi modasını. Günümüz "gotik" hareketinin ulaşmak için can attığı türden. İlk birkaç düğmeyi açtığında pürüzsüz, bronzlaşmış teni ortaya çıktı. Bu ten rengi, sırtının yarısına kadar inen parlak siyah saçlarıyla birleşince Orta Doğu ya da Hint kökenli olduğunu düşündüm.

Dışarı açılan kapıya ulaştığında durakladı ve sahneye doğru dönerek birkaç dakika boyunca grubu izledi. Dudaklarında küçük, memnun bir gülümseme belirdi ve sonra gitti.

Garip diye düşündüm. Kim olduğunu merak ettim. Belki de müstakbel bir menajer? Ya da belki de bu tür müzikle ilgilenmeyen biriydi. Ne de olsa Chopin'in tüm eserlerine sahip olan birine benziyordu.

Birkaç dakika daha adamı düşündükten sonra sahneye döndüm. Grup yeni zulalarına bir anlık ara vermiş ve en sevdiğim Nine Inch Nails şarkılarından birinin cover'ını yapıyordu. Trent Reznor'ın sözlerini saksafonla birlikte duymak gibisi yok.

Daha sonra Seth'e "Buna inanamıyorum," dedim, grubumuzun arkasına geçerek onun yanında durabildim. Arkadaşlarımız sahnedekiler karşısında o kadar hipnotize olmuşlardı ki Seth ve ben dikkat çekmeden konuşabiliyorduk. "Bu... inanılmaz."

"Öyle," diye kabul etti. "Anladığım kadarıyla bu bir norm değil?" "Hayır. Kesinlikle değil. Ama umarım norm haline gelir. Tanrım."

Sonra sessizleştik, gözlerimiz ve kulaklarımız tekrar gruba çevrildi. Ancak biz izlerken Seth elini dostça ve masum bir hareketle sırtıma koydu ve benim müziğe olan ilgimi hemen kaybetmeme neden oldu. Bu da bir şey ifade ediyordu. Giydiğim gömlek neredeyse gömlek bile sayılmazdı. Sadece önümü kapatan, sonra boynumun arkasından ve bir kez de kürek kemiklerimin altından bağlanan, böylece parmaklarının çıplak, açıkta kalan teni okşamasına izin veren ışıltılı bir tunik türü şeydi.

Bir haftadan daha kısa bir süre önce, bir otel odasında vücudumun her yerine kokulu yağ masajı yapan ve sonra beni terk eden bir şekilde aşağı inen bir adamla birlikteydim.

Nefes nefese. Yine de yemin ederim ki bu beni Seth'in çıplak tenimdeki parmakları kadar etkilememiştir. Vücudumun geri kalanı canlandı, aniden onun daha fazlası için açlık duymaya başladım. Parmak uçlarını sırtımın alt kısmına kadar takip ettiğinde, bana dokunduğu ve dokunmadığı her yeri mükemmel bir şekilde ayırt edebiliyordum, sanki parmakları etimde yanık izleri bırakıyordu. Sihirli parmaklar. Baştan çıkarıcı parmaklar. Sinirlerim açlıkla titreyiyor, harekete geçmemi ve onlara daha fazlasını vermemi istiyordu.

Eli nihayet kuyruk sokumuma, kot pantolonumun kenarına geldiğinde, "İstersen daha aşağıya inebilirsin," diye mırıldandım.

"Hayır," diye karşılık verdi. Sesi her zamankinden daha boğuktu, alışılmadık bir yoğunluk taşıyordu. Ama aynı zamanda hüznüydü de. "Gerçekten yapamam."

Gösteri sona erdiğinde seyirciler haykırarak bis talep etti ve grup da bunu seve seve yerine getirdi - hem de defalarca. Dayanıklılık hakkında konuşun.

Şarkıyı bitirip selam vermelerini izlerken birden aklıma bir fikir geldi. Tuvalete gitmek için izin isteyerek soyunma odasına doğru yöneldim. Yoldan geçenlerin görüş alanından çıktıktan sonra görünmez oldum ve o yanma, sürünme hissi konusunda hâlâ kafam karışık bir şekilde odaya geri döndüm.

Gitmişti. Odada her şey son derece normal görünüyordu. Ceketler ve enstrüman kılıfları yerde belirsiz yığınlar halinde duruyordu ve boş kırmızı plastik bardaklar diğer düz yüzeyleri kaplamak için taşan kül tablalarıyla yarışlıyordu. Yavaşça etrafta dolaştım, köşelere baktım, hissettiklerimi açıklayacak bir şey -herhangi bir şey- aradım. Ve yine elim boş döndüm. Her şey sessiz ve hareketsizdi. Hiçbir insan ya da yaratık dışarı fırlamak için beklemedi, yine de hissettiğim şeyin canlı bir şeyden gelmediğinden oldukça emindim. Yine de bildiğim herhangi bir tılsım ya da büyü nü nesneye de benzemiyordu. Eğer bir şey varsa, o karıncalanma ortada bir şey gibi hissettirmişti: yarı duyarlı, yarı değil. Ama bu hiç mantıklı değildi.

Arkadaşlarımın yanına döndüğümde, ayrılmak için hazırlık yaptıklarını gördüm. Hiçbirimiz gösteri hakkında konuşmadan duramıyorduk. Ayrıldık ve bizi davet ettiği gösteri sonrası parti için Doug'ın evinde tekrar buluştuk. Daha önce de benzer konserlerine gitmişim ama burada her zamankinden daha fazla insan gördüm. Her yer tıklım tıklımdı. Alkol ve esrar süt ve bal gibi akıyordu ama sabah iş yerimi açmam gerektiği için birkaç kadehten sonra durdum.

Dumanlı, çökmekte olan puslu havada grup, sanki hayatları boyunca bu tür PR'lar yapmışlar gibi kalabalığın üzerinde çalıştı. Herkesle konuştular, karizmatik ve dışa dönüklerdi, ancak asla çok gururlu ya da kibirli değillerdi.

Bu durum devam ederken, Seth ve ben arkadaştan başka bir şey olmadığımızı yansımasını sürdürmek için birbirimize saygıdeğer bir mesafe koyduk. Bunun iyi bir fikir olduğuna hâlâ inanıyor olsam da, açık yaraya tuz basmak gibi görünüyordu. Birbirimize dokunamamamız yeterince kötüydü; şimdi de konuşamıyorduk.

ya da.

Alec bir ara beni buldu ve Doug beni alıp götürdüğünde yaptığımız sohbete devam etmeye çalıştı. Davulcu bana plastik bir bardak uzattı.

"Şuradaki adam votka gimlet yapmayı biliyor," dedi mutlulukla. Bardağı kokladım. Saf votka gibi kokuyordu. Muhtemelen ucuz bir türdü.

"Teşekkürler," dedim, kelimenin tam anlamıyla kol mesafesinde tutarak.

Alec yakındaki bir duvara yaslandı ve aramızda daha kapalı bir alan hissi yaratmak için dirseğini duvara dayadı. "Peki, gösteriyi beğendin mi?"

"Evet. Kesinlikle. Siz harikaydınız."

Göğsü gururla kabardı. "Teşekkürler. Gerçekten çok çalışıyoruz. Yakında başka büyük gösterilerimiz de olacak, umarım bizi görmeye gelirsiniz."

"Yapabilirsem yaparım. Son zamanlarda çok çalışıyor gibiyim."

"Doug'la kitapçıda mı? Bunu anlayamıyorum. İkiniz de öyle bir tipe benzemiyorsunuz. Özellikle de sen. Vahşi bir tarafı olan birine benziyorsun. Parti yapmayı seven birine."

Gülümsememi korudum ve bir adım geri çekildim. "Elbette. Sadece okul geceleri değil, anlıyor musun?"

Bariz "geri çekil" işaretleri olduğunu düşündüğüm şeyleri görmezden gelerek, muhtemelen baştan çıkarıcı olduğuna inandığı bir gülümsemeyle bana doğru bir adım attı. Beceriksizce yaptığı flört girişimleri birden daha az sevimli göründü. "Hadi ama," diye güldü. "Yarın hasta olduğunu söyle. Bir yer biliyorum. . . gerçekten iyi vakit geçirmek istiyorsan gidebileceğimiz bir yer. Bundan daha yoğun bir sahne."

"Hayır. Yapamam. Üzgünüm. İçki için teşekkürler ama Doug'a sormam lazım.

. uh, işle ilgili bir şey. Sonra görüşürüz."

Reddedilmem karşısında Alec'in yüzünde açık bir hayal kırıklığı belirdi ama ben Doug'a doğru aceleyle geri çekilirken konuyu uzatmadı. Onu bulduğumda, onunla gerçekten iş hakkında konuşmadık, ancak artan sarhoşluğu ve artık gerçekten bir grup hayranı olduğu gerçeğiyle daha da eğlenceli hale gelen bir dizi başka konuyu tartıştık. Sonunda şansı yaver gidecek gibi görünüyordu. Eğer bu gece hala aynı enerjiyle çalışıyorsa, muhtemelen birçoğunu mutlu edebilirdi.

Sonunda bu manzaradan sıkılarak ona veda ettim ve Seth'i odanın diğer tarafında buldum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde tek başınaydı ve içki içmiyordu. Çene çalma geni olmadan doğmuştu ve partilerde başkalarıyla etkileşime girmenin onu rahatsız ettiğini biliyordum. Geçmişte, yeni insanlarla konuşmayı denerse hoş bir sürprizle karşılaşabileceğini söyleyerek onunla alay etmiştim. Ancak o bunu kabul etmedi. İnsanları izlerken oldukça eğlenmiş görünüyordu, gözleri parıltıyor ve dudakları sanki geri kalanımızın bilmediği bir tür şakanın içindeymiş gibi yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyordu. Tüm bunları gelecekteki romanları için kaydediyor olsaydı hiç şaşırmazdım.

"Hey," dedim.

Beni görünce yüzü aydınlandı. Parıldayan gözleri sıcak ve bilgili bir bakışa büründü.   imde bir şeyler ısındı ve gerildi. "Hey."

"Ben gitmeye hazırım. Bana gelmek ister misin?" Bu gece onu ihmal ettikten sonra bunu hak etmişti.

"Elbette."

 nce kimin gideceğini tartı ıyorduk ki Alec'in Casey'ye bir içki uzattı ını gördüm. Yeterince i mi  gibi görünüyordu ve Alec de benim üzerimde denedi i yaklaşma manevrasını yapıyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Seth, ka larımlın  atıldı ını görünce.

" u yeni davulcu. Alec. Daha önce bana asıldı, şimdi de Casey'ye asılıyor. Sanırım kızlarla yatmanın tek yolunun içki içmek olduğunu düşünen adamlardan biri."

"Bekle. Bu sırrı bilen tek kişinin ben olduğumu sanıyordum."

Alec ve Casey'ye dönmeden önce kuru bir bakışla onu azarladım. "Bundan ho lanmıyorum. Kadınlara bunu yapabileceğini düşünmesi hoşuma gitmiyor."

"Onun böyle d   nd   n  bile bilmiyorsun. Ayrıca, etrafına bir bak. Buradaki her erkek biriyle yatmaya  alı ıyor. Alkol her zamanki gibi. Casey bunu bilecek yaşta."

"Ben oraya gidiyorum."

Seth bana uyarıcı bir bakış attı. "Ana  tavu u oynadı ın için sana teşekkür etmeyecek."

"Aptalca bir şey yapmasındansa bana kızması daha iyi." "Thetis, yapma-"

Onu çoktan geride bırakmı tım, hedefime odaklanırken insanların arasından sıyrılıyordum.

". . parti yapmayı seven birine benziyorsun," diyordu Alec ben yaklaşırken.

"Hey," dedim yüksek sesle, bir nevi aralarına girerek.  kisi de  a kınlıkla bana döndü. "Merhaba Georgina. Ne haber?" "Eve gidiyorum," dedim ona. "Seni bırakmamı ister misin diye merak ettim."

Casey gülümsedi, Alec'e baktı, sonra tekrar bana döndü. Üniversite  a ındaki Casey Hawaiili ve Filipinliydi, yüksek elmacık kemikleri ve  ık siyah saçları vardı. Çok güzeldi. "Teşekkürler, ama bir süre burada kalacağım."

Alec kendinden çok memnun görünüyordu. Ona geri döndüm.

"Tamam, ama sana hemen bir şey sorabilir miyim Case?" Alec'e tatlı tatlı gülümsedim. "Sadece bir dakika sürecek."

Onu uzakla tırdım ve t kezlerken yakaladım. Daha yakından inceledi imde alkolden daha fazlasını aldığını gördüm.

"Casey," dedim ona, kulak misafiri olmadığımız bir anda, "bence onunla takılmamalısn."

"Neden olmasın? O iyi bir adam."

"Onu bilemem. Aynı tavlama cümlelerini benim için de kullandı. Sanırım biriyle yatmaya çalışıyor."

"Buradaki her erkek biriyle yatmaya çalışıyor. Oyunu biliyorum." "Evet, ama-"

"Bak," dedi, "abla olayını takdir ediyorum ama ben aptal değilim. Bununla başa çıkabilirim." Yüzünde muzip bir ifade belirdi. "Ayrıca, cinsel uyarıda bulunacak kişinin *sen* olacağını hiç düşünmezdim."

Sanki bunun neye gönderme olduğunu bilmiyordum. Lanet olası O'Neill'in libidosu. Yüzümü buruşturdum ve birkaç mantıklı ricada daha bulundum. Hepsini reddetti, hoşgörü kısa süre sonra yerini kızgınlığa bıraktı. O sırada Alec kendini kontrol edemiyordu. Geri geldi ve sahiplenici bir kolla kıza sarıldı. Kız ona taparcasına baktı ve ben de umutsuz bir vakayı gördüğümde anladım.

Seth ve ben evimde buluştuk ve ben kadınları avlayan erkekler hakkında dert yanarken o takdire şayan bir sabırla beni dinledi.

"Senin yaptığın da bu değil mi zaten?" Oturma odamın zemininde oturmuş Scrabble oynuyorduk.

"Ben ... hayır. Hiç de aynı şey değil." "Nasıl yani?"

Bir an gözlerimi tuttu ve sonunda gözlerimi kaçırdım. "Öyle değil işte. Önce sen gitmek ister misin?"

Konuyu kapattı. Çatışmacı olmayan bir adamla birlikte olmanın bir başka güzel yanı.

Seth ile Scrabble oynamanın Jerome ile Monopoly oynamaya benzediğini çabucak keşfettim. İlk turdan itibaren kaybedilen bir savaş. Kuşkusuz, iki düzineden fazla dil bilmem bana geniş bir kelime hazinesi sağlıyordu ama düzenli olarak kelime üretmiyor ya da manipüle etmiyordum. Seth bir ustaydı. Tahtayı inceler, bir dakikasını hesaplamaya ayırır ve sonra sadece tonlarca puan değerinde değil, aynı zamanda ilginç de olan bir kelime oynardı. *Mısır. Altıgen. Tawdry. Bisque.*

Bu sonuncusu çok acımasızcaydı.

Bu arada, *as*, *lit*, *ill* ve *tee* gibi kelimeleri heceliyordum. Ve neredeyse hiç yüksek noktalı boşluklara yazmıyordum.

"Bekle," dedi. "Bu bir kelime değil."

Bir anlık çaresizlikle üç kelimelik bir skor alanında *zixic* oynadığım yere baktım.

"Tabii ki öyle."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bir tür ... quixotic gibi, ama daha ..." "Saçmalık mı?"

Yüksek sesle güldüm. Daha önce küfür ettiğini hiç duymamıştım. "Daha fazla gayret. Bu yüzden z."

"Uh-huh. Cümle içinde kullan."

"Um . . . 'Sen zixic bir yazarsın.'"

"Buna inanmıyorum."

"Zixic olduğunu mu?"

"Scrabble'da hile yapmaya çalıştığını." Başını sallayarak koltuğuma yaslandı. "Yani, tüm bu şeytani şeyleri kabul etmeye hazırdım, ama bu biraz aşırı."

"Hey, bu hile değil. Sınırlı kelime dağarcığınızın bu kelimeyi içermemesi, ortada kötü bir şey olduğu anlamına gelmez."

"Bunu bir sözlükle desteklemek ister misiniz?"

"Hey," dedim kibirli bir şekilde, "zixistik ses tonundan hoşlanmıyorum." "Eğer bu kadar zixy bir kadın olmasaydın, kızardım."

"Zikisizminiz çileden çıkarıyor."

Oyunu unuttuktan sonraki yirmi dakikayı bulabildiğimiz kadar çok *zix* varyasyonu bulmaya çalışarak geçirdik. İlginç bir şekilde, bir ön ek kadar bir son ek olarak da işlev görüyor gibi görünüyordu. Bastien bu konuşmayı duysaydı, beni daha sıkıcı ineklikle suçlayacağından şüpheleniyordum.

Seth ve ben sonunda histerinin eşiğinde yatağa girdik, ikimiz de yorganıma sarıldığımızda hala kıkırdıyorduk.

"Güzel kokuyorsun," dedim yüzümü boynuna yaklaştırarak. "Hangi parfüm bu?"

Bir esnemeyi bastırdı. "Ben kolonya kullanmam. Çok güçlü." "Kullanmalısın." Yüzümü yaklaştırdım.

"Hey, dikkatli ol. Bana komik fikirler veriyorsun."

Sadece ve sadece ona özgü, delicesine lezzetli bir ten ve ter kokusu vardı. Bununla birlikte, hafif bir başka şeyin kokusu da vardı. Neredeyse elma gibi, ama kız gibi, butik bir şekilde değil. Misk ve yumuşak deriyle karışmış, geçici ve hoş bir kokuydu.

"Hayır, bu bir şey. Öyle olmalı. Deodorantın mı?"

"Ah," diye mırıldandı, tekrar esnedi. "Eminim Andrea ve Terry'nin bana aldığı sabundur. Bir setin parçası olarak geldi."

"Mmm. Mükemmel." Bu bende onun boynunu yeme isteği uyandırdı -diğer şeylerin yanı sıra. "Biliyor musun, bana hâlâ krep borçlusun. Sanırım şimdi elmalı tarçınlı olanlardan yiyebilirim."

"Elmalı tarçın mı? Çok talepkârsın." "Sorun

değil. Bence bunun için yeterince erkeksin."

"Thetis, eğer mutfağında elma ya da tarçın olduğuna gerçekten inansaydım, hemen şimdi senin için onları yapardım."

Cevap vermedim. Elimde birkaç yıllık Apple Jacks olduğundan emindim ama hepsi bu kadardı.

Seth sessizliğime alçak sesle güldü ve sonra şakağıma bir öpücük kondurdu.

"Senin Genevieve olduğunu kim nasıl düşünebilir bilmiyorum. Ben uyduramadım

Senin gibi biri bin yıl sonra gelir."

Bunu düşündüm, bunun bir iltifat olup olmadığından tam olarak emin değildim. "Karakterlerini nasıl buluyorsun o zaman?"

Tekrar güldü. "Daha iyisini bilmesem -ki bildiğime eminim- bunun kulağa şüpheli bir şekilde 'Fikirlerini nereden alıyorsun' gibi geldiğini söylerdim."

Karanlıkta kızardım. Onunla ilk tanıştığımızda, bu soru üzerine kibirli bir tavır takınmış, ona bunu sık sık soran hayranlarıyla dalga geçmişim.

"Hey, bu tamamen farklı bir soru."

Vereceği cevabı düşünürken eğlendiğini hissedebiliyordum. Bazen konuşurken tökezlemesinin bir nedeni de ağzından laf kaçırmayı sevmemesiydi. Kelimelerini dikkatle seçerdi.

"Sanırım kafamdan geliyorlar. Hikayeler de öyle. Orada yaşıyorlar, dışarı çıkmak için çılglık atıyorlar. Eğer onları yazmasaydım, beni yiyip bitirirlerdi. Gerçek dünyaya zaten sahip olduğumdan daha az tutunmama neden olurlar."

"Şikâyet ettiğimden değil ... ama içeride bu kadar çok şey varsa, gerçek dünyayı umursamana gerek var mı?"

"İşte paradoks da bu. Hikayeler kafamın içinde doğuyor ama içimdeki benlik dışındaki benlik tarafından besleniyor. Bir çeşit simbiyotik ilişki. Yararlanabileceğim deneyimlerim olmasaydı öykülerin fikirleri ortaya çıkmazdı. Kıskançlık. Aşk. Şehvet. Öfke. Kalp ağrısı. Tüm bu şeyler."

İçimde bir şey beni çekti. "Kalbin çok mu kırıldı?" Durakladı. "Tabii ki. Herkes kırılır. Hayatın bir parçası."

"Bana onun adını söyle. Onun kışını tekmeleyeceğim. Kimsenin sana zarar vermesini istemiyorum."

Yüzünü saçlarıma yasladı, konuşurken sesi eşit ve nazikti. "Harikulade, güçlü ve yeteneklisin ama sen bile beni acı çekmekten kurtaramazsın. Bunu kimse kimse için yapamaz. Yarattığım kurgularda her şeyi mükemmel yapabilirim ama gerçek dünya o kadar nazik değil. Bu işler böyledir. Ve her neyse, hayattaki her kötü şey için dengeyi bozacak daha fazla iyi şey vardır."

"Ne gibi?"

"Küçük sarışın yeğenler gibi. Ve telif çekleri. Ve sen." İçimi çektim ve ona doğru gevşedim. Beni daha rahat bir şekilde kavradı ve birkaç dakika içinde uyudu. İnanılmazdı.

Bir süre ona sarılıp yattım ama onun sözlerini düşündükçe uyku bu sefer benim için daha zor oldu. Birinin onun kalbini kırdığını düşündüm ve bir sonraki suçlunun bilerek ya da bilmeyerek ben olup olmayacağımı merak ettim.

Uyku geldiğinde, hemen Seth'le çılgınca, tutkulu bir seks yaptığımız buharlı bir rüyaya daldım. Ellerimi yatak direklerime bağlamıştı ve doğal olarak çok iriydi. Her itişinde yatak başlığım duvara çarpıyordu, öyle ki komşularım şikâyet ediyordu.

Birdenbire onunla bu kadar iç içe olduğumu düşünerek irkilerek uyandım.

o kadar da iyi bir fikir değildi. Elbette, görünüşe göre bu konuda sorunu olan tek kişi bendim. Seth sanki ben orada değilmişim gibi huzurlu ve ağır bir şekilde uyumaya devam etti, hiç şüphesiz düzgün iffetli rüyalar görüyordu. Bir erdem ve kararlılık örneği.

Uzun bir süre onu izledim, yumuşak ışığın yüz hatlarına düşüşünü hayranlıkla seyrettim. Vücudunun üst kısmındaki fit kaslara. Bir ölümlü olarak sahip olmayı dilediğim kirpikleri. Dudağımı ısırarak, uzanıp ona dokunma isteğime direndim. Bu şehvet ve başka bir şeydi, sadece ona yakın olmak isteyen bir şey. Bu beni korkutuyordu. Belki de bundan kırık bir kalple çıkabilecek tek kişi o değildi.

Zayıf benliğimi kımıldatarak yatağın diğer tarafına geçtim ve aramızda mümkün olduğunca boşluk bıraktım. Ben sırtım ona dönük bir şekilde yatarken, Aubrey zıpladı ve karnımın yanına uzandı. Siyah benekli beyaz başını okşadım ve iç çektim.

"Hepsi yanıliyordu, Aub," diye fısıldadım. "Bu dünyada biriyle yatmaya çalışmayan en az bir erkek var."

Bölüm 6

Bir kitapçada çalışmanın bir özelliği de basılı medyaya anında erişebilmenizdir:

Nocturnal Admission duyular için bir ziyafet, küçük kulüplerin ve restoranların karanlık bilinmezliğinden ortaya çıkan nadir mücevherlerden biri. Elbette, dün gece Verona'daki performanslarından sonra, bir daha kalitesiz mekânlarda çalmaları pek olası değil. Nocturnal Admission sadece yerel düzeyde değil, ulusal düzeyde de bir isim olma yolunda ilerliyor.

Açılış ekibi ve ben *Seattle Times*'daki konser eleştirisine hayran kaldık, hepimiz danışma masasının etrafında kümelendik ve en sevdiğimiz alıntıları tekrar tekrar okuduk. Yazar, Doug'ın sesini ve sahnedeki kişiliğini öven birkaç satırın ardından Doug'ın biyografisinden birkaç kelime bile yazmıştı -"Yerel bir kitapçada" çalıştığını da ekledi. Buna bayıldık; bu sıradan referans neredeyse bizi de ünlüler gibi hissettirdi.

Biraz daha sohbet etmelerine izin verdim, Doug'a duyduğum gurur ve zevkin tadını çıkarıyordum ki sonunda konuşmalarına son verdim. "Pekâlâ çocuklar, kırbacı şaklatmaktan nefret ediyorum ama kapıda müşteriler görüyorum."

İsteksizce dağıldılar ama Andy'nin Casey'ye bir şeyler fısıldadığını fark etmediğimi düşünerek sırtıttığını gördüm. Yakaladığım tek kelime "kırbaç" oldu. Büyüleyici. Bir dominatriks şöhretine sahip olmanın beni alay konusu yapmak yerine en azından daha zorlu bir otorite figürü haline getireceği düşünülebilirdi.

Ve bugün, tek otorite figürü bendim. Paige yine hastaydı, bu yüzden gayri resmi olarak hem onun hem de kendi işimde çalışmak zorundaydım. En azından personel gecenin geç saatlerine rağmen formdaydı, bu da işleri kolaylaştırdı.

Casey dün gecedен etkilenmemiş görünüyordu, ki bunu dikkate değer buldum. Belki de gençliğin verdiği bir dirençti bu. O kadar içki ve sigaradan sonra onun kadar iyi durumda olabileceğimden şüpheliydim ve doğaüstü iyileşme ve iyileşme avantajına sahiptim. Alec'le ilgili kuşkularımın erken olduğuna karar verdim, onun ne kadar iyi bir ruh hali içinde görüldüğünü düşününce.

Gün içinde onu her gördüğümde gülümserdi ve hem müşterilere hem de iş arkadaşlarına dostça bir yorum yapmaya her zaman hazırdı. Komşu kasadan bir şey almak için uğradığımda, bir müşterinin ona kitaplarının toplamının yirmi beş doların altında olup olmadığını bilip bilmediğini sorduğunu duydum. Kitap yığınının ustalıklarla karıştırdı ve on saniye içinde bir cevap verdi.

"Vergisiyle birlikte 26.57 dolar. Bunu yerine koyarsanız 22,88 dolar olur. Aşmadan alabileceğiniz en yakın fiyat."

"Bunların hepsini kafanda mı yaptın?" Daha sonra ona sordum.

Güzel yanaklarında gamzeler belirdi. "Ben muhasebe okuyorum." "Evet, ama muhasebecimin benim vergilerimi kafasında hesaplamadığına eminim." "Tabii ki yapmaz. Ama bu işler kolay."

Doug öğlen geldi, diğerlerinin çok hoşuna gitti. Neredeyse kasılarak, eleştiri hakkında övünmeyi bırakmadı ve bana makaledeki falanca şeyi okuyup okumadığımı sorup durdu. Hepsini okuduğuma dair onu defalarca temin etmek zorunda kaldım.

Casey gibi o da dün geceki partiden etkilenmemiş gibi davranıyordu. Kendine özgü bir enerjiyle çalışıyor ve etrafta zıplıyordu. İkiisiyle kıyaslandığımda kendimi düpedüz huysuz hissediyordum, yetersizliğimden bahsetmiyorum bile. Vay be. İnsanüstü hesaplamalar ve göz kamaştırıcı sahne performanslarının yanında ölümsüzlük ve şekil değiştirmenin ne önemi vardı ki?

Öğle yemeği molamdan döndüğümde, neredeyse koşarak yanıma geldi. "Kincaid, Kincaid-bana yardım etmelisin."

"Sorun nedir?"

Başını kasalardan birine doğru eğdi. Alec kasaya yaslanmış, Casey ile flört ediyordu. Casey onun söylediği bir şeye gülümsedi ve coşkuyla başını salladı.

"Alec gelip *Mavi Galeri*'de önemli bir seçme ayarladığını söyledi. Çalışmaya gitmeliyiz. Hemen."

"Aman Tanrım. İtalik yazıları yavaşlat."

"Kincaid, ciddiym! Beni korumalısın. Kimse gittiğimi bilmeyecek. Bu adamların umurunda değil, Paige ve Warren da burada olmayacak."

"Ne kadar süreye ihtiyacın

var?" "Günün geri kalanı."

"Geri kalanı benim için on iki saatten fazla sürecek! Ayrıca, kapatamam. Şehir merkezinde bir oyuna gideceğim." Seth bize son dakika biletleri ayarlamıştı.

"O zaman kalabildiğin kadar geç kal. Janice kapanışla ilgilenecek."

Tereddüt ettim. Warren müdürün ya da müdür yardımcılardan birinin kapatmasını tercih ederdi ama Doug haklıydı. Janice halledebilirdi.

"Kin-caid," diye yalvardı. "Lütfen. Buna ihtiyacım var. İhtiyacım olduğunu biliyorsun."

Doug her zaman çekici ve karşı konulmaz biri olmuştu. Bugün onunla ilgili bir şey bana özellikle çekici geldi. Bir usta başka bir u s t a y l a çalışıyor,

Görünüşe göre. Yalvarışlarına boyun eğdiğimde beni kucağına aldı ve hiç de onurlu olmayan bir şekilde döndürdü. İki dakika sonra, o ve Alec gittiler ve ben de uzun bir gün için yerleştim.

Nihayet sona yaklaştığında, yokluğumda mağazanın yanıp kül olacağından emindim. Sonunda kendimi sürükleyerek şehir merkezine gittim, park yeri buldum ve tam ışıklar sönerken koşarak sinemaya girdim. Nefes nefese, Seth ve on üç yaşındaki yeğeni Brandy'nin arasındaki bir koltuğa kaydım. Diğer tarafta Seth'in erkek kardeşi ve baldızı bana el sallıyordu.

Brandy sırtıttı. İlk tanıştığımızda utangaçtı ama şimdi beni sahip olmadığı ablası olarak görüyor gibiydi. Ben de ona tapıyordum. Eğer Seth'le ayrılırsak, onun ailesinden uzak kalmayı başarabileceğimden emin değildim.

"Başarabileceğini sanmıyordum," dedi bana, yüz hatları loş ışıktaki belli belirsiz seçilebiliyordu. Geçmişte insanlar onun ve annesinin saçlarının "keten" olduğunu söylerdi ama artık kimse bu terimi kullanmıyordu. Yine de altının o soluk tonunu gördüğümde hep uygun olduğunu düşünmüştüm.

"Sadece moda için uygun bir şekilde geç giriş yapıyorum," diye fısıldadım. "Yaşlandığında bunu unutma. Erkeklerin tahmin yürütmesini sağlar. Bir şeyi tahmin etmeye başladıklarında, onlarla yaşamamanın bir anlamı kalmaz."

Brandy kıkırdadı. Seth sadece gülümsedi ama beni değerlendirirken gözlerinden onay fışkıırıyordu. Şarap rengi ipek giymiştim ve saçlarımı Fransız usulü kıvrıma sokmuşum. Uzun zamandır keşfettiğim üzere gözleri de kalemi kadar etkili ve etkileyici olabiliyordu. Şimdi bana gönderdikleri mesajlar halka açık bir ortam için pek uygun görünmüyordu. Elini benimkinin üzerine koydu, böylece ikisi de kalçamda durdu ve gece ilerledikçe kendimi mükemmel oyundan çok bu el yerleşimini düşünürken buldum.

Daha sonra ailesiyle birlikte bir süre lobide durduk ve hasret giderdik. Terry ve Andrea Mortensen bana her zaman içten bir nezaketle davranan harika insanlardı. Seth'in antisosyal alışkanlıklarını öğrendiğim kadarıyla, sanırım beni onun için bir tür son umut olarak görüyorlardı. Brandy'yle birlikte tuvalete gittiğimizde o da bunu doğruladı.

Ellerimizi yıkarken bana "Babam Seth Amca'ya işleri berbat etmemesini söyledi," diye bilgi verdi. "Seth Amca ünlü olsa bile senin gibi bir kadını elde etmesinin inanılır gibi olmadığını söyledi."

Güldüm ve elbisemin eteğini düzelttim. "Onu bilemem. Babanın amcana yeterince değer verdiğini sanmıyorum."

Brandy bana çok daha yaşlı birine yakışır şekilde bilgece bir bakış attı. "Seth Amca geçen Sevgililer Günü'nü kütüphanede geçirdi."

Lobiye döndük ve Terry diğer dört kızıyla kalan bakıcıyı kurtarmaları gerektiğini söylemeden önce biraz daha konuştuk. Onlar gitmeye hazırlanırken Andrea koluma dokundu.

"Seth'in doğum günü partisine geliyorsunuz, değil mi?"

Hepsine şaşkınlıkla baktım. "Ne zaman?"

"Şükran Günü. Arada bir aynı güne denk geliyorlar."

"Hindi ve hediye almak için iyi bir taktik," dedi Terry. Seth'ten daha kısa boylu ve daha temiz tıraşlıydı ama onun dışında ağabeyine oldukça benziyordu.

"Yaklaştığını bile bilmiyordum." Seth'e suçlayıcı bir bakış attım.

"Unutmuşum." Başka biri için bu muhtemelen yalan olurdu ama ben ona inandım.

"Yani orada olacak mısın?" Andrea bana yine Seth'in aşk hayatını desteklemek için çaresiz oldukları izlenimini verdi. Muhtemelen geldiğim için bir maaş pazarlığı yapabilirdim.

"Ziller takılıyken."

Seth ve ben bu sefer onun evine gittik. Şekil değiştirerek en sevdiğim pijamalarımı -pantolon ve cami- giydim ve onunla birlikte yatağa girdim. Onun yatağı benimkinden daha büyüktü ve kuş tüyü bir yorganın yanı sıra Chicago Üniversitesi tişörtü giyen Damocles adında bir oyuncak ayı vardı.

Hâlâ biraz gergindik, bir süre karanlıkta Zümrüt Şehir hakkında konuştuk, sonra genel olarak kitaplara geçtik. Repertuarımızda çok çeşitli tanındık edebiyat eserleri vardı ve yazarlar ve türler arasında gidip geliyorduk. İkimiz de Toni Morrison ve Tennessee Williams'a hayrandık. İkimiz de *Anna Karenina*'yı bitiremedik. Seth, benim hayran olduğum Jane Austen'dan nefret ederdi. İleri geri tartışırken, gerçekten çok fazla ortak noktamız olduğunu hatırlayınca rahatladım. Aramızdaki tek şey seks değildi, aramızda *duran* tek şey seks olsa bile.

Edebi tartışmanın bir noktasında uykuya dalmaya başladım. Uzun gün beni yormuştu ve uyku bana lüks geliyordu. Seth de yorgun görünüyordu. O ve ben birbirimize yaklaştık, yan yana uzandık, bacaklarımız birbirine değiyordu.

Bilinçsizlik beni çekiştirirken rastgele düşünceler kafamın içinde fısıldaşıyordu. Aubrey'nin nasıl olduğu. Paige'in bebeğinin kız mı erkek mi olacağı. Bastien'in Dana'yı yatağa atmaya yaklaşıp yaklaşmadığı. Doug'ın grubu nasıl bu kadar çabuk bu kadar muhteşem olmuştu.

Birkaç saat sonra gözlerimi açtığımda beni neyin uyandırdığından emin değildim. Aniden uykunuzu bölen o garip, görünmeyen şeylerden biri olduğunu tahmin ettim. Sessiz karanlık hâlâ etrafımızı sarmıştı ve görünürde sabahın eseri yoktu. İçeriye süzülen küçük bir ay ışığı, masanın ve diğer yatak odası mobilyalarının etrafına komik gölgeler düşürüyordu. Queen Anne'deki evimin aksine burada araba trafiği geceleri azalıyordu, bu yüzden sadece nefes alma seslerini ve elektrik uğultusunu duyuyordum.

Sonra Seth ve benim bedenlerimizi öncekinden daha da yakınlaştırdığımızı fark ettim. Bacaklarımız birbirimize simit gibi sarılmıştı, kollarımız bizi birbirimize yakın tutuyordu. Kokusu burnuma doldu. Gözlerim alıştığında, onunkilerin de açık olduğunu fark ettim. Karanlığın yoğun havuzları. Beni izliyordu.

Hâlâ biraz uykulu olduğum için elimi boynuna götürdüm, parmaklarımı saçlarına doladım ve yüzümü ona yaklaştırdım. Eli, atletimin pazen pijama altımdan sıyrıldığı yerde, sırtımın küçük kısmında duruyordu. Tıpkı konserde olduğu gibi oradaki tene dokundu, eli yan tarafıma doğru kaydı, kalçamın kıvrımını izledikten sonra uyluğuma doğru ilerledi. Bilgisayar tuşlarına sabit bir dövme gibi vuran parmakları üzerimde tüy kadar narindi.

Birbirimize dokunurken gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı ve kalbimin kulaklarımda gümbürdediğini duyduğuma yemin edebilirim. Sonra, sisli beynimin arkasındaki çılgılık atan bir sese rağmen, ağzımı onunkine doğru ittim ve onu öptüm. Dudaklarımız ilk başta çekingendi, sanki bu kadar ilerlemiş olmalarına şaşırılmış gibiydiler. Yavaşça ve nazikçe birbirimizin tadına baktık. Kalçamın arkasındaki eli yukarı doğru kaydı ve utangaç Seth Mortensen'in kıcımlı okşamasıyla ilgili bir şey içimde bir heyecan yarattı. Boğazıma yumuşak bir nefes düğümlendi ve dilim daha fazlasını aramak için dudaklarının ötesini keşfederken, aniden ikimizi de şaşırttığını düşündüğüm bir aceleyle beni sırtüstü yatırdı. Diğer eli gömleğimin altından yukarı doğru kayarak bir göğsümün altını kavradı ve boxer'ının içinden, elleri ve dudaklarından daha fazlasının bu işin ilerlemesini istediğini anlayabiliyordum.

Sonra, çok hafifçe, başka bir şey hissettim. Hafif bir karıncalanma. Melek inceliğindeki dikenli mutluluk dalları yavaşça içimden geçerek etrafımı sardı. Neşelendiriciydi. Şimdiye kadar deneyimlediğim tüm sarhoş edici maddelerden daha iyiydi. Saf yaşam, saf enerji.

Lezzetli ve kışkırtıcıydı, eşiğinde durduğumuz fiziksel zevkin başka bir boyutuydu. Seth'e ait olması daha da cezbediciydi. Her yerinde onun eşsiz özü vardı. İçine dalmak, gözlerimi kapamak ve o tatlılık içimi doldururken sorumlu olduğumu unutmak istiyordum.

Ama yapamadım. Kararlılığım her geçen saniye zayıflıyordu, doğru, ama yine de dayanıyordum.

Zar zor.

İsteksizce öpüşmeyi kestim, gücümü toplamaya ve ondan uzaklaşmaya çalıştım. Çırpınışımla ilk işaretinde beni hemen bıraktı.

"Özür dilerim," dedim, doğruldum ve yüzümü ellerimin arasına aldım. Bir rüyadan uyanır gibi gözlerimi ovuşturdum, ki bir bakıma öyleydin. "Yapamayız. O . . . başladı . . ."

"Sadece öpüşmekten."

Bu bir ifadeydi, sesi arzu ve uyku sersemliğiyle boğuk çıkıyordu. . ve pişmanlık. Tutkulu bir öpücüğün ne kadar ölümcül olabileceğini herkesten iyi biliyordu; son seferinde onu neredeyse öldürüyordum. Elbette bu istisnai bir durumdu ve ölüme yakın halim normalde derin bir öpücüğün emebileceğinden çok daha fazlasını emmişti.

"Sadece öpüşerek," diye tekrarladım kasvetli bir şekilde. Bir kişinin kendini diğerine teslim etmesi için cinsel ilişkiye girmesi gerekmiyordu. Bu konuda hiçbir boşluk yoktu.

Oyun.

Seth de doğrulup bedenini benimkinden uzaklaştırana kadar gergin bir sessizlik etrafımızı sardı. Tekrar konuştuğunda gerçek acıyı ve suçluluk duygusunu duyabiliyordum. "Bunun için özür dilerim. Bilmiyorum... kendimi daha iyi kontrol etmem gerekirdi. Ama bir anda uyandım ... ve yarı uykuluydum ... ve sonra ..."

"Biliyorum," diye fısıldadım karanlığın içine. "Biliyorum. Ve ben de üzgünüm." Daha fazla sessizlik.

"Sanırım," dedi sonunda, "gidip kanepede uyusam iyi olacak..."

Gözlerimi kapattım, kendimi berbat hissediyordum ama onun haklı olduğunu biliyordum. Bu iffetli uyku olayıyla dalga geçerek ateşle oynuyorduk. Kötü bir şeyin daha önce gerçekleşmemiş olması bir mucizeydi. Her şey kafama dank ettikçe, ne kadar büyük bir hasara yol açmış olabileceğimi daha iyi anladım. Kahretsin, ondan o birkaç damla yaşamı alarak zaten ne kadar hasara neden olmuştum? Ömründen bir hafta mı eksilmişti? Birkaç gün mü? Bir dakika bile çok fazla olabilirdi.

Konuşurken sesimden -ona değil, dünyaya- acı damlıyordu. "Hayır. Ben kanepede yatacağım. Senin evindeyiz."

"Her neyse. Bana biraz şövalyelik kalıntısı bırak."

Hiçbir şey söylemedim ve bir kez daha garip bir sessizlik içinde oturduk. Aramızda yüzlerce soru havada asılı duruyordu, ama ikimiz de bunları dile getiremiyorduk. İkimizin de hatasıydı. Duygusal bir durum rahatsız edici bir hal aldığında, ondan kaçma ya da hiç olmamış gibi davranma eğilimindeydim. Seth de tam olarak kaçmasa da, böyle bir şeyi keşfetmek için gereken diyalogu başlatmıyordu. Bu yüzden orada oturmaya devam ettik.

Sonunda ayağa kalktı. "Özür dilerim. Yaptığım şey için özür dilerim."

Kendini suçladı, bu onun için tipik bir davranıştı ama adil değildi, özellikle de teknik olarak ona ilk ben dokunduğum için. O zaman bir şeyler söylemeliydim, ona her şeyin onun suçu olmadığını söylemeliydim. Ama kelimeler dilime takıldı, kendi karışık duygularım tarafından tutuldu. Birkaç dakika daha geçtikten sonra oturma odasına gitti.

Demokles kollarımdayken tekrar uzandım ama gecenin geri kalanında çok kötü uyudum. Sabah olduğunda, Seth ve ben kahvaltımızı daha gergin bir sessizlik içinde yaptık -sonunda kreplerimi yapmıştı- sadece ara sıra sert konuşmalarla bölünüyordu. Sonra birlikte kitapçıya gittik ve çabucak ayrıldık. Günün geri kalanında onu neredeyse hiç görmedim.

Bastien o gece bir sebepten dolayı şehirdeydi, bu yüzden beni daha sonra aldı ve Dana'daki saçma soygun için beni evine götürdü. Onu saran seks sonrası enerjiyi gördüğümde, onu şehir merkezine neyin getirdiğini anladım.

"Her gün biriyle yatmaktan yorulmuyor musun?" Ona sordum, keşke dün gece de sevişebilseydim diye.

"Bunu gerçekten sormamışsın gibi davranacağım Fleur." Sonra da son birkaç gün içinde gördüğü çeşitli Dana'lardan, ne kadar samimi olduklarından ve bunun sadece bir zaman meselesi olabileceğinden bahsetmeye devam etti

Kaçınılmaz olan.

Gerçekten cevap vermediğimde bana yan gözle baktı. "Neyin var senin? Perişan görünüyorsun."

İçimi çektim. "Dün gece Seth'i öptüm."

"Ve?"

"Ve ne?"

"Başka ne oldu?"

"Şey ... hiçbir şey. Yani, orada burada biraz el yordamıyla, ama hepsi bu."

"Yani?"

"Yani, bunu yapmamalıydım."

Yüzünden küçümseyen bir ifade geçti. "Öpücük bir şey değil. Ona oral seks falan yapmadın ya."

"Aman Tanrım, çok kabasın."

"Hassas duygularını incitmişim gibi davranma. Neden bahsettiğimi biliyorsun."

"Fark etmez. Ben zayıftım. Enerjisinin bir kısmını bundan aldım."

"Fleur, seni şimdiye kadar kimseyi sevemediğim kadar çok seviyorum ama bütün bunlar çok saçma. Bu adamı becerene kadar asla mutlu olamayacaksın, o yüzden bu işi bitir. Tüm bu yasak çekiciliği ortadan kaldıracak ve ikinizin de hayatlarınıza devam etmesini sağlayacak."

"Hayatımıza devam mı edelim?" Bu da ne demek oluyor?" Sertçe sordum.

"Yani birbirinize bu kadar aşık olmanızın nedeninin yarısı çünkü birbirinize sahip olamazsınız. Bu aşk değil ama normal bir insan tepkisi, fiziksel çekim için bir katalizör." Durdu ve düşündü. "Onun kitaplarına olan manyakça saplantın da bir etken olabilir."

"Bu doğru değil. Bunların hiçbiri doğru değil. Yani, o kitaplar bir dinin temeli olabilecek kadar iyi, ama bu aynı şey değil. Bu yüzden ben ..."

Onu seviyor musun? Cehenneme kadar yolu var. Sevip sevmediğimi hâlâ bilmiyordum. Bunca zaman sonra aşkın ne olduğundan bile emin değildim.

Bastien başını salladı, bana inanmıyordu ama tartışmak da istemiyordu. "Peki. Devam et. Yine de onu becermen gerektiğini düşünüyorum. Bu ikinizin de ayrı kalmanızın daha iyi olacağını anlamanızı sağlamasa bile, en azından aranızdaki gerilimin bir kaynağını ortadan kaldıracak ve belki de bir tür normal işlevsiz ilişki denemenize izin verecektir."

Gözlerimi boşluğa diktim. "Yapamam. Bir gece bile olmaz. Bu onun hayatından yıllar götürür. Kendimle yaşayamam."

"Bah. En fazla bir avuç yıl. O ne ki? Ayrıca, erkekler seks için daha aptalca şeyler yapmıştır - gerçekten sevmedikleri kadınlarla bile. Eğer seni gerçekten seviyorsa, bunun adil bir takas olduğunu düşünebilir."

Ürperdim. Bunun hiç de adil olduğunu düşünmüyordum ama erkeklerin seks için yaptıkları aptalca şeyler konusunda haklıydı. Birçoğunu görmüş ve başlatmışım.

Garaj yoluna girdiğimizde nihayet tartışmanın her iki tarafını da bıraktık. Saat işliyordu ve bu operasyonu başlatmak zorundaydık. Bastien daha önce Dana ve Bill'in gidişini izlemişti ve genç oğulları bir arkadaşının evinde kalmak üzere sokağın aşağısına gitmişti. Ölümlü gözlere görünmez olmak için yer değiştiren Bastien ve ben evin arkasından sürünerek çıktık ve Dana'nın bahçesindeki çitlere tırmandık. Kendimi bir casus filmindeymişim gibi hissettim; keşke hareket algılayıcı lazerlerin altına girebilseydik diye içimden geçirdim.

Bastien'in arka kapının kilidini açmasını izlerken ona "Güvenlik sistemleri var," diye fısıldadım. Uzun yüzyıllar boyunca edinilmiş daha faydalı beceriler. "Görünmez olmak onu devre dışı bırakmaz."

"Sorun değil. Biraz görünmez keşif yaptım. Şifreyi biliyorum."

Elbette, eve girdiğimizde konsola girdi ve göstergenin kırmızı ışığı yeşile döndü.

Evrakları saklamak için en mantıklı yer gibi görüldüğü için Dailey'in ofisinde başladık. Dana'nın beni ürküten titiz bir organizasyon anlayışı vardı ve her şeyi bulduğumuz gibi bıraktığımızdan emin olmalıydık.

Ne yazık ki, eşyaların çoğu tamamen işe yaramazdı. Notlar. Verimli -ve dürüst bütçe raporları. Faturalar. Basın bültenleri. En azından bakması gazetelerden daha eğlenceli olan çok sayıda fotoğrafı da vardı. Çoğu aile ya da CPFV etkinliklerini gösteriyordu. Fotoğrafların bir kısmında Jody vardı ve bu beni üzüyordu. Diğer kadının kurnaz zekâsını ve sanata olan tutkusunu hatırladım. Zeki biri neden tüm bunlara karışmak istesin ki?

Bastien'e, "Jody'nin bu grupta ne kadar aktif olduğunu fark etmemiştim," dedim. "O kadar da kötü değildi. Dana onu bozdu."

"Dana ikna edici bir kadındır. Hey, Jody'nin soyadının Daniels olduğunu biliyor muydun? Ve kocasının adı Jack?"

Bunun üzerine kıkırdadık ve sonunda ofisi terk etmeden önce bir süre daha aramaya devam ettik. Daha sonra ana katta bulabildiğimiz diğer tüm dolap ve çekmeceleri -tabii ki nazikçe- didik didik ettik. Hiçbir şey bulamadık.

Bastien, "Belki de resimlerin arkasında gizli paneller vardır," diye önerdi.

"Ya da belki de havuz çocuğu olayı bir sahtekarlıktı, Dana iş ilişkilerinde dürüsttü ve önyargılı bir sürtük olması dışında ona yüklenecek başka bir şey yoktu."

Gözlerini devirdi. "Tek bir yer kaldı. Gerçek sığınak. Yatak odası."

Yüzümü buruşturdum. Birinin yatak odasına girmek beni korkuturdu. Mahremiyetin nihai ihlali. Ama Bastien devam etti, hala bu vahşi kaz kovalamacasının sonuç vereceğinden emindi.

Neyse ki yatak odası bir otelin temiz ve steril görünümüne sahipti, insanın en mahrem alanının sıcak ve şehvetli havasına değil. Bu da aramayı kolaylaştırıyordu, sanki boş bir odaya giriyormuşum gibi. Çekmeceleri ve dolapları karıştırdık, yine devam edecek çok az şey bulduk.

"Eek!" Açık bir çekmeceye bakarak aniden bağırdım. Bastien bana doğru uçu. "Ne var? Ne oldu?"

Hayatımda gördüğüm en sağlıklı büyükanne külotu olması gereken şeyi elime aldım. Büyük büyükanne külotu gibiydiler. Hatta beyazdılar. En azından mavi, yeşil ya da başka bir renkte alabileceğini düşünebilirdiniz.

Bastien aşırı tepki verdiğim için bana dirsek attı. "Onun mütevazı kıyafetlerle ilgili atıp tutmalarını duyduktan sonra nasıl şaşırmış gibi davranabiliyorsun?"

"Mütevazı olmak bir şeydir, ama İsa ... bu şeyler ne kadar yükseğe çıkıyor? Boynuna kadar mı?"

"Onları yerine koy. Yapmamız gereken-"

Tıklayın.

İkimiz de duymuştuk. Bastien'e paniklemiş bir bakış attım ve iç çamaşırını çekmeceye geri ittim.

"Dediğini sanmıştım-"

Ses tonu acımasızdı. "Biliyorum, biliyorum."

Az önce eve biri girmişti.

Bölüm 7

İkimiz de gözlerimizi kırpamayacak kadar korkmuş bir halde yatak odasında donup kalmıştık. Alt katta kapı kapandı ve parke zeminde ayak sesleri net bir şekilde duyulmaya başladı. Kısık bir ses mırıltısı yükseldi, kelimeler duyulmuyordu.

"Ne yapacağız?" Fısıldadım. Görünmez olabilirdik ama yine de etrafta başkaları varken evin içinde sinsice dolaşmak istemiyordum. Ayrıca bu, dikkat çekmeden ayrılmayı da sorun haline getirecekti.

Bastien kaşlarını çattı, görünüşe göre aşağıdaki kelimeleri ayırt etmeye çalışıyordu. "Bunların hepsi erkek sesi. Dana değil. Hadi ama."

Kolumdan tuttu ve daha net duyabileceğimiz koridora çıktık.

"Eve gelmeyeceklerine emin misin?" diye sordu endişeli bir ses.

"Evet. Gece yarısına kadar dışarıda olacaklar."

"Harika."

Bastien bana sırtıttı. "Reese," diye nefes aldı.

Reese. Oğlu. Sokağın aşağısında bir arkadaşının evinde olması gereken oğlu. Bu Dana'dan daha iyiydi ama yine de rahatsız ediciydi. Bastien'e sorgulayıcı bir bakış attım. *Onun burada ne işi var?* Ağzımı açtım.

Bastien cevap olarak omuz silkti ve aşağıya kadar onu takip etmemi işaret etti. Reese ve arkadaşı kayıtsızca hareketlerimizi örtecek kadar gürültü yapıyorlardı.

Reese'i henüz görmemiştim ve merak ediyordum. Temiz giyimli, hürmetkâr bir papaz yardımcısı tipi bekliyordum ama gayet ortalama görünüyordu - somurtkan, tişört giyen bir tip. Dana'nın siyah saçlarına ve mavi gözlerine sahipti, Bill'in bazı talihsiz yüz hatlarını da taşıyordu. Arkadaşının uzun saçları vardı ve kot pantolonunun üzerine eski püskü bir asker montu giymişti.

"Nerede yapalım?" diye sordu arkadaşı.

Reese etrafına bakındı. "Dışarıda. Yoksa daha sonra kokusunu alırlar." "Tamam. Ama burada yuvarla."

Mutfak masasının etrafında toplandılar. Reese bir kutu sarma kâğıdı ve içinde beş kişilik bir aileye bir hafta yetecek kadar marihuana bulunan plastik bir poşet çıkardı.

Arkadaşı ustalıkla kocaman bir esrar sardı ve çocuklar esrarı alıp geldiğimiz kapıdan dışarı çıktılar. Bastien ve ben bakıştık, ikimiz de histerik kahkahalarımızı zar zor tutuyorduk. Hala karanlık olan oturma odasına girdik ve pencerenin önünde durup dışarıdaki çocukları izledik. Komşuların dikkatini çekmek istemedikleri için tüm dış mekân ışıklarını kapalı bırakmışlar. Ortak

ileri geri geçerken karanlığın içinde turuncu bir ışık noktası oluşturdu.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Bu bütün soygunu haklı çıkardı."

Bastien'in ifadesi spekülâtifti. "Belki bunu ona karşı kullanabiliriz."

Ona döndüm. "Ne var? Hadi ama. O sadece bir çocuk. Onu da kendisiyle birlikte aşağı çekmeye gerek yok. Ayrıca, onun ailesi ben olsaydım, ben de kafayı bulmak isterdim."

Bastien bir an için kararsız göründü, sonunda küçük bir baş hareketiyle teslim oldu. "Tamam. Haklısın. Peki. Yatak odasını bitirip dışarı çıkmak ister misin? Etraflarında olup bitenleri pek fark edeceklerini sanmıyorum."

Yukarı çıktık, hâlâ suçlayıcı bir fotoğraf ya da kâğıt parçası bulmayı umuyorduk. Öyle bir şansımız yoktu.

Reese ve arkadaşını yalnız bıraktık, kaçmak için ön kapıyı kullandık. Bastien'in evine sağ salim döndüğümüzde, yenilmiş bir halde tertemiz oturma odasına yerleştik.

"Şey. Bu çok anlamsızdı," dedim.

"Tam olarak değil." Bastien elini cebine attı ve Reese'in plastik torbasını uzattı.

Onu yakaladım ve sandalyemde doğruldum. "Aman Tanrım! O zavallı çocuğun otunu mu çaldın?"

"Bu şekilde bırakmamalıydı."

Kaldırdım. Yarıyı doluydu. "Senin gibi insanlar için özel bir cehennem var."

"Evet, orada bir dairem var. Ayrıca, bu onun iyiliği için. Ot bir geçittir ilaç, bilirsin."

"Buna inanamıyorum. Bunun kayıp olduğunu fark etmeyeceklerini mi sanıyorsun?"

"Hayır. Geri döndüklerinde o kadar uzaklaşmış olacaklar ki nereden bıraktıklarını bile hatırlamayacaklar. Önümüzdeki birkaç günü birbirlerini onu kaybetmekle suçlayarak geçirecekler."

Başımı salladım. "Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama bu gerçekten yeni bir düşünüş. I .

. . Şu anda o kadar şaşkınım ki ne yapacağımı bile bilmiyorum." "*Ben* biliyorum."

Bir saat sonra ikimiz de yerdeydik ve ne hakkında olduğundan tam olarak emin olmasam da durmadan kıkırdıyorduk. Bastien esrarı bana uzattı ve ben de mutlu bir şekilde iç çekerek bir fırt çektim. Sonra geri uzattım.

"Monique'in bir sürtük olmadığını söylemiyorum," diye açıklıyordu, "ama kabul etmelisiniz ki, işleri nasıl halledeceğini biliyordu."

Kanepenin arkasına yaslandım ve başımı minderlerin üzerinde gezdirdim. "Evet, ama ... o ... bilirsin, özensizdi. Hiç yaratıcılığı yoktu. Bu işte olmak sadece seksle ilgili değil. Yaptığın işten gurur duymakla ilgilidir."

Nefes aldı ve esrarı geri uzattı. "İşiyle gurur duyardı, inan bana. Eskiden bana at gibi binerdi." Bir an durakladı, sonra başladı

gölerek. "Beni kesinlikle gururlandırdı."

Tekrar doğruldum. "Ne, onunla yattın mı?"

"Elbette, neden olmasın?"

Ayağımla onu dürttüm. "Seni lanet sürtük."

"Bakın kim kazana kara diyor." "*Kettle*. Bu bir

çaydanlık. Metaforlarını doğru kullan."

"Bu bir metafor değildi. Bilirsin işte..." Gözlerini kırıştıtararak boşluğa baktı.

"Başka bir şeyi sembolize eden şeylerden biri. Ama aynı şey değil. Tıpkı onun gibi."

"Metafor mu demek istiyorsun?"

"Hayır! Bu bir hikaye gibi ... bir atasözü gibi! İşte bu kadar."

"Bunun bir atasözü olmadığından oldukça eminim. Belki de bir benzetmeydi." "Ben öyle düşünmüyorum."

"Bak, ben bu işleri bilirim. Ben bir-oh'da

çalışıyorum!" "Oh ne?"

"Eve nasıl gideceğim?"

"Gidiyor musun? Yoksa bu bir benzetme mi?"

"Henüz gitmiyorum ... ama beni sen götürdün ... beni geri götüremezsin."

"Elbette bırakabilirim. Kendimi iyi hissediyorum."

"Keşke. O kadar çok sigara içmedim."

Çantamı karıştırdım, cep telefonumu buldum ve içindeki ilk numarayı çevirdim. Yanımda, Bastien bir yandan benzetmeler hakkında mırıldanırken bir yandan da esrardan çıkan dumana büyülenmiş gibi bakıyordu.

"Alo?" diye yanıtladı Seth. Garip sabahımızdan beri gerçekten konuşmamıştık.

"Hey, benim."

"Hey."

"Yani . . . Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Ne oldu?" Hemen bir şey söylemeyince, "Hâlâ orada mısınız?" diye sordu. İyi misiniz?" diye sordu.

"Evet..." Kontrolsüzce gülmeye başladım. "Ben *çok* iyiyim."

"Pekâlâ. Neye ihtiyacın var?"

Hatırlamam bir anımı aldı. "Bir gezinti."

"Gezinti mi?"

"Evet. Bir gezinti."

Bastien "araba" deyince kaba bir hareket yaptı ve ben de onu tekrar tekmeledim. Kafası karışmış olduğu her halinden belli olan Seth'e adresi verdim ve sonra bağlantıyı kestim.

"Aptal!" Bastien'e bağırdım, her ne kadar ben de onun gibi durumun çok komik olduğunu düşünsem de. Vurmak için içeri girdim. "Ne yapıyordun?"

Kapı zili çaldı. Gözlerimiz fal taşı gibi açılmıştı, az önce sert bir şekilde yakalanmış iki çocuk gibi paniğe kapılmıştık.

"Kahretsin," dedim.

"Vay be. Bu yazar hızlı araba kullanıyor."

"O değil, seni salak. Kımıldama. Gidecekler."

Ayağa kalktı. "Hayır. Kim olduğunu görmeliyim... belki Jack Daniels'tır... bir içki iyi gider..."

"Yapma bunu!" Tanımlayamadığım bir nedenden ötürü aniden dehşete kapılarak yalvardım.

Görünmez oldu ve kapıya doğru yürüdü. Yarım saniye sonra yırtınarak geri geldi. "Bu Dana! Erken dönmüş." Elini çılgınca Mitch'in düzgün sarı saçlarında gezdirdi. "Ne istiyor? Burada ne işi var?"

"Belki Reese'in otunu geri istiyordur."

"Bu benim şansım! O burada yalnız. Beni istiyor. Çabuk ol." Kolumdan çekip beni merdivenlere sürükledi. Şaşkınlıkla bağırdım. "Gözüm görmesin. At şunu."

"Bunu atmayacağım! Ayrıca, tüm evinin böyle koktuğunu fark etmeyeceğini mi sanıyorsun? Tanrım. Gözbebeklerin onun büyükanne külotu kadar. Erdemli ya da değil, o aptal değil."

"Sadece git! Acele et! Aşağı gelme."

Bastien kapıya doğru koşarken ben homurdanarak yukarı çıktım. Görünmez olarak merdivenlerin başında bağdaş kurup oturdum ve sigara içmeye devam ettim. Aşağıda, Dana'yı selamladığını duydum.

"Merhaba," diye bağırdı. "Beklettiğim için özür dilerim. Ben ..." Aptalca sözünü bitirdi ve ben de başımı salladım. Özensiz, özensiz. Ayıkken ne diyeceğini bilemezdi ama o zaman da ayık hali bu aptallığı hemen fark ederdi. "Ben ... meşguldüm. Üst katta."

"Anlıyorum," diye yanıtladı Dana. Ses tonu bir kez daha soğuk ve resmiydi. Bastien'in, yalnızken sahip olduklarını iddia ettiği sıcak ve dostane yakınlığı hayal ettiğine karar verdim. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama kurabiyeleri bırakırken sanırım bir küpemi kaybetmiş olabilirim."

Doğrudum. Kurabiye mi? Bundan bahsetmemiştii. Belki de ilerleme kaydediyordu. Kurabiye. Ne tür getirdiğini merak ettim. Fıstık ezmeli mi? Çikolata parçacıklı mı? Oh. Belki beyaz çikolatalı macadamia bile olabilir.

O ve Dana küpeyi aramaya başladılar ama bir şey bulamadılar. Bastien bütün bu süre boyunca kafası iyi değilmiş gibi davranmaya çalıştı ama Dana'nın buna kanması mümkün değildi. O cyborg gözleriyle değil. Kahretsin, görmeme bile gerek yoktu. Sadece ses kaydı bile yeterince eğlenceliydi.

Bu arada, o lanet kurabiyeleri düşünmeden edemiyordum. Kulağa hoş geliyorlardı. Gerçekten güzel. Birden onları hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istedim.

"Şey," dediğini duydum Dana'nın, "Başka bir yerde kaybetmiş olmalıyım. Aradığınız için teşekkürler."

"Yardımcı olamadığım için üzgünüm."

"Her şey yolunda." Zarifçe hazırlanmış bir duraksamaya izin verdi. "Şuradaki Tabitha'nın çantası değil mi? O burada mı?"

Oh, kahretsin. Bastien'in de aynı şeyi düşündüğünü hissediyordum.

"Şey, evet ... ama ... yukarıda yatıyor," diye duraksadı. "Başı ağrıyor."

"Oh, bu çok kötü. Bunun için bir şey aldı mı?"

"Evet, aldı."

Mekana baktım. Hiç.

Bastien ve Dana başka bir şey hakkında konuşmaya başladılar ve ben de o anda o kurabiyeleri almam *gerektiğine* karar verdim. Açlıktan ölüyordum. Çifte kumrular oturma odasına taşınmış gibiydiler, böylece görünmez bir şekilde merdivenlerden inebilir ve onlara çaktırmadan mutfağa baskın yapabilirdim. Ayağa kalkarak üst kattaki banyoda esrarı söndürdüm ve gizli inişime devam ettim. Esrar genellikle motor kontrolünü alkol gibi bozmaz, ama kesinlikle dikkatinizi sıradan şeylerden uzaklaştırabilir. Nereye gittiğinize dikkat etmek gibi.

Yaklaşık üç basamak inerken ayağım altımdan kaydı.

Denizcilere yakışır bir küfür savurdum ve yolun geri kalanında acı içinde aşağıya doğru kaydım, altta popomun üzerine sertçe indim, bacaklarım altımda doğal olmayan pozisyonlara döndü. Bastien ve Dana sakar bir hayaletin düştüğünü sanmasınlar diye Tabitha'yı tekrar görebilecek kadar aklım başımdaydı. Bir dakika sonra koşarak geldiler.

"Ne oldu?" diye haykırdı Bastien. Sesi benim sağlığımdan çok bu kesintiye üzölmüş gibi geliyordu.

"I . . . Takıldım ..."

Yere bakarak sol ayak bileğimi daha rahat bir pozisyona getirmeye çalıştım. İrkildim. Çok acıyordu ama en azından hareket ediyordu.

"Pekala," dedi sertçe, "iyi olduğun sürece. Eminim gitmek isteyeceksin ve-"

"Tamam mı?" Dana ona kuşkuyla bir bakış attı. "Bunu düzeltebilmesi için onu kanepeye götürmeliyiz."

Bastien'in ölümcül ifadesini görünce, "Hayır," diye itiraz ettim. "I . . . Ben iyiyim ... gerçekten ..."

Ama Dana'yla tartışacak bir şey yoktu. Bir kolumun altından bana destek oldu, diğerini de o tuttu. Ağırılığımı sadece sağ ayağıma vererek topallaya topallaya kanepeye doğru yürüdüm. Uzandıktan sonra kot pantolonumu baldırıma doğru itti ve ayak bileğimi dikkatli, uzman bir hassasiyetle yokladı, her bir santimini dikkatle inceledi. İlgisini ve ilk yardım bilgisini takdir ediyordum ama bu sefil kadının bacağıma dokunduğı düşüncesi beni tiksindiriyordu. Ayrıca, asıl istediğim şey o kurabiyelerdi. Bileğimi sikeyim.

"Kırık gibi gelmiyor," diye karar verdi sonunda. "Muhtemelen sadece burkulmuştur, şanslısın. Buz koymalıyız."

Bastien işe yarar bir şey yapmayınca ya da önermeyince mutfağa gitti. Çekmeceleri ve dondurucuyu açtığını duyabiliyordum.

"Benden nefret falan mı ediyorsun?" diye tısladı yalnız kaldığımızda.

"Bu benim hatam değildi," diye karşı çıktım. "Sanırım bozuk bir merdivenin var." "Arızalıymış, kırımın kenarı. Kusurlu olan tek şey senin zamanlama uygun.

Gol atmaya ne kadar yaklaştığımı biliyor musun?"

"Yakın mı? *Yakın mı?* Bir klişe kullanmak istemem ama cehennem donmaya senin gol atmaya yaklaştığından daha yakındı. Onun gevezelik eden, kafası güzel erkeklerden hoşlandığını sanmıyorum."

"Gevezelik etmiyordum. Ve kafamın iyi olduğunu bilmesine imkan yok." "Oh, hadi ama. Eğer daha yüksekte olsaydın, sen-

Dana buz torbasıyla döndüğünde çenemi kapattım. Ayağımın yanında diz çöktü ve paketi dikkatlice yaralı bileğimin üzerine koydu. Ani sıcaklık değişimi karşısında yüzümü buruşturdum ama şok edici soğuk zonklamayı uyuşturdu.

Hâlâ endişeliydi, o keskin gözleriyle alt bacağımın geri kalanını inceledi. Yine ayak bileği bölgesini yokladı, elleri hafifçe oraya buraya dokundu. Kaşlarını çatı. "Ne kadar ciddi olduğu konusunda yanılıyor olabilirim. Buz tutmaya devam etmeli ve ibuprofen almalısın. Birkaç gün içinde iyileşmezse doktoruna git."

"Teşekkürler," dedim, başka tarafa bakarak. Doğrusu şu anda beni en çok rahatsız eden şey, onun ne kadar içtenlikle endişeli görüldüğüydü. Belki de onu başından beri yanlış değerlendirmiştik. Hayır.

"Pekala," diye atıldı Bastien, "eğer Tekir Kedi iyiye, belki de mutfağa gidip biraz kahve içmeliyiz-"

"Nasıl olduğunu biliyor musun?" Dana onu görmezden gelerek bana sordu. "Oh ... sanırım sadece yanlış bir adım ... ya da belki merdiven arızalıdır."

"Merdivenlerde bir sorun olduğunu sanmıyorum," dedi Bastien. "Tabitha her zaman sakar olmuştur, hepsi bu. Ailemizde bu bir efsanedir."

Dana, zarıflığıma çarpan karabasana ters ters bakmamdan habersiz, kapının yanında duran ayakkabılarıma baktı. Bantlı, siyah ve üç inç topukluydular.

"Bunları mı giyiordun?" Bana sert ve anaç bir bakış attı. "Belli bir kalıba uyman gerektiğini düşündüren toplumsal baskının ne kadar güçlü olabileceğini biliyorum. Ama bütün gün böyle ayakkabılarla dolaşmak ayaklarınıza ciddi zarar verir. Sadece bu da değil, söz konusu olduğunda hiç utanmanız olmadığı mesajını da verirler-"

O sırada kapı çaldı. Önce hiçbirimiz kıpırdamadık, sonra Bastien ayağa kalktı, bu gecenin daha da kötüleşebileceğine şaşırılmış görünüyordu.

Dana gardırop dersini bırakıp tıbbi bir derse geçti. "Bu konuda gerçekten dikkatli olmalısın. Çok fazla stres onu ajite edecektir."

Bastien bir süre sonra, onu içeri kimin aldığına dair hiçbir fikri olmadığından şüphelendiğim, tamamen şaşkın bir Seth'le döndü. Gerçekten de Dana ve beni tararken şaşkınlığı artmıştı, şüphesiz doğru eve gelip gelmediğini merak ediyordu.

"Merhaba Seth," dedim çok yüksek bir sesle, "beni almaya geldiğin için teşekkürler."

Bakmaya devam etti ve sonra gözlerinde belli belirsiz bir anlayış parıltısı belirdi. Beni sık sık şekil değiştirirken görmüştü ama ilk kez başka bir bedende görüyordu.

Dana beklentiyle etrafına bakındı.

"Ah," dedim, zihnim hâlâ ottan dolayı biraz yavaş çalışıyordu. "Bu, Seth. Seth, Dana."

"Merhaba" dedi, usulca ayağa kalktı ve adamın elini sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Um, evet. Sen de öyle." Biraz şans verilse kaçıp gideceğini hissediyordum.

"Seth Tabitha'nın erkek arkadaşı," diye açıkladı Bastien. "Seth'le birlikte olmak isteyeceklerini şimdi yola koyulsunlar."

"Bekâr olduğunuzu duymuştum. Ne zamandır çıkıyorsunuz?" diye sorarak bizi gündelik sohbete yönlendirdi.

İkimiz de cevap vermedik. "Birkaç ay," dedim sonunda, erdemimin bir kez daha değerlendirilip değerlendirilmediğini merak ederek.

Gülümsedi. "Ne güzel."

Yine o ürkütücü hisleri hissetmeye başladım ve aniden gitmek istedim. Doğrulamaya çalıştım ve o da hemen yanıma koştu. "Biri diğer kolunu tutsun."

Bastien hareket etmeyince Seth sonunda harekete geçti. Diğer tarafımı destekledi ve ayağa kalkmama yardım etti. Ancak bu bedende bana dokunmanın onu rahatsız ettiği açıktı ve benden mümkün olduğunca uzak durarak bunu idare etmeye çalıştı. Sonuç olarak, tüm hareketleri garip ve doğal görünmüyordu ve şüphesiz Dana bizim eskisinden daha da tuhaf olduğumuzu düşünüyordu.

O ve Seth arabaya binmeme yardım ettiler, Bastien de suratını asarak beni takip etti. Yolcu koltuğuna oturduğumda Dana hem Seth'e hem de bana ayak bileğime nasıl bakmam gerektiği konusunda birkaç talimat verdi.

"Yardımın için teşekkürler," dedim ona.

"Memnuniyetle. Sadece bundan sonra daha dikkatli olmaya çalış." Saatine bir göz attı. "Pekala. Ben de eve gitsem iyi olacak."

"Zorunda mısınız?" diye sordu Bastien aptalca. "Yani, acele etmenize gerek yok..."

"Teşekkür ederim, ama hayır. Bill bana ne olduğunu merak edecek."

Seth arabadan inerken onun evine doğru yürüdüğünü gördüm. Bastien'in yüzündeki ifadeyi de gördüm. Ertesi sabah hiç de hoş olmayacaktı.

Seth nihayet konuştuğunda neredeyse şehre varmıştık. "Sen . . uh ... bilirsin ... değişebilir misin? Bu gerçekten çok garip."

"Ha?" Gözlerim kamaşmış bir şekilde pencereden dışarı bakıyordum, şehrin ışıklarının bulanıklığı ilgimi çekmişti. "Ah. Evet."

Bir dakika sonra, tanıdığı Georgina Kincaid bendim. "Teşekkür ederim. Yani, uh . . . Orada neler olduğunu gerçekten bilmek istediğimi sanmıyorum. . ."

"Hayır." Arka koltuğa bakmak için başımı çevirdim. "Gerçekten bilmiyorsun."

"Ne yapıyorsun?"

"Arkada hiç kurabiye yok, değil mi?" "Uh ... hayır.

Hepsi bitti."

İçimi çektim ve koltuğuma gömüldüm. "*Açlıktan* ölüyorum. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum. Başka yiyeceğin olmadığına emin misin?"

Dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti kıvrıldı. "Hayır. Üzgünüm. Bir yerde durmak ister misin?"

"Evet!"

Taco Bell'in arabaya servis bölümüne girdi, siparişimi verdiğimde şaşırmış görünüyordu. Sipariş geldiğinde, dört taco, iki fasulyeli burrito ve bir tostada'dan oluşan çantamı sözsüzce bana uzattı. O daha hızlanmadan hepsine daldım.

Evime döndüğümüzde, bana topallama şansı vermedi. Neredeyse O'Neill'in romanlarından birinde yaptığı gibi beni zahmetsizce kucakladı. Eğer kafam güzel olmasaydı ve bir tacoya yapışmasaydım, bu son derece romantik olabilirdi.

"Benim bir ucube olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" Ben yatağa yerleştikten ve o da yatağın kenarına oturduktan sonra sordum. Seth daha önce bir kez, içkili bir geceden sonra benimle ilgilenmişti. Onun yanında kendimi çok sorumsuz hissediyordum.

"Tostada biraz abartılıydı ama daha acayıplerini de görmüştüm."

"Hayır, bilirsin. Yani ..." Tereddüt ettim. "Farkında olmayabilirsin ama bir süredir bir şeyler içiyorum."

"Evet. Ben de bunu anladım."

"Ah. Şey. Üzgünüm." Burritolardan birini vahşice ısırdım.

"Neden özür diliyorsun?"

"Çünkü ... şey, sen bunu yapmazsın."

"Neyi yapmam?"

"Esrar iç. Ya da iç. Tanrım, kafeinden bile kaçınıyorsun. Benim yozlaşmış olduğumu düşünmüyor musun?"

"Yozlaşmış mı?" Güldü. "Pek sayılmaz. Her neyse, bunların hiçbirini yapmadığımı mı düşünüyorsun?"

Bu fikir beni duraksatacak kadar şok ediciydi. Oburluğumu bir kenara bıraktım. "Şey . . . Bilmiyorum. Sadece düşündüm ki, hayır. Ya öyle ya da trajik bir geçmişin var ... sarhoş olup posta kutusuna çarptın ya da herkesin içinde tüm kıyafetlerini çıkardın ve şimdi bu tür kötü alışkanlıklardan kaçınıyorsun."

"Bu trajik olurdu. Ama içiniz rahat olsun, üniversitede pek çok 'kötü alışkanlık' edindim. Bu yüzden mezun olmam altı yılımı aldı. Bir de birkaç kez bölüm değiştirdim. Sonunda tamamen uzak durmaya karar verdim. Başka türlü kendimi sevmiyordum. Ayık olmak yazmak için daha iyi ve sarhoşken ya da kafam iyiyken çok fazla aptalca şey söylüyorum."

"Evet," dedim huzursuzca, bu gece ne söylediğimi hatırlamaya çalışarak. Bir çeşit bulanıklık vardı. "Yani benim ... gibi olduğumu düşünüyorsun. Bilmiyorum, utanmaz bir

Yemyeşil mi?"

"Hayır. Kendine zarar vermediğin sürece sorun yok." Bileğine şüpheyile baktı. "Benim için fark etmez. Dürüst olmak gerekirse, senden hoşlanmamın nedenlerinden biri de çok Bilmiyorum. Hayatı seviyorsun." Gözlerini gözlerimden kaçırdı, düşünceleri dönüp dururken eğleniyordu. "Korkusuzsun. Cesursun. Eğlenmekten korkmuyorsun. Dışarı çıkıp ne istiyorsan onu yapıyorsun. İçinde bulunduğun kasırgayı seviyorum. Kıskanıyorum. Çok komik, gerçekten." Gülümsedi. "Eskiden tam olarak benim gibi birini istediğimi düşünürdüm, ama şimdi kendimin başka bir versiyonuyla ölümüne sıkılacağımı düşünüyorum. Bazen seni sıkmadığıma şaşıyorum."

Ağzım açık kaldı. "Şaka mı yapıyorsun? Sen tanıdığım en ilginç insansın. Hugh dışında belki. Ama o da göğüs implantları takıyor ve ruhlar satın alıyor. Bu yenilmesi zor bir kombinasyon. Ama o kadar sevimli değil."

Seth'in gülümsemesi arttı ve elimi sıktı. Aramıza yine sessizlik çöktü ama bu sefer biraz rahattı.

"Beni kurtardığın için teşekkürler," dedim yavaşça, "ve ... şey ... için. Yani, dün gece için özür dilerim. Kendimi kapattığım için özür dilerim."

Yüzü asıldı. "Hayır, özür dilerim. Yapmamalıydım-"

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Kendini suçlama. O da bendim. Benim de hatamdı. Ve gerçekten, bunu başlatan bendim. O zaman bu konuyu seninle konuşmalıydım. Özellikle de bu sabah bana krep yaptıktan sonra. Biliyor musun, birdenbire kulağa çok güzel gelmeye başladılar." Ona anlamlı anlamlı baktım.

"Yatakta yaptığımız şeyi yapmamalıydık ama en azından durmayı başardık. Bu da bir şeydir."

Başımı salladım, Taco Bell poşetini buruşturup odanın öbür ucundaki çöp sepetine attım. Skor.

Beni inceledi, gözleri sıcak ve sevecendi. İç çekti ve tekrar dalgınlaştı. Anlaşılan daha da ciddileşecekti. "Tekrar birlikte uyumayı denemek isterim ama sanırım buna biraz ara vermeliyiz."

Ben de onun iç çekişini yansıttım. "Evet. Sanırım." Bir şey hatırlayarak başımı eğdim ve ona sert bir bakış attım. "Hey, varsayımsal olarak - bunu teklif etmiyorum, bu yüzden herhangi bir fikre kapılma - benimle yatmak için hayatının bir kısmından vazgeçer miydin? Ee, ama demek istediğim ... aslında *uyumak* değil ..."

Yüksek sesle güldü, kahkahasının altında alaycı bir ifade vardı. "Thetis, seninle herhangi bir şey yapmak için hayatımın bir kısmından vazgeçebilirim."

İlgim alevlendi. "Ne gibi?"

"Şey... çok açık değil mi?"

Ona doğru eğildim. Belki hâlâ kafam iyiydi ve otun neden olduğu azgınlıktan muzdariptim -ve hey, başka bir gerçeklikte, barışma seksi yapmaya hakkımız olması gerekmez miydi?- ama aniden ve umutsuzca bana ne yapmak istediğini ifade etmesini duymak istedim. "Söyle bana."

Başını iki yana salladı. "Yapamam. Nasıl olduğumu biliyorsun." Gözleri dikkatle kısıldı. "Belki ... yazabilirim. Belki senin için yazabilirim."

"Gerçekten mi? Bu sefer yayınlanmış öykü formunda değil mi?" "Evet, yayınlanmış hikaye formunda değil."

"Bu hoşuma giderdi."

Beklentili görünmüş olmalıyım çünkü güldü. "Bu gece olmaz, Thetis. Bu gece olmaz. Sanırım ikimizin de biraz uykuya ihtiyacı var."

Hayal kırıklığına uğramıştım ama buradaki bilgeliği görebiliyordum. Daha fazla zamana sahip olmanın iyi bir yazı yazmayı sağlayacağını tahmin ediyordum. Ayrıca, dün geceki aksilikten kaynaklanan gerginlik ortadan kalkmış gibi görüldüğünde çok üzölmek zordu. Aramızdaki yakınlık ve sevgi geri dönmüştü ve onu izlerken ona karşı hislerimin her saniye arttığını hissediyordum. Biraz daha sohbet ettikten sonra beni dudaklarımdan hafifçe öptü ve ayağı kalktı. Kalmasını dileyerek, özlemle gidişini izledim.

Uykuya dalarken, sonunda ona yapmak istediğim her şeyi düşünmekle yetindim. Uzun bir listeydi ve bir kısmını bile tamamlayamadan uyuyakalmıştım.

Bölüm 8

"Georgina?"

Tammi'nin benden yardım istediği şaşırtıcı bir iade işleminden başımı kaldırıp baktım. Faturası olmayan bir müşteri, sayfaları yıpranmış ve sırtları kırılmış bir yığın kitabı iade etmeye çalışıyor ve hepsinin birisinin ona doğum günü için verdiği kopyalar olduğunu iddia ediyordu.

"Bir saniye," dedim ona. "Bunu bitirmem gerek."

"Tamam," dedi Beth. "Casey'yi kontrol etmen gerektiğini düşündüm."

"Casey mi?"

"Evet. Kafede."

Bu benim dikkatimi çekti. Müşteriyle konuşmamı bitirdim ve ona kibarca bu durumdaki kitapları kabul edemeyeceğimizi söyledim. Belki iddia ettiği diğer kitaplar daha iyi durumdaysa onları getirebilirdi. Suratını asıp biraz tartıştı ve sonunda sıvışıp gitti. O gittikten sonra gözlerimi devirdim. İnsanlar arasında hiç değişmeyen bir şey vardı: Her zaman karşılıksız bir şeyler almak isteyenler olurdu. Cehennemi ayakta tutan da buydu.

Casey'yi kafede oturmuş bir bardak su içerken buldum. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve her zamanki gibi makyajına ve saçına özen göstermiyordu. Masaya kasvetli bir şekilde bakıyordu, gözleri donuk ve donuktu.

"Selam," dedim nazikçe, karşısına bir sandalye çekerek. "Nasıl gidiyor?" Bir anlık gecikmeden sonra başını kaldırdı, bana odaklanmamıştı. "İyi." "Emin misin? Pek iyi görünmüyorsun."

"Bilmiyorum." Sesi düzdü, dikkati dağılmıştı. "Sadece geç bir gece geçirdim, hepsi bu."

Özür dilerim. Bu şekilde geldiğim için özür dilerim."

"Sorun değil. Ben de çılgın gecelerden payıma düşeni aldım." Casey akşamdan kalma gibi görünmüyordu. Yani, kesinlikle bir şeylerin etkisinden kurtulmaya çalışıyor gibiydi... ama ne olduğunu anlayamıyordum. Garipti. "Neye bulaştın? Bir partiye mi?"

"Evet. Doug'ın grubunda bir tane daha vardı."

"Gerçekten mi?" Benim için yeni bir haber. "Oldukça iyi olmalı." "Bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun? Sen de oradaydın."

Kaşları çatıldı, kahverengi gözlerinde şaşkınlık parlıyordu. "Gerçekten hatırlamıyorum. Aptalca, ha? Gerçekten mahvolmuş olmalıyım. Hatırlıyorum. Alec'le birlikte olmak. Sonra ayrıldık. Bir yere gittik."

"Bilmiyor musun?"

Üzgün görünüyordu ve gözlerini kapattı. "Büyük bir ev vardı ve ... I

Bilmiyorum. Sadece . . . Sadece hatırlayamıyorum. Özür dilerim, Georgina. Bugün gelmemeliydim, tamam mı? Özür dilerim."

"Sorun değil. Yani onunla ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok mu? Hiçbir şey mi?"

Başını iki yana salladı. Bir çalışanın özel hayatıyla ilgili ayrıntılar için ısrar etmemeliydim ama burada beni rahatsız eden bir şey vardı. Alec'e karşı önyargımdan daha fazlasıydı bu. Onun kadınları alkole zorladığını, "daha yoğun" bir yere gitmeye davet ettiğini hatırladım. Casey'nin onunla neler olduğunu hatırlayamaması tecavüz ilaçlarının kokusunu alıyordu.

"Alec sana bir şey verdi mi?"

Bu konuşmada ilk kez donuk ifadesi keskinleşti ve tetikte göründü. "Ben ... hayır. Hayır."

Ama yalan söylüyordu. Bunu anlayabiliyordum. Neden? Ondan korktuğu için mi? Utanç mı? Onu daha fazla sorgulayamadım. Çok mutsuz görünüyordu. Ona eve gidip biraz dinlenmesi gerektiğini söyledim; fazla iknaya ihtiyacı yoktu.

Kasada onun yerini aldım ve Alec denen pisliğe sessizce öfkelen dim. Elimden hiçbir şey gelmemesi öfkemi daha da artırıyor du. Casey'nin hayatı beni ilgilendirmiyordu ve o bir şey itiraf etmediği sürece Alec suçsuzdu.

Casey artık yoktu, Paige yine hastaydı ve Warren Florida'da golf oynuyordu, Doug ortaya çıktığında kendimi rahatlamış hissettim. Her zamanki gibi enerjik görünüyordu, bu yüzden dibe vuran ruh halime karşı koyabileceğini umuyordum.

"Bir parti verdiğinizi duydum."

"Evet." Sırıttı, benimkinin yanındaki kasada çalışıyordu. "Seni aramaya çalıştım ama evde yoktun."

"Kendi partimi verdim. Dün gece Casey ve Alec'te garip bir şey fark ettin mi?"

"Nasıl garip? Yani, iyi anlaşıyor gibi görünüyorlardı."

"Başka bir şey yok mu?"

"Hayır. Ben görmedim. Neden? İlgin çekt i mi? Senin için biraz genç ama eğer ilgileniyorsan sana telefon numarasını verebilirim."

"Pek sayılmaz."

"Vay canına," diye bağırdı birden. "Şu harekete bir bakın."

Müşterisinin parasını ödediği kitaplardan birini eline aldı. Üzerinde iri göğüslü bir adamın, aynı derecede iri göğüslü bir kadına sarıldığı bir aşk romanıydı. Kadının boynu geriye kıvrılmış, dudakları iniltiyle açılmıştı. Ve elbisesi düşüyordu.

"Eminim burada güzel şeyler vardır. Seni boşaltmak için zonklayan üyeler ve özel zaman gibisi yok, değil mi?"

Kıpkırmızı kesilen ve hiçbir şey söylemeyen müşteriye göz kırptı. Bir miktar para verdi ve olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştı.

Dehşete kapılmış bir halde, orada duran müşterileri görmezden geldim ve Doug'ın kolunu tutarak onu tezgâhtan uzaklaştırdım.

"Bu da neydi böyle?" Alçak sesle, kızgın bir fısıltıyla sordum.

Yüksek sesle güldü. "Hadi ama Kincaid. Sadece biraz eğleniyordum.

O aşk romanları beni hep güldürür."

"Müşteri alışverişleri hakkında yorum yapmıyorsunuz. Ayrıca, onların önünde kesinlikle küfür etmiyorsunuz."

"Temel eğitim. Bunların hepsini biliyorum." "Öyle mi? O zaman öyleymiş gibi davran."

Orada öylece durduk, ses tonum ikimizi de şaşırtmıştı. Doug'la hiç bu kadar azarlayıcı bir şekilde konuştuğumu sanmıyordum. Kesinlikle burada değil. İkimiz de müdür yardımcısıydık, suç ortağıydık. Tüm iş ilişkimiz neşeli ve şakacı bir ilişkiydi.

"Peki," dedi bir süre sonra. "Her neyse."

İkimiz de diğerini görmezden gelerek kasalara geri döndük. Bir süre daha olaysız çalıştık, ta ki onun "Dostum, bu zor olmalı. Umarım her şey yoluna girer."

Oraya baktığımda müşterisinin cinsel yolla bulaşan hastalıklar hakkında bir kitap aldığını gördüm. Doug bakışlarıma meydan okuyan bir ifadeyle karşılık verdi. Kendi alışverişimi bitirdim ve sonra "kasa kapalı" tabelasını astım. Danışma masasında Andy'yi buldum ve ona Doug'dan yer değiştirmesini istemesini söyledim.

"Sana söylediğimi ona söyleme."

Doug müşterilerin kitap bulmasına yardım ederken daha güvenli görünüyordu ama mağazanın neresinde olursam olayım onu duyabiliyordum. Çok yüksek sesle konuşuyor ve gülüyordu. Onu ne zaman görsem hep hareket halindeydi, sanki yerinde duramıyordu. Bir keresinde, bir müşteri için -kelimenin tam anlamıyla- kitap hokkabazlığı yapıyordu. Başka bir seferinde, bir müşteriyi yemek bölümüne götürürken gerçekten zıpladığını gördüm. Kaşlarımı çattım, ne yapacağımı bilemedim. Canlı doğası geçen hafta eğlenceliydi, ama şimdi zorluyordu ve tüm bu olaylarda benim rolümün ne olması gerektiğinden tam olarak emin değildim.

"Şu kızıl saçlı kız sizin buranın müdürü olduğunuzu söyledi," dedi orta yaşlı bir kadın aniden, ben bir vitrini yeniden düzenlerken bana yaklaşarak.

"Ben müdür yardımcısıyım," dedim. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Danışma masasını işaret etti. "O adam bana çok kaba davrandı. Bazı kitapları bulmama yardım etti ve sonra ... dedi ki ..."

Öfke ve sıkıntı arasında gidip gelirken sözünü bitiremedi. Elindekilere baktım. Klinik depresyon üzerine kitaplar. Çok güzeldi. En azından adı "*Duyarsız Bir Kitapçada Postacılık Yapmak*" değildi. Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım ve bununla ilgileneceğime söz vererek bolca özür diledim. Sonra onu kasanın başına götürdüm ve Andy'ye kitaplarını ücretsiz olarak almasını söyledim. Warren bunu asla onaylamazdı ama o anda umurumda değildi.

Doug'ın müşterisiyle işinin bitmesini bekledim ve sonra onu bir kez daha kenara çektim. "Ofiste konuşmamız gerek."

Bana orantısız bir sırtıma yaptı. Onu incelerken, gözlerinin ıslıl ıslıl parladığını gördüm.

dikkati dağılmış bir coşkuyla. "Ne için? Burada konuşalım. Yardım etmem gereken müşteriler var, biliyorsun. Bu lanet yerin başıboş kalmasına izin veremem."

Bunun üzerine yüzüm kızardı ama yine de sakin olmaya çalıştım. Bizi dinleyen yaklaşık dört kişilik bir müşteri kuyruğu vardı.

"Hayır. Arka tarafa gidelim."

Gözlerini devirdi ve dostça bir kolunu bana doladı. "Tanrım, çok gerginsin. Bu da ne demek oluyor?"

"Ne hakkında olduğunu biliyorsun," diye karşılık verdim, kolunun altından kıpırdanarak. "Bugün çizgiyi aştın."

Gülümsemesi düştü. "Hayır, haddini aşıyorsun. Bu tavır da neyin nesi? Benimle bu şekilde konuşamazsın."

Hâlâ çok gürültü yapıyordu. Daha fazla insan duruyordu. "Pislik gibi davrandığında seninle böyle konuşabilirim. Müşterileri üzüyorsun. Tamamen uygunsuz şeyler yapıyorsun ve bunu biliyorsun."

"Uygunsuz mu?" Tanrı aşkına, Kincaid! Şimdi Paige gibi konuştun. Ben *eğleniyorum*. Hatırladın mı? Sen bu sopayı kışına sokmadan önce ikimiz burada bunu yapardık, hatırlıyor musun?"

Artık gerçek bir izleyicimiz vardı. Hem müşteriler hem de personel. Mağazanın ses sisteminden çalan Vivaldi'nin hafif sesi dışında ölüm sessizliği.

"Demek istediğim," diye devam etti, dikkatleri üzerine çekerek, "böyle davranmaya nereden başladın? Seni kim görevlendirdi? Sen ve ben aynı rütbedeyiz, unuttun mu? Mortensen'in hikâyesinde on saniyelik bir şöhretin oldu ve şimdi de hava atabileceğini sanıyorsun. Neden gidip onu bulmuyorsun? Belki yine birileriyle yatarsan böyle sürük gibi davranmayı bırakırsın."

"Doug," dedim, sesimin ne kadar sert ve güçlü olduğuna şaşırarak. Sanki başka biri onunla yüzleşmek için bedenimi kullanıyordu ve ben sadece izliyordum. "Eve gitmen gerek. Hem de hemen. Gitmezsen seni buradan attırırım."

Tabii ki bunu nasıl başaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Hal böyleyken, onunla bu şekilde karşı karşıya gelmekten neredeyse dehşete düşmüştüm. Kalbim hızla çarpıyordu. Birbirimize yakın duruyorduk, iradelerimizi birbirimize dayatıyorduk ve o benden yarım kafa yüksekliğinde ve daha iri yapılydı. Ondan şiddet görmekten gerçekten korkmuyordum ama fiziksel gözdağı da psikolojik olduğu kadar korkutucuydu. Yine de yüz ifademi emredici ve kararlı tutarak yerimde durdum.

Sonunda göz temasını keserek geri çekildi. Omuz silkti ve kendisini izleyenlere sanki onunla bir şaka yapıyorlarmış gibi şapşal şapşal sırttı. "Elbette. Nasıl istersen. Umurumda değil. Zaten bir gün izin kullanabilirim."

Kendini beğenmiş ve meydan okuyan yüzüyle tekrar etrafına baktı, sanki kazanmış gibiydi. Kalabalığı bir kez daha gözden geçirdikten sonra güldü ve dışarı çıktı.

Ondan sonra kimse konuşmadı ya da nefes almadı. Bunların hiçbiri beni rahatsız etmemiş gibi kendimi toparladım. Amaçlı adımlarla uzaklaştım ve geçerken Beth'e şöyle dedim: "Artık masayı sen korur musun?"

Üst kattaki kafeye çıktım ve baristadan bana bir mocha yapmasını istedim. Onu aldım.

Elleri titreyerek arkasını döndü ve Seth'in orada durduğunu gördü. Bugün Ratt tişörtü giymişti.

"Thetis," dedi usulca.

Pencerelerden birine doğru yürüdüm, o da beni takip etti. Dışarıda arabalar ve insanlar Queen Anne boyunca hareket ediyordu. Onları görmeden izledim. Seth arkamda ilerliyordu, varlığı sabit ve güven vericiydi. Henüz düşmeyi reddetmeme rağmen beni yakalamak için bekliyordu. Cinsel aksilikler olsun ya da olmasın, onunla kalmayı seçmemin nedeninin bu olduğunu fark ettim.

"Sanırım tüm bunlara tanık oldunuz."

"Evet," dedi. "İyi idare ettin." "Hiç idare etmek istemedim."

"Birinin yapması gerekiyordu." Koluma hafifçe dokundu. "Bazen çok sert olabiliyorsun."

Hâlâ uyuşmuş bir halde başımı salladım. "Ben de sert olmak istemiyorum." "Georgina. Bana bak."

Döndüm ve baktım. O güzel gözler yumuşak ve sevgi doluydu ama aynı zamanda güçlüydü.

"Sen doğru olanı yaptın." Ellerini kollarıma koydu, başparmaklarıyla çıplak tenimi okşadı. "*Sen doğru olanı yaptın.*"

"O benim arkadaşım."

"Bu önemli değil."

"Onun nesi var, Seth? Ona ne oldu?" "Belli değil mi?"

"Benim için değil."

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Dün gece sana bir paket Taco Bell yemeği yediren şeyle aynı şey."

"Ne? Pot bunu yapmaz. Onun yaptığı gibi davranmasını sağlar. Taco Bell olayı değil."

"Hayır," diye kabul etti. "Pot bunu yapmaz ama belli ki bir şeylerin peşindeydi."

Düşünerek manzarama geri döndüm. Doug'ın durmak bilmeyen enerjisini, gözlerindeki o ateşli bakışı hatırladım. Evet, mantıklıydı ve üzücüydü. Onun alkol ve marihuanadan daha sert şeylerle uğraştığını hiç bilmiyordum. Yine de son zamanlardaki coşkusunda daha fazlası vardı. Bir uyuşturucu sizi Tetris'te iyi yapamaz ya da bir aydan kısa bir sürede bir albüm değerinde şarkı çıkaramazdı.

"O zaman ne olabileceğini bilmiyorum. Neredeyse her şeyi bir kez denedim," diye itiraf ettim utanarak. Ölümsüzlük, ölümlülerin karşılaştığı tehlikeli sonuçlar olmadan deney yapmaya izin veriyordu. "Ama herhangi bir şeyi gerçekten tanımlamak için yeterince çalışma yapmadım. Sence ne olabilir? Bir çeşit amfetamin mi?"

"Ben de gerçekten bilmiyorum."

Şakaklarımı ovuşturdum, kötü bir baş ağrısının yaklaştığını hissediyordum. O anda eve gidip Seth'le kanepede sızmadan başka bir şey istemiyordum.

Bir tarafta Aubrey, diğerk tarafta Aubrey ve kucağımda bir tabak kek. Böyle bir şey olmayacaktı.

"Oraya geri dönmeliyim. Şu anda iki kişi eksiziz. Yine kapanışa kadar burada olacağım."

"İşten sonra gelmemi ister misin? Terry'nin evinde resim yapmam gerekiyordu ama bunu ekebilirim."

Seth'e benim için planlarını değıştirmesine gerek olmadığını söyledim ve aşağıya döndüm. Sıra dışı bir şey olmamış gibi işlevsellik yeniden başlamıştı. Kayda değerk tek şey diğerk personelin beni izleme şekliydi. Alay ya da eğlenceyle değilk, başka bir şeyle. Daha iyi bilmesem, saygı derecemin yükseldiğini söyleyebilirdim.

İşten sonra bitkin bir halde eve döndüm. Zihinsel ve fiziksel yorgunluktan zayıf düşmüştüm. Kurbanlardan yaşam emdiğimde, bu genellikle ölümsüz varlığını ve şekil değıştirmemi sürdürmek içindi. Ama hayat enerji gerektiren başka şeylerle doluydu. Haneye tecavüz. Arka arkaya on iki saatlik iki vardiya çalışmak. Hayallerinizin erkeğinin yanında erdemli kalmak. En iyi arkadaşlarınızdan birini azarlamak ve onun muhtemelen kötü bir şeye bağımlı olduğunu keşfetmek.

Canlılık ihtiyacı içimi kaşındırıyor, yıpranmış hissime rağmen beni sinirli ve endişeli yapıyordu. Benim için bu enerji özlemi şehvete dönüştü, karşılığında tüketebileceğim biri tarafından dokunulmaya ve tüketilmeye ani bir ihtiyaç duydum.

Bastien'i aradım.

"Şimdi ne var?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Sanırım sadede gelip Dana'yı arayacaksın. Bu şekilde işi bitirebilir ve komşusunun onu baştan çıkarmak ve organizasyonunu çökertmek için nasıl bir planı olduğunu anlatabilirsin. Belki bunu yaparken, haneye tecavüzden bahsedip beni tutuklatabilirsin. İstersen arabamı bile anahtarlayabilirsin. Zaten mahvolmuş kariyerim için mükemmel bir son olur."

"Kapa çenenı," diye tersledim, buna sabrım kalmamıştı. Görünüşe göre içimde hâlâ az önceki öfke kalmıştı. "Birincisi, dün gece Dana'yla yatmayacaktın, bunu aklından çıkar. İkincisi, kafan güzelken kapıyı açarak muhtemelen onu caydırmışsındır. Üçüncüsü, ona kendini gerçekten sevdirmek isteseydin, umursamaz bir pislik gibi görünmek yerine benim için daha fazla endişe gösterirdin."

"Bileğın nasıl?" diye sordu isteksizce.

"İyi. Nasıl olduğunu bilirsin." Burkulma bir ölümsüz için bir günlük endişe bile sayılmazdı. "Dans etmeye gidecek kadar iyi."

"Dans mı?"

"Evet. Beni dışarı çıkarmanı istiyorum. Hemen. Hayatımın en kötü gününü geçirdim." "Üzgünüm."

"Üzgün müsün? Beni geri mi çeviriyorsun? Ne zamandan beri bu kadar kin tutuyorsun?"

"Sadece o değil... tamam, belki biraz. Ama Bill beni futbol maçı izlemeye davet etti."

"Futboldan nefret ediyorsun."

"Evet, ama Dana'yı görebilirim. Üzgünüm, Fleur. Bu gece tek başınasın." Sinirlenerek telefonu kapattım ve tanıdığım bir sonraki en iyi dansçıyı aradım.

"Cody," dedim, "kulübe gidiyoruz."

"Tamam," diye karşılık verdi, "ama Hugh ve Peter'ı da getirmem gerekecek."

"Ack. Neredeyse Seth kadar kötü dans ediyorlar."

"Evet. Ama bu gece onlarla takılacağıma söz verdim. Tabii buraya gelmek istemiyorsan? Şu anda D&D oynuyoruz. Bir succubus'un kaç vuruş puanı olduğunu biliyor musun?"

"Pekâlâ, pekâlâ. Onları da getirin."

Telefonu kapattım. Kimin geldiği önemli değildi zaten. Çoğunlukla sadece birlikte dışarı çıkabileceğim insanlar istiyordum. Arkadaşlık geziye bir nebze normallik katıyordu, gerçi yapacağım şey için hiçbirine ihtiyacım yoktu.

Bir saat sonra kapımı açtığımda Hugh, "Tanrım, kadın," diye nefes aldı. "Sana karşı olan kardeşçe duygularımın içine ediyorsun."

Kalçalarımın yarısından azını örten pilili siyah bir etek giymiştim. Üstüm üç çeyrek kollu, omuzdan açıktı ve göbek deliğimin hemen üzerinde duruyordu, göbeğimi çıplak bırakıyordu. Loş ışıkta opak görünen ve tam ışıkta her şeyi - ama her şeyi demek istiyorum - gösteren, yapışkan, esnek siyah dantelden yapılmıştı.

Geriye kalan tek karar hangi bedenle dışarı çıkacağımdı. Her zamanki halimle, yani Emerald City'de çalışan ve Seth'le yatan halimle succubus işi yapmaktan hoşlanmıyordum. İsimsiz bir yüz istiyordum, unutulabilecek ve unutturulabilecek bir yüz. Banyo aynama bakarak bir dizi özellik ve etnik köken düşündüm. Sonunda, uzun siyah saçlarıyla boğucu, güzel bir Latin görünümünü seçtim.

Bastien ve benim daha önce dans ettiğimiz kulübe gittik. Farklı türlerde müzik çalıyordu ama hepsi hızlı ve ağırdı. Kanımda tıngırdıyordu. Hugh hemen barda yerini aldı, tıpkı genç kadınları süzen ürkütücü bir adam gibi görünüyordu. Peter ona katılmakla piste çıkmak arasında kalmış gibiydi. Hugh ile kalmak isteyecek kadar evcimen biriydi ama böyle yerlerin hem vampirler hem de succubi'ler için verimli avlanma alanları olduğunu biliyordum. Huysuz vampir isteksizce bir içki aldı ve sonra dansçıların yanına doğru ilerledi, umutsuzca yerinde değilmiş gibi görünüyordu. Yine de hayatta kalacağını biliyordum; yaptığı işi neredeyse benim kadar uzun süredir yapıyordu.

Bara doğru yürüdüm ve hemen bir shot Rumble Minze söyledim. Komikti; bir yanımda, kendi gerginliğimi hafifletmek için alkole bu kadar kolay başvururken, Doug'ı bir uyuşturucuya bulaştığı için küçümseyebileceğimi düşünüyordu.

"Benimle dans et," dedim Cody'ye, elini tutarak.

Bu gece iyi görünüyordu, düğmeleri iliklenmemiş ve bol bir gömlek giymişti. Üzerinde düzgün baskılı bir desen vardı, sadece gerçek moda anlayışına sahip kendine güvenen erkeklerin giyebileceği türdendi. Çevik dansı ve altın sarısı bakışlarıyla iyi bir partnerdi.

Birkaç şarkı sonra bana "Neyim ben, senin ısınman mı?" diye sordu.

Güldüm. Çok yakın dans ediyorduk ve ben vücudumu normalde bir arkadaşımın yanında yapacağımdan daha kışkırtıcı bir şekilde hareket ettiriyordum. Bilinçsiz hareketler. Succubus açlığım su yüzüne çıkıyordu.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır. Hugh'nun bahsettiği o garip ensest hissini vermenin dışında. Ama ihtiyacın olan şeyi benden alabileceğini sanmıyorum."

"Doğru," dedim kalabalığı tarayarak. Burası ölümlülerle doluydu, hepsi sıcak ve enerjikti ve arkadaşlarımın ve benim yapmadığımız bir şekilde hayatla yaşıyorlardı. Yine özlemin kaşıntısı beni ele geçirdi. Hepsine dokunmak istiyordum ve yakında Cody'den ayrılmak zorunda kalacağımı biliyordum.

"Seni bu kadar heyecanlandıran ne? Seni genelde böyle görmeyiz."

Bu doğrudu. Çoğunlukla o ve diğerleri sadece benim berbat işim ve iyi adamları baştan çıkarmaktan nasıl nefret ettiğim hakkında sızlanıp durduğunu duyuyorlardı. "Biraz Seth şehveti yakmam gerekiyor. Bir de bugün çok yoruldum," diye açıkladım ve gerisini anlatmaya başladım.

Cody de tanıdığı ve sevdiği Doug için en az benim kadar üzülüyordu. Genç vampir Doug'ın dengesiz davranışlarının amfetamin kaynaklı olduğu konusunda hemfikir ve bana birkaç öneride bulundu. Onları daha sonra araştırmak üzere aklıma not ettim.

Cody ve ben sonunda ayrıldık, her birimiz kendi işimize bakacaktık. Geçen gece yaptığım gibi odada çalışmaya başladım, ancak bu sefer motivasyonum meşruiyetliydi. Seçtiğim ortaklarım ve bedava içkilerim vardı. Ne zaman birinin bana içki ısmarlamasını sağlasam, Hugh -hâlâ bardaydı- alaycı bir ifadeyle başını sallıyordu.

Yaklaşık iki saat içinde hedefimi bulmuştum. Genç ve kaslıydı, seksi Akdeniz yüz hatları onu daha da güzelleştiriyordu. İtalyan kökenli olduğundan şüpheleniyordum. Aynı zamanda tatlı ve utangaçtı, onunla dans etmeye devam etmeme şaşırdığı belliydi. Uzaktan izleyen arkadaşları da belli ki aynı şekilde hissediyordu.

Dans pistinin kalabalık bir bölümüne taşınmıştık, diğer terleyen, çılgın bedenlerle tika basa doluydu. Kalabalığın gerektirdiğinden daha samimi bir şekilde ellerimi onunkilere sürttüm, sallanırken ellerim vücudunda gezindi. Dudaklarımız birbirine değdiğinde geri çekildi.

O zaman bana - garip ve isteksiz bir şekilde - bir kız arkadaşı olduğunu söyledi. Bu benim için sürpriz olmadı. Dans etmeyi bıraktık, kalabalık tarafından itilip kakıldık ve ben cesaretimden dolayı mütevazı bir utanç duyuyormuş gibi yaparken, kız arkadaşını nasıl istemediğini fark etmemiş gibi davrandım.

Kabul.

"Ee, bekle," dedi ben dönüp gitmeye başlarken. Sesinde ağır bir tereddüt vardı. Yapmaması gerektiğini bildiği ama yine de yapmak istediği bir şeyi rasyonalize etmeye çalışan birinin sesi. Yüzünde gerçek bir şaşkınlık vardı. "Yani, hâlâ dans etmeye devam edebiliriz. Değil mi?"

Beş dans sonra, garsonlardan biriyle tatlı dille konuşup rüşvet vererek bizi kulübün bodrumundaki bir depoya sokmalarını sağladım. Karanlık, küçük ve fazladan masalarla doluydu ama ihtiyacımız olan şey için yeterliydi. Yukarıdan gelen müziği hâlâ duyabiliyordum ama şarkının ayrıntıları duyulmuyordu. Tüm bina ritimle birlikte titreşiyordu. Adamım hâlâ gergin görünüyordu ama alkolün ve fırsatın sağduyusuna galip geldiği açıktı. Ona adımı söylemedim. Onunkini de sormadım.

Onu kendime çektim ve öpüştük -sonrasında dudaklarınızın şiştiğini hissettiren türden sert, öfkeli bir öpüşme. Elleri kalçalarımın başlandı ve sonra yukarı doğru hareket etti, dantel gömleği sıyrarak göğüslerimi ortaya çıkardı. Elleri onları merakla okşuyor, şekillerini ve büyüklüklerini hissediyor, meme uçlarımla sertleşip öne çıkmasına neden oluyordu. Eğildi ve dudaklarını bir tanesine götürerek sertçe emdi. Dişlerinin hafifçe ısırıldığını hissettiğiminde, onaylayarak homurdandım ve kemerini gevşetmek için ellerimi aşağı kaydurdum.

Tekrar doğruldu ve bu kez aşağı inen bendim - kelimenin tam anlamıyla. Dizlerimin üzerinde boxer'ını çekiştirdim ve kumaşı zorlayan ereksiyonu serbest bıraktım.

Dilimi ucu boyunca gezdirdim, çoktan sızmış olan birkaç tuzlu damlanın tadına baktım. Sonra, daha fazla tereddüt etmeden hepsini ağzıma aldım, dudaklarım şaftın uzunluğu boyunca ileri geri hareket ederken dilimin üzerinde yuvarlanmasına izin verdim. İnledi ve parmaklarını boynumun arkasına geçirerek daha fazlasını içeri itmeye çalıştı. Enerjisinin ilk dalları içime akmaya başladı, tatlı ve lezzetliydi. O iyi biriydi, güç doluydu. Daha sert emdim, birkaç dakika daha onunla alay ettim, sonra ayrıldım ve ayağa kalktım. Durduğumda yüzündeki ifade neredeyse komik bir çaresizliğe dönüştü. Sanki az önce ona bunu yaptığımı inanamıyordu. Sanki az önce gidip inciklerine beyzbol sopasıyla vurmuşum gibi.

Dudaklarımı yaladım ve gülümsedim. "Daha fazla mı istiyorsun? Gelip alman gerekecek."

İşte bu son noktaydı. Güçlü bir yaşam gücüne sahip bir adamı tavlama zahmetine gireceksem, Jerome'la kotamı doldurup biraz da ayartabilirdim. Ciddi bir kız arkadaşı olan bir adam başka bir kadınla oynadığı için kendini suçlu hissedebilirdi, ama bunu başlatmak için ciddi adımlar atan kendisiyse daha da suçlu hissederdi. *Bunu bana onun yaptırdığını* söylemek çok kolaydı. Bana düşen görev tamamlanmıştı; şimdi onun devralması gerekiyordu.

Bu adam benim gizli niyetimi fark etmemiş olabilir ama durumun ciddiyetini anlamış gibiydi. Şimdi kenarda duruyordu, bir uçurumun kenarında.

Ebedi ruhunu etkileyebilecek bir karar. Yaptı mı, yapmadı mı? Şehvetine yenik düşüp değer verdiği bir kadına ihanet etti mi? Benimle bir daha asla elde edemeyeceği bir şansını denedi mi? Yoksa beni reddedip çekip gitti mi? Sadık kaldı mı?

O tartışırken gülümsemem yavaş ve durgun bir şekilde büyüdü. Dünyanın bütün zamanına sahipmişim gibi, ne yapmaya karar verdiği umurunda değilmiş gibi odanın içinde volta attım. Topuklarımın sesi sert zeminde yüksek sesle yankılanıyordu. Ondan uzaklaştım ve duvardaki çerçeveli eski bir resmi seçmeye çalıştım. Loş ışıktaki çoğunlukla karanlık bir bulanıklıktı.

Sonra onu arkamda hissettim. Elleri belimden kalçalarımın doğru kaydı, sonra daha aşağı inerek kıkırmı kavradı. Eteğimin az bir kısmını yukarı itti ve altımdaki askılı siyah tangayı aşağı çekti. Elleri yavaşça her kıvrımda geziniyor, hissediyor ve keşfediyordu. Bir eli bacağımın dışından ön tarafa, kalçalarımın arasına doğru hareket etti. Bu hareket onu bana yaklaştırmaya zorladı ve onu -hâlâ sert, hâlâ hazır- etime doğru bastırırken hissedebiliyordum.

Keşfeden eli kalçalarımın arasında daha da ilerledi ve nefesi boynumda sert ve sıcaktı. Parmakları bacaklarımın arasındaki küçük, özenle kesilmiş saçları okşadı, sonra daha aşağılara indi, dudaklarımın kenarlarında dans etti, onlarla alay etti. Ağzımdan küçük, acil bir inilti çıktı ve bir yanıt almayı umarak ona karşı koydum.

Parmaklarını yumuşak bir ritimle kaydırarak zaten azgın olan arzumu körükledi. Bir dakika sonra, o acil parmaklar içime girdi, araştırdı ve keşfetti. Islak ve kaygandım, ama yine de beni şaşırttı ve yüksek sesle haykırdım. Diğer kolunu belime dolayarak beni daha da yakına çekti ve parmaklarını içime sokup çıkarmaya devam etti. Hayatı yeniden içime aktı. Tamamen fiziksel bir yanma da içimde kabardı ve her hareketinde daha da güçlendi. Ancak bu his tamamlanamadan parmaklarını çekti ve dışarıda bıraktı. Tatmin edilmemiş hissetme sırası bendeydi. Omuzlarımdan tutarak beni çevirdi ve kendimi masanın üstüne ya da duvara doğru itilmeye hazırladım.

Şaşkınlıkla beni dizlerimin üzerine itti, artık çılgınca nefes alıyordu, gözleri açlık ve şehvetle yanıyordu. "Ağzın," diye soluk soluğa bağırdı. "Ağzını tekrar istiyorum."

Beklenmedik -ve belki biraz hayal kırıklığı yaratan- ama benim için her şey aynı şekilde işledi. Ben daha harekete geçmeden kendini tekrar dudaklarımın arasına soktu. Boğazımdan şaşkın bir ses çıktı ve bu onu daha da tahrik etmişe benziyordu. Artık burada kimin inisiyatif aldığı konusunda endişelenmeme gerek yoktu; hepsi oydu. Elleri başımı ve boynumu yerinde tutarken o da pompalıyor, tekrar tekrar içime giriyordu.

Yaşam gücü aktarımı ciddi bir şekilde başladı, enerjisi düşünceleri ve duygularıyla birlikte içime akıyordu. *Sonunda, sonunda, sonunda,* diye düşündü, acılı bir arzuyla

içinden çatırdıyordu. Zihnini ve ruhunu hissettiğimde, onun ilk başta düşündüğüm kadar kolay bir etiket olmayabileceğini fark ettim.

Kız arkadaşını seviyordu. Onu tutkuyla seviyordu. Ama kız oral seksten hoşlanmıyordu ve bu adamın hayatındaki en büyük fantezilerden biri onun yüzünü sikmekti. Bu gece ön sevişmeye başka bir şekilde başlamış olsaydım, reddedecek kadar güçlü olabilirdi. Ama ona reddedemeyeceği tek şeyi vermiştim. Bu, zihninin arkasında gizlenen suçluluk duygusunu bastırdı.

Bu şans bir daha asla yakalayamayacağım. Allison'ın bilmesine gerek yok.

Bu mantığı iyi biliyordum. Kitaptaki en eski gerekçeydi.

Gözleri beni hevesle izlerken ve boğazından anlaşılmaz, ilkel sesler gelirken, o uzun şaft ağzımı doldurarak daha aceleyle itti. Ve orgazmdan mahrum bırakılmış olan benim için zevk farklı bir şekilde geliyordu. Yaşam gücü aktarımı fiziksel bir temas ya da hatta orgazm noktasında gerçekleşmez. Bundan daha büyük, daha bütünseldir. Ruhtan ruha. Enerjisi şimdi dalgalar halinde üzerime ykanıyordu ve ben o okyanusu gittikçe daha yükseğe sürerken bu saf bir coşkuydu. Bedenim neredeyse kırılma noktasına kadar onunla yandı. Bu zirve çokmeden önce, bağlantımız kopmadan önce, ondan bir düşünce daha yakaladım, açık ve basit: *ağz mı yüz mü?*

Ah, erkekler.

Boşalırken yüksek sesle inleyerek ağzımı seçti. Vücudu kasılırken ve tırnakları boynuma ve kafa derime batarken ılık, acı sıvı dilimin üzerine aktı. Bitirene kadar bekledim, sonra yuttum çünkü yapmamı istediği şeyin bu olduğunu biliyordum. Her erkeğin istediği buydu. Ve gerçekten, onun için yapabileceğim en az şey buydu, çünkü onun orgazmıyla birlikte benimki de doruğa ulaştı.

Enerjisinin tüm gücü, kaybını hissettiği anda bir şimşek gibi bana çarptı. Ondan ayrıldım, o gücün hissiyle nefes nefese kaldım, o mutluluk içinde yüzdüm, canlandım ve yaşadım. Ancak o kaskatı kesildi ve soldu, aniden zayıf düştü ve sahip olduğunu bile bilmediği bir şeyi kaybetmenin şaşkınlığını yaşadı. El yordamıyla destek aradı ve bacakları altından çekilince bir masanın kenarına tutundu. Masa onu tamamen düşmekten kurtardı ve ben de diğer kolunu yakalayarak onu dengeledim. Dikkatlice, oturabilmesi ve vücudunu bir sandalyeye yaslayabilmesi için onu aşağı indirdim.

Enerji kaybının şoku onu bilinçsizliğe doğru çekerken gözleri açık kalmak için mücadele etti. Bir başka temel succubus kuralı: Adam ne kadar güçlüyse, kaybı da o kadar güçlü olurdu. "Aman Tanrım... Neyim var benim?"

Sahip olabileceğim her türlü iyi duyguyu ya da sempatiyi bir kenara iterek, kendime onun -eninde sonunda- iyileşeceğini hatırlatarak, ona soğukkanlılıkla baktım ve kıyafetlerimi yeniden düzenledim. "Sanırım çok fazla içtin." Eğildim ve pantolonunu yukarı çektim. "Gidip yardım getireyim."

İtiraz etmeye başladı ama ben çoktan kapıdan çıkmıştım. Onun enerjisiyle halelenerek dans pistine geri döndüm. Kendimi tapınaklara giren bir tanrıça gibi hissediyordum ve birçok göz beni tam olarak öyle görüyordu. A

Birkaç hızlı arama yaptım ve önceki arkadaşlarını buldum. Onlara alt katta bayıldığını söyledim ve ilgilenmeleri için onları bıraktım.

Bara geri döndüğümde Hugh'un "Bu benden," dediğini duydum.

Seks sonrası çekiciliğim onun için özellikle belirgin olacaktı.

Bir shot Jägermeister sipariş ettim ve onu bir shot Goldschlager ile takip ettim. Bir akşamı tamamlamak için komik isimli likör gibisi yoktur.

"Bu seni daha iyi hissettiriyor mu?" diye sordu şeytan. Başını iki boş bardağa doğru eğdi.

"Hayır," dedim. "Ama bazen o kadar çok şey hatırlamamama yardımcı oluyor."

Daha sonra eve gittim ve kendimi uzun, sıcak bir duşta pişirerek seks hissinden arınmaya çalıştım. Keyfim kısa sürede yerini günün ikinci baş ağrısına ve hafif bir mide bulantısına bıraktı. Seth geldiğinde, normal halime dönmüş, akılsızca televizyon izlemek için kanepeye yeni yerleşmişim.

"Nasıl olduğunu görmek istedim," diye açıkladı yanıma oturarak.

"Daha iyi," dedim ona huzursuzca. "Sayılır. Çeteyle dışarı çıktım."

"Ah. Kulağa eğlenceli geliyor." Sesi pek samimi gelmiyordu. Sanırım "çete" onu hâlâ biraz garipleştiriyordu.

Başını kanepeye yasladı ve hiçbir şey söylemeden uzun süre bana baktı.

Kendime rağmen güldüm. "Ne?"

"Bilmiyorum," dedi, yüzü ciddi. Bana Noel sabahı ağaca bakan bir çocuğu hatırlattı. "Çok tuhaf. Bu gece çok güzelsin. Yani, her zaman güzelsin elbette, ama bu gece, bilmiyorum, gözlerimi senden alamıyorum. İstiyorum ..." Dürtüsüne ses vermedi.

"Islak saç ve pijama yüzünden olmalı," dedim hafifçe. "Her zaman tahrik edicidir."

Ama onu neyin şaşırttığını biliyordum. Kulüpteki adam. Daha doğrusu, o adamın çalınan hayatı. İnsanlar buna karşı koyamazdı. Ölümsüzler karşı koyamazdı. Beynimi zorlarken, Seth'in beni daha önce hiç bu kadar erken görmediğini fark ettim. Beni bazen aynı gün görüyordu ve o zaman da çekiciliğim hakkında yorum yapıyordu ama ilk kez tam etkisini gösteriyordu. Onun bana böyle baktığını görmek beni suçlu hissettirdi.

Elini benimkine uzattı ve tutarken irkilmemeye çalıştım. Duştan sonra bile kendimi kirli ve ucuz hissediyordum. Yaptığım şeyden sonra bana dokunmasını istemiyordum, farklı bir bedende olsa bile. Böyle bir sevgiyi hak etmiyordum.

Seth iç çekti, hâlâ büyülenmişti. Uzun parmakları tenimde sıcak, kıvrımlı desenler çiziyordu. Nefes alışımın ağırlaştığını hissettim. "Keşke güzelliğini kelimelere dökebilseydim. Ama o kadar iyi bir yazar değilim. Sanırım biraz çalışmam gerek."

Aceleyle ayağa kalktım ve elini çektim. "Şimdi aptallık ediyorsun. Bence eve gidip dinlenmesi gereken kişi sensin."

Gözlerini kırptırdı. "Yani artık uyumaya çalışmak yok mu?"

Tereddüt ettim. Tekrar yapmak istiyordum ama hâlâ kendime güvenmiyordum. Aslında Seth'e de güvenmiyordum, beni hayranlıkla izlemeye devam etmesine, gözlerinde yanan o sıcaklığa bakılırsa. Bir arka oda kaçamağının o gece için şehvetimi dindireceği düşünülebilirdi ama Seth'i her zamanki kadar çok istiyordum. Elbette, geriye dönüp baktığımda, belki de bu bir sürpriz değildi. Söz konusu kaçamak fiziksel ihtiyaçlarımı tam olarak karşılamamıştı.

"Hayır," dedim Seth'e. "Henüz değil. Çok erken."

Benden ayrı kalmak onu fiziksel olarak incitecekmiş gibi görünüyordu ama yanağımı öpmesine izin verdiğimde sonunda kabul etti. Uzun ve kalıcı bir öpücüktü, beklenenden daha duygusaldı, içime çekmeme ve sonra uzun, titreyen bir nefes vermeme neden oldu. Yine de bu jسته karşılık veremezdim. Bu dudaklarla olmaz. Sonunda ayrılmadan önce birkaç kez daha güzelliğinden bahsetti ve kısa bir süre sonra yatağa gittim.

Orada yatarken kendime tekrar tekrar kulüpte doğru şeyi yaptığımı söyledim. Kendimi güçlü ve yetenekli tutmak için yapmam gerekeni yapmıştım. Ne de olsa Seth benim "kasırgamı" sevdiğini söylemişti. Seks onu güçlü tutmanın bir yoluydu. *Doğru olanı yapmıştım*. Doug'a karşı da doğru olanı yapmıştım. Bugün yaptığım her şey en iyisi içindi.

Ve yine de ... eğer bu doğruysa, o zaman neden kendimi bu kadar kötü hissediyordum?

Bölüm 9

Bastien ertesi gün öğleden sonra kapıyı açtığına bana "Güzel parıltı," dedi.

"Evet. Bir de bana sor."

Tabitha'nın bedenini giyerek evine girdim ve mutfak tezgahına bir tabure çektim. Bana buzdolabından bir Mountain Dew uzattı.

"Neden bu kadar asık suratlısın? O kadar da kötü olamaz."

"İyi idi. O kalitesiz, arka oda tarzında. Seth daha sonra geldi ve bana ne kadar güzel olduğumu söylemeden duramadı."

"Tabii ki öyle." Bastien'in bugün kendine has bir parıltısı vardı. "Nasıl yardım edebilirdi ki? O zayıf bir ölümlü, tıpkı diğerleri gibi."

Şakayı duymazdan geldim ve kutunun yarısını bir dikişte mideye indirdim. "Zayıf ölümlüler' konusuna gelirsek, futbol maçın nasıl geçti?"

"Gülünç derecede sıkıcı. Bill'in harika konuşma yazarları olmalı çünkü konuşması şuradaki dolabınkiyle aynı seviyede. Ama iyi tarafından bakarsak, Dana ile birkaç kez konuştum ve sanırım senin verdiği zararını onardım."

"Tanrım, bunu aşacak mısın? Ben hiçbir şey yapmadım. Bunun için kendinden başka suçlayacak kimse yok."

"Hey, ben merdivenlerden düşmedim. Her neyse, tavsiyene uydum ve sempatik kardeşi oynadım. O da bunu gerçekten istiyor gibiydi. Ama . . ."

"Ne hariç?"

Kaşlarını çattı, mavi gözleri şaşkındı. "Benden yeterince hoşlanıyor gibi görünüyor. İşimi soruyor, seni soruyor. Ama bir tuhafılık var. Kendimi hiç ... gibi hissetmiyorum."

"Sanki yakın zamanda kendini sana atacakmış gibi mi? Hah. Hiç tahmin etmezdim."

Yüz ifadesi sertleşti, şüpheleri yok oldu. "Bu sadece bir zaman meselesi, hepsi bu. Brüksel'deki manastır gibi. Ne kadar iyi sonuçlandığını hatırlıyor musun?"

Sırıttım. "Sadece an meselesi. Elbette. Peki bugün ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bir şey yok. Muhtemelen daha sonra dışarı çıkacağım, ama şimdi sadece takılıyorum.

etrafta. Ne de olsa Mitch'in işte olması gerekiyordu."

"O zaman seni gizlice dışarı çıkaralım ve sinemaya falan gidelim."

Açıktığı, yarı eğlenceli bir şeyler yapmak için can atıyordum. Sonunda izin gününe kavuşmuştum ve çok da erken gelmemişti. Beni rahatsız eden tek şey, kitapçada ne zaman ne olduğunu bilmemektir - ya da daha doğrusu

-Doug bu sabah geldi. Eğer Warren ya da Paige buralarda olsalardı.

onu bir süreliğine yasaklayabilirdim. Ama kesinlikle böyle bir gücüm yoktu ve zaten kapsama alanını kaybetmekten nefret ediyordum. Sonunda çareyi Janice'i aramakta buldum ve eğer tekrar bir sorun çıkarsa hemen cep telefonumu aramasını söyledim. Şimdiye kadar hiçbir şey duymamıştım.

Bastien bir filme karşı isteksiz bir ilgi duymasına izin verdi. "İyi bir şeyler oynuyor mu?"

Biz kontrol edemedi kapı çaldı.

"Tanrım, Bas. Ne zaman burada olsam Grand Central Station gibi oluyor."

"Muhtemelen bir Yehova Şahidi," diye karar verdi, görünmez bir şekilde kapıyı kontrol ederken. "Huh. Bu Jody. Acaba ne istiyor?"

Dana'nın ziyaretinin daha tesadüfi olacağını düşünmüştüm ama Jody'nin varlığı beni rahatlatmıştı. "Bırak gitsin. Senin işte olman gerekiyordu."

Beni dürttü. "Sen cevap ver." "Ben mi?"

"Tabii. Burada olmak için bir sebep uydur. Dana ile sıkı fıkı. Biraz keşif yapabilirsin."

"Oh, Tanrı aşkına-"

Kapı tekrar çaldı ve Bastien yalvarırcasına bana baktı. Jody hakkında iyi bir fikrim vardı ama beni işlerine karıştırmaması hoşuma gitmiyordu. Homurdanarak kapıya gittim. Belki daha fazla unlu mamul falan bırakıyordur, diye düşündüm. Beni görünce yüzü sırttı.

"Sen olduğunu umuyordum! Passat'ı tanıdığımı sandım."

Ben de ona gülümsedim. "İyi hafıza. Mitch'e ihtiyacın var mı? O işte."

"Hayır, pek sayılmaz. Arabayı gördüm ve merhaba demek istedim. Takılıyor musun?"

Burada mı?"

"Uh, evet. Bugün izin günüm ve ona biraz bahçe işi yapacağıma söz verdim."

Görünmez bir şekilde yakınlarda gezinen Bastien bundan çok hoşlandı.

"Bunun için harika bir gün," diye kabul etti. Bazen kışın ortaya çıkan o keskin güneşli havaya bakılırsa öyleydi. En azından bugün yağmur yoktu. "Ne yapacaktın? Görünüşe göre çim servisi yaprakların çoğunun icabına bakmış."

Öyle oldu. Banliyö sakinlerinin zaten başkasına düşük ücretle yaptırmayacağı gereksiz bir şey düşünmeye çalıştım. "Biraz çiçek ekecektim."

"Oh!" Ellerini birbirine kenetledi, kahverengi gözleri parlıyordu. "Bu harika bir fikir. Yardım ister misin?"

"Uh . . ."

Yanımda, Bastien neredeyse nöbet geçiriyordu. Başını kuvvetle salladı ve *keşif* kelimesini mırıldandı.

Bahçe işleri izin günümde yapmak isteyeceğim en son şeydi ama şimdi gidip kendimi kutuya hapsedmişim. "Tabii. Zaten ne yapacağımı bilmiyorum." Bu yılın en yetersiz ifadesi olmalıydı.

"Paltomu alayım ve en sevdiğim çocuk odasına gidelim," diye ciyakladı. "Bu çok eğlenceli olacak."

O hızla evine döndü ve ben Bastien'e ters ters baktım. "Senden nefret ediyorum."

"Bilmiyor muyum?" Beni sırtımdan alkışladı. "Eminim bir yerlerde yeşil bir parmağın vardır, Fleur. Eğer yoksa, şekil değiştirebilirsin."

"Bana borçlusun. Hem de çok."

Jody bizi yeşilliklerle dolu bir labirente benzeyen bir bahçe alanına götürdü. Aslında yeşillik tam olarak doğru kelime değildi. Ağaçların ve bitkilerin çoğu yapraklarını dökmüş, kış derinleştikçe kahverengiye ve sarıya dönmüştü. Bir bitki labirenti sanırım.

"Hâlâ hayattalar," dedi bana, bitkileri uzman bir gözle değerlendirirken. "Yine de ekim yapmak için pek uygun bir zaman değil. Yine de toprak henüz çok sert olmadığı için bir şeyler yapabiliriz."

Yüzümü buruşturdum. "Kulağa pis geliyor."

Güldü. "Bu işe nasıl bulaştın?"

"Kardeşim her şeyi enine boyuna düşünmez. Ve istediği zaman oldukça ikna edicidir." Ve sinir bozucu. Ve ısrarcı.

"Bunu görebiliyorum. O da oldukça sevimli. Eminim kadınlara istediği her şeyi yaptırıyordur."

"Hiçbir fikrin yok."

Bu onu tekrar gülümsetti. "Dayan biraz. Bu tür şeylere bir kez başladın mı, içine girersin. Ve o kadar da kirli değil. Pislik istiyorsan, bir gün sana Guatemala'yı anlatırım."

"Guatemala'ya ne zaman gittin?" Vay be. Bir şekilde Malibu ve Paris gibi yerleri tatil için seçmesini sağladım.

"Barış Gönüllüleri'ndeyken."

"Barış Gönüllüleri'nde miydin?"

"Evet. Gençken."

O seçkiyi incelemeye devam ederken ben de arkasından bakakaldım. Jody Barış Gönüllüleri'nde bulunmuş ve resim öğretmeni olarak çalışmıştı. Yaratıcılık konusunda yetenekli olduğu belliydi. Zekiydi ve iyi bir kişiliği vardı. Nasıl olmuştu da Dana'yla karıştırılmıştı?

Sonunda Noel Gülü adını verdiği birkaç bitki ve baharda çıkıp çıkmayacağı konusunda uyardığı bazı soğanlar aldık. Bastien'in evine döndüğümüzde paltolarımızı ve eldivenlerimizi giydik ve ön bahçesini kazmaya başladık. Bir ara pencereden bakıp bana el salladığını gördüm; Jody bakmıyorken ona dilimi çıkardım.

Jody bana geçmişini anlatmaktan çok mutluydu. Arada bir açıklayıcı sorular soruyordum ve o da bir süre daha anlatmaya devam ediyordu. Dinledim, ara sıra yorum yaptım ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de öğleden sonranın keyifli geçtiğini fark ettim. Haklıydı: bahçe işi bir kez başladıktan sonra o kadar da kötü değildi. Kaçınılmaz olarak, sohbeti CPFV'ye döndü ve her ikisi de

biraz hoşnutsuzluğunu itiraf ederek beni şaşırttı ve rahatlattı.

"Yani," diyordu, "onların arkasındayım. Kesinlikle. Sadece bazen keşke işleri farklı şekillerde yapıyor olsaydık diyorum."

Sert zemini kesmeye ara verdiğim için mutlu bir şekilde başımı kaldırdım. "Ne tür şeyler?"

Sevimli dudaklarını birbirine büzdü. "Sanırım ... insanlara ne yapmaları ve ne yapmamaları gerektiğini anlatmak için çok zaman harcıyoruz, anlıyor musun? Sanki daha iyi bir yaşam sürmelerine yardımcı olmaya çalışıyormuşuz gibi ve bence bu iyi bir şey. Ne de olsa Dana bir ons önlemin bir kilo tedaviye bedel olduğunu söyler."

Ugh. Klişe isteyen?

"Ama keşke şu anda yardıma ihtiyacı olanlar için de bir şeyler yapıyor olsaydık. Bu bölgede kaç ailenin yeterince yiyeceği olmadığını biliyor musunuz? Bu konuda bir şeyler yapmak için yerel gıda bankalarıyla birlikte çalışabilseydik harika olurdu - özellikle de tatil yaklaşırken. Ya da ... gençlerin akıllı seçimler yapmasına yardımcı olmak için çok şey yapıyoruz, ancak zaten başı dertte olan kızlar için bazı sığınma evlerini ziyaret ettim. Kaçmışlar. Hamile kalmışlar. Dana onların ümitsiz vaka olduğunu söylüyor ama ..."

"Öyle düşünmüyor musun?" Nazikçe sordum.

O da kazmayı bırakmış ve dalgın dalgın elindeki ampule bakıyordu. "Kimsenin yardıma muhtaç olduğunu sanmıyorum. Ama Dana . . . Yani, o çok zeki. Bu konularda benden daha çok şey biliyor. Onun söylediklerine güveniyorum."

"Sorgulamanın yanlış bir tarafı yok."

"Evet, sanırım. Sadece benim için iyi bir arkadaş oldu." Gözleri burada olmayan bir şeye odaklandı, çok uzakta ve uzun zaman önce olan bir şeye. "Birkaç yıl önce Jack ve benim bazı sorunlarımız vardı. Yani, olur böyle şeyler, değil mi? Hiçbir ilişki mükemmel değildir."

"Hayır," diye sertçe kabul ettim.

"Her neyse, bunu aşmamda bana yardımcı oldu. Kendimi biraz ..." "Mecbur mu?"

Jody beceremedi. "Bilmiyorum. Sanırım öyle. Bazen onu tanımak zor oluyor. . Hiç tahmin etmediğiniz şeylerle sizi şaşırtabilir. Diğer zamanlarda" Başını salladı ve gergin bir kahkaha attı. "Ne dediğimi bilmiyorum. O harika biri. Şimdiye kadar tanıdığım en harika insan. O kadar çok iyilik yapıyor ki."

Bunun ardından konuyu aniden değiştirdi ve ben de ona izin verdim. Daha mutlu konulara geçtik ve kendimi onunla birlikte gülerken ve onun arkadaşlığından keyif alırken buldum. Bir noktada Bastien'in mutfağına koştum ve bize sıcak çikolata yaptım. Son bitkilerimizi bitirirken dışarıda içtik ve sonunda arkamıza yaslanıp el işimize hayran kaldık. Başlangıçtaki kuşkularıma rağmen, bu kadar somut bir şeyi başarmak hoşuma gitmişti.

"Bak," dedi Jody. "Dana az önce eve geldi."

Dana'nın Explorer'ı yan tarafa yanaştı ve bir dakika sonra

kadının kendisi geldi. O buz gibi gülümsemelerinden biriyle bizi onurlandırdı.

"Burası rahat görünüyor."

Jody'nin daha önceki neşeli doğası biraz azalmış görünüyordu. "Tabitha'nın bahçe işlerinde yardıma ihtiyacı vardı, ben de geldim."

"Ne kadar nazıksın."

Dana diğer kadına yorumlayamadığım bir bakış attı, sadece onaylamadığını ve muhtemelen öfkelenildiğini belli ediyordu. Bastien'le aksini tartışıyor olsam da, Dana'yı gerçekten de düşündüğümünden daha fazla kızdırmış olabileceğim ve beni sürekli suçladığı kötü izlenimi yaratmış olabileceğim hissine kapıldım. Görünüşe göre Dana benimle ilgili düşüncelerini Jody'ye bile söylemiş olabilirdi.

Jody'nin yüzünün bir dizi duygudan geçişini izledim. İçinde görüldüğünden daha fazla demir olduğundan oldukça emindim ve yarım saniyeliğine meydan okurcasına saldıracakmış gibi göründü. Sonra, bir anlık göz temasından sonra, geri çekilerek başka tarafa baktı.

Belki de tam o anda uysallaşıp Dana'nın gözüne girmeye çalışmalıydım, ama daha çok onun azarlaması olarak algıladığım şeye kızgın hissettim. Bunu yapmaya hakkı yoktu Jody.

"İnanılmaz derecede güzeldi," dedim sertçe. "Jody dünyadaki nadir, gerçekten iyi insanlardan biri. Sadece öyleymiş gibi davranan biri değil. Ama tabii sen bunu zaten biliyorsun."

Jody öfkeyle kızardı ve Dana'nın gülümsemesinin kenarları biraz seğirdi. "Evet. Evet, öyle. Bileğin nasıl?"

"Yeni gibi."

"Bunu
duyduğuma
sevindim."

Hepimiz garip bir sessizlik içinde bekledik. Bakışları ne kadar korkutucu olursa olsun bu kez Dana'yı beklemeye karar verdim. Tabii ki o bir bekleme ustasıydı, bu yüzden Jody'nin çatlayan kişi olması sürpriz olmadı. Açıkçası onu suçlayamazdım.

"Pekala. Jack birazdan evde olur. Gitsem iyi olacak."

Onunla birlikte ayağa kalktım ve aletleri toplamasına yardım ettim. Hepimiz birkaç sert söz daha söyledikten sonra yollarımızı ayırdık.

"Ne oldu? Ne oldu?" diye bağırdı Bastien içeri döndüğümde. "Dana'yı dışarıda gördüm."

"Yeni bir şey yok. Jody bir aziz, Dana ise bir kaltak. Umarım acele eder ve bu işi bitirirsiniz."

"Kahretsin, deniyorum! İşe yarar bir şey bulduğunu sanmıyorum?" "Pek sayılmaz... ama sanırım Jody Dana hakkında bir şeyler biliyor.

Senin için bile yeterince çekici bir şey. Bana tam olarak ne olduğunu

söylemedi." Karabasan bu bilgiye kemiğe sarılmış bir köpek gibi yapıştı.

"Ne olduğunu bulmalısın! Yarın onu ara. Onu öğle yemeğine götür." "Tanrım,

Bastien. Ondan hoşlanıyorum ama senin işini ben yapmıyorum. Bu *senin* şovun, hatırladın mı? Ayrıca, benim de bir hayatım var, biliyorsun."

Kaşlarını çattı. "Bu tartışmaya açık bir konu."

"Dana meselesine neden bu kadar taktın ki? Yani, onun düştüğünü görmeyi çok isterdim, ama senin davranış şeklin ... Bilemiyorum. Bu seni tamamen uçurumun kenarına itiyor."

"Neden heyecanlanmayayım ki? Artık ruh oyununu oynamamanız, geri kalanımızın kariyerlerimize göz kulak olmadığı anlamına gelmiyor."

Bastien'i, sürekli kavga etmemizin başka bir nedeni olduğundan şüphelenmeyecek kadar iyi tanıyordum. "Hepsi bu mu yani? Sadece eski moda Amerikan iş ahlakı mı?"

"Evet," dedi sert bir sesle. "Bunda yanlış bir şey yok."

Hunter'ın bakışlarını birbirimize kilitledik ve bana anlattığından daha fazlası olduğunu bildiğimi ona gözlerimle göstermeye çalıştım. Gözlerini dikmiş bana bakıyor, açılmayı reddediyordu. Sonunda, daha fazla kavgaya çekilmek istemediğim için başımı salladım.

"Jakuzinizi kullanabilir miyim?" Onun yerine ben sordum.

Arka avluyu işaret etti. "Elbette. Evin idaresi sende olsun. Beni kullan ve git."

"Çocukça davranıyorsun."

Cevap vermedi, televizyon izlemeye gitti.

Kendimi verandadan dışarı attım ve jakuzinin kapağını açtım. Sıcak buhar dışarı aktı ve ben zevkle iç çektim. Bütün gün soğukta dışarıda kaldıktan sonra kendimi düpedüz çökmüş hissettim. Etrafa göz gezdirirken asma kaplı mahremiyet kafeslerine baktım. Her birinin arasında bir insan boyu boşluk olan üç tane vardı. Alacakaranlık yerini hızla karanlığa bırakıyordu ve kendimi komşulardan oldukça gizlenmiş hissediyordum.

Kıyafetlerimi çıkardım ve bir ayağımı küvete soktum. Sıcaktı. Çok sıcaktı. Çekip çıkardım, sonra tekrar denemeden önce bir dakika bekledim. Yavaşça, geri kalan kısmımı azar azar içeri soktum. Sonunda boynumdan aşağısı suya battığında mutlu bir şekilde nefes verdim ve başımı kenara yasladım. Muhteşemdi. Baloncukları tekmeledim ve gözlerimi kapattım. Birdenbire kendimi her şeyi unutmuş buldum. Doug'ı. Kulüpteki adam. Dana. Seth.

Belki Seth'i tamamen değil. Ama en azından kötü şeyleri unutabilirdim.

Saçlarım buhardan kıvrıldığında ve ter alnımdan aşağı süzülürken, ayağa kalktım ve küvetin kenarına oturarak havanın beni kurutmasına izin verdim. Pek çok insan açık hava jakuzilerini anlamaz ama ben onları kapalı olanlara tercih ederim. Bu sıcaklık değişimini hiçbir şey karşılayamaz.

Soğuduktan sonra, işlemi tekrarlamaya hazır bir şekilde suya geri oturdum. Bunu bütün gece yapabilir ve çok mutlu olabilirdim.

Suya gireli henüz birkaç dakika olmuştu ki yakınlarda bir yerden bir dalın kırıldığını duydum. Kötü bir korku filmi klişesi gibiydi ama yine de dehşet vericiydi. Sudan fırladım, her yere sıçradım, yaprakların ve çalıkların hışırtısını duyduğumda kenara tırmandım.

"Bastien!" Eve geri koşarak bağırdım.

Yüzü solgun ve telaşlı bir şekilde odaya daldı. "Sorun nedir?"

Verandadan geri çekildim, işaret ettim. "Dışarıda biri var."

Elbette hiçbir şey bana gerçekten zarar veremezdi ama ölümsüz olmak insanı içgüdüsel korku ve ihtiyattan kurtarmaz. Kız gibi davranmaktan utanmak için daha sonra zamanım olacaktı.

Gözleri avluya kaydı ve etrafına bakmak için hiç tereddüt etmeden dışarı çıktı. Şövalyem. Mutfakta bekledim, ahşap zemine su damlıyordu, kalbim hala güm güm atıyordu. Birkaç dakika sonra döndü ve başını salladı.

"Orada hiçbir şey yok. Sen hayal ettin."

"Hayır. Oradaydı. Onu duydum."

"O zaman bir hayvandı." Birden sııttı. "Ya da belki Reese heyecanlanıyordu."

Şakaya gülmeyince yaklaştı ve kıyafetlerinin ıslanmasını umursamadan beni kendine çekti. Vücudum onunkine karşı titredi.

"Her şey yolunda," diye mırıldandı. "İyisin. Güvendesin."

Ceketini çıkardı ve üzerime sardı. Çok büyüktü ama harika hissettiriyordu. Ona sarıldım, hâlâ üzerime daha sağlam bir şeyler giyemeyecek kadar sersemlemiştim.

"Hadi Fleur. Burada olduğumu biliyorsun. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun."

Kavgamızdan sonra aramızda oluşan düşmanlık ortadan kalktı ve birdenbire normale döndük. Beni üst kattaki yatak odasına götürdü, kolunu hâlâ üzerimde tutuyordu. Yürürken şekil değiştirdim ve Georgina halime geri döndüm. O da her zamanki şekline bürünerek beni yatağa çekti ve başımı göğsüne yasladı.

Pek çok ölümsüz, incubi ve succubi'lerin birbirleriyle nasıl ilişki kurduğunu anlamıyor. Çoğu standarda göre küçük ama yine de samimi olan şekillerde çok fazla dokunma eğilimindeyiz. Yıllar boyunca pek çok kez Bastien'le -ya da başka biriyle- cinsel ilişkiye girmekle suçlandım. Ancak gerçek şu ki, birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca, onunla aramızda hiçbir zaman romantik bir şey yaşanmamıştı. Fiziksel ve duygusal olarak yakındık ama bu arkadaşlıktan kaynaklanıyordu, daha fazlası değil.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, varlığınızın çoğunu tamamen yabancıların vücudunuza erişmesine izin vererek geçirdiğinizde, gerçekten önemseydiğiniz kişilerle fiziksel bağ kurmaktan zevk almamak aptalca görünüyordu. Ve yine, fiziksel bağ derken sadece küçük şeyleri kastediyordum, orgazmla veya PG derecelendirmesiyle sonuçlananları bile değil. Sevişme. Okşama. Masaj yapmak. Orayı burayı öpmek. Bunların hepsi yakınlığın işaretleriydi. Sanırım yaşam tarzımızla aklımızı başımızda tutmak için bunlara ihtiyacımız vardı. Ve bunu yaparken karşımızdaki kişinin de aynı şeyi aldığını bilmenin verdiği bir rahatlık vardı. Böyle bir ilişkim olamazdı.

Hugh ya da vampirlerle benzer bir fiziksel alışverişte bulunmaya çalışsaydım, eşitlikçi bir duygusal ilişki kurabilirdim. Bu onlar için farklı bir anlam ifade ederdi.

İşte bu yüzden Bastien'in yatağında yarı çıplak, vücudum onunkine dolanmış bir şekilde yatabiliyordum. Battaniyelerin altında gülüşüyor, benzer ama daha az konforlu şekillerde uyumak zorunda kaldığımız geçmiş zamanları anımsıyorduk. Gemi kamaraları. Dar pansiyon yatakları. Köy yollarındaki kamp alanları. O zaman da sıcaklık ve güvenlik için birbirimize sokulurduk.

Bütün geceyi onunla geçirdim. Tüm gece boyunca bana Seth'in yapabileceği kadar centilmence sarıldı. Ama Bastien'le birlikte, dikkatsiz bir dokunuşun verebileceği zararı düşünerek bütün gece endişeyle dönüp durmadım. Haftalardır uyuduğum en iyi geceydi.

Ertesi gün eve döndüğümde Seth'i aradım ve ona dün kitapçıya gidip gitmediğini sordum. Gittiğini ve Doug'ın uslu durduğunu doğruladı.

"Biraz şapşal ve neşeliydi ama o günkü gibi değildi." "Güzel.

Umarım bu son olur."

Garip bir duraklama oldu ve sonra Seth çok rahat bir şekilde sordu: "Dün gece yine dışarıda mıydın? Seni geç saatte aradım ama cevap alamadım."

"Oh, evet. Bütün gece Bastien'de kaldım."

"Oh."

Sessizlik.

"Düşündüğün gibi değil," diye aceleyle onu temin ettim. "Sadece yattık. Tamamen platonik. Tıpkı ... gibi."

"Sen ve ben

mi?" Sessizlik.

"Hiçbir şey olmadı. O benim kardeşim gibidir. Gerçekten. Kıskanman gereken son kişi o."

"Kıskanç değilim. Tam olarak değil. Ama önemsiz olduğunu söylüyorsan, o zaman önemsizdir. Seni yalancılıkla suçluyormuşum gibi görünmek istemedim. Bunu yapmayacağını biliyorum."

Dans kulübündeki oral seksi ve Bastien'inkine bastırduğım çıplak tenimi düşündüm. Yalan söylemiyor olabilirdim ama Seth'e her zaman tüm gerçeği de söylemiyordum.

Birkaç gün sonra Seth ve ben bir başka Nocturnal Admission konserine gittik. Doug ve ben bütün hafta boyunca dostça olmasa da medeni bir şekilde birlikte çalışmıştık. Seth beni evimden aldı ve yine sadece görünüşüme hayretle bakabildi. Dün gece Bastien'le ava gitmişim - daha iyi bir karar vermeme rağmen - ve bir kurban daha almıştım. Cazibem henüz tam olarak azalmamıştı ve bir çuval bezinin içinde bile seksi görünebilirdim. Sanırım giydiğim elbise düpedüz kabalıktı. Gri pamuklu jarseden küçük bir elbiseydi, etrafında göğüslerimin hemen altından bağlanan bir kurdele vardı. İnce askılı, V yakalı üst kısmı

göğüs dekoltesi; eteği yumuşak ve dökümlü bir şekilde dizimin hemen üstüne kadar sarkıyordu. Kışlık bir güneş elbisesi gibiydi.

Seth kollarını bana doladı ve boynuma sokuldu. "Beni şaşırtmakta asla başarısız olmuyorsun. Her zaman senden ne bekleyeceğimi bildiğimi sanıyorum. Sonra seni gerçekten görüyorum ve ..."

Sözünü bitiremedi ama gözleri onun yerine yaptı. Vücudumda aşağı yukarı kayarak içimin erimesine neden oldular. *Beni yatağa at ve al, diye* yalvardım sessizce. Yüksek sesle "Gitmeliyiz" dedim.

Konserde Nocturnal Admission geçen seferki gibi muhteşem bir performans sergiledi. Takipçileri artmıştı ve insanlar mekânın her santimetrekaresini doldurmuştu. Sahneyi görmekte zorlandım ama her altın notayı duyabiliyordum.

Neyse ki daha sonra Doug'ı bol bol görebildim. Mekan, konser sonrası bir başka çılgın parti için mekanı kullanmasına izin vermişti. Sevgi dolu kadınlar ve birkaç erkek

-Ona ve diğer grup üyelerine çapkınca sarıldı. Doug beni gördüğünde sarıldı, bana iyi bir içki hazırlaması için birini ayarladı ve aramızda hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Sanırım aramızdaki kırgınlığı bir kenara bıraktığım için mutluydum ama artık davranışlarını neye bağlayacağımı bildiğimden, parlak ve vahşi tavırları beni rahatsız ediyordu.

Casey bir ara ortaya çıktı, hâlâ biraz zayıf görünüyordu ama belli ki iyileşiyordu. Odanın öbür ucundan, onun Alec'e belli belirsiz yaklaşmasını izledim. Gitarist Wyatt'la konuşuyordu ve ona dönerek zoraki ve sahte bir gülümseme takındı. Konuşmayı duyamadım ama mesaj açık ve netti. Kadın onunla konuşmak, bir şekilde dikkatini çekmek istiyordu ve adam onu açıkça tersliyordu. Kadın konuşurken adamın başını salladığını görebiliyordum, yüzünde neredeyse çaresiz bir ifade vardı. Sonunda, onu öylece bakakalmış ve üzgün bir halde bırakarak uzaklaştı.

"Oraya gidip onu yumruklamak istiyorum," dedim

Seth'e. "Hayır, istemiyorsun. Bu onları ilgilendirir, seni değil."

Ona döndüm. "Kahretsin, Seth! Nasıl her zaman bu kadar sakın ve çatışmasız olabiliyorsun? Hiçbir şey için ayağa kalkmaz mısın?"

Bana soğukkanlılıkla baktı. Patlamama şaşırdıysa ya da alındıysa bile bunu belli etmedi. "Ben pek çok şeyi savunurum. Sadece ne zaman savaşağımı biliyorum, hepsi bu. Sen de öyle yapmalısın."

"Onunla yattığının ve sonra dönüp onu soğukta bıraktığının farkındasınız. Bunu yapmak için sinsi yöntemler bile kullanmış olabilir."

"İnan bana, buna göz yummuyorum ama Casey'nin bir şeyler söylemesi gerekiyor. Aksi takdirde, bu sadece senin suçlamaların ve olay çıkarman olur."

Kaşlarımı çattım, ona yarı yarıya hak veriyordum ama yine de yardım edebilmeyi diliyordum. Etrafıma baktığımda onu artık göremiyordum, ki muhtemelen bu iyi bir şeydi. Şansım yaver giderse eve gitmiş ve bir süreliğine erkeklerden uzak durmaya yemin etmişti. Seth tuvalete gitti ve neredeyse o gider gitmez Alec yanaştı.

"Hey, Georgina. Çok seksi görünüyorsun."

"Teşekkürler," dedim. İlgilenmediğimi anlamasını umarak vücudumu başka yöne çevirdim. Arkamı dönüp onu yere sermediğim için şanslıydı.

"Bu gece buradaki en yakışıklı kadın sensin."

Bu gerçekten doğru olsun ya da olmasın, yaşam gücü fazlasının beni en çekici kılan şey olduğunu biliyordum. Arada bir fark vardı. Alec'e bakarken birden flörtüne karşılık verme ve onunla yatma fikri aklıma geldi. Onu bir yerlerde bilinçsiz ve hasta bir şekilde yayılmış görme fikri hoşuma gitmişti. Hayır. Bir kez daha düşündüm de, onun ne kadar adi bir herif olduğunu düşünürsek, muhtemelen onu sarmaktan fazlasını yapacak kadar enerji çalamazdım.

"Yine o votka kumarlarından mı içiyorsun?" diye sordu, hâlâ rol yapmaya devam ediyordu. "Gimlets," diye düzelttim.

"Eğer farklı bir şey istiyorsanız barda her şeyi bulabilirsiniz. Ve her yerde ot var. Sanırım Corey'i de asitle gördüm."

Bu adam kadınları becermeye çalışmaktan vazgeçemiyordu. Bunu nasıl yaptığı umurunda değildi. Tam o sırada Seth geldi ve ben de göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle ona döndüm.

"Seninle konuşmak güzeldi Alec," dedim rahatça, Seth'in koluna girerek. "Sonra görüşürüz."

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Seth, biz kulak kesildikten sonra.

"O pislik yine beni tavlamaya çalışıyordu. Casey'i geri çevirdikten hemen sonra. Tanrım, ondan nefret ediyorum. Her zamanki şeyleri de deniyordu. Bana daha fazla içki dayatmaya çalışıyordu. Ne kadar seksi olduğumu söylüyordu."

Seth yüzünü benimkine doğru eğdi. "Çok ateşlisin." "Kes şunu. Bana komik fikirler veriyorsun."

Beni yakın tutmaya devam etti. Bir düzeltmeden sonra onu görmeden önce gerçekten iki gün beklemem gerekiyordu. "Seni dudaklarından ne kadar uzağa öpebileceğimi hiç merak ettin mi?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yanağınızı ve boynunuzu bir şekilde öpebilirim, değil mi? Dudakların ise ... şey, bunlar hızlı, fırçalama türünden öpücükler olmalı. Ağzınla çok fazla yoğunluk ve dil hemen dışarıda. O yüzden orta bir yol olmalı diye düşündüm."

"İçki mi içiyordun?"

"Sadece düşünüyordum, hepsi bu."

Parıltımın verdiği coşku yüzüne yansımıştı. Bizi gören tanıdıklarımızı unutarak, ağzını benimkine doğru eğmesine izin verdim. Çok nazikçe dudakları dudaklarıma dokundu. Ne aile tipi bir öpücüktü bu, ne de tükürük saçan derin bir öpücük. Bu bir okşama gibiydi. Dudakları yavaşça dudaklarımı okşadı, dili ağzımın kıvrımlarında zar zor gezindi. Elektrik başımdan ayak parmaklarıma doğru aktı ve tekrar yukarı çıkmaya çalıştı ama bacaklarımın arasında gecikti. Seth uzaklaştı.

"Kötü bir şey oldu mu?"

"Hayır," diye nefes aldım. "Ama sanırım emin olmak için birkaç tekrar deneyi yapmamız gerekiyor."

Aniden, odanın öbür ucundan uğultular ve tezahüratlar duyduk, ardından müthiş bir çarpma sesi ve alarm solukları geldi. Bilinçli bir iletişim olmadan, Seth ve ben ne olduğunu görmek için hep birlikte hareket ettik.

Doug sahnenin önünde yere yığılmış, histerik bir şekilde gülüyordu. "Neler oluyor?" Corey'ye sordum.

Gözleri aşırı derecede büyümüştü ve Alec'in bas gitaristte asit olduğunu söylediğini hatırladım. "Bu yeni bir Olimpiyat sporu. Sahne-masa Yüksek Atlama."

Bakışlarını takip ettiğimde sahneye kurulmuş bir masa gördüm. Yaklaşık on beş adım ötede, Doug'ın yanında yerde devrilmiş bir masa vardı. Bir ileri bir geri baktım. "O masadan buna atlamaya mı çalıştı?"

Corey kıkırdadı. "Kesinlikle öyle. Kahretsin. Neredeyse başarıyordu. Aşağı inerken kenarı yakaladı."

"Bacağını kırabilirdi," diye mırıldandı Seth tiksintiyle. "Ya da daha kötüsü."

Doug iyi görünüyordu. Dar tişörtler giymiş bazı istekli kadınlar ayağa kalkmasına yardım ediyordu. Gözüme takıldı ve daha sert güldü.

"O kadar paniklemiş görünme Kincaid. Ben iyiyim ... ama emin olmak istiyorsan sen de gelip beni öpebilir ve her şeyi daha iyi hale getirebilirsin."

Seth'e göz kırptı ve diğerleri de nedenini bilmeden onunla birlikte güldü. Daha fazla hayran insan içeri doluşunca kısa sürede unutuldum. Seth ve ben geri çekildik.

"Ne düşünüyordu ki?" Endişelendim. "Yani, sahnede her zaman çılgın akrobasi hareketleri yapıyor ama bunu yapamayacağını biliyor olmalıydı."

"Düzgün düşünemiyorsa neye inandığını bilemeyiz. Uyuşturucu bunu yapar. Size yenilmezlik hissi verir."

Kendime Cody'nin önerdiği ilaç isimlerine bakmam gerektiğini hatırlattım. Bir işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum ama en azından bir şeyler yaptığını düşünmemi sağlayacaktı.

"Hey," diye bağırdım, Seth'i aniden durdurarak. "Yine o." "Kim?"

"Alec'le konuşan adam. Garip gotik, erkek model tipli adam."

Seth el hareketimi takip etti. Mekânın diğer tarafında, barın yakınında, Alec ve daha önceki konserde gördüğüm adam hararetli bir tartışma yaşıyorlardı. *GQ-şairi* olan adam bu gece sert ve soğuk görünüyordu, bu da onun başka türlü zarif ve cilalı görünümünü gölgeliyordu. Alec'in yalvaran bir bakışı vardı. Davulcu çılgınca el kol hareketleri yapıyordu, yüzü çaresiz ve korkmuştu. Diğer adam başını sertçe salladı, yüzü boyun eğmiyordu. Kalabalığa doğru bir el salladı ve sonra Alec'e bir şeyler söyledi. Alec'in yüzü soldu ve bir kez daha zavallı bir yalvarıcıya dönüştü. Diğer adam bir kez daha başını salladı, sonra da uzaklaştı.

Bize tam olarak yaklaşmadı ama çıkışa ulaşmak için bizim yönümüze doğru hareket etmek zorunda kaldı. Hala elli metre uzaktaydı ve insan duvarlarıyla ayrılmıştı.

garip, dikenli bir his tenime dokunduğunda. Garip ve uyumsuzdu ama aynı zamanda da zarıftı. Neredeyse Doug ve grubun etrafında hissettiklerime benziyordu ama o zamanki tanımlanamazdı. Bu açıkça bir kişinin imzasıydı. O adamla bağlantılıydı, duygusallıkla titreşiyordu. Boğuk bir ses çıkardım ve hızla geri çekilerek menzilden çıktım. Seth'i de yanıma çekerek kollarımı ona doladım ve boynunu öptüm.

Bunu yaparken, göz ucuyla yabancı adamın donup kaldığını ve başını çevirip kalabalığa baktığını izledim. O da beni hissetmişti. Gözleri birkaç kez üzerimizden geçti, ama özel bir dikkat çekmedik. Biz sadece ateşli ve ağırlaşan başka bir çifttik. Gerildim, yaklaşmasını ve beni tekrar hissetmeye çalışmasını bekledim. Nedenini bilmesem de beni bulmasını istemiyordum. Vazgeçip geri çekilmeye devam etmeden önce biraz daha taradı.

O gittikten sonra rahatladım ve Seth'e doğru eğildim. "Ne . . . ?"

"Alec'le konuşan adam," dedim, hâlâ şoktaydım. "O bir ölümsüz."

Seth'in kaşları kalktı. "Gerçekten mi? Ne tür bir şey? Melek mi? İblis mi?" "Hiçbiri değil. O benimkilerden biri değil."

"Seninkilerden biri değil de ne demek?"

"Tüm ölümsüzler cennet ve cehennem sisteminin bir parçası değildir. Dünyada dolaşan pek çok başka yaratık var: periler, orisha, oni . . ."

"Beni yıllarca geceleri uykusuz bırakacak teolojik bir ikilemin içine ittiğinin farkındasın değil mi?" diye şaka yaptı. Cevap vermeyince ciddileşti. "Tamam. Peki ne tür biriydi?"

Başımı salladım. "Mesele de bu. Bilmiyorum. Onun tam olarak ne olduğunu bilmiyorum."

Bölüm 10

Jerome ertesi sabah benden haber aldığına pek sevinmemiş gibiydi.

"Saatin kaç olduğu hakkında bir fikrin var mı Georgie?" diye hırladı telefonda.

"Neden sızlanıyorsun? Uyumana bile gerek yok." "Bunu çabuk yap."

Ona konserde yaşadıklarımı ve gizemli ölümsüzü teşhis edemediğimi anlattım. "O bizden biri değildi. Yani, bilirsiniz işte, bizim ... panteonumuzun bir parçası değildi," diye yarım yamalak bitirdim.

"Panthéon?" Mitolojiye giriş dersleri dışında hiç böyle bir şey duymamıştım tabii ki."

"Yani?"

"Ne olmuş yani?"

"Bu garip değil mi? Yüzlerce farklı ölümsüzle tanıştım ama hiçbirini böyle hissetmedim. Normal hissettirmedim. Yani, bir ölümsüz gibi hissettirdi ama bu çok garipti."

"İnanması ne kadar zor olsa da, o *koca* yaşına rağmen hâlâ deneyimlemediğin pek çok şey var."

"Evet, evet, bir bebek olduğumu biliyorum, tamam mı? Ama bu seni hiç endişelendirmiyor mu?"

Esnedi. "Hiç de değil. Melek ya da şeytani bir şey olabilir ama rastgele bir yarı tanrı ya da satir? Pek sayılmaz. Onlar oyunun bir parçası değil. Aslında hepsi oyunun bir parçası. Demek istediğim, bizim oyunumuzun bir parçası değiller. Burada olmak için izin almalarına gerek yok. İşimize karışmadıkları sürece, gerçekten umurumda değil. Onlar kendi işlerini yaparlar. Onları kataloglayıp yolumuza devam edeceğiz."

"Katalog mu? O zaman bir kaydın var?"

"Şey, tabii ki bilmiyorum. Bu Grace ve Mei'nin şeylerinden biri."

Hiç şaşırmadım. Jerome iş konusunda pek iyi değildi. Grace ve Mei onun istemediği pek çok kirli işi yapan alt iblislerdi. Onları neredeyse hiç görmedim.

"Onlara çağrı bırakmam gerekecek," diye mırıldandım, zihnim dönüyordu.

"Biliyor musun, enerjini yönlendirebileceğin daha faydalı yüzlerce proje olduğunu söylemeye gerek yok sanırım. Mesela, karabasan arkadaşına yardım etmek gibi. Duyduğuma göre banliyöde sıkışıp kalmış. *Yükseklere* vurgu yapıyorum."

"Hey," dedim Bastien'in onurunu savunarak, "sadece acele etmiyor. Sen

kaliteli işi aceleye getiremez. Ayrıca, bildiği her şeyi benden öğrendi."

"Nedense bu beni rahatlatmıyor." Jerome bağlantıyı kesti.

Grace ve Mei'nin numarasını aradım. Sinyal sesini bekledim, geri arama numaramı girdim ve kapattım. Bir dakika sonra, oturma odamda Dört Temmuz'a yakışır bir kıvılcım yağmuru belirdi ve iki iblis karşımda durdu.

Birbirinden çok farklı iki beden seçmiş olmalarına rağmen, ikili oldukça benzer görünüyordu. Grace, giydiği siyah tasarım etek ve ceketle daha da belirginleşen, işle ilgili, çekici olmayan bir şekilde zayıftı. Çene hizasında küt kesilmiş soluk sarı saçları, kahverengi-siyah gözleri ve hiç güneş görmemiş bir cildi vardı. Üzerindeki tek gerçek renk, sürdürdüğü itfaiye kırmızısı rujdu.

Mei kırmızı rujuna kadar tamamen aynı şekilde giyinmişti. Yine çene hizasındaki saçları koyu mavi-siyahtı. Daha yumuşak hatlara, daha yüksek elmacık kemiklerine ve koyu renk gözlerinin narin badem şekline rağmen, muadilinden daha fazla sıcaklık veya samimiyet yaymıyordu.

İkisi hep birlikte takılırdı ve ben de arkadaş olduklarını düşünürdüm. Sayılır. Birbirlerinin gözlerini oyacaklarından hiç şüphem yoktu - ya da Jerome'unkini, bu konuda

-Eğer söz konusu olan bir güç ya da terfi fırsatıysa.

"Georgina," dedi Mei.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedi Grace.

İkisi de beklentiyle beni izliyordu. Aubrey kanepemin arkasından onları izliyordu, saçları diken diken olmuş ve kuyruğu dışarı fırlamıştı.

"Selam çocuklar," diye tedirgin bir şekilde cevap verdim. "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler. Sakin bir gün müydü?"

İkisi de bana baktı.

"Peki, tamam. Jerome şehre girip çıkan ölümsüzlerin kayıtlarını tuttuğunuzu söyledi. Bizim dışımızdaki ölümsüzler ..."

"Oyun mu?" diye sordu Grace.

"Pantheon?" diye önerdi Mei.

"Evet. Elbette. Peki sen?"

"Kimi arıyorsunuz?" diye sordu Mei. "Ne

tür bir ölümsüz?" diye sordu Grace.

"Sorun da bu zaten."

Onlara onun hakkında bildiğim her şeyi anlattım; çoğunlukla görünüşünü ve o tuhaf hissi hissettiğim diğer karşılaşmaları içeriyordu. Onun imzasını tanımlamak daha zordu. Tam olarak bir karabasan, bir melek, bir su perisi ya da bir oni gibi hissettirdiğini söyleyemezdim. Onun türüne daha önce hiç rastlamamıştım.

İblisler bu bilgiyi işledikten sonra birbirlerine baktılar ve başlarını salladılar.

"Sesi tanıdık gelmiyor," dedi Grace.

"Ama kayıtları iki kez kontrol edebiliriz," dedi

Mei. "Teşekkürler," dedim onlara. "Gerçekten minnettar olurum."

Kaba bir şekilde başlarını salladılar ve gidecekmiş gibi döndüler. Mei aniden bana baktı.

"Bir ara bizimle takılmalısın," dedi beklenmedik bir şekilde. "Capitol Hill'deki Cleo'nun Kadınlar Gecesi'nde harika spesiyalleri var."

"Biz kızlardan burada çok az var," diye ekledi Grace. "Birbirimize destek olmalıyız."

Gülümsediler ve kayboldular. Ürperdim. Bu ikisiyle bara gitmek, Dana'nın CPFV arkadaşlarıyla damgalanmaktan sadece marjinal olarak daha çekici geliyordu.

Bu arada, o öğleden sonra Bastien'i ziyaret etmeye karar verdim. Birkaç gündür ondan haber alamamıştım.

Ona Doug, Alec ve gizemli adamla ilgili tüm bu tuhaf durumdan bahsettiğimde, "Ölümlü arkadaşlarını ne kadar umursamadığımı hakkında bir fikrin var mı?" diye tersledi. "Burada gerçek sorunlarım var. Ben ölüyorum. Dana'yla hiçbir yere varamıyorum. Onu görüp duruyorum, hoş biri ama hepsi bu! Sanki tek istediği-"

"Arkadaş olmak için mi?"

Mutfağında volta atmayı bıraktı ve bana ters bir bakış attı. "Kadınlar benimle asla sadece arkadaş olmaz." Tezgâha yaslandı ve gözlerini kapattı. "Başka ne yapacağımı bilemiyorum. Eğer hızlı hareket etmezsem, üstlerimizden biri işlerin ne kadar kötü olduğunu öğrenecek."

O anda Jerome'un "yüksek ve kuru" yorumundan bahsetmemeye karar verdim. "Tanrım, biraz ara ver ve eğlenceli bir şeyler yap. Peter'ın başka bir poker oyunu. Gel ve bizimle oyna. Seth'i de getireceğim." "Bunun eğlenceli olacağını söylediğini sanıyordum."

"Hey! Kime laf attın? Peter'a mı Seth'e mi?"

"Seç birini Fleur. Gerçi kabul etmeliyim ki Peter oldukça iyi sufle yapıyor. Yazar ne yapabilir ki?"

"Keşke Seth'le uğraşmayı bıraksan. Onu tanımıyorsun bile."

Bastien omuz silkti. "Kusura bakma. İş çok kolaylaştırıyorsun."

"Kıskanıyorsun."

"Pek sayılmaz," diye homurdandı. "Ölümlü aşklardan payıma düşeni aldım, teşekkür ederim. Hafızam beni yanıltmıyorsa senin de öyle. Ve senin de oldukça hoşlandığın birkaç ölümsüz erkek arkadaşın oldu. Hiçbiri sana bu adam kadar sıkıntı vermemişti."

"Seth farklı. Bunu açıklayamam. Onunla birlikte olmak çok doğru geliyor. Sanki onu sonsuza dek tanıyacaktım gibi hissediyorum."

"Fleur, *ben* seni çok uzun zamandır tanıyorum. Sen bu adamı sadece birkaç aydır tanıyorsun."

Birbirimize çok çabuk bağlanmıştık ve bu bazen beni rahatsız ediyordu ama Seth'e karşı hissettiklerimin gücüne ve derinliğine gerçekten inanıyordum. Ne yüzeysel ne de geçici olduklarını umuyordum.

Bir keresinde bana dünyada onun için benden başka kimse olmadığını söylemişti. Birbirimizi ne kadar uzun süredir tanıdığımızı göz önünde bulundurduğumda bunun cesur bir ifade olduğunu belirttiğimde, basitçe "Bazen sadece bilirsin" demişti.

Bu, kocam Kyriakos'un bana ilk tanıştığımızda, uzun zaman önce tozla kaplı bir ölümlü olduğum günlerde söylediklerine oldukça benziyordu. O zamanlar on beş yaşındaydım ve babam beni Kyriakos'un babasına bir mesaj iletmem için kasabamızın rıhtımına göndermişti. Beni yalnız göndermek biraz alışılmışın dışındaydı ama babam kısa bir mesafe ötedeki pazarda olduğu için bunu pek düşünmemişi. Yine de bu yürüyüşü korkutucu buldum.

Terli, kirli adamlar durmaksızın çalışıyor, turkuaz Akdeniz ötelerinde parıldarken kızgın güneşin altında boşaltma ve yükleme yapıyorlardı. İşini bitirdiğinde bana dik dik bakan kısa boylu, kel bir adamdan yol tarifi aldım.

"Uzun boylu bir kızsın," diye gözlemledi. "Eminim bu bazı erkekleri rahatsız edebilir, ama beni değil. Bana kalırsa tam olması gereken boydasın."

O güldü ve arkadaşlarından bazıları da güldü. Adamın yüzü göğsümün hizasına kadar geldi. Gözlerimi kısarak yanlarından hızla geçtim ve gösterilen gemiye odaklandım. Kyriakos'u hatları kontrol ederken ve bazı işçilerle konuşurken bulduğumda rahatladım. Onunla hiç konuşmamıştım ama babasının kim olduğunu ve güvenilir biri olduğunu biliyordum. Yaklaştığımda bana baktı ve gülümsedi.

"Sen Marthanes'in kızıydın, değil mi? Letha?"

Başımı salladım. "Babana, eğer erken istiyorsa sevkiyatın bu akşam hazır olabileceğini söylemem gerekiyor."

"Ona haber veririm. O burada değil."

"Pekâlâ." Bir süre orada garip bir şekilde durduk. İşçileri inceliyormuş gibi yaparken göz ucuyla beni incelediğini hissedebiliyordum. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama ağzından bir şey çıkmayınca gitmek için el kol hareketleri yaptım. "Peki, teşekkürler. Geri dönmeliyim."

"Bekle, Letha." Dönmemi engellemek için elini uzattı, sonra bana gerçekten dokunmadan önce utangaç bir şekilde geri çekti. "Sen . . . buraya tek başına gelmedin, değil mi?"

"Babam o kadar uzak olmadığını söyledi. Ve ilgi çekme tehlikem de yokmuş."

Kyriakos boğazından sert bir ses çıkardı. "Baban aptalın teki. İzin ver seni geri götüreyim." Tereddüt etti. "Ama babana ona aptal dediğimi söyleme."

Adamlarından biriyle birkaç kısa kelime konuştuktan sonra benimle birlikte kasabaya doğru yola çıktı. Benden daha yaşlıydı, yüzü güneş ve denizden bronzlaşmıştı. Saçları siyah ve dağınıktı, yaklaşık çene hizasındaydı ve neredeyse -ama pek değil- benim kadar uzun boyluydu.

"Seni birkaç gün önce o düğünde gördüm," dedi uzun bir sessizlikten sonra. "Başka kızlarla dans ediyordun. Gerçekten çok iyiydin."

Bu iltifat beni şaşırttı. "Sanırım şarabın yardımı oldu."

"Hayır. Şarap diğer kızlara yardım etti ya da belki de engel oldu. Emin değilim." Bana baktı ve koyu renk gözlerindeki yoğunluk karşısında neredeyse tökezliyordum. "Ama sen . . . dans senin içinde yaşıyor. Müzik seninle konuştu ve sen onu anladın."

"Flüt çalıyordun," diye hatırladım, sesindeki saygı karşısında kızarmamaya çalışarak.

"Evet." Hatırladığım için mutlu gibiydi. Tekrar sessizlik çöktü. Neredeyse pazara varmıştık; insan ve ticaret sesleri bize doğru geliyordu. Kyriakos açıkça konuşmaya devam etmemizi istiyordu. "Eee... Kız kardeşinin geçen bahar evlendiğini duydum."

"Evet."

"Peki ya sen?"

Ona baktım. "Geçen bahar evlenmedim."

Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Peki ya gelecek bahar?" "Teklif mi ediyorsun?"

"Sadece kontrol ediyordum. Babamın dediğini duydum ..."

Onun gözlerinin içine tekrar bakabilmek için pazarın kenarında yürümeyi bıraktım. Etrafımızda insanlar ve hayvanlar hareket ediyordu ve bir yürüyüş yolunun karşısında babamın bir meyve satıcısıyla konuştuğunu görebiliyordum.

"Bak," dedim sertçe, "babamın da söylediğini duydum - ailelerimiz arasında bir evlilik yapmayı düşünüyorlarmış. Bu iyi ticaret anlaşmaları yaratacaktır. Ama eğer bunun peşindeysen, babanla kız kardeşlerimden biri hakkında konuşmalısın, benimle değil."

"Ne? Evlenmek istemiyor musun?" Gülümsemesi bozuldu. "Yoksa senin için sıraya giren başka biri mi var?"

İnanamayarak baktım. "Hayır, tabii ki hayır. Sadece benimle evlenmek istemiyorsun, hepsi bu."

"Bilmiyor muyum?"

"Hayır. Kız kardeşlerimden birini istiyorsun." "İstiyor muyum?"

"Evet. Daha kısa, daha güzel, daha kibar ve daha yumuşak konuşuyorlar." "Dans edebiliyorlar mı?"

Düşündüm. "Hayır. Berbatlar."

Utangaç gülümsemesi geri döndü. "O zaman ben de seni istiyorum."

"Sen delisin. Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Elbette o günlerde çoğu insan nişanlısı hakkında çok az şey biliyordu. Benim dikkatimi çeken şey, onun bizim uyumlu olduğumuza olan inancıydı.

"Fark etmez. Sadece senin doğru kişi olduğunu söyleyebilirim. Hissedemiyor musun?"

Gözlerine baktım ve sanki ikimizden de daha büyük ve güçlü bir şeye rastlamışım gibi içimden bir ürperti geçtiğini hissettim. Bir an için

Çok saygın bir aileden gelen bu adamın benimle gerçekten ilgilenebileceğini düşünmememe izin verdim. Bu baş döndürücü bir duyguydu ve sadece onurdan kaynaklanmıyordu. Bana bakışından ve benimle konuşmasından kaynaklanıyordu, sanki hem değerli hem de eşit biriymişim gibi. Aramızda beni ona çeken bir şey oluştu ve bu kafamı karıştırdı.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye tekrarladım sessizce, ağzım kurumuştu.

Çekingen gülümsemesi daha da cesaretlendi. "Çok şey biliyorum. Dans ettiğini ve zeki olduğunu biliyorum - babama göre çok zeki. Ve kızına a-" dediğin için ailenin Lais'in fırınına girmesinin yasaklandığını da biliyorum.

"Bu benim hatam değildi," diye araya girdim hemen. Yolun karşısında babam bizi gördü. Selamlamak için elimi kaldırdım ve o da sabırsızca beni işaret etti. "Babam beni istiyor."

Kyriakos oraya doğru kararsız bir bakış fırlattı ve aceleyle geri döndü. Eğer ben sivri dilli olarak biliniyorsam, babam daha da kötü olarak tanınıyordu ve ne kadar aşık ve küstah olursa olsun, Kyriakos görünüşe göre henüz onunla yüzleşmeye hazır değildi. "Babama seninkiyle konuşmasını söyleyeceğim."

Önceki şakalar gitmişti; Kyriakos artık tamamen ciddiydi. Ama bundan daha fazlası vardı. Gözleri bana daha önce hiç bakmadığım bir şekilde bakıyordu. Önce sıcak, sonra soğuk, sonra tekrar sıcak hissettim. Tenimde bir karıncalanma oldu. Gözlerimi onunkilerden ayıramıyordum.

"Bu ticaret anlaşmalarıyla ilgili değil," diye fısıldadım.

"Hayır. Bu sen ve benimle ilgili. Aradığım kişi sensin."

Alışılmadık bir şekilde kelimeler kifayetsiz kalarak bakakaldım. Şu anki şaşkınlığım, ailelerimizin katılımı olmadan gündeme bile getirmemesi gereken teklifinin akıl almaz doğasından değil, daha çok içimde dönen o çılgınca duygudan kaynaklanıyordu. Daha sonra tüm bu konuşmanın onun için nasıl bir sıçrama olduğunu öğrenecektim. Uzun konuşmalara ya da cesur davranışlara alışık değildi. Genel olarak çok az konuşur, kendini gözleriyle, müziğiyle ve daha sonra ... evlendikten sonra da sevişmeleriyle ifade ederdi.

"Bak," dedi, sessizliğimi ve yüz ifademi yanlış yorumladığı için birden gerildi, "Para biriktirdim. Güzel bir ev alabiliriz. Artık o kadar çok insanla yaşamak zorunda kalmazsın. Ben çok sık olmayacağım ama muhtemelen işleri sen yürütebilir ve anlaşmaları benden daha iyi yapabilirsin. Ekmek alamamak sorun yaratabilir ama belki bir hizmetçi tutabiliriz ya da sen öğrenirsin-"

"Kapa çeneni,"

dedim. Gözlerini

dikti. "Ne?"

"Kapa çeneni. Zamanını boşa harcıyorsun. Git babana benimkiyle konuşmasını söyle."

"Ve" diye ekledim alaycı bir şekilde, "ekmek yapmayı biliyorum." Nefesini tuttu. "Emin misin?"

"Ekmek hakkında mı? Evet, eminim."

Yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi, gözlerine doğru yayıldı ve onları yaktı. Nabzımın hızlandığını hissettim ve ben de gülümsedim. Başka bir şey söylemeye gerek yoktu. Babam tekrar bağırdı ve ben de ona katılmak için koştum.

Bu anıyı ve şimdi Seth'e neler olduğunu düşünürken, şaşkınlıkla ön pencereden dışarı baktım ve Jody'nin postaları kontrol ettiğini gördüm.

"Hey," dedim Bastien'e. "Gidip ona merhaba demek istiyorum."

Dışarı koştum ve el salladım, bu da onun kocaman, güzel gülümsemelerinden birine dönüşmesini sağladı. Şaşırtıcı bir şekilde bana sarıldı bile.

"Ooh! Seni gördüğüme çok sevindim. Nasılsın?"

Birkaç hoşbeş ettikten sonra heyecanla kolumu tuttu. "Bugün işin var mı? Alışveriş merkezine gitmek ister misin?"

Şaşırtıcı bir şekilde, aslında kulağa eğlenceli geliyordu. Bastien'in sızlanmalarını dinlemekten daha eğlenceliydi. "Elbette."

"Harika. Gidip Dana'ya söyleyeyim."

Bölüm 11

Birkaç dakika sonra bunu Bastien'e iletmek için içeri girdiğimde, Dana'nın önerilen alışveriş gezisinde bulunmasını benden çok daha iyi karşıladı.

"Bu harika! Daha fazla zaman için-"

"Bana yardım et, eğer 'keşif' dersin, seni tokatlayacağım. Bu işe sadece kıyafetler için girdim."

"Yeterince adil. Ama bu altın bir fırsat ve sen de bunu biliyorsun. Onunla konuşabilirsin. Belki benim için iyi şeyler söylersin. Bir şeyler söyle. Herhangi bir şey. Buna *ihtiyacım var*. Ama," diye ekledi, "bunu zararlı olma pahasına yapma."

"Bana biraz kredi ver, tamam mı? Durumun ciddiyetini anlıyorum. Sana yardım edeceğim."

Çapkın gülümsemesi yüzünü aydınlattı, daha doğrusu Mitch'in yüzünü, ki bu biraz tuhaftı. "Hazır başlamışken, belki kadınlarla bağ kurma konusunda da kendini geliştirebilirsin."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bir gün en yakın arkadaşlarını say. Kadın rekabetinden hoşlandığını sanmıyorum."

Jody ve Dana geldiğinde yüzümü ona döndüm. Beni birkaç mil ötedeki şaşırtıcı bir alışveriş merkezine götürdüler. Bu kadar çok perakende alanının iç mekana tıktırılabilmesine inanamıyordum. Seattle'da birkaç kapalı alışveriş merkezimiz vardı ama böylesi yoktu.

Dana ile mağazaları gezmek hayal edebileceğim en korkunç şeydi. Zayıf giyimli gençlere şüpheyile bakıyor ve siyahi bir satış görevlisiyle emir kulu gibi konuşuyordu. Yine de, hoşnutsuzluğuma rağmen, görevimi hatırladım ve dostça davranmaya çalıştım. Tekrar tekrar Bastien'in itibarını güçlendirmeye çalıştım.

"Grubunuzun yaptıklarına çok ilgi duyuyor. Daha fazla dahil olmak istiyor. Belki bir ara gelip onunla bu konuyu konuşabilirsiniz."

Neyse ki "Mitch" için bu yorumlar ondan sıcak bir yanıt aldı. Evet, Mitch'e bire bir zaman ayırmaktan mutluluk duyacaktı. Dava için her şeyi yapar. Önemsemesi ne güzel. Gerçekten de akıllı ve şefkatli bir adamdı. Vesaire, vesaire, vesaire. Onunla vakit geçirmekten her zaman keyif almıştı.

Yine de, bu kısa süreli ilerlemeye rağmen, tavrı katı kaldı ve dikkati her zaman bana geri döndü. Sanki özellikle önemli bir bilgi edinmek istiyormuş gibi beni soru yağmuruna tuttu. Ne iş yaptığımı öğrenmek istiyordu. Bastien ve benim ne kadar yakın olduğumuzu. Seth ile "ilişkimin" nereye gittiğini. CPFV'ye bakış açımın ne olduğunu. Değerlerimin -ırk, cinsel yönelim, vs.- ne olduğunu. Kendimi sorguya çekiliyormuş gibi hissettim ama o tatlı sesiyle devam etti.

Soğukkanlılığına rağmen, her zaman arkadaşça ve tehditkâr olmayan bir ses çıkarmayı başardı. Hayranlarını neden bu kadar büyülediğini anlayabiliyordum.

Bunun sadece merak olmadığını fark ettim. *Bana güvenmiyor.* Dana, Bastien'le aramızda bir şeyler olduğunu biliyordu ve şimdi de bunu anlamaya çalışıyordu. Muhtemelen Bastien'in bir yere varamamasının nedeni de buydu; Dana onun peşindeydi. Doğru, muhtemelen bir karabasan içeren gizli bir plandan şüphelenmiyordu, ama eminim daha sıradan düşmanlardan payına düşeni almıştır. Bu tür şeylere karşı tetikteydi, bu yüzden gizli hikâyelerimize şüphle yaklaşıyordu. Bastien'in bizi neye bulaştırdığından haberi yoktu.

Ben de masumiyetimizi korumak için çok çalıştım ve sorularını elimden geldiğince cevapladım. Her zamanki çekiciliğim burada onun üzerinde hâlâ işe yaramıyordu ama önceki karşılaşmalarına kıyasla daha iyi bir performans sergiledim - Seth hakkındaki sorular hariç. Onunla yaşadığım gerçeklik, Tabitha Hunter aracılığıyla başka bir versiyonunu yaşamak zorunda kalmadan da yeterince tuhaftı ve o konuyu açtığında kendimi kekelerken ve kızarıırken buldum.

Dana slip aramak için bizi Nordstrom'un Christian Dior reyonunda bıraktığında neredeyse rahatlamıştım.

"Peki ya bu?" Jody, Tabitha'ya çok yakışacak ama Georgina'ya daha az yakışacak soluk pembe bir dudak parlaticısı uzattı.

Açtım ve rengini inceledim. "Çok açık. Ayrıca, muhtemelen bir yudum bir şeyle çıkar."

Bana muzip bir sırıtış attı. "Ya da başka aktivitelerde."

Onu sahte bir şaşkınlık ifadesiyle ödüllendirdim. Bunu yapmak zor değildi; sürprizlerle doluydu, öyle görünüyordu. Eğlenceli olanlarla. "Neden, Jody. Ben de seni saygıdeğer evli bir kadın sanıyordum."

"Şaka mı yapıyorsun? Evlilik seni sadece daha az saygıdeğer yapar. Yeni şeyler icat etmen için sana bolca zaman verir."

Ben de sırtarak pembe dudak parlaticımı kırmızıyla değiştirdim. "Dana'nın böyle konuştuğunu duymasına izin vermesen iyi olur. Zaten erkek arkadaşım hakkında üçüncü dereceden şikayetçiyim."

Jody'nin neşesi biraz azalsa da gülümsemesini korudu. "Üçüncü derece gibi gelebilir ama o sadece seni merak ediyor, hepsi bu."

"Evet, sanırım. Sanırım başka bir nedeni yok." Dana'nın Bastien ve benim ikiyüzlülüğümden şüphelendiğine dair teorimden bahsetmemek en iyisiydi.

Jody'nin gözlerimi kaçırarak tekrar göz farı sergisine bakması beni şaşırttı. Bana Dana hakkında bir şey söylemek istediğini hissettiğim bahçedeki o günü hatırladım. Kötü bir şey.

"Jody," diye mırıldandım, dudak parlaticısını yere bırakarak, "ne oldu? Neyin var?"

Başını iki yana salladı. "Yok bir şey. Unut gitsin."

Dana tam o sırada döndü ve o an geçti.

"İhtiyacım olan şey onlarda yok. Victoria's Secret'a bakalım."

Canlandım. Jody'nin olası bir içgörüsü dışında bütün gün duyduğum en iyi şeydi bu. En sevdiğim beş mağazadan biri olması gereken yere girdik. Ayrıldık, Jody pijamalara, Dana da kuşkusuz o berbat iç çamaşırına uyacak bir slip aramaya gitti.

Bana gelince, diğer iki kadının meşgul olduğundan emin olduktan sonra derhal riskli iç çamaşırı setleri aradım. Mayo olayının tekrarlanmasına asla izin veremezdim. Ne yazık ki mağaza her zamankinden daha seçkin bir seçkiye sahipti ve sadece göz atmayı planladığım şey, denemek *zorunda* olduğum birkaç takım bulduğumda tam teşekküllü bir göreve dönüştü.

Dana ve Jody hala kendi mallarıyla meşguldü, bu yüzden ikisi de tatlı, masum Tabitha'nın neyle ilgilendiğini araştırmadan önce girip çıkmayı umarak dikkat çekmeden soyunma odası sırasına girdim. Her ikisi de yanıma sıkıştığında sıranın başına henüz varmışım.

"Ne kalabalık ama," dedi Jody. "Odanı paylaşmamızın bir sakıncası var mı? Burası çok büyük."

Reddetmek için bir neden bulmaya çalışırken yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Satış görevlisi bizi üçümüzü birden alabilecek büyüklükte bir odaya soktuğunda aklımda bulaşıcı, et yiyen bir hastalık fikri oluşuyordu.

Dana'nın denemesi gereken sadece iki etek vardı ve pantolonunu umursamaz bir verimlilikle çıkardı. Büyükanne külotunu tekrar görünce irkildim. Bu arada Jody de sevimli flanel pijamalarını denedi.

Ben hiçbir hareket yapmayınca Dana bana iyi olup olmadığını sordu. Yutkunarak yavaşça giysilerimi çıkarmaya başladım. Daralmış gözlerle beni izledi. Denediğim ilk sütyen ve külot takımı siyah fiyonklarla süslenmiş fildişi dantelden yapılmıştı. İkincisi koyu eflatun satenden oluşuyordu ve o kadar kabaca kesilmişti ki ancak birkaç kumaş parçasından ibaretti. Üçüncüsüne geldiğimde -işlemeli pembe çiçeklerle süslenmiş şeffaf siyah file- ölmek istedim.

Jody ve Dana işlerini bitirmiş beni bekliyorlardı. Jody'nin yüzü hoş ve rahattı. Dana tarafsızlığını koruyordu ama yine de onaylamadığını belli ediyordu. Harika. Öfkeyle kızardığımı hissedebiliyordum. Bastien, sağlıklı imajıma zarar vermekle kalmayıp onu tamamen yok ettiğimi öğrenirse beni öldürürdü.

Dana suratını asmazken, Jody merakla başını bana doğru eğdi. "Sanırım sütyen bedeninin yanlış, Tabitha. Hepsi çok büyük görünüyor."

Tabii ki çok büyüktüler. Tabitha Hunter 34C giymiyordu. Georgina Kincaid giymişti. Burada yalnız kaldığımda tercih ettiğim bedene şekil değiştirmeye niyetliydim.

"Ah," dedim aptalca, Dana'nın düşündüğünün aksine kendimi fahişe gibi hissediyordum. Şunu aptal bir fahişe yapalım. "Şey. Son zamanlarda biraz kilo verdim."

Sonuncusunu denedim -parıltılı gümüş çiçekleri olan kırmızı- ve yanlışı bedende bile göz alıcıydı.

"Harika görünüyor," dedi Jody, düşüncelerimi yankılayarak. "Keşke ben de böyle bir şey giyecek kadar cesur olsaydım."

Dana beni iyice inceledi. "Bu sütyen hiçbir şekilde destek sağlamıyor. Hiçbir amacı yok."

"Desteğe ihtiyacı yok. Zaten amaç da bu. İşlevsel olması gerekmiyor. O sadece güzel olmak istiyor."

"Kimin için güzel? Ve neden? O evli değil." "Ne olmuş yani? Bu bizi ilgilendirmez."

Dana diğer kadına ters ters baktı. "Bizi ilgilendirmez mi? İnsanlık bizim işimiz." Son zamanlarda Dickens okumuş olmalı.

Buz gibi sessizlik küçük odamızı doldurmuştu. Yarı çıplak olmama rağmen kendimi görünmez hissediyordum. "Hey çocuklar? Belki de gitmeliyiz. Şunu çıkarayım."

"Hayır," dedi Jody sertçe, gözleri Dana'nın kilerle irade savaşına kilitlenmişti. "Bu çok güzel, Tabitha. Utanacak hiçbir şeyin yok."

"Çok güzel," dedi Dana yumuşak bir sesle, "ama bu kıyafet evli bir kadına daha çok yakışır." Ses tonu bunun bile şüpheli olduğunu gösteriyordu.

Odayı olduğu gibi terk etmenin eşiğindeydim ama Jody'nin Dana'ya böyle meydan okuduğunu görmek içimde sıcak ve bulanık bir şeyler uyandırdı. Bastien beni öldürecek ama kendimi savaşa katılmaktan alıkoyamadım.

"Biliyor musun," dedim Dana'ya, arka tarafımı bariz bir şekilde incelediğimi fark ettiğinden emin olarak, "eğer durum buysa, o zaman belki de bunu denemelisin. Tam senin renginde. Biraz da Noel havası var. Üzerinde görmeyi çok isterim. Eminim Bill de çok beğenecektir."

Dana bana öylece baktı, meydan okuyan bakışlarımı üzerinde tutarken yine dudağını ısırdı. Karşılık verecekmiş gibi görünüyordu ama bunun yerine dudaklarını sert ve düz bir çizgide birleştirdi. Başka bir şey söylemeden soyunma odasından çıktı, kapı arkasından gürültüyle vuruldu.

Jody bir an için kararsızca durdu. Dana'yı takip etmeden önce "Harika görünüyor," diye tekrarladı.

Tek başıma geçirdiğim zamanı şekil değiştirmek ve iç çamaşırlarını tasarlandıkları bedende denemek için kullanabileceğime karar verdim. Beklediğim gibi, oldukça seksi görünüyorlardı, bu yüzden hepsini satın aldım. Bu felaketten bir şeyler kurtarmayı hak ettiğimi düşündüm.

Jody ve Dana daha sonra beni onun evine bıraktıklarında Bastien "Nasıl gitti?" diye sordu.

"İyi," dedim, yasadışı alışverişleri arabama doldurmuşum bile, onun sorularına yol açmasınlar diye. "Gayet iyi. Sayılır."

Ona Dana'nın sorgusundan ve aslında planladığımız şey olmasa bile bizden sinsi bir şey için şüphelenebileceğine dair teorimden bahsettim. Onun

Ben konuştukça yüzü giderek daha da asıldı ve haklı olduğumu düşündüğünü anladım. Sözlerimi bitirdiğimde başımı omzuna yasladım, onu bu kadar mutsuz görmekten nefret ediyordum.

"Hey, endişelenme. Bunu da atlatacağız. Yani, iyi tarafından bak: Dana ve ben bugün *çok fazla* bağ kurduk. Sanırım gerçek bir dönüm noktası yaşadık."

Şüphelerin hâlâ onu rahatsız ettiğini biliyordum ama biz -artık Mitch ve Tabith olarak değil- o günün ilerleyen saatlerinde Seattle'a geri döndüğümüzde neşesi yerine gelmişti. Peter'ın dairesine giderken Seth'i de aldık ve araba yolculuğunun geri kalanında iki adamın da benimle konuşmamasını sağladık.

Jerome bir kez daha bizi varlığıyla onurlandırmamayı tercih etti, ancak diğer herkes daha fazla iyi yemek ve poker için gelmişti: Peter, Cody, Hugh ve Carter. Carter, Seth'in varlığıyla sessizce ilgilenmiş gibi görünürken diğerleri onu uzun zamandır kayıp olan bir kardeş gibi karşıladı. Aramızdaki sohbetlerde ondan ne kadar sık söz edildiğine bakılırsa, sanırım diğer ölümsüzler onu şimdiden yakın çevremizden biri olarak görüyorlardı.

Gecenin büyük bölümünde bana yakın durdu ama oldukça iyi bir poker oyuncusu olduğu ortaya çıktı. Sanırım sessiz ve sakın yapısı diğerlerinin onun orada olduğunu unutmamasına neden oldu. Eğlenceli bir şekilde, kazancından da oldukça memnun görünüyordu, hafif, Seth tarzı bir şekilde de olsa. Onun bu yönünü görmek beni mutlu etti, arkadaşlarımla birlikte eğlendiğini bilmek beni daha da mutlu etti.

O gece benim hangi yönümü gördüğünü gerçekten bilmiyordum. Arkadaşlarım çeşitli özelliklerim konusunda benimle dalga geçmekten geri durmuyorlardı ve Bastien de bunun Memory Lane Gecesi olduğunu düşünüyor gibiydi. Geçmişimden bir sürü hikâye anlatıp durdu, beni kimsenin bilmediği şakalara çekmeye çalıştı. Onu kırmadan mümkün olduğunca bu yoldan uzak durdum. Önceliğim hâlâ Seth'le işleri yoluna koymaktı ve bütün gece onun elini tutup Bastien'e sadece kibarca gülümsediğimde, sanırım karabasan sadakatimin nerede yattığını anlamıştı. Çok heyecanlanmış görünmüyordu.

Oyunun yarısında Mei ve Grace'den ortak bir telefon aldım. "Merhaba Georgina," dedi Grace.

"Biziz," dedi Mei.

"Bir şey bulabildin mi?" "Kibrit yok," dedi Mei. "Oh." O yol için çok fazla.

"Ama bu pek bir şey ifade etmeyebilir," dedi Grace. "Her zaman bazılarını kaçıırız."

"Ve bu gerçekten önemli değil," dedi Mei. "İşlerimize karışmadıkları sürece sorun teşkil etmezler."

"Peki çoğu öyle değil mi?" Yıllar boyunca her türlü kültürden ve güçten sayısız ölümsüzle karşılaşmıştım, ancak siyasi anlamda birbirleriyle nasıl çalıştıklarına pek dikkat etmemiştim. Ben her zaman

Sadece ve sadece işim için e n d i ř e l e n i y o r d u m , hesap verdiğim yetkililerin başka herhangi biriyle başa çıkmak için yeterli güce sahip olduğunu bilerek gvendeydim.

İblisler hep bir ağızdan, "oğunun yok," dediler.

Telefonu kapattığımda poker oyuncuları bana merakla baktı.

"Kimdi o?" diye sordu Peter.

"Grace ve Mei."

Hugh yüzünü buruşturdu. "Ack. ılgın sürtük ikizler."

"Hey, buna gerek yok. Çok yardımcı oldular."

"yle mi? Bekle biraz," diye uyardı. "Bir de bakmışsın, saçlarını kesmek ve sana siyahlar giydirmek istiyorlar."

Cody fkeme gülümsedi. "Neden başka bir yasadışı Georgina soruşturması olduğu hissine kapılıyorum?"

"O kadar da yasadışı değil."

Bastien esneyerek, "Yeterince yasadışı," dedi. "Sen ve senin ölümlülerin."

Kalan parayı cebine attı, burbonunu yudumladı ve Peter'a bir başka muhteşem akşam için tekrar teşekkür etti.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun?" Ben sordum.

"Daha adil bir arkadaş bulmaya gidiyorum. zerine alınma Fleur." Bana doğru eğildi ve dudaklarıma dostluğa sığmayacak kadar uzun süren bir öpücük kondurdu. "İyi geceler."

Ayrılışı Bastien Fan Kulübü'nde yeni bir hareketliliğe yol açarken, herkes onun şimdi hangi cinsel maceraya atılmak üzere olduğunu tahmin ediyordu.

"Bunu nasıl yapıyor?" diye sordu Peter.

"Keşke ben de o kadar iyi olsaydım," diye ekledi Cody.

"Hey," diye yakındım, "kadınları takip e t m e k erkeklerden daha zor değil.

Bazen daha kolaydır."

"Bu adam inanılmaz." Hugh sanki ben hiç konuşmamışım gibi davrandı.

"Daha bir günlük bile olmayan bir parıltıyla bu gece yeni bir tanesinin peşinden gidiyor. Keşke bu kadar sık şansım yaver gitseydi."

Seth bu grupla -ya da herhangi bir grupla- fazla konuşmayı sevmezdi ama diğer arkadaşlarım gibi o da karabasana hayranlık duyuyordu. Hugh'nun yorumu özellikle ilgisini çekmişti.

"'Parıltı' derken ne demek istiyorsun? Sonradan parlama gibi mi?"

Hugh ona sırtıttı. "Bir bakıma... neden bahsettiğimi biliyor olmalısın.

Seks sonrası şey mi? Cazibe mi?"

"Kimin anlaşması bu?" Konuşmanın yeni yönünden hoşlanmadığım için sertçe sordum.

Seth düşüncelere daldı. "O zaman bu bir afterglow gibi. Yani herkes seksten sonra böyle bir şey yaşar."

"Evet, ama bir incubus ya da succubus için durum farklı," diye açıkladı Peter profesrce. Yanılmıyorsam İngiliz aksanını kapmaya başlamıştı. Bastien'e çok fazla maruz kalmışlar. "Onların durumunda bu daha çok gerçek bir

En azından diğer ölümsüzler için. Seks yaptıklarında, o kişinin hayatını alırlar. Yaşam gücü cezbedicidir. Bir ölümsüz için, yeni yatmış bir incubus ya da succubus neredeyse-

"Parıltı," diye önerdi Cody. "Ya da ışıltı. Ve yine de ... değil. Açıklaması biraz zor. Georgina sana bütün bunları anlatmadı mı?"

"*Bu* değil," dedi Seth. "Yani ben ... şey, ölümlüler bunu görmüyor mu?"

"Oynuyor muyuz, oynamıyor muyuz?" Sesimi yükselterek sabırsızca sordum. Carter gözüme takıldı.

"Bizim gibi değil," diye devam etti Peter. "Ama onlar bunu hissediyor. Ya da belki 'hissetmek' daha iyi bir kelime. Sizi içine çekiyor. Çok çekici."

Koltuğuma daha da gömüldüm ve aniden görünmez olursam kimsenin fark edip etmeyeceğine karar vermeye çalıştım. Zaten kimse itirazlarımı dinlemediği için öyle de olabilirdim.

Hugh viskisinden bir yudum alarak, "Bunu fark etmiş olmalısın," dedi. "Georgina'yı gördüğün ve ne kadar seksi olduğu için kendini kontrol edemediğin günler olmalı. Sadece bakabiliyorsunuz. Tabii o her zaman çok ateşli olduğu için farkı anlamak zor olsa gerek, değil mi?"

Carter, Seth ve ben hariç herkes güldü. İfritin son kısmı iltifat olarak söylediğini biliyordum ama yine de elimdeki bardağı ona fırlatmak istedim. Neşe kısa sürede yatıştı ve kâğıtlara geri döndük. Ama olan olmuştu. Seth ve ben gecenin geri kalanında neredeyse hiç konuşmadık, Carter dışında kimse fark etmedi bile.

Seth'le ayrıldığımızda kötü bir şey olacağını biliyordum. Onu evine bıraktım ve beni Rocky Road dondurması yemem için içeri davet etti. Büyük bir dondurma hayranıydı. Arkamı dönüp gitmeliydim ama Rocky Road'un doğaüstü güçleri var. Ayrıca, Seth'le yataktaki son öpüşme seansından sonra konuştuklarımızı hatırladım - sorunları görmezden gelmek yerine onlarla iletişim kurmamız gerektiğini. Bunun doğru olduğuna hâlâ inanıyordum ama teori ve pratik tamamen farklı şeylerdi.

Bizim için iki kase hazırladı ve dondurmayı bir süre sessizce yedik. Bitirdiğinde Seth bana bakmadan kaşığıyla oynadı.

"Peki," diye sordu, "bu doğru mu?"

"Ne doğru mu?" Bilmiyormuşum gibi.

"Hadi ama, bana heceletme," dedi nazikçe. "Sadece senin versiyonunu duymak istiyorum, hepsi bu."

Konuşmak için ağzımı açtım, tüm bunları etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulmak için, ama dilim kalın ve işe yaramaz hissediyordu. Hiçbir tutarlı kelime oluşmadı.

"Bu doğru mu?" diye tekrarladı Seth. Cevap vermeyince devam etti: "Seni bazen gördüğümde... o gece olduğu gibi gördüğümde ve o kadar güzelsin ki nefes bile alamıyorum... o kadar güzelsin ki aptal gibi davranmaktan başka bir şey yapamıyorum, bu az önce biriyle yattığın anlamına mı geliyor? Ama tabii ki aslında 'uyumak' demek istemiyorum..."

Kahretsin, bu iletişim olayı gerçekten berbattı.

Bölüm 12

"Thetis," dedi birkaç dakika daha süren sessizliğin ardından, "benimle burada konuş."

Sertçe başımı kaldırdım. "Ne söylememi istiyorsun? Cevabı zaten biliyorsun. Yalan söylemezler. Aslında her zaman yalan söylerler ama böyle bir konuda değil."

Başını salladı ve kaseyle kaşığı sehpanın üzerine koydu. Kanepede arkasına yaslanıp bana bakmadı, onun yerine düşünceli bir şekilde odanın diğer ucuna baktı. Aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyordum. Ne olduğumu ve ne yaptığımı biliyordu. Ama bu konuda yüzeysel bir bilgiye sahip olmak başka bir şeydi, her seks yaptığımda aniden somut bir kanıt olduğunu bilmek başka bir şeydi. Şimdi parıltıyı tanıyacak ve az önce başka birinin yatağından geldiğimi, çok uzun zaman önce başka birinin kollarında iki insanın yapabileceği en mahrem şeyleri yaptığımı bilecekti. Onunla yapamayacağım şeyleri.

"Özür dilerim," dedim, başka ne söyleyebileceğimi bilemeden. "Ne için?"

"Bunun için. Yaptığım şeyi yaptığım için."

"Neden? Yaptığın şey *bu*. Yapmak zorunda olduğun şey bu, değil mi? Kendi doğanız için özür dilemenize gerek yok."

"Ne yani? Bu senin için sorun değil mi? Başka erkeklerle ne yaptığımı bilmek? Ya da daha doğrusu, ne zaman yaptığımı?"

"'Tamam' komik bir kelime, ama evet, sanırım. Benim için iyi olmayan şey ..." Her zamanki gibi konuşmadan önce sözlerini düşünerek durakladı. "Benim için sorun olan şey, bunu bana söylemekten korkman. Nasıl olduğunu görmüş olmalısın.

... büyüledim. Ama sen bu konuyu hiç açmadın ya da bana açıklamadın."

"Ne demem gerekiyordu? 'Ne kadar güzel olduğumu fark ettiğin için teşekkürler. Bu çok güzel.

Çünkü az önce adi bir kulüpte bir yabancıyla yattım." Seth irkildi ve ben de verdiğim örnekten hemen pişman oldum.

"Belki bundan biraz daha nazikçe ifade edilebilirdi ama evet. Sanırım esasen bana söyleyebileceğin şey bu."

Dondurmanın erimiş kalıntılarını karıştırdım. "Bu o kadar kolay değil, bunu sen de biliyorsun. Seninle yattığımı kabul etmek senin için yeterince zor olmalı, tabiri caizse, her seferinde bunu doğrulayacak gerçek bir kanıt olmadan."

"Neden neyi kabul edip edemeyeceğime *benim* karar vermeme izin vermiyorsunuz?"

Sesi tam olarak kızgın değildi ama onu hiç bu kadar keskin ve iddialı duymamıştım. Kibirli yanım benimle böyle konuşulmasından hoşlanmıyordu ama yorumunda haklı olduğunu biliyordum. Ve itiraf etmeliyim ki bu özgüven beni tahrik ediyordu. Alfa erkekleri. Nefis.

"Senin ne olduğunu biliyorum," diye devam etti, "ve ne yaptığını da biliyorum. İlişkimizin başından beri bunu kabul etmek zorundaydım. Bu beni rahatsız ediyor, evet, ama bu bildiklerimle devam edemeyeceğim anlamına gelmiyor." Elini benimkinin üzerine koydu, parmak uçları dalgınca tenimi okşuyordu. "Ama bana gerçeği söylemekten korkamazsın. Hiçbir zaman. Çirkin olsa bile. Aramızdaki şey seksle ilgili değil, bu zaten çok açık değil miydi? Ama eğer dürüstlüğümüz de yoksa, geriye hiçbir şey kalmaz."

Gözlerimi zorla ona diktim ve gülümsedim. "Nasıl aynı anda hem bu kadar genç hem de bu kadar bilge olabiliyorsun?"

"O kadar da akıllı değilim," dedi ve beni kendine çekerek omzuna yaslanmamı sağladı. "Genç" yorumuna itiraz etmedi. Yaşlarımıza tarafsız bir gözle bakıldığında, beni beşik hırsızlığı yapmakla suçlayabilirdi.

İçimi çektim ve ona sarıldım. "Bunun hiçbir anlamı yok, biliyorsun. Yaptığım onca şey. İsimlerini bile hatırlamıyorum."

"Biliyorum. Bana söylemiştin. Yine de .

.. "Ne?"

"Bazen bu pek de rahatlatıcı olmuyor. Seks 'hiçbir şey' olmamalı. Birlikte olmak istemediğin erkeklerle birlikte olman fikrinden gerçekten hoşlanmıyorum. Teknik olarak kız arkadaşım olsan bile. En azından olan bitenden hoşlanmanı tercih ederdim."

"Şey ... son derece ateşli bir şekilde, bundan hoşlanıyorum. Seksten aldığım enerjiyi gerçekten anlayamazsınız. Ama kelimenin tam anlamıyla bunun için yaşıyorum. Yani biriyle sevişmeden önce ya da sonra birlikte olmak istemesem bile, ne kadar kısa olursa olsun, onu istediğim bir an var." Ona güven verici bir gülümseme vermeye çalıştım. "Ayrıca, benim için kendini çok kötü hissetme. Her şey eskisinden çok daha iyi. Artık kiminle birlikte olacağım konusunda daha fazla seçeneğim var, bu da büyük bir fark yaratıyor. Her önüme geleni kabul etmiyorum."

"Artık seçme şansım var da ne demek? Her zaman yok muydu?"

Huzursuzca güldüm. "Hadi ama Seth. Biliyorsun kadınlar yaklaşık bir asır öncesine kadar gerçek haklarını elde etmeye başlamadılar. Erkekler adil cinsle ilişkilerinde her zaman nazık ya da düşünceli olmadılar, özellikle de alt sınıflarda olanlar."

Şok olmuş bir şekilde bana baktı ve biraz geri çekildi. O anki duyguları pek olumlu olmasa da gözlerinin bu kadar etkileyici olmasını seviyordum. "Tecavüze çok benzeyen bir şeyden bahsediyorsun."

Omuz silktim, bu sulardan uzak durmamız gerektiğini hemen fark ettim. "Bir succubus'a tecavüz etmek zordur. Nihai dorukta, succubus fatih olur-özellikle de adam bayılırsa."

"Soruma gerçekten cevap vermiyorsun." "Ve sen de gerçekten sormuyorsun."

Sessizliğe gömüldük. Bir an sonra Seth beni tekrar sıkı bir

Bu sefer yüzünü omzuma gömdü.

"Hey, şimdi. Bunun seni rahatsız etmesine izin verme. Geçmiş bugünün standartlarına göre yargılama. Bu işe yaramaz. Birbirleriyle uyuşmazlar."

"Yapmak istemediğin şeyleri yapman fikrinden hoşlanmıyorum," dedi huysuzca. "Keşke bir şeyler yapabilseydim... keşke, ne bileyim, seni koruyabilseydim."

"Yapamazsın," diye fısıldadım, başının tepesini öperek. "Yapamazsın ve bunu kabul etmek zorundasın."

Öpüşme olayından sonra ilk kez yatağa birlikte girdik. Seth bütün gece, uykusunda bile bana sıkıca sarıldı, sanki bırakırsa elimden kayıp gidecekmişim gibi yapıştı.

Yine onun anlayışına hayret ettim. Ve yine, henüz aşık olup olmadığımı sorguladım. Nasıl bilebilirdim ki? Aşk neydi ki zaten? Ellerimle sırtını sıkıca tutarken bir listeyi işaretledim. Sevgi. Bağlantı. Anlayış. Kabullenme. Bana verdiği tüm bu şeyler. Bunlar aşkın parçalarıydı. Hakkımdaki her yeni keşif ne kadar korkunç olursa olsun, tüm bunları özgürce sundu. Aldığım kadarını geri verip vermediğimi merak ettim. Bu ilişkide olmaya hakkım var mıydı? Bir şekilde bundan şüphe duyuyordum ama bu onu daha da çok istememe neden oluyordu.

Ertesi sabah kitapçıya gittiğimizde, heyecan verici bir sahiplenmeyle elimi tuttu. Kitapçının kapısından çıkana kadar elimi bırakmadı.

"Doug bugün geldi mi?" Dükkânı şöyle bir gözden geçirdikten sonra Beth'e sordum.

"Evet. Daha önce buradaydı. Sanırım senin ofisinde."

Arka tarafa doğru yürüdüm. Ofis karanlıktı. Işığı açtığımda, onu bir köşede kamburlaşmış, vücudu sıkı bir top gibi kıvrılmış halde buldum. Hemen yanına çöktüm.

"Sorun nedir?"

Birkaç saniye sonra gözlerini benimkilere dikti. Karanlık ve sıkıntılıydılar. "Hiçbir şey."

Ona karşı çıkmak hem bariz hem de anlamsız görünüyordu. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Acı acı güldü, korkunç bir sestti. "Anlamıyor musun Kincaid? Hiçbir şey yardımcı olmuyor, sorun da bu. Bunların hiçbir anlamı yok. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Öyle mi?"

Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Tanıdığım en depresif insanlardan birisin. Gülümsediğin, flört ettiğin zamanlarda bile. Bu hayattan nefret ettiğini biliyorum. Bu dünyadan. Her şeyin aptalca olduğunu düşündüğünü biliyorum."

"Doğru değil. Kötünün içinde iyi vardır. Her zaman umut vardır. Sana ne oldu böyle?"

"Sadece gerçeklik, hepsi bu. Yeni uyandım ve her şeyin ne kadar aptalca olduğunu fark ettim. Neden uğraştığımı bile bilmiyorum."

Koluna dokundum. "Hey, beni biraz korkutuyorsun. Hiç uyudun mu? Bir şeyler yemek ister misin?"

Duvara yaslandı, yüzü hâlâ kasvetli ve alaycı bir mizahla doluydu. "Kincaid, o kadar çok şeye ihtiyacım var ki, komik bile değil. Ama ne var biliyor musun? Onları alamıyoruz. Bu işler böyledir. Ne demişler? Hayat acımasız ve kısa mı?"

"Er . . . yeterince yakın."

Uzun bir süre onunla birlikte oturdum ve anlattıklarını dinledim. Sözleri acı bir öfke ve kara bir umutsuzluğun dışı vurumuydu. Korkutucu bir kombinasyon. Onu hiç böyle duymamıştım. Neşeli Doug değildi, her zaman bir şakaya hazırdı. Doug, hiçbir şeyi ciddiye almayan adam. Kasvetli yüzü bana Casey'nin onu kafede bulduğum zamanki yüzünü hatırlattı ama o bu kadar üzgün değildi.

Saat ilerledikçe ne yapmam gerektiğini düşündüm. Bugün kesinlikle çalışamazdı ama yine de onu eve göndermekten korkuyordum. Bu ruh halinde ne yapabileceğini kim bilebilirdi? Daha önce kendine zarar vermesinden hiç endişe etmezdim ama şimdi her şey bitmiş gibi görünüyordu.

"Burada kalmanı istiyorum," dedim sonunda, ayağa kalkıp bacaklarımdaki bükülmeleri düzelttim. "Oraya geri dönmem gerekiyor ama seni daha sonra kontrol edeceğim, tamam mı? Bana ihtiyacın olursa beni bulacağına söz ver. Öğle yemeğini sonra yeriz. Şu sevdiğin yerden falafel alacağım."

Bana sadece çarpık bir yarım gülümseme verdi, yüzü fırtınalı ve alaycıydı. Mektup açacağını da yanıma alarak oradan ayrıldım.

Gün ilerledikçe ruh hali değişmedi; falafeller bile işe yaramadı. Bir kez daha çaresizce ne yapmam gerektiğini düşündüm. Şehirde arayabileceğim bir ailesi yoktu. Hastanelerin psikolojik acil servisleri olduğunu biliyordum; onlardan biriyle iletişime geçmeli miydim?

Öğle yemeğinden kısa bir süre sonra Alec geldi. Casey'nin yalvaran gözlerinden kaçındı ve bana fazla zorlanmış bir gülümseme verdi. "Hey Georgina, Doug buralarda mı?"

Tereddüt ettim. Alec'i sevmezdim ama Doug'ın arkadaşı sayılırdı. Belki bu yardımcı olabilirdi. Davulcuyu arka tarafa götürdüm. Doug onu gördüğünde şaşırtıcı bir enerji patlamasıyla ayağa fırladı, yüzü hem çaresiz hem de coşkuluydu.

"Tanrı aşkına, adamım! Nerelerdeydin sen?"

"Üzgünüm," dedi Alec. "İşim uzadı."

Birbirlerine sokuldular, sonra tedirgin bir şekilde bana baktılar. İstenmediğimi hissederek ofisten çıktım ama Alec'in ceketine uzandığını ve Doug'ın çok istekli görüldüğünü görmeden önce değil.

Alec olduğunu fark ettim. Alec, Doug'ı bağımlısı olduğu uyuşturucuyla besliyordu. Bunu fark ettiğimde içeri girip onu boğazlamak ve yüzündeki o aptal sırıtışı silmek istedim. Yine de, ikisi yarım saat sonra ortaya çıktığında, Doug'daki değişim o kadar belirgindi ki kendimi harekete geçmeye zorlayamadım.

Adımlarına çalımli bir hava, yüzüne de her zamanki neşeli sırıtış geri gelmişti. Janice yanından geçti ve Janice'in gülmesine neden olan şakacı bir söz söyledi. Beni görünce zıplayarak ayağa kalktı ve selam verdi.

"Göreve hazırım patron. Benim için neyin var?"

"I . . ." Aptalca baktım, bu da onun daha fazla gülümsemesine neden oldu.

"Kendine gel Kincaid," dedi alaycı bir ciddiyetle. "İyi bir hayran olarak beni her an, her yerde götürmeye hazır olduğunu biliyorum. Ama edebiyat profesyonelleri olarak tutkularımızı mesai bitimine kadar kontrol etmeliyiz."

Hâlâ bakıyordum. "Neden bir kasa almıyorsun?"

Tekrar selam verdi ve topuklarını askeri tarzda birbirine vurdu. "Yapabilirim." Alec'e döndü. "Bu akşamki provada görüşür müyüz?"

"Evet."

Doug ikimize de bir sırıtış fırlattı, sonra da çekip gitti.

Orada Alec'le baş başa kaldım. Sanki bir şey söylemem gerekiyormuş gibi bekliyordu. "Siktir git" kelimesi uygun görünüyordu ama fikrimi değiştirdim. Ona gülümsedim. Dudaklarımdan başlayıp gözlerimde parlayan, daha önce hiç görmediğim bir şeyi fark ettiğimi söyleyen türden, yavaş ve geniş bir gülümseme idi bu. Aniden hoşlandığım ve istediğim bir şey.

Alec'in gülümsemesi duraksadı. Sanırım bana asılması o kadar otomatikleşmişti ki artık bir karşılık beklemiyordu. Yutkundu ve sonra kendi sırıtışını geri getirdi.

"Bir prova, ha?" Ben de öyle dedim. "Yaklaşan başka bir gösteriniz mi var?" "Gelecek hafta sonu. Sen de gelecek misin?"

"Denerim. Sonrasında başka bir parti verecek misiniz?"

"Muhtemelen. Eğer gitmek istersen Wyatt'ın yarın bir partisi var."

"Orada olacak mısın?" Gözlerini anlamlı bir şekilde yakalayarak ipek gibi sordum. "Emin olabilirsin."

"O zaman orada olacağım." Gitmek için döndüm, hala ona hipnotik bir gülümseme veriyordum. "Görüşürüz o zaman."

Onun görüş alanından çıkar çıkmaz gülümsemem yüzümü buruşturmaya başladı. Ack. Bu adamdan daha fazla nefret etmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim ama bir kez daha yanıldığım kanıtlanmıştı. Yine de onunla flört etmenin Doug'a neler olduğunu anlamanın en iyi yolu olabileceğini fark etmiştim. Alec'in Casey'ye her ne yaptıysa onu kabul ettirmeye çalıştığından emindim. Eğer ben de onun sözde cazibesine kapılmış gibi görünürsem, malları paylaşmama izin verebilirdi.

Doug, kısa süre sonra fark ettiğim gibi, kesinlikle bu konuda herhangi bir yardım sağlamayacaktı.

"Sende bir şey var," diye takıldım daha sonra onunla fantastik kitaplar arasında karşılaştığımızda. Ona ölümcül bir gülümseme verdim.

O da geri verdi. "Manyetizma mı? Cinsel çekicilik? Zeka? Bebeğim, bende hepsi var."

Bir adım öne çıktım ve yüzüne bakarak gömleğini şakacı bir şekilde çektim.

"Demek istediğim bu değil. Sende iyi bir şey var, paylaşmadığın bir şey."

Bana yakın durdu ve karşılığında saçımın bir tutamını çekti. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Cehenneme kadar yolun var. Son zamanlarda senin ve Paige için kaç saat çalıştığımı biliyor musun? Aman Tanrım. Bu beni deli ediyor. Grey Goose sadece bir yere kadar gider. Eğer biraz zulan varsa, sevgini yaymalısın."

"Hey, istediğin kadar sevgi yayacağım. Yeri ve zamanı söyle."

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Göğsünü hafifçe ittim ve suratımı asarak geri çekildim. "Benden bir şey saklıyorsun. Bu kadar çabuk neşelenmen mümkün değil. Hele bu sabahki halinden sonra. Bir şey almışsın."

"Bah, ruh halim değişti. Sen bir kadınsın; anlarsın. Sadece huysuz uyandım, hepsi bu. Biraz falafel ve biraz Kincaid cazibesi ve şimdi gitmeye hazırım. Hatta harika." Bana doğru bir adım attı, belli ki flört etmeyi yenileyeceğimi umuyordu. Gözlerinde ateş yanıyordu, her zamanki şakalaşmamızdan biraz daha karanlık ve yoğun bir şey. "Aslında, artık durdurulamaz biriyim. Bir tanrı, bebeğim. Ofise gel de sana göstereyim."

Omzumun üzerinden ona alaycı bir bakış atarak uzaklaştım. "Benim dinim değil, bebeğim."

Yanından ayrılırken güldü. Yıllardır flört ediyorduk ve muhtemelen benim sataşmamdan ya da yemlememden alınmayacağını biliyordum. Öte yandan ben çok kızmıştım. Alec'in bu saçmalığı Doug'ı aşırı coşkuya ve iş yerinde uygunsuz davranışlara itebilecek kadar kötüydü. Ancak onu umutsuzluk çukurlarına sürüklemek tamamen farklı bir konuydu. Neler olup bittiğini öğrenecek ve buna bir son verecektim - bu, o aşağılık Alec'le yakınlaşmak anlamına gelse bile.

Şu anda hayatımdaki diğer sorunlardan birini hatırlayarak, o gece daha sonra Bastien'i arayıp durumu kontrol ettim.

"Sorma bile, Fleur. Başarısızlık bulutları toplanıyor."

"Bugün siz depresif adamların nesi var böyle? Neden herkesin neşelendirme komitesi olmak zorundayım?"

Hemen Queen Anne'e gitmesini emrettim. Oraya vardığında hâlâ sızlanıyordu. "Dana bana karşı çok iyi davranıyor," diye kabul etti, "ama samimi değiliz. Tek başına da gelemiyor. Her zaman yanında Jody ya da başka bir CPFV manyağı oluyor. Muhtemelen yardımcılarını grup olarak yatağa atma şansım onu tavlamaktan daha yüksek. Hepsi beni tarikatlarına katmaya çalışıyor. Sanırım jest yapmaktan zarar gelmez, ama tereddütlü bir dönme gibi davranırsam onu daha çok göreceğimi düşünüyorum. Biliyor musun, o da seni çok soruyor."

"Ne gibi?"

"Rastgele şeyler. Geçen sefer aldığın kıyafetlerin nasıl olduğunu bilmek istedi."

alışıyorlardı. Bu neyle ilgiliydi?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yalan söyledim.

Gerçekten de ironikti, çünkü Bastien tam o sırada Victoria's Secret çantasının hala tezgahımın üzerinde durduğunu fark etti. Görünüşe göre mahremiyetim söz konusu değildi, çantayı boşalttı ve i çamaşırlarına onaylayarak baktı.

"Bir şey denemek ister misin?" Alaycı bir tavırla sordum, dikkatle incelediğini fark ettim.

"Her zaman iyi bir zevkin vardı." Siyah file styeni kaldırdı ve sanki üzerinde nasıl duracağını hayal ediyormuş gibi içinden bana baktı. "Yine de bu şeyleri neden aldığını hala anlamıyorum. Sadece şekil değiştir."

"Benim 'fikri mülkiyete' saygım var. Bunu kim tasarladıysa aldığı creti hak ediyor."

"nc dünya işçileri tarafından inşa edilmiş olsa bile mi?" Yüzümü buruşturdum. "Hadi, gidelim buradan." "Nereye?"

"Bir piyano bar."

Sürpriz, halsizliğini bir kenara bıraktı. "Bunlar hâlâ etrafta mı?"

"Evet. Aslında Seattle'da birkaç tane var."

Hatta bir tanesi yakınlardaydı, on beş dakikadan daha kısa bir yürüyüş mesafesindeydi. Ancak biz ilerledikçe Bastien Dana konusunda endişelenmeyi bırakmıyordu. Bu beni deli ediyordu. Ondan ben de nefret ediyordum, inanın bana, ama bunu onun için böylesine manyakça bir saplantı haline getiren şeyin ne olduğunu anlayamıyordum.

Neyse ki piyano bar, umduğum gibi onun dikkatini dağıtacak kadar ılgındı. Nefis bar yemekleri yedik ve Midori martini ve Sex on the Beach gibi köpüklü içkiler içtik. Bu arada düello yapan piyanistler Eminem'den Barry Manilow'a kadar her şeyi söylediler. Gece ilerledikçe, bir isteğin alınması giderek daha fazla paraya mal oluyordu. Ancak, müşteriler gittikçe daha da sarhoş oluyorlardı, bu yüzden para yatırmakta sakınca görmediler.

Bunu önceden bildiğim için yanımda bir yığın banknot getirmiştim ve Bastien'le birlikte piyanistlerin giderek daha eski ve daha anlaşılmaz hale gelen isteklerimize ne kadar iyi ayak uydurabildiklerini görmekten büyük keyif aldık. Bastien ve ben çok güzel şarkı söyledik. şekil değiştirme, diğer pek çok faydasının yanı sıra, kişinin sesini ve ses tellerini de değiştirebiliyordu. Piyaniştler isteklerimiz hakkında şaşırtıcı bir bilgiye sahipti ve gecenin sonunda o kadar etkilenmiş ve sarhoş olmuştuk ki onlara yüklü bir bahşiş verdik.

Ancak ayrılmadan önce Bastien bir isteğimi daha duymak için beni bekletti. "Bununla bir elli dolar indirdim," dedi. "Yakında almak zorundalar. Sadece senin için seçtim."

"Eğer 'Superfreak' ise, yürürüm," diye uyardım.

Güldü. "Duyduğunda anlayacaksın. Bana seni ve yazarını hatırlattı."

Elbette, aptal mizah anlayışının onu hangi şarkıya yönlendirdiğini hemen anladım. Yüzünde beliren gülümseme de bunu ele veriyordu. ekerek

Yarımı kucağına aldı ve Fiona Apple'ın şarkı sözlerine yüksek sesle eşlik etti:

*"Kötü, kötü bir kız oldum,
dikkatsiz davrandım
Narin bir adamla
Ve bir kızın sırf yapabildiği
için bir erkeği kırması çok
üzücü bir dünya."*

"Sen gerçekten bir cehennem yaratıyorsın," dedim ona, kıpırdanmaya çalışarak. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben sadece olduğu gibi söylüyorum." Bana sarıldı ve şarkı söylemeye devam etti.

*"Tanrı yardımcım
olsun Böyle
olduğum için
Kurtar beni bu
kötülüklerden
Onları bitirmeden önce ..."*

Sonunda ikimiz de gülerek ve mırıldanarak bardan çıktığımızda, bizden daha da sarhoş bir grup kızın yanından geçtik. İçlerinden birkaçı Bastien'e davetkâr bakışlar fırlattı ve ben de beklentiyle ona baktım. O başını salladı.

"Çok kolay. Ayrıca, seninle eve gitmeyi tercih ederim. Tabiri caizse."

Beni daireme doğru götürdü, bir zamanlar sosyal adetler iyi huylu biri için bunu gerektirdiğinde yaptığı gibi kolumu tuttu. Kaldırım önceki yağmurdan dolayı kaygandı ve havada nemli bir serinlik vardı. Çok uzakta olmayan Space Needle yakındaki binaların üzerinde dikkatle parlıyordu; yakında Noel ışıkları yanacaktı. Bastien kolumdaki tutuşunu sıkılaştırdı ve bana bakmadan önce bakışlarını bir süre dalgınca bulutlu gökyüzüne çevirdi.

"Fleur, bu Dana işine neden bu kadar hevesli olduğumu bilmek ister misin?"

Büyük bir şey olacağından şüphelenerek ayılmak için kendimi zorladım. "Ona duyduğun haklı öfke dışında mı demek istiyorsun?"

Nazıkçe gülümsedi ve kaldırıma bakarak ayaklarımızı izledi.

"Başım belada. Büyük bir bela." İç çekti. "Barton adında bir iblis duydun mu hiç?"

"Hayır. Yapmalı mıydım?"

"Olabilir. Chicago'da çalışıyor. Çok yükseklerde. Çok güçlü. Personelinden 'iyilik' bekleyenlerden biri."

Anlayışla başımı salladım. Bu succubi ve incubi'lerin karşılaştığı mesleki tehlikelerden biriydi ve muhtemelen Seth'in bilmemekten daha mutlu olacağı başka bir şeydi. Seks endüstrisinde çalışan işçiler olarak, tabiri caizse, şeytani amirlerimiz genellikle bir "müşteri" daha aldırmayacağımızı düşünürlerdi. Birçoğu bunu görevimiz olarak görüyordu. Diğer hataları ne olursa olsun, Jerome en azından benden böyle bir şey talep etmemişti.

"Her neyse, Barton'ın Alessandra adında bir succubus'u var. Nispeten yeni. Bilirsin, bir asır kadar oldu. Çok güzel. En az senin kadar iyi bir fiziksel detay gözüne sahip. Ve zeki. Kötü bir mizah anlayışı var. Dışa dönük."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Aşık mısın, Bastien?"

"Hayır, ama ondan çok etkilendim. Etkilenmemek elde değil. Birbirimizi tanımaya başladık ve bir şey diğerine yol açtı ..."

"Seninle sık sık olduğu gibi."

"Evet," diye pişmanlıkla itiraf etti. "Ama size söyleyeyim, inanılmazdı. O kadın ... vay canına."

"Peki başın nasıl belada?"

"Mesele şu ki, Barton insanları konusunda biraz sahiplenici. Alessandra'nın bedeninin sadece kendi kullanımını için olmasını bekliyordu - elbette ölümlülerin işi bir yana."

"Ve öğrendi mi?"

"Evet. İnanılmaz derecede kıskançlaştı." Bastien'in sesi küçümsemeyeyle doldu. "Bizim türümüz için aptalca bir duygu. Elbette, iblis ya da değil, sanırım kız arkadaşının benim gibi bir seks ustasıyla birlikte olduğunu bildiği için kendini güvensiz hissetmek için bir nedeni olabilirdi. Yani, bir kere gittin mi Bastien . . ."

"Hikayeyi anlatmaya devam et, ego-ustası. Ne oldu?"

"Şey ... kızgın olduğunu söylemek hafif kalır. Dürüst olmak gerekirse, Janelle ciddi bir müdahalede bulunmasaydı bugün senin güzel arkadaşlığının tadını çıkarabileceğimi sanmıyorum." Janelle, Bastien'in Detroit'teki baş şeytanıydı. "Ama çoğunlukla beni fiziksel işkenceden korudu. Geri kalan her şey berbat durumda. Kariyerim darmadağın oldu. Barton'ın güçlü dostları var ve Janelle artık beni korumayacağını açıkça belirtti."

Benim binama ulaşmıştık ve şimdi binanın dışında duruyorduk. Bir elini koyu renk buklelerinin arasında gezdirdi, yüzü aniden yorgunlaşmıştı. "Birdenbire herkesin boktan listesine girdim. Beni başka bir yere nakletmek için planlar yapılmaya başlandı bile ve bunun korkunç olacağını biliyorum. Guam gibi. Ya da Omaha. İşte bu yüzden Dana olayına ihtiyacım var. Böyle büyük bir vuruş, diğer taraf için halkın önünde küçük düşürme olur. Bu

beni tekrar üste çıkaracak. Kaydımda böyle bir nakavt varken beni cezalandıramazlar."

Radyo sunucusuna olan takıntısını anlamaya başlamıştım. "Ama görevden alma tam olarak gerçekleşmiyor."

"Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Tüm eski numaraları, tüm ders kitabı hareketlerini ve birkaç özel Bastien hareketini denedim. Hiçbiri işe yaramıyor."

Ona elimi uzattım. "Onun güçlü bir iradeye sahip olduğunu kabul etmek zorunda kalabilirsin, Bas. Olur böyle şeyler."

"Biliyorum." Sesi o kadar mutsuz geliyordu ki, kalbim kırıldı.

"Hey, hadi. Mücadeleyi henüz bırakma. Bildiğin her şeyi sana ben öğrettim, hatırladın mı? Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağız. O fahişeyi ıslatacağız."

Güldü ve bir parmağını yanağıma dokundurdu. "Senin yanımdayken kendimi hep daha iyi hissettiriyorsun, biliyor musun? Seninle ilgili harika şeylerden biri de bu. Bu ve -eğer söylentiler doğruysa- ağzın."

"Söylentiler doğru ve bu konuda size yardımcı olacağım, göreceksiniz. Ayrıca, onun üzerinde başka hiçbir şey işe yaramaz, her zaman sert içki vardır, değil mi?"

"Ah evet, eski alışkanlık." Bana sıkıca sarıldı ve her iki yanağımdan öptü. "İyi geceler, tatlım. Bu güzel akşam için teşekkürler."

Ben de onu öptüm. "Ne zaman istersen."

Aklıma bir şey geldiğinde elim kapının kolundaydı. "Hey, Bastien?"

Kaldırımında uzaklaşmakta olduğu yerden döndü. "Evet?" "Bunu neden yaptın?"

"Ne yapmak?"

"Alessandra. Barton'ın onun hakkında ne hissettiğini biliyor olmalısın, değil mi?" "Biliyordum."

"Öyleyse neden riske atıyorsun?"

Sanki sormak zorunda olduğuma inanamıyormuş gibi bana baktı. "Çünkü yapabiliirdim. Çünkü o güzel ve harikaydı ve ben onu istiyordum."

Bununla tartışılmaması gerektiğini biliyordum. Bu ders kitabı karabasan mantığıydı.

Gülümseyerek içeri girdim.

Bölüm 13

Doug'ın saksafoncusu Min, Wyatt'ın tezgâhındaki içki şişelerini karıştırdı. "Onda hiç olduğunu sanmıyorum," dedi sonunda. "Limon suyu olmadan bir gimlet yapabilir misin?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Bu bütün amacımızı boşa çıkarır."

"Oh. Tamam. O zaman bir shot falan ister misin?" Bir şişe -Tanrı yardımcım olsun- Skyy votkası uzattı.

"Sanırım pas geçeceğim." Etrafımdaki uğultulu, gümbür gümbür partiyi inceledim. Her zamanki gibi tonlarca insan gelmişti; grubun bunların yarısını tanıdığından bile şüpheliydim. Şöhretin bedeli diye tahmin ettim. Ayrıca her zamanki gibi, isteyenler için bolca uyuşturucu ve içki vardı - görünüşe göre, kişinin kötü alışkanlıkları limon suyuna saptığı sürece. Min'e döndüm. "Bu gece Alec'i gördün mü?"

"Hayır. Burada olacağını söylemişti. Umarım yakında gelir."

Min huzursuzca kıpırdandı ve ben de Alec'in kaç kişiyi kandırdığını merak ettim. Ne de olsa tüm grup o çılgın, umursamaz davranışı sergilemişti.

Günün büyük bir kısmını bu geceyi planlayarak, Alec'ten bilgi ve muhtemelen ilacın kendisini almak için ne gerektiğini anlamaya çalışarak geçirdim. Sonunda, parti yaklaştıkça, meseleyi fazla düşündüğümü kabul ettim. Alec bir suç dehası sayılmazdı. Eğer ondan bir şey istiyorsam, giysilerini ve bir deliğini çıkarmam yeterli olabilirdi.

Bu düşünceyle, rol için başka bir küçük elbise giymiştim. Son konserde giydiğim gibi bu da V yakalı, askılı ve kısa etekliydı. Pamuklu ve daha çok güneş elbisesine benzeyen o elbisenin aksine bu ipekti ve bir tür gecelik gibi görünüyordu. Zengin, zümrüt yeşili gözlerimdeki yeşil benekleri yansıtıyordu. İkisinin de rengini arttırarak bundan emin olmuşum.

"Sonunda," diye mırıldandım kendi kendime, kalabalığın arasından Alec'in maviye çalan saçlarını görünce. Beni gördü ve ben de ona el salladım, böylece benim onayım la kendini beğenmiş bir şekilde sırttı.

"Hey," dedi bana bakarak. "Vay canına."

"Tam zamanında geldin," diye azarladı Min, bir bira uzatarak. Birbirlerini garip bir omuz yumruklama hareketiyle selamladılar. Sonra Min bir şişe Tropical Soiree Key Lime Schnapps'ı havaya kaldırdı. "Hey, bak ne buldum. Bu işe yarar mı?"

"Elbette. Her neyse," dedim. Alec'i çalıştırmaya başlamak istedim, onu

kolay. Kutsal olmayan bir içki karışımı içeriyorsa, o zaman bu riski almam gerekirdi.

Min bana parlak yeşil sıvıyla dolu plastik bir fincan uzattı ve Alec'le ben kaynaşmak için uzaklaştık.

"Min'in senin üzerinde deney yapmasına izin mi veriyorsun?" diye sordu fincanı göstererek.

İlham geldi. "Bütün gece üzerimde deneyler yaptı." Biraz fazla yüksek sesle güldüm ve koluna tutundum. Alec'in bunun benim ilk içkim olduğunu bilmesine gerek yoktu. "Ama yaptığı diğer şeylerin hiçbirisi bu kadar kötü görünmüyordu."

Gülümsedi ve kolunu rahatça belime doladı. "Sana ne kadar harika görüldüğünü söylemiş miydim?"

"Evet, mesajı aldım sayılır," dedim ona. Bardağı kokladığımda şekerden başka bir şey algılamadım. Çekingen bir tavırla fincanı dudaklarıma götürdüm ve tadına baktım. Bleh. Kool-Aid ve gargara gibiydi. Neyse ki öğürme refleksim pek yok, bu yüzden boğulmadan yutmayı başardım.

Alec beni biraz daha pohpohladı ve sonra onu, onu büyüleyeceği garanti olan tek konuya yönlendirdim: kendisine. İşe yaradı. Birkaç dakika içinde konu alanının tahmin ettiğimden daha da sınırlı olduğunu keşfettim. Sadece grup hakkında konuşmak istiyordu.

"Evet, Seattle'dan çıkıp bölgedeki diğer büyük şehirlere de yayılmamız gerektiğini düşündük. Bilirsiniz, Portland ve Vancouver gibi. Eğer Kuzeybatı'da bir takipçi kitlesi edinmeye başlarsak, batı yakasının geri kalanına da ulaşabiliriz. Corey'nin babası bir plak şirketinde tanıdığı olan birini tanıyor ve *Seattle Times*'da çıkan eleştiriyi ona gönderecek..."

Başımı sallayarak ve bol bol "hı-hı" diyerek devam etmesine izin verdim. Nocturnal Admission'ın başarısıyla gerçekten ilgilendiğimi belirtmeliyim. Onlara ve yeteneklerine inanıyordum. Sadece bu gece değil. Başka şeyler dikkatimi çekiyordu.

"Biliyor musun," dedi birdenbire, "benden gerçekten hoşlandığını düşünmemiştim."

Evet. İyi gözlem.

Gülümsedim. "Bunun için özür dilerim. Dışarıda o kadar çok pislik var ki, bir erkeği tanıyana kadar ilk başta biraz şirret görünüyorum. Ama grubun geri kalanı sana güveniyor ve ben de onlara güveniyorum. Ayrıca"-yakına eğildim, sesimi boğucu bir mırıltıya alçalttım-"Artık seni tanıyorum ve kesinlikle senden hoşlanıyorum."

Şaşkınlık içinde Alec benden ayrıldı. Bu ne kadar beklenmedik bir şeydi? Daha da tuhafı, gözlerinde ilgi gördüm ama *sadece* gözlerinde. Geri kalanı açıkça bir şeylerden dolayı sıkıntılıydı. Şaşkınlığım ifademe yansımış olmalıydı, çünkü bir an sonra hiçbir şey olmamış gibi güldü ve elini belime geri koydu.

"Ben olsam bu adamlara pek güvenmezdim, ama sizi ikna ettilerse ne yapalım."

Garip tepkiyi fark etmemiş gibi davranarak gülümsememi geri çevirdim.

Tekrar konuşmaya başladık ve konuşmamızın parametrelerini onun belirlemesine izin vermeye devam ettim. Kaykaydan ve bir kaykay markasının diğerine göre avantajlarından bahsettiğinde, Doug'ın ona olan sevgimin boyutunu takdir etmediğine karar verdim.

Biraz sıkılmış bir halde Alec'e doğru eğildim ve hiç düşünmeden bardaktan içtim. "Orospu çocuğu!" Yine o pislüğün tadına bakarak küfrettim.

"Ne?"

"Bu." Fincanı çürük bir sehpanın üzerine koydum, yeşil sıvıyı çalkaladım. "Berbat bir şey." Bunun benim açılışım olduğunu fark ettim. "Tanrım, berbat bir hafta geçirdim." Daha da yakın durmak için döndüm, bir elimi sırtına koydum ve beline doğru kaydardım. "Bu partiyi verdiğinizde sevindim. Yaptığınız onca şeyle başa çıkabilmek için sizin de biraz delirmeye ihtiyacınız olmalı."

Yakınlığımdan memnun görünüyordu ama elini belimden çekmedi. "Ne zaman çalışacağımızı ve ne zaman oynayacağımızı biliriz." Gülünç bir kibirle konuşuyor, yine sahip olamayacak kadar genç olduğu bir bilgeliği yansıtmaya çalışıyordu.

Ona sııttım. "Ben de oynamayı severim."

Daha önce olduğu gibi, gözlerindeki bakış oynamak istediğini söylüyordu - özellikle de doktorculuk oynarsak. Ama vücut dili buna uymuyordu. Bir sebepten dolayı kendini tutuyordu, bu da onun çapkın bir uyuşturucu baronu olduğu imajına uymuyordu.

Ama geri kalanı kaskatı kesilmiş olsa da gülümsemeye devam etti. "Nasıl oynamayı seversin?"

"Bununla olmaz." Fırlatıp attığım bardağı işaret ettim ve hem masum hem de kışkırtıcı gözlerle ona baktım. İlk partide kullandığı aptalca ifadeyi hatırlamaya çalıştım. "Daha sert bir şeyin var mı?"

Yüzünde memnun ve -yanılmıyorsam- rahatlamış bir gülümseme dans etti. "Belki de öyle."

Ona hafifçe yumruk attım, sonra kolumu boynuna doladım. "Biliyorum. Doug'a verdiğini gördüm. Siz ikiniz iyi bir şeyin içindesiniz ve paylaşıyorsunuz. Oysa ben ... şey, ben her zaman paylaşırım ..."

Hâlâ fiziksel yemi yutmadı ya da benim abartılı cadaloz sözlerime kanmadı ama geri kalanı ilgisini çekmişti. "Bir şey buldum," dedi, etrafına dikkatle bakarak. "Hadi gidip yatak odasında konuşalım."

Ah. Şimdi bir yerlere varıyorduk. Mucizevi bir şekilde henüz dolu olmayan Wyatt'ın küçük, dağınık yatak odasına kadar onu takip ettim. Yapılmamış yatağın üzerine oturdum, bacak bacak üstüne attım, vücut dilimi olabildiğince açık ve rahat tuttum.

"Şimdi oynayacak mıyız?"

O da kendi sorusuyla cevap verdi: "Zor şeylerle başa çıkabileceğinden emin misin?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Bebeğim, sen ne kadar sert verirsen ben de o kadar sert alabilirim."

Ceketinin cebine uzanarak yanımdaki yatağa oturdu ve Reese'in saksısını koyduğu çantadan çok daha küçük, minik bir plastik torba çıkardı. Zayıf ışıktaki, parıltıyan küçük kristalleri seçebiliyordum. Neredeyse kırmızı şeker gibiydi.

"Bu," dedi alçak bir sesle, "hayatın boyunca beklediğin şey. Bu senin dünyanı değiştirecek olan şey. Seni olmak için doğduğun kişi yapacak."

Nutkum tutulmuştu ama melodramatik önsözünden değil. Kristaller yüzünden. Onlara bu kadar yakinken, onları hissettim. Bir auraları vardı, neredeyse bir ölümsüzün imzası olduğu gibi. Ama bu pek de hoş bir aura değildi. Kristaller bana garip geliyordu. Havaya küçük şok dalgaları gönderiyorlardı. Derimi ürpertiyorlardı.

Ve en tuhafı, onları daha önce de hissetmiştim. Bir kez Doug'la, bir kez de grupla.

Alec'in kaşlarını çatmamı sevimli bir şaşkınlık olarak yorumlayacağını umuyordum. "O da ne?" Yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı. "Sihirli bir iksir, Georgina."

Şaşkınlık numarası yapmama gerek kalmadan gülümsedim. "Ben büyüye inanmam." "Oh, bundan sonra olacaksın." Çantayı avucuma bastırdı ve ben de

keskin bir çığlık. Kristallere dokunmak hoşuma gitmiyordu. "Git içecek bir şeyler al ve onları içine koy. Hepsini karıştır ve sonra iç - tercihen olabildiğince hızlı iç. Etkilerini daha çabuk alırsın."

"Ne yapacaklar?"

"İyi bir şey. Hoşuna gidecek bir şey." Elini saç tellerimin arasında gezdirdi. "Dostum, onlara nasıl tepki vereceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Nasıl tepki verdim? Bu hiç hoşuma gitmedi. Belki de Doug'la aynı şeyi almıyordum. Belki de tecavüz ilacı alıyordum. Elbette, ne kadar davetkâr olmaya çalışsam da, bu tür aşırılıkların gerekli olmadığını anlaması gerekiyordu. Tedirginliği kafamdan uzaklaştırdım. "Bunlar için sana ne borçluyum?"

Sesimdeki duman ona ödemeyi nasıl almasını istediğimi açıkça söylüyordu.

"Hiçbir şey. Bu bir hediye."

"Hiçbir şey mi?" Elimi bacağında gezdirdim. İnanın bana, bu adamla gerçekten yatmak istemiyordum ama bu şeyin ne olduğunu anlamak için onun gözüne girmek istiyordum. Ve evet, tamam, enerji kaybı yüzünden acı çektiğini görmek istiyordum. "Emin misin?"

Vücudumu onunkine yaklaştırdım ve onu nazikçe yatağa geri ittim. Yanına uzanıp dudaklarımı boynunda gezdirdiğimde gözleri büyüdü. Yüzünü kendime doğru çevirerek dudaklarımı ona yaklaştırdım ve ağzının hemen yanındaki bölgeyi hafifçe öptüm.

"Gerçekten emin misin?" Sesi alçaltarak sordum.

Nefes alış verişi ağırlaştı ve yan tarafımı okşadı, kalçamın şeklini izledi ve çıplak bacağıma doğru ilerledi. Yarı dehşete düşmüş bir ifadeyle

dudaklarım beklenti içindeydi. Dilim onlara doğru kıvrıldı, hafifçe içeri girmeden önce kenarlarında dans etti. Bir iniltiyi bastırdı ve sonra beni kenara itti.

"Hayır. Ben . . . hayır. Hayır." Titreyerek doğrulup oturdu. "Henüz değil."

Ben de ayağa kalktım, tek bir akıcı ve zarif hareketle ilerledim. Saçlarımı bir omzumun üzerinden atarak ona durgun bir gülümseme verdim. "Hadi, istiyorum."

"Yapamam... ama belki, belki daha sonra bir şeyler yapabiliriz."

Yüz ifadesinden hem özlem hem de isteksizlik okunuyordu ki bunu rahatlatıcı buldum. Cazibemin hâlâ işe yaradığını ve onun da o kadar iş adamı olmadığını bilmek güzeldi. Belki de bu sadece bir kereden bir şey olmaz türünden bir anlaşmaydı ve daha sonra taleplerinde daha titiz davranacaktı. Bana uyar. Onunla yatmazsam dünyanın sonu değildi ve umarım ikinci partiye ihtiyacımız bile olmazdı.

"Al." Kendini kontrol altına alan Alec birasını bana uzattı. "Ha?"

"Devam edin ve deneyin. Onları bunun içinde karıştırabilirsiniz."

Parıldayan kırmızı taneciklere baktım. Neredeyse kendilerine ait bir ışıkları vardı. O tuhaf his bana doğru titreşerek ölümsüz duyularımı gıcırdattı. Bu çantanın içindekileri yutmamın imkânı yoktu. Başımı salladım.

"Şu anda yapamam. Başka bir partiye gitmem gerekiyor. Bir arkadaşıma söz verdim. Daha sonra denerim, tamam mı?"

Bu konuda mutlu görünmüyordu. "Şimdi denemeni istedim."

"Sonrasının nesi var?"

"Hiçbir şey sanırım... sadece, bak, başka kimsenin bilmesine izin verme, tamam mı? Bende bunlardan çok fazla yok. Eğer duyulursa, herkes biraz isteyecektir. Şu anda sadece özel insanların denemesine izin veriyorum."

"Ben özel miyim?" Alay ettim.

Alec bana uzun uzun baktı, yüzümü ve ipeğin üzerime oturuşunu inceledi. Gözlerinde yine takdir ve cazibe parlıyordu ama benim davet gülümsememe karşı kendini tuttu. "Çok özel."

Kısa bir süre sonra partiden ayrılmayı başardım ama Alec kristalleri kendime saklamam için beni tekrar uyarmadan önce değil. Ayrıca kristalleri nasıl beğendiğimi kendisine bildirmemi istedi.

"İkinci doz daha da iyi olacak," diye söz verdi.

Sonunda kaçarak rahat bir nefes aldım, serin gece havasında yalnızdım. Arabama doğru yürürken kristalleri çantama tıktırdım, hissettirdikleri hâlâ tüylerimi diken diken ediyordu. Doğaüstü oldukları çok açıktı. Onları teşhis edebilecek birine götürmem gerektiğini biliyordum. Ancak bunun için biraz daha beklemem gerekecekti çünkü Seth'i arayacağımı söylediğim saati çoktan geçmiştim. Ne mutlu ki, kumaşa sarıldıktan sonra paketi artık hissedemeyeceğimi keşfettim. En azından bu da bir şeydi.

"Neredesin?" Cep telefonunu açtığı anda Seth'e sordum. "Terry ve Andrea'nın evindeyim. Gelmek ister misin?"

Alec'in ve o partinin rezilliği ve sefahatinden sonra akşamı ailesiyle geçirmek kulağa son derece sıradan geliyordu. Aslında, şu anda hayatımda tuhaf olan diğer her şeyle karşılaştırıldığında, kulağa düpedüz harika geliyordu.

Geldiğimde beni kapıda aynı sarışın yüzler karşıladı, her iki dudak seti de beni gördüklerinde mükemmel bir 'o' oluşturdu.

Bir an sonra Brandy küçük ikiz kardeşlerinin arkasında belirdi. "Oh, Georgina, bu elbise çok güzel."

Morgan ve McKenna'yı yoldan itti, ikisi de hâlâ şaşkındı. Mortensen'ların evine girdiğimde tam bir kaosla karşılaştım. Her yerde şeffaf plastik tabakalar vardı. Maskeleme bandı duvarları kaplamıştı. Mobilyaların çoğu oturma odasından dışarı itilmiş, koridorun ilerisinde bir yığın haline getirilmişti. Geriye kalan eşyalar daha fazla plastik tabakadan oluşan kalın kozalara sarılmıştı. Boya kovaları, tepsiler ve fırçalar boş alanın çoğunu kaplamıştı ve insanlar da dahil olmak üzere her şey sarı boyayla kaplanmıştı.

"Georgina!" diye bağırdı sekiz yaşındaki Kendall, bana doğru koşarak. Odaya giren annesi dışarı fırladı ve kızını yakaladı.

"Dokunma ona!" Andrea yere yuvarlanarak haykırdı. "O elbiseyle olmaz."

Güldüm, kızların her birini kocaman bir kucakla kucaklamak istedim, elbiseye lanet olsun.

"Seth," diye azarladı Terry, bir merdivenin tepesinde durarak, "neden ona buranın bir savaş bölgesi olduğunu söylemedin?" Mortensen Kardeşler beni her zaman eğlendirmiştir. Daha genç olmalarına rağmen Terry, Seth'in dağınık davranışları karşısında her zaman çileden çıkmış görünür ve sık sık onu gerçeğe döndürmek zorunda kalırdı.

Seth, Mortensen kızlarının en küçüğü Kayla kucağında olduğu halde yerde bağdaş kurmuş oturuyordu. Herkes gibi onun da her tarafı boyalıydı; *Yazarlar Masalarında Yapar tişörtü de buna* dahildi. Bir Budist rahip kadar dingin görünerek bana o dalgın gülümsemelerinden birini attı. "Çünkü burası her zaman bir savaş alanı."

Terry, "O zaman onu buradan çıkarın ve güzel bir yere götürün," dedi. "Onu bu işe bulaştırmaya gerek yok."

Bu durum kızların öfke çığlıklarını hemen tetikledi.

"Kalmamın sakıncası yok," dedim onlara. "Yardım etmek isterim."

Andrea, bir kolu hâlâ Kendall'ın üzerindeyken oturduğu yerden kalktı. "O zaman seni örtmemiz gerekecek. Haydi, bakalım sana uyacak bir şey var mı?"

Kendall'ı serbest bıraktı. Küçük kız bana doğru bir adım attı ama hiçbir şeye dokunmadı. "Victoria's Secret kataloğundaki kadınlardan birine benziyorsun."

"En sevdiğim okuma materyali," dedim ona ciddiyetle.

"Babamın da."

Annesi inledi ve beni yatak odasına götürdü, bizi sıkıştırmaya zorladı.

mobilya dolu koridordan geçiyordu. Terry ve Andrea'nın yatak odasında olmak Dana'nınkinden olmaktan çok farklıydı. Her şeyden önce daha dağınıktı; dağınık bir yatak ve yerde çamaşır yığınları vardı. Renk düzeni ve dekorasyon da çok daha az uyumluydu, bir tasarımcının soğuk gözüyle önceden planlanmamış, yıllar içinde bir araya getirilmiş gibiydi. Kızların çeşitli yaşlardaki resimleri duvarları ve şifonyerleri kaplıyordu ve boş yüzeylerde garip mücevher parçaları, kitaplar ve bozuk paralar duruyordu. Yine de, bu dağınıklığa rağmen, tüm oda sevgiyle doluydu, sanki içinde yaşayan insanlar mutluydu ve birbirlerini önemsiyorlardı. Dana'nınki gibi steril ve keskin değil, sıcak ve rahat bir yerdi. Burada olmak bana kendimi iyi hissettirdi, başka biriyle böyle bir şey yaşamadığım için kıskandım ve böylesine samimi bir ortamda olmak neredeyse rahatsız ediciydi. Kulak misafiri gibiydim.

"Ah, işte buradayız," diye mırıldandı Andrea, çekmeceleri karıştırırken. Bana birkaç giysi uzattı. Elbiseyi çıkardım ve üzerimde denedim. Beş kız doğurduğu için harika bir vücuda sahip olsa da Andrea hâlâ benden uzun ve iriydi, bu yüzden giysiler bol ve uzun duruyordu. Fikrini değiştirerek kot pantolon yerine bana kot tulum verdi. Paçalarını kıvrırmak gerekiyordu ama askıları onları üzerimde tutuyordu. Saçımı at kuyruğu yaptım ve gitmeye hazırdım.

Seth beni görünce güldü.

"Hey," dedim ayağımla onu dürterek, "kibar ol."

"Sanırım seni ilk kez bu kadar kötü görüyorum..." Kelime seçimiyle oynayarak durakladı. "İyi planlanmış."

"Neden, seni gümüş dilli romantik şeytan. Ben genelde böyle görünmeyi tercih ederim. Diğer kadınlar seksi, şık ya da güzel olmayı tercih eder. Ama ben? Sonuna kadar iyi planlanmış."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Ayrıca, plansız olmak senin için kötü bir görünüm değil. Hiç de fena değil."

Sesi lezzetli bir şekilde alçak ve tehlikeliydi ve birbirimizin gözlerini tutarken aramızda bir şeyler tutuştu.

Terry bana bir rulo ve boya tepsisi uzatarak hızlıca, "Siz kendi zamanınızda flört edebilirsiniz," dedi. "Şu anda bizim için çalışıyorsunuz. Duvarın bu kısmını yapabilir misin?"

"Elbette." Asıl işi hâlâ Kayla'yı zapt etmek olan Seth'e baktım. "Neden resim yapmıyorsun?"

"Çünkü buna izni yok," diye yanıtladı Brandy, bir kapı aralığının etrafını ustalıkla boyayarak.

"Seth Amca'nın içkisi," diye açıkladı Kendall.

"Sorumluluk," diye düzeltti annesi. Bana sıırıttı. "İhtimaller senin ondan daha iyi bir ressam olman gerektiğini söylüyor. Düzeltiyorum: Evrenin yasaları öyle olman gerektiğini söylüyor."

"Tabii ki öyle. O her şeyde iyidir." Seth beni, bir el çantası

pürüzsüz, eşit bir kat. "Gördün mü?"

Mortensen'lerle resim yapmak son derece normal ve son derece keyifli bir akşam geçirmemizi sağladı. O kadar komik ve iyilerdi ki onları sevmemek mümkün değildi. Yan yana çalışırken neredeyse onlardan biriymişim gibi davranabiliyordum. Sanki bu benim kendi ailem olabilirdi. Beni her şeye dahil ettiler ve sanki Seth ve ben tamamlanmış bir anlaşılmamışız gibi konuştular, sadece Şükran Günü'nde değil, Noel'de ve diğer çeşitli buluşmalarda da onlarla birlikte olacağımı varsaydılar.

Bu basit, gelişigüzel gösterilen şefkat beni hem mutlu hem de üzgün hissettirdi. Seth'le olan bu tuhaf ilişkim bir düzene girse bile, hiçbir zaman ölümlü bir aileye tam olarak uyum sağlayamayacaktım.

Plastik kaplı bir kutuyu kenara ittim ve içine bir göz attım. Çarşafı biraz daha kaldırıncı, Terry ve Andrea'nın düğün partisinin çerçevesi resmine bakıp gülümsedim; aralarında çok daha genç bir Seth de vardı.

"Şu haline bak," diye takıldım. "Eskiden tıraş olurdun."

Yüzünün alt kısmındaki kirli sakalı ovuşturdu. "Hâlâ tıraş oluyorum." "Yani bu Seth'in neredeyse kaçırdığı o meşhur olay mı?"

"Evet," dedi Terry, sesinde alaycı bir ton vardı. "Anlaşılan *A Talented Heat*'i bitirmek nikâhıma şahitlik etmekten daha önemliymiş."

"Oh," dedim tarafsızca, "bu gerçekten iyi bir tane." Bir düğünü kaçırmamanın iyi olup olmadığından emin değildim ama yine de favorilerimden biriydi. Bu fedakârlığa değmiş olabilir. "Yanındaki diğer adam kim?"

"Diğer kardeşimiz. Ian."

"Bir Mortensen daha mı? Sizde bolluk var."

"Bir de bana sor," dedi Terry. "Ian kara koyun."

"Yüz karası olduğumu sanıyordum," dedi Seth, sesi neredeyse incinmiş gibiydi.

"Hayır. Sen odaklanmamış sanatsal olansın. Ben sorumluluk sahibi olanım. Ian ise vahşi, hedonist olan."

"Hedonistik nedir?" diye sordu Kendall.

Babası düşündü. "Bu, ödeyemeyeceğin kadar çok kredi kartı borcun olduğu, sık sık iş değiştirdiğin ve bir sürü ... bayan arkadaşın olduğu anlamına geliyor."

Brandy gözlerini devirdi. "İyi örtmece baba."

On dört yaşındaki bir çocuğun "örtmece" gibi bir kelimeyi ancak Mortensen ailesinde kullanabileceğine sevinçle karar verdim.

Andrea portreye doğru yürüdü ve genç haline hayranlıkla baktı. Resimde omuzlarını açıkta bırakan uzun kollu dantel bir elbise giymişti.

"Ah, ne günlerdi ama," diye iç geçirdi. "Hamilelik vücudumu mahvetmeden önceki günler."

Kocasını alttan alta, "Bu *tamamen* hamilelikten önce değildi," diye gözlemledi. Kadın ona tehlikeli bir bakış fırlattı. Brandy inledi.

Seth gülümsemesini gizlemeye çalıştı ve konuyu değiştirdi. "O kilisenin korkunç bir halısı vardı. Bordo tüylü." Başını iki yana salladı. "Sanırım ben

açık havada evlendi."

"Aman Tanrım," dedi Terry sahte bir dehşetle, "evlenebileceğini kabul ettiğine inanamıyorum. Yazılarında evli olduğunu sanıyordum."

"Hey, benim çok eşlilikle hiç sorunum olmadı."

Kendall'ın gözleri büyüdü. "Çok eşlilik nedir?"

Daha sonra, oturma odasını bitirdiğimizde, Terry ve Andrea çocukları yatırırken Seth ve ben temizlik yapmayı teklif ettik. Kızlar direndiler, Seth ve bana yapıştılar, konuşmamızı ve yarın geri gelmemizi istediler.

Mutfakta fırçaları yıkarken, "Yeğenlerim senin bir rock yıldızı olduğunu düşünüyor," diye gözlemlledi. "Bence seni benden daha çok seviyorlar."

"Kayla'dan koparmak zorunda kaldıkları kişi ben değilim. Hey, hiç konuşuyor mu?" "Bazen. Genelde işin içinde yem olduğunda, şeker ya da küçük

boğulabileceği nesneler."

Fırçaları sessizce yıkadık, ta ki ben o bahsettiğinden beri aklımda olan konuyu açana kadar.

"Açık havada bir düğün, ha?"

Seth'in evlenmesi fikri benim için sapkın bir cazibeye sahipti. Büyüleyiciydi çünkü kadındım ve böyle şeylere ilgi duyuyordum. Sapkındı çünkü böyle bir olayda gelin olamayacağımı biliyordum. Succubus lojistiği bunu açıkça imkânsız kılıyordu. Tabii bir de ölümlü evliliğimin pek de iyi gitmediği gerçeği vardı. Aldatmam ve kocamı zayıflatıcı bir depresyona itmemin yanı sıra, daha sonra ruhumu satmam ve cehennem saflarına katılmamla sonuçlanmıştı. Bu da iyi bir evlilik sicili oluşturmamıştı.

Seth bana bir bakış attı, gözleri eğleniyordu. "Evet."

"Erkeklerin bu tür şeyleri düşündüğünü bilmiyordum." "Bazen düşünüyoruz."

"Başka detaylar üzerinde çalıştın mı? Yoksa sadece dışarıdaki aşk eğlencesi kısmını mı?"

Oturma odasına döndüğümüzde bunu düşündü. Belli bir satırı yazmaya ya da söyleyecek zekice bir şey düşünmeye çalışırken yüzünde beliren o yoğun ifade vardı. "İyi bir açık büfe istiyorum," dedi. "Şu sığış etli ucuz büfelerden değil. Sandalyelerde fiyonk falan da olmasın. Onlardan *nefret ediyorum*."

"Vay canına. Sanırım her şeyi çözmüşsün." O daha fazla fırça toplamak için diz çökerken ben de kaplamaların üzerindeki maskeleme bantlarını çekmeye başladım.

Hâlâ düşünerek devam etti. "Ve gelinimin parmakları açık ayakkabılar giymesini istiyorum."

"Neden açık parmaklı?"

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Çünkü ayak parmakları seksidir."

Kendi çıplak ayaklarıma baktım. Küçük ve sevimliydi, her bir ayak tırnağı soluk bir lavanta rengine boyanmıştı. Andrea'nın benim numaramda ayakkabısı yoktu.

Ona sinsi bir gülümseme verdim. "Bu ayak parmakları gibi mi?" Gözlerini kaçırdı ve işine döndü.

Maskeme bandımı unutarak, gülmemeye çalışarak ona doğru yürüdüm. "Neden Seth Mortensen, bir fetişin mi var?"

"Bu bir fetiş değil," diye cevap verdi sakın bir şekilde. "Sadece bir takdir."

Bu sefer güldüm. "Öyle mi?" Kolunu gıdıklamak için ayağımı uzattım ve parmaklarımı oynattım. "Bu parmakları takdir ediyor musun?"

"Seninle ilgili her şeyi takdir ediyorum, ne kadar kaba olduğunu bile."

Yanına çömelip bir kolumu ona doladım. "Düşünsene, bunca zamandır senin etrafında dekolte tişörtler ve iç çamaşırsız dolaşıyordum, senin yiğitçe direnişine hayranlık duyuyordum, oysa aslında ayak parmaklarım-"

"İç çamaşırı yok mu?" diye araya girdi. "Bekle. Şimdi iç çamaşırı giyiyor musun?"

"Dudaklarım mühürlü. Eski yöntemlerle öğrenmek zorundasınız. Konuşmayacağım."

"Oh," dedi uyarıcı bir sesle, "seni konuşturmanın yollarını biliyoruz."

"Ne gibi?"

Seth şaşırtıcı derecede hızlı bir hareketle ayağa fırladı ve beni sırtüstü yuvarladı. Bir koluyla beni sabitledi, diğer koluyla da üzerimde boyayla ıslanmış bir fırça tutuyordu.

"Hey!" diye bağırdım. "Bu seksi değil. Havalı bile değil." Aslında, onun tarafından yere mihlanmak olabildiğince seksiydi.

Şakacı bir şekilde bana doğru sapladı, aslında hiç temas etmedi ama yine de irkildim. "Sorun ne?" diye alay etti. "Onu şekil değiştirerek uzaklaştırabilirsin."

"Ah! Sen sapkın bir piçsin."

Dudakları hınzır bir gülümsemeye dönüştü ve fırçayı yanağıma sürerek küçük bir boya izi bıraktı. Bir saniye sonra diğer yanağıma da aynı izi bıraktı.

"Savaşa hazırız," diye ilan etti.

Dehşet içinde bağırdım, sonra onun bir anlık memnuniyetini kullanarak kurtuldum ve durumu tersine çevirerek onu yuvarladım. Şimdi bir elim göğsünde, diğer elim kolunda onun üstünde duruyordum.

"Her geçen gün senin hakkında daha çok şey öğreniyorum," diye gözlemledim yüzümü ona doğru eğerek. Saçlarım gelişigüzel at kuyruğundan çözülmüştü ve şimdi aşağıya doğru sarkıyor, neredeyse onun etrafında bir perde oluşturunuyordu. "Gerçekten karanlık bir tarafın var."

"Bu bir sorun mu?"

"Aslında hoşuma gidiyor."

Ağzımı indirdim ve ona artık "gizli öpücük" olarak adlandırdığımız şeyi verdim - konserde mükemmelleştirilen ve sadece succubus emiliminin sınırlarını zorlayan yarı derin öpücük türü.

Bir an sonra geri çekildim, dudaklarım hâlâ dokunduğumuz yerden karıncalanıyordu.

Bir elini sırtımın alt kısmına doğru kaydırırken diğer elini saçlarıma doladı. Yüzünde tembel ve memnun bir gülümseme vardı. "Bundan sonra bir şeyler yemek ister misin?"

"Aklında ne var?"

"Ne olursa. Şirket bu kadar iyi kaldığı sürece."

Gülümsedim ve onu tekrar öpmek için eğildim, ancak bu sefer öpücüğü olması gerektiği kadar gizli tutmakta zorlandım. Ayrılmam gerekirken, bunun yerine onu biraz daha sert öptüm ve dilimin ağzına daha cesurca girmesine izin verdim. Şaşırtıcı bir şekilde, bu düşüncesizliği aniden durduran şey enerji transferinin yarattığı sancı değil, Seth'in kendisiydi.

"Thetis," diye uyardı, beni iterek - sertçe değil ama nazikçe de değil.

Gözlerimi dikmiş bakıyordum, sağduyum aniden karışmıştı. Onu tekrar öpmek istedim. Ve tekrar. Succubus olayının canı cehenneme.

Ve bunun nedeni sadece kimya ya da fiziksel itiş kakış, ayak parmaklarım ve iç çamaşırsızlığım hakkındaki yorumlar değildi. Bu geceki her şeyle ilgiliydi. Ailesinin bir parçasıymışım gibi davranması. Asla gerçekleşmeyecek düğünler hakkında konuşmak. Birden duygularımın üstesinden geldim. Onun yanında olmanın verdiği sevinç ve mutluluk. Beni hem içsel hem de dışsal benliğim için sevdiğini bilmek. Onun varlığının doğal olarak getirdiği sıcak bir memnuniyet. Ve elbette, karanlık duygular da oradaydı. İlişkimizin asla tamamlanamayacağına dair öfke. Ölümsüz olmadığı için umutsuzluk. Asla onun gelini olamayacağım için kıskançlık. Jerome ne demişti? Benimle birlikte olmanın Seth'i hayattaki normal şeylerden mahrum bıraktığını mı? Onu öpmek, başka türlü başa çıkamadığım tüm bu duygulara verdiğim temel ve endişeli bir tepkiydi.

"Thetis," diye tekrarladı, yüzümü ve yüzümdeki çılgın ifadeyi inceleyerek. "Hadi ama. Sen bundan daha güçlüsün."

Sesi üzgün ve sempatikti ama aynı zamanda sert ve ebeveynceydi. Sözleri beni duygusal girdabımdan çıkardı ve aniden kendimi ona kıyasla yetersiz hissetmeme neden oldu.

Terry oturma odasına geri döndü ve beni kardeşinin üstünde görünce haklı olarak irkildi. "Sizin de yatağa gitmeniz gerekiyor mu?"

Seth ve ben birbirimize acı ve alaycı gülümsemeler gönderdik. "Keşke," dedim.

Her şey temizlendikten sonra, Seth ve ben çok geç bir akşam yemeği bulmak için ayrıldık. Sessiz kaldık, ikimiz de daha önce olanlardan bahsetmedik. Sanırım benim ondan daha fazla üzüldüğümü biliyordu ve beni neşelendirmek için bir şeyler söylemek istiyordu. Ama görünüşe göre aklına hiçbir şey gelmedi, bu yüzden arabalarımızı almak için Terry'nin evine dönene kadar sessizlik hüküm sürdü.

"Georgina," dedi aniden, tereddütle, arabamın yanında dururken. "Bir şey bilmem gerekiyor."

Yorgun bir şekilde ona baktım, sesindeki ciddiyetten hoşlanmamıştım. Bu gece daha fazla ağır meseleyle uğraşmak istemiyordum. İçimi çektim. "Ne?"

Bir an beni inceledi, görünüşe göre duygusal durumumu değerlendiriyordu.

"Yani . . .

"Şu anda iç çamaşırı giyiyor musun?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım, afalladım. Sonra yüz ifadesini korumak için ne kadar çabaladığımı gördüm. Bu çok komikti. Seth beni daha iyi hissettirmeye çalışıyordu, hem de benim deneyebileceğim aptalca bir şekilde. İçimdeki hayal kırıklığının sıkı sarmalı çözüldü.

"Evet," dedim ona gülümseyerek.

"Oh," dedi, rahatladığımı görünce rahatlamış ama cevap karşısında hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Ama şekil değiştirmenin asıl güzelliği ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Artık değilim."

Bölüm 14

Dana'nın ertesi gün Bastien'in kapısını açmasına hazırlıklı değildim.

Aman Tanrım, diye düşündüm. Sonunda onunla yattı.

Gerçeğin çok daha az heyecan verici olduğu ortaya çıktı. Bastien -yani Mitch- dirseklerine kadar una bulanmış, elleri orta büyüklükte bir hamur topağını yoğurmakla meşguldü.

"Hey Tekir Kedi," dedi beni ve yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce. "Dana bana ekmek pişirmeyi öğretiyor."

"Vay canına," dedim. Gerçekten de böyle bir ifadeye cevap vermenin başka bir yolu yoktu.

Bastien'in çok daha ilkel koşullarda ekmek yaptığını bizzat görmüştüm ama anlaşılan o ki eski öğretmen-öğrenci rutininin Dana'nın yatağına giden yolu açacağına inanıyordu. Elbette bunun da faydaları vardı. İnsan doğası uzmanlık alanlarında üstünlük göstermekten hoşlanır ve öğretmenlik ilişkisi birlikte bolca yalnız zaman geçirmeyi sağlar. Bu taktikle bile Dana'ya ulaşılamayacağından şüpheleniyordum ama belki de denemeye değerdi. Bunun için gerçekten zaman ayırmış olması bana garip geldi. Kürtaj kliniklerini bombalamakla ve okul üniforması dağıtmakla çok meşgul olacağını düşünmüştüm.

Yalnız kalmaktan bahsetmişken, karabasan için anlamlı bir fırsatın içine daldığımdan endişelendim. Gözleriyle tanıştım.

"Kötü bir zamansa daha sonra gelebilirim," dedim ona.

"Hayır, hayır. Dana'nın yakında bir toplantıya gitmesi gerekiyor. Bebek fırına girdiğinde bana eşlik edebilirsin."

Ses tonu samimiydi. Muhtemelen onu kalmaya ikna etme çabalarını çoktan tüketmişti.

Onun varlığında tedirgin bir şekilde tezgâhın yanındaki taburelerden birine oturdum ve gelirken aldığım beyaz çikolatalı mocha'yı yudumladım. Dana yanıma oturdu. Uzaklaşma isteğime direndim. Mutfak masasına baktığımda CPFV broşür ve kitapçıklarının yığılı olduğunu gördüm.

"Yemek yapmaya bu ilgi neden?" Kimse bir şey söylemeyince kayıtsızca sordum. "Bir bekar sonsuza kadar fast food ve dondurulmuş yemeklerle yaşayamaz, değil mi?" O

gülümsemesinin kadranını açtı. "Ve hey, yeni deneyimlere her zaman açığım. Bir dahaki sefere bana crème brûlée yapmayı öğretecek."

Homurdandım. "Crème brûlée yapmayı öğrenirsen ben de sana taşınmak zorunda kalabilirim." Dana bana döndü, zarif bir şekilde bacak bacak üstüne attı ve o çok-çok

meşhur alışveriş gezisi sırasında elde edilen sağlıklı bir slip. Fişleri bir süre önce bırakmıştım. Sadece asıl olayı geciktiriyorlardı. "Sana da gösterebilirim."

Tabii ki hayır. Jody ile benzer bir sohbetin peşine düşerek bahçe işine sürüklenmişim. Artık benim için ev işi yok. Ayrıca Bastien'in varlığını hoş karşılamayacağını biliyordum.

"Teşekkürler ama bu işi Mitch'e bırakacağım. Zaten bu ailedeki en zeki kişi o."

Bastien ekmeğe son bir kez vurdu. "Tamam, şimdi ne olacak?" "Şimdi tavaya koyacağız."

Ona göstermek için yürüdü. O bunu yaparken, adam daha iyi görebilmek için daha da yakınına eğildi. Hatta elini uzatıp onun elini okşadı, ekmeği aktarırken onun hareketlerini takip etti. Belki başka tarafa bakmak kibarlık olurdu ama ortada açıkça romantik bir şey yoktu ve ayrıca bu konuya profesyonel bir ilgi duyduğumu hissettim. İtiraf etmeliyim ki tekniği iyiydi. Çok inceydi. Kibar bir kazadan daha fazlası olarak yanlış anlaşılabilir bir şey yoktu. Yine de Dana'nın -aynı incelikle- ekmek tavaya konduğunda sertleştiğini ve uzaklaştığını gördüm.

"Şimdi sadece kabarmasına izin vereceksin," dedi biraz daha soğuk bir ses tonuyla. "Sonra fırına girecek."

İlginç. Bastien'in yakınlığından hoşlanmamıştı. Bu onun için iyiye işaret değildi. Yine de fark ettiğini sanmıyorum.

Gitmesini beklerdim ama yine yanıma oturdu. Onun yanında söyleyecek ilginç bir şey bulamıyordum; beni çok rahatsız ediyordu. Bu yüzden ikisinin konuşmasına izin verdim, sadece konuşulduğunda cevap verdim ve bunun dışında gösteriyi Bastien'in yönetmesine izin verdim. Kesinlikle parlıyordu. Dana birkaç kez beni yanına çekmeye çalıştı, yine hayatımla ilgili cevaplamak istemediğim şeyler sordu.

Sonunda gitmek için ayağa kalktığında, "Eşcinsel evliliğe karşı düzenleyeceğimiz mitingi planlamak üzere yönetim kurulu toplantısına gidiyorum. Siz ikiniz de bize katılmalısınız."

"Kesinlikle," dedi Bastien, muhtemelen bu noktada bir karabasan karşıtı mitingi kabul ederdi.

Bana doğru baktı. Dilim birdenbire kalınlaştı, kelimeler yine ağzımdan kaçtı.

"Eşcinsel evliliği destekliyor musun?" diye sordu şaşkınlıkla. "Alışveriş merkezinde bu konuyu konuştuğumuzda, onlara hatalarını görmeleri için yardım etmekten yana olduğunu ima ettiğini sanıyordum."

Tanrım. Bunu alışveriş merkezi gezisinde konuşmuş muyduk? Hatırlayamadım. Net olarak hatırladığım tek şey iç çamaşırı fiyaskosuydu.

O anda eşcinselliğin tüm insanlar için bir "seçim" olduğunu düşünmediğimi ve insanların kimi seveceği konusunda yasalar olması gerektiğine inanmadığımı söylemek istedim. Neyse ki kontrol düğmem tamamen çalışır durumdaydı. Bu, Bastien'in ağır bakışlarıyla birleşince, cevabımı yeniden yönlendirmemi ve sorudan kaçmamı sağladı. "Mitinge gitmeyi çok isterim," dedim açıkça. "Bu benim

program."

İnce bir şekilde gülümsedi, birkaç veda cümlesi kurdu ve gitti.

Nefes verdim. "Bunun için üzgünüm, Bas. Neredeyse boğuluyordum."

"Sorun değil. İyileştin. Ayrıca, sanırım işler tersine dönüyor. Jody'yle son geldiklerinde bunu düşünmüştüm. Bu yemek pişirme işi her şeyi yoluna koyacak." Mutlu bir şekilde mutfak masasına oturmadan önce fırının içine bakıp pişmekte olan ekmeğine baktı. "Görmüyor musun? Birlikte kek pişiriyor olacağız ve ben 'Dana, yanağında çikolata kreması var' diyeceğim. Sonra da 'Benim için çıkarır mısın?' der. O zaman çıkarırım, ama yalayıp çıkarırım."

"Tamam, şimdi dur lütfen. Anladım. İkinizin kek hamurunun içinde yuvarlanmanızı gerçekten duymak istemiyorum."

"Akşam haberlerine çıkınca öğreneceksin."

Gülümsedim, son karşılaşmamızdan sonra onu bu kadar neşeli görmek beni rahatlatmıştı. Ona yemek pişirme derslerinin Dana'yı istediği kadar ateşli ve ağır yapmadığını düşündüğümü söylemeye kendimi ikna edemedim. Bastien'i şeytani gazaptan kurtaracaksak, o kadını neyin -eğer bir şey varsa- tahrik ettiğini daha iyi anlamamız gerektiğine inanıyordum. Ve bu özel keşif için ondan daha iyi bir ajan olacağıma dair tatsız bir his vardı içimde. Listeme ekleyeceğim bir şey daha var.

"Peki sende yeni olan ne?"

"Oh, her zamanki gibi. Seth'le bir başka garip fiziksel karşılaşma. Sonuncusu kadar büyük bir olay değil ama yine de."

Bastien omuz silkti. "Ne yazık ki ölümcül bir zayıflık."

Kendi kişisel ilişkilerim ön plana çıktıkça Dana aklımdan çıktı. "Mesele de bu. Herkes ilişkimizi nasıl idare edemeyeceğini söyleyip duruyor ama sorun onun zayıflığı değil. Sorun bende. Buradaki hatalı parça benim. Seth tam olarak yapması gerekeni yaptı. Ona kendimle ilgili söylediğim her korkunç şeyi ele alıyor ve asla cinsel sınırı aşacak bir şey yapmıyor. Tek zayıflık anı *benim* başlattığım bir şeydi. O mükemmel."

"Kimse mükemmel değildir, Fleur. Bu dünyada emin olduğum bir şey varsa, o da budur. Meleklerin kendileri bile kusurludur."

Carter'ın sigara tiryakiliğini ve sert içki tutkusunu düşündüm. "Orası kesin. Ama Seth oldukça yaklaştı. En azından ölümlülere göre. Oysa ben Bilmiyorum. İlişkimizde kendimi çok işe yaramaz hissediyorum."

Ayağa kalktı ve beni kendine çekti. "Nedir bu, melodramatik ve depresif hissetmek için günün mü? Bak. Onunla bu kadar uzun süredir birlikteysen hiçbir şekilde işe yaramaz değilsin. Seksten daha fazlası için bu işin içinde. *Senin* için var. Benim gibi huysuz piçleri bile neşelendirmeyi başaran o hoş zekâsı ve cazibesi için. Anlayamadığım şey, senin bundan ne çıkar elde ettiğin."

"Çok," dedim, Seth'in mizahını ve zekasını, ciddi ve

istikrarlı bir doğası var. "Sanırım sahip olduklarından memnun ama yine de kendini tatmin olmamış hissediyor olmalı. O bir erkek, değil mi? Bazen bana baktığını görüyorum ve ne düşündüğünü, ne istediğini biliyorum." Ayak parmaklarımı okşamamı düşündüm. "Ben de onun işini kolaylaştırdığımı sanmıyorum. Hiç düşünmeden flört ediyorum. Keşke ona bir şey verebilseydim, ne bileyim, bir şey. İnanılmaz bekarlık gücünü -ve şimdiye kadar olan her şeyle birlikte genel olarak inanılmazlığını- ödüllendirmek için ölümcül olmayan bir şey."

"Ölümcül olmayanlar senin için zor olacak. Sen en iyi bak-dokunma kızıydın."

Yere yığılan başımı kaldırdım. "İşte bu kadar." "Neymiş o?"

"Dokunmadan bakmak. Bana yardım edeceksin." Karabasana arsız bir sırıtış fırlatırken doğal iyimserliğimin ve dinçliğimin beni ele geçirdiğini hissettim. "Sen benim fotoğrafçı olacaksın."

Kaşları kalktı ama sanırım nereye varmak istediğimi zaten biliyordu. "Peki söyle bakalım, neyin fotoğrafını çekeceğim canım?"

"Ben. Bir sürü çekici poz ve cimri iç çamaşırlarıyla. Ya da hiçbir şey. Bütün bir yayılma yapacağız."

Kelimenin *yayılmasıyla* gülümsemesi seğirdi. "Ve bunun ona yardım edeceğini mi düşünüyorsun?"

Tek yapacağı onu on saat boyunca tek başına banyoya sokmak olur."

"Hey, onlarla ne isterse yapabilir, ama bu harika bir fikir. Bir ikram olacak. Bana sahip olmadan bana sahip olmanın güvenli bir yolu." Karabasanı kolundan dürttüm. "Yardım edeceksin, değil mi? Bunları almak için güvendiğim tek kişi sensin."

"Tabii ki sana yardım edeceğim. Neden sordun ki?"

Üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi mutlu bir şekilde iç çektim. "Elbette, bu Seth için iyi olsa bile, benim zayıf iradeli bir sürtük olmam sorununu çözmiyor. Hâlâ sürekli onu düşünüyor olacağım. Hâlâ ona dokunmanın - *gerçekten* dokunmanın- nasıl bir şey olduğunu merak ediyor olacağım. Zayıf anlarımda hâlâ onunla birlikte yıkılıyorum." Tekrar iç çektim, bu sefer hayal kırıklığıyla. "Sanırım bana yardım edecek bir şey yok. Onun resimleri bunu yapmayacak."

"Hey," dedi Bastien, çeneme dokunarak. "Tekrar gülümse. Bir yolunu bulacaksın. Eğer bulamazsan, sana söz veriyorum bulacağım. Hiç sahip olmadığın kardeşin, hatırladın mı? Birbirimiz için buradayız, *değil* mi?"

Gülümsedim ve başımı göğsüne yasladım. "Oui."

Ben çok daha az duygusal konuları hatırlayana kadar birkaç keyifli dakika boyunca böyle kaldık. Ayağa kalktım.

"Oh, hey, bir şeyi kontrol etmelisin."

Çantamı elime aldım ve Alec'in bana verdiği kristalleri çıkardım. Bunları ona uzattığımda Bastien geri çekildi.

"Bunlar da ne böyle?"

"İşte milyon dolarlık soru bu. Kitapçıdaki arkadaşımın bu kadar tuhaf davranmasına neden olan şey bunlar."

Soğukkanlılığını yeniden kazanarak daha yakından bakmak için eğildi ama çantaya dokunmadı. "Tuhafı," dedi yavaşça. "Bir şey yayıyorlar ..."

"Ölümsüz bir imza gibi," diye kabul ettim. "Ama bunu yapan cansız bir nesneyi hiç hissetmedim. Bu bir büyü ile aynı şey değil."

"Tam olarak kötü hissettirmiyor... sadece doğru değil."

"Bunu Seth'e sordum. Ölümlüler bir şey hissetmez, sadece biz hissederiz. Hiç böyle bir şeyle karşılaştın mı?"

"Hayır, ama o zaman ben senin yanındaki acemiyim, değil mi?"

İkimizi de rahatlatmak için kristalleri çantama geri koydum ve sonra Alec'in onları sıvıya karıştırmakla ilgili söylediklerini açıkladım.

"Gittikçe daha da merak uyandırıyor," diye düşündü Bastien. "Bildiğim hiçbir uyuşturucuya benzemiyor ama meşru bir iksir izlenimi de vermiyor. Eğer bunun ne olduğunu öğrenmek istiyorsan Fleur, büyük silahları çıkarman gerekecek."

Haklı olduğunu biliyordum. Daha az tuhaf konulara geçerek bir süre daha birlikte takıldık. Ekmek o kadar güzel kokuyordu ki bir parça yemeden gitmem mümkün değildi. Tadına baktıktan sonra, diğer hataları ne olursa olsun Dana'nın yemek konusunda ne yaptığını bildiğine karar verdim. Sonunda yarım somun ekmekle oradan ayrıldım ve "büyük silahları" bulmak için şehir merkezine geri döndüm.

Şansım yaver gitti ve Jerome gerçekten de cep telefonuna cevap verdi ve bana yerini söyledi. Vermemiş olsaydı bile, denenecek yerler listemde olacaktı. The Cellar, Seattle'ın tarihi bölgesi Pioneer Square'de eski, karanlık bir bardı. Cellar'a ulaşmak için bir kat merdiven inmeniz gerekiyordu ve her zaman mekânın Kuzeybatı'nın bir sonraki büyük depreminden sağ çıkamayacağı hissine kapılmışımdır. Mahzen, Jerome ve Carter'ın favori uğrak yerlerinden biriydi.

İkisini de her zamanki köşelerinde buldum. Burası her zamanki gibi karanlıktı ve mutlu saatler trafiğiyle biraz hareketlenmeye başlamıştı. Angel ve iblis her zamanki eğlenen yüz ifadeleriyle içeri girmemi izlediler, ikisi de ben kapıyı açmadan önce beni fark etmişlerdi. Jerome telefonda her zaman zamanını aldığım izlenimini verirdi ama şu anda ikisi de meşgul görünmüyordu. Barda bir gimlet sipariş ettim, beklerken sohbet eden iki adama gülümsedim ve sonra dinamik ikiliye katılmak için ilerledim.

"İş yemeği mi?" Önlerindeki boş kadehlere başımı eğerek sordum. İkisi neredeyse yan yana oturuyordu, bu yüzden diğer tek sandalye onların karşısındaydı, sanki bir röportajdaymışım gibi.

Carter boş bardaklardan birini aldı ve bana sahte bir kadeh kaldırmayı teklif etti. Ben de kendi bardağımı onunkiyle tokuşturdum. "Evrenin ilahi işleyişini sorgulama, Lilith'in Kızı."

"Tanrı'nın işi asla bitmez," diye ekledi Jerome ciddiyetle.

İkisi de biraz kaçık görünüyordu ama ben aldanmadım. Melekler ve iblisler gibi yüksek ölümsüzler sarhoşluk seviyelerini kontrol edebilirlerdi. Diğer küçük ölümsüzler ve ben onların önünde bir sürü aptalca şey söylemiştik.

Jerome ya da Carter'ın boşa harcandığını düşündüm. Şu anda bile gözlerinde, her ikisinin de gün ortasında neden amirimi aradığımı merak ettiklerini gösteren kurnaz bir inceleme vardı.

"Karabasani görmeye mi gittin?" Jerome bir süre sonra sordu. Başımı salladım. "İlerleme kaydettiğini düşünüyor."

"*Düşünüyor mu?*" diye sordu iblis, tek kaşını kaldırarak. John Cusack'ın bunu gerçekten yapıp yapamayacağını merak ettim. "Bir şüphe var mı?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Ama ilerleme kaydettiğini de söylemediniz." "Dilim sürçtü. Yanlış konuştum."

"Sık sık yanlış konuşmuyorsun, Georgie. Ve gerçekten de baştan çıkarma konusunda bir şeyler bildiğine inanmaya başladım. Ve hatta belki de insan doğası."

"Bir şey mi?"

Carter benim kuşkucu ses tonuma güldü.

"Peki," diye devam etti Jerome, "uzman görüşünüze göre, arkadaşınız bunu yapabilecek mi, yapamayacak mı?"

"Elbette" diyecektim ama Carter'ın yalanı anlayacağını biliyordum. Jerome bile muhtemelen fark ederdi. "Bilmiyorum. Onu okumak zor. Çok tuhaf bir kadın." Düşünerek dudaklarımı büzdüm. "Onu baştan çıkarabilecek biri varsa, o da Jerome'dur. Benim yardımımla." "Barton olayını biliyorsun, değil mi?" diye eklemenden önce tereddüt ettim.

"Elbette. Bastien açısından çok aptalca."

"Sanırım." Bu şirketteki en iyi arkadaşlarımdan birini eleştirmek istemedim. "Ama bizim tarafın dürtü kontrolü konusunda pek iyi olduğu söylenemez. Ayrıca Barton'ın sürekli yatıp kalkan bir kadın için bu kadar öfkelenmesi biraz aptalca görünüyor. Ölümsüz olsun olmasın, bir kişi daha olsa ne olur ki?"

"Çünkü ölümsüzün bir anlamı vardı," dedi Carter ciddiyetle. "Buradaki nüansları herkesten çok senin fark etmen gerekir. Benimle yatarsan Seth ne düşünür?"

"Teklif mi ediyorsun?" Heyecanlanmış gibi yaparak Jerome'a döndüm. "Bir meleği torbalarsam emekli olabilirim, değil mi? Tam emeklilik maaşı falan?"

"Meleğe göre değişir," diye esnedi Jerome.

Carter kayıtsız gülümsemesini korudu, bekârlığı ya da ölümsüzlüğü hakkında yapılan şakalardan etkilenmedi. "Ne demek istediğimi biliyorsunuz. İş ile seçim arasında fark vardır."

Başımı salladım. Ne demek istediğini biliyordum ve haklıydı - Seth'le birlikte olmak beni özellikle inceliklerin farkına varır hale getirmişti.

"Biliyorsunuz, buraya bunu tartışmak için gelmedim," dedim onlara. Her ikisinin de beni konudan saptırarak keşfetmek istemediğim konulara yönlendirme eğilimi vardı.

"O zaman bizi aydınlatın," dedi baş iblis hoşgörüsüyle. "Sizi banliyö komplolarından ve ölümlülerden uzaklaştıran şeyin ne olduğunu bilmek için ölüyorum."

Gün ortasında entrika." "Aslında, ölümcül entrikalar içeriyor."

Onlara Doug'ın durumu hakkında bilgi verdim. Jerome her zamanki ilgisiz bakışını korudu. Carter da neredeyse öyle yapıyordu ama alaycı olsun ya da olmasın, o hâlâ bir melekti ve ben konuşurken gözlerinde merhamet titreşimleri gördüm. Elinde değildi.

"Sonunda Alec'in bana malı vermesini sağladım ve şimdi bunun ne olduğunu bilmem gerekiyor. Siz ikiniz kimlik tespiti için en iyi şansım gibi görünüyorsunuz."

Jerome'un ilgisizliği şaşkınlığa dönüştü. "Düştüğümüz durum bu mu? Uyuşturucu tespiti mi? DEA'ya mı benziyoruz?"

Carter tembelce gerindi. "Succubi'lerin kendilerini nefilim ve diğer ölümcül yaratıklardan korumak için bizden yardım istedikleri eski güzel günleri hatırlıyor musunuz? Size söylüyorum, bu zamanın bir işareti."

Kendimi sakın kalmaya ve başımı belaya sokacak bir şey söylememeye zorlayarak benimle alay etmelerine izin verdim.

"İşiniz bitti mi?" Bir dakika sonra sordum. "Çünkü bu konuda gerçekten harekete geçmek istiyorum."

Jerome, "Sana ne olduğunu söyleyebilirsek birazını bizimle paylaşacak mısın?" diye sordu.

Gözlerimi devirerek çantama uzandım. Küçük çantayı bir hareketle masanın üzerine fırlattım, böylece yüzeyde kayarak ikisinin de tam önünde durdu.

Gülümsemeleri kayboldu.

Bir an çantaya baktılar ve sonra neredeyse mükemmel bir senkronizasyonla birbirlerine ve tekrar bana baktılar.

Carter konuştuğunda eğleniyordu, ama acımasızca eğleniyordu. "Belki de doğaüstü canavarları göz ardı etmekte bu kadar acele etmemeliydim."

"Nasıl oluyor da," diye haykırdı Jerome, burun delikleri alevlenerek, "her zaman kendini bu bokun ortasına atmayı başarıyorsun?"

İkisinin arasında bir ileri bir geri baktım. "Ne var? Nedir bu?" "Bu, Georgina," diye açıkladı Carter, parmağıyla çantaya dokunarak, "bu Tanrıların Yemeği."

Bölüm 15

Dudaklarımdan **bir** düzine hızlı cevap döküldü ama ikisinin de yüzündeki gergin bakışlar daha iyi düşünmemi sağladı. Bunun yerine, bir sonraki bariz soruyu seçtim.

"Ne demek istiyorsun?"

Carter'ın dudaklarının kenarı yarım bir sırıtışa dönüştü. "Aman Tanrım. İlim konusunda bilgili olduğumu sanıyordum. Özellikle de Yunan mitolojisini."

"Ambrosia'ya ... Tanrıların Yemeği denir," diye yavaşça önerdim. Greko-Romen bir toplumda büyümüşüm ama bu tüm hikâyeler konusunda uzman olduğum anlamına gelmiyordu. Gençliğimde sadece bazılarına maruz kalmıştım. Mitolojinin ne kadar geniş olduğunu ancak daha sonra akademisyenler Yunan dünyasının dört bir yanından masallar derlemeye başlayınca öğrendim.

"Evet," dedi Carter, ders okuyan bir çocuk gibi başını sallayarak. Jerome'un ağzı bıçak açmıyordu, yüzünde fırtınalı bir ifade vardı. "Başka ne biliyorsun?"

"Ambrosia tanrılara ölümsüzlüklerini veren şeydi," diye devam ettim. "Gerçi ben hep bunun bir tür içki olduğunu düşünmüştüm..." Kendimi durdurdum. Kristaller şu anda sıvı değildi ama bu şekilde tüketilmeleri gerekiyordu. Aklıma başka bir endişe verici düşünce geldi. "Bu Yunan şeyinin Doug ve diğerlerini ölümsüz yapacağını mı söylüyorsun?"

Artık düpedüz durdurulamazım. Bir tanrı, bebeğim.

"Tam olarak değil," dedi Carter. "Ve sanırım ambrosia'nın sadece Yunan hikâyelerinde bulunmadığını belirtmeliyim. Neredeyse her kültürün efsanelerinde bir şekilde yer alır. Kral Arthur'un dünyasında Kutsal Kase'yi doldurduğu söylenirdi. İçenlere yeni algılar ve aydınlanma verir ve ülkeyi iyileştirmeyi vaat ederdi. Bazıları da Pentekost bayramında havarilerin başlarının üzerinde beliren alevlerin aslında alev olmadığını, ambrosia içtikten sonra gördükleri vizyonlar olduğunu öne sürmüştür. Ambrosia havarileri canlı ve karizmatik kılmış ve her kültürden ve dilden insanla iletişim kurmalarını sağlamıştır."

"Bunu rahatsız edici bulacak çok sayıda dindar Hıristiyan tanıyorum - yakın arkadaşım Dana da dahil -."

Jerome bu konudan ne kadar hoşnutsuz görünse de daha fazla sessiz kalamadı. "Bazı insanların Efkaristiya'nın İsa'nın kanıyla pek ilgisi olmadığını ve daha çok kayıp bir ambrosia töreniyle ilgili olduğunu düşündüğünü bilseydi vereceği tepkiyi bir düşünün. Söz konusu kişiler, bugün ayine katılanların sadece eski deneyimi taklit ettiklerini ve ayini

Kutsal Ruh'la birlikte."

"Bu pek çok insanı üzecektir," diye katıldım. Üçümüz de günümüze kadar aktarılan ayin ve inançların çoğunun asıllarından saptırılmış olduğunu biliyorduk. Bazıları, hepsi değil.

Carter sanki bir konferans salonunda ders veriyormuş gibi keyifli bir şekilde devam etti. "Eski Hindu kültüründe ambrosia *soma* olarak adlandırılır ve hatta aynı adı taşıyan bir tanrı olarak kişileştirilirdi. Onun varlığı içkinin kendisi kadar sarhoş ediciydi ve etrafındakilerin duyularını karıştırıyordu."

"Soma aynı zamanda *Cesur Yeni Dünya*'daki iyi hissettiren uyuşturucuydu," diye hatırladım. "Bunun ne kadar yaygın olduğunu fark etmemiştim."

Başını salladı. "Ve bu hikâyeler buzdağının sadece görünen kısmı. Geldikleri yerde çok daha fazlası var."

Verdikleri bilgiler hoşuma gitti. Bu ikisinden anlamlı bir açıklama almak genellikle Seattle şehir merkezinde trafiğin yoğun olduğu saatlerde araba kullanmak gibiydi: yavaş, acı verici ve çarpışmalarla dolu. Ve yine de, gelecek olsun ya da olmasın, bana ihtiyacım olanı tam olarak vermiyorlardı.

"Evet, ama siz 'bazı insanlar inanıyor' ya da 'diyorlar' gibi şeyler söylemeye çok dikkat ediyorsunuz. Hangisi doğru? Gerçekten neler oluyor? Bu hikayelerden herhangi biri doğru mu?"

Carter'ın gri gözleri parladı. "Ah, gizemleri bozamam. İnsanlar hayatlarını tanrısallığın gerçeğini anlamaya çalışarak geçirirler. Bir succubus bile tüm sırlara vakıf olamaz."

Ona bıkkın bir bakış attım. *Bu* onların tipik davranışlarına daha çok benziyordu. "Tamam, efsaneleri unutun. O zaman bana bu şeyin ne olduğunu söyleyebilir misin? İnsanları ölümsüz mü yapıyor?"

Melek ve iblis birbirlerine baktılar. "Hayır," dedi ikisi de bir ağızdan.

Carter, "Ama sana öyleymişsin gibi hissettiriyor," dedi.

Doug'ın pervasız davranışlarını, müziğini icra etmekten sahne dalışına kadar her konuda kendine olan aşırı güvenini düşündüm. Korkusu yoktu, herhangi bir şeyin mükemmelden daha az olabileceğine dair bir endişesi yoktu.

"Yani uyarıcı ya da ruh halini değiştiren herhangi bir uyuşturucu gibi," dedim. "Kendinizi iyi hissetmenizi sağlıyor."

Melek başını salladı. "Hayır. Bundan çok daha fazlası. Ambrosia şu şekilde çalışır ..." Kelimeleri bulmaya çalıştı. "Sanırım bunu anlatmanın en iyi yolu en iyi yeteneklerinizi güçlendirmesi. İyi olduğunuz, içinizde parlayan şeyleri ortaya çıkarıyor. Sonra da bunun sesini tanrısallık seviyelere yükseltiyor sanırım."

"Evet, elbette," diye nefes aldım.

Grubun aniden bu kadar başarılı ve hızlı bir şekilde yükselmesinin nedeni buydu. Onlar zaten yetenekliydi. Ambrosia onlara yeni bir şey vermemişti; sadece doğal yetenekleri on kat artmıştı. Yüz kat. Ve Casey ... matematiksel olarak yetenekli Casey, çoğu insan için bir kalem ve kağıt gerektirecek hesaplamaları saniyeler içinde yapabiliyordu. Hatta

Doug'ın Tetris becerileri ambrosia geliştirme belirtileri gösterdi.

Onlara nasıl tepki vereceğini görmek için sabırsızlanıyorum, demişti Alec. Gerçekten de nasıl tepki verecektim? İçimdeki hangi iyi yetenekler güçlenecekti? Ne gibi yeteneklerim vardı? Bariz şaka, yatakta bir erkeğin dünyasını gerçekten sarsabileceğimdi. Ancak bu cevaptan hoşlanmadım, çünkü ürpertici kristallerin yardımı olmadan zaten bir erkeğin dünyasını oldukça sert bir şekilde sallayabileceğime inanıyordum, çok teşekkür ederim. Ayrıca, sadece bundan ibaret olduğumu düşünmekten nefret ediyordum. Bende cinsel hünerden daha fazlası olmalıydı.

"Araçtaki herkes kaza yaptı," diye hatırlattım Carter'a. "Doug, Casey. Ve düştüklerinde ... *gerçekten* düştüler."

"Bunu yapıyor," diye kabul etti. "Yoksunluğun en kötü özelliklerinizi ortaya çıkardığı ya da muhtemelen iyi özelliklerinizi kötüleştirdiği iddia edilebilir. Çoğu zaman kişiyi depresif ve eksik hale getirir. Sıradanlığa geri dönmek zordur."

Bu Doug'ın geçen günkü kasvetli bakış açısını açıklıyor. Ben de onu dükkândan kovduğum gün bir yoksunluk reaksiyonu yaşadığını fark ettim. Ambrosia eksikliği normalde alaycı olan dilini ve şakacı davranışlarını karanlık ve çarpık bir şeye dönüştürmüştü. Ve yine de . . .

"Bir tanrı gibi hissetmek güzel olmalı. Sanırım bunu istemenizi anlayabilirim." "Şey," dedi Jerome, sonunda konuşarak, "hepimizin bildiği gibi hiçbir şey için bir şey."

Carter başını salladı. "Temel düzeyde, bağımlılık yapan bir madde ve bağımlılık yapan her şeyin bir bedeli vardır - esas olarak sizi köleleştirir ve sahip olmadığınızda kendinizi korkunç hissetmenize neden olur. Ancak bir diğer gerçek de insanların mükemmel olmak için yaratılmadığıdır. İnsanlık budur: bir dizi başarı ve başarısızlık, kişinin kendi doğasını ve yeteneklerini sınaması. Ne beden ne de ruh böyle bir durumu sürdürebilir. Sonunda insanı tüketir."

Kristalleri işaret ettim. "Onları alsaydım ne olurdu?" "Belli değil mi?" diye sordu Jerome, ses tonu aynı cinselliği ima ediyordu. Daha önce merak ettiğim olasılıklar.

Carter bana net bir cevap verdi. "Benzer yüzeysel etkiler. İyi niteliklerinizi geliştirir. Ölümsüzler bağımlılığa bu kadar çabuk kapılmazlar; bazı açılardan zaten tanrı gibi hissettikleri için bunu uzun süre sürdürebilirler. Ancak uzun vadede sonuçlar yine aynıdır. Bu kadar yüksek seviyelerde işlev göremezsiniz. Şimdi, ambrosia vücudunuzu yok edemez elbette, ama yine de uzun süre alırsanız başka ciddi sorunlara neden olur."

Jerome yardımsever bir şekilde, "Muhtemelen seni delirtir," diye açıkladı. "Zamanın sonuna kadar."

"Bu korkunç," dedim.

"Merak etme Georgie. Eğer senin başına gelirse, önce seni indiririz." Onu görmezden gelerek kristallere baktım, aniden kendimi daha da iğrenmiş hissettim

daha önce olduğundan daha fazla. Bu sefer verdiğim tepkinin ürkütücü aurayla hiçbir ilgisi yoktu.

"Asıl soru, tabii ki," dedi baş iblis daha ciddi bir şekilde, "bunları nereden buldun?"

"Sana söylemiştim. Alec'ten."

İki yüksek ölümsüz bir kez daha bakiştılar.

"Bize bu adamdan tekrar bahset," diye emretti Jerome. "Bildiğiniz her şeyi."

Yaptım. Bitirdiğimde, bir kez daha birbirlerine baktılar, benim bilmediğim zihinsel bir konuşma yapıyorlardı. Tanrım, çok sinir bozucuydular.

Carter sonunda, "Alec o kişi değil," dedi.

"O kim ... ?"

"Bunun geldiği kişi," diye açıkladı Jerome. "Şey, ben ondan aldım ..."

"Fark etmez, Georgie. Burada kaynak yirmi yaşındaki mavi saçlı bir serseri değil. Başka birinden alıyor. O zincirin bir halkası. Ayrıca, ondan hiçbir şey hissetmedin, değil mi? Kristallere benzeyen ama tam olarak onlar gibi olmayan bir şey?"

"Hayır, ama ..." Ama başka birinden bir şeyler hissetmiştim. Alec ile vakit geçiren birinden. Kafamdaki son kart da tersine döndü. "Kim olduğunu biliyorum. Bu o. O adam."

"Elbette," dedi Carter kuru bir sesle. "O adam olduğunu biliyordum. Her zaman *o adamdır*."

"Bekle, açıklayacağım." Jerome'a döndüm. "Sana bahsettiğim şu komik ölümsüzü hatırlıyor musun? Hani şu romantik giyimli, yakışıklı olanı? O olmalı. Alec'in tedarikçisi. Onları birlikte konuşurken gördüm ve hatta Alec'in onunla bir tür sinir krizi geçirdiğini bile gördüm." Carter'ın yararlanması için biraz daha arka plan ekledim ve *GQ Şairi Guy* ile birbirimizi nasıl hissettiğimizi açıkladım.

Jerome ve Carter bunu sessizce düşündüler. Sonunda iblis, "Evet, bu ona benziyor," dedi.

Ondan sonra bir süre kimse bir şey söylemedi. "Onun" tam olarak kim olduğunu sormak için can atıyordum ama melek ve iblisin bu konuda kendi zamanlarını alacağını fark ettim.

"Peki ne yapacağız?" Carter birkaç dakika sonra sordu.

Jerome ona dar gözlerle baktı. "Neden bir şey yapmak zorundayız?"

"Çünkü yapılacak doğru şey bu."

"Evrenin başlangıcından beri neredeydiniz bilmiyorum ama 'doğru şey' benim öncelikler listemde yer almıyor."

"Ölümlüleri zehirliyor."

Jerome kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Umurumda değil." "Bunu senin bölgede yapıyor.

Burnunun dibinde."

"Beni yemlemeye çalışmayı bırak. Bizimle bir ilgisi yok. Ne isterse yapabilir.

ölümlülerin canı ne isterse onu yapar."

Bir kez daha araya girmek için can atıyordum ama kendimi tuttum. Carter ve Jerome'un tartışmalarını dinlemek beni her zaman tedirgin etmiştir. Çoğunlukla, bu çok fazla olmazdı. Genellikle, iyi ve kötü fark etmeksizin, sinir bozucu bir dayanışma duvarı içinde bir arada dururlardı. Ve tabii ki onları tartışırken izlemek, öfke kontrolden çıkarsa korkunç bir şey olup olmayacağını merak etmenize neden olurdu. Masalar devrilir. Bardaklar patlar. Dört Atlı'nın ortaya çıkması.

Yine de Carter'ın bu meselenin peşini bırakmayacağından emindim. O kazanacaktı. Daha önce de belirttiğim gibi, ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum ama ona ve ikna gücüne saygı duyuyordum.

"Bu bir güç oyunu," diye uyardı Carter. "Bunu denememeli bile. Onun zamanı geçti; artık oyunu kontrol eden biziz. Bunu yapmak bize hakarettir. -Özellikle de siz, çünkü bölge sınırlarını çizenler aslında sizlersiniz. Bu habersiz bir meydan okuma."

Bunun iblis üzerinde bir etkisi olduğunu gördüm. Carter'ın onu kendine çekme çabalarının farkındaydı ama yine de işe yarıyordu. Gurur boşuna Yedi Ölümçül Günah'tan biri değildi. Jerome, cehennemin sadık bir hizmetkarı olarak, yardım edemezdi ama duyarlı olabilirdi. Gururunun daha önce de devreye girdiğini görmüştüm; başkalarının itibarıyla oynamasından hoşlanmıyordu. Ve iblisin doğal olarak pek çok zayıflığı olsa da, onu harekete geçiren şeyin her şeyden çok bu olduğunu söyleyebilirim.

"Müdahale edemeyiz," dedi kesin bir ifadeyle. "Bunu biliyorsunuz. Kontrol bizde olsa bile, açık bir savaş başlatmış oluruz. Ben kendi adıma bunun sonuçlarıyla uğraşmak istemiyorum."

"Anlaştık," diye mırıldandı melek ve tekrar sessizliğe gömüldü.

İçlerinden birinin parlak bir plan sunmasını bekleyerek yüzleri arasında gidip geldim. Melek ve iblisin Alec'i ve onun piç kurusu tedarikçi arkadaşını yok etmek için müthiş bir zaferle savaşmasını içeren parlak bir plan.

Carter birden, "Georgina bunu yapabilir," dedi.

"Ne?" Ciyakladım. Fantezi böyle gitmiyordu. Gözlerini bana çevirdiler.

Jerome'un gözlerinde karanlık bir öfke parladı, sonra geldiği gibi hızla kayboldu. "Hmm. Belki."

"Siz neden bahsediyorsunuz? Ben hiçbir şey yapmıyorum."

"Tam olarak vurmak sayılmaz," dedi Carter, yüzü hemen asıldı. "Ama doğru şekilde yapılmazsa tehlikeli olabilir."

"Neden bunu yapmak zorundayım?"

"Çünkü sen, Georgie, bizden daha küçük bir güçsün. Bizden daha az incelemeye ve sonuçlara maruz kalıyorsunuz. Bu, bir ülkenin savaş ilan etmesi ile küçük bir isyancı grubun saldırması arasındaki farktır."

"Harika," dedim ve sandalyeme geri yaslandım. "Ben bir fraksiyonum." Carter yine gülümsüyordu. "Doug'a yardım etmek istemiyor musun?" Bir an geçti. "İstediyimi biliyorsun."

"Tehlikeli olacağını söylediğimde ciddiydim, ama dikkatli olursak, iyi olacaksın."

Doug'ın kara umutsuzluğunu ve umursamaz davranışlarını düşündüm. Bu ambrosia'nın onu "yok edeceği" düşüncesi benim için durumu pekiştirdi. "Evet, tamam. Yapacağım. Ne olursa olsun. Tehlikeli ya da değil." Durakladım. "Um, nedir?"

İkisi de cevap vermedi.

"Hadi ama! Ne olduğunu bilmeden bunu yapmamı bekleyemezsiniz." "Biraz hazırlık çalışması gerekecek," dedi Carter, görünüşe göre benim Şaşkınlık. Ama yüzünde başka bir ifade daha vardı... Gurur, diye düşündüm. İyi türden bir gurur, birinin doğru şeyi yaptığını düşündüğün zamanki gibi. Düşüncesizce şeyler yapmanıza neden olan kötü türden bir gurur değil. "Yerine oturur oturmaz sana haber vereceğiz. Seni bulmaya geleceğim."

Yüzümü buruşturdum. "Bunu gerçekten tatmin edici bir cevap olarak görmediğimi anlayacaksın."

"Ve anlayacaksın ki," diye karşılık verdi Jerome, "alabileceğinin en iyisi bu."

Carter biraz daha nazikti. "Ancak bu arada yapabileceğiniz şey tedarikçiye ulaşmaya çalışmak. Nihayetinde anlaşılmak zorunda kalacağınız kişi o. Alec'le konuşmaya devam et. Yapman gerekeni yap."

Başımı salladım. Gevezeliği uykumda bile yapabilirim. Tanıdık sulara geri döndüğüm için rahatlamış hissediyordum.

Onlardan ayrıldıktan sonra, ambrosia ödevini beklemeye aldım ve önceden kararlaştırdığımız randevuya uygun olarak Scrabble oynamak için Seth'lere gittim. Bu sefer hile yapmayacağıma yemin etmişim ama bu oyunun ne kadar umutsuz bir hal alacağına bağlıydı. Ancak oraya vardığımda Seth'i oyun oynayacak durumda bulamadım.

Yatak odasındaki masasında oturmuş, bilgisayar ekranına bakarken kaşları sevimli bir şekilde çatılmıştı, görünüşe göre sadece zihinsel kararlılıkla onun için bir şeyler yapmasını istiyordu. Dairesinde bir ofisi olduğunu biliyordum, ama şu anda paketlenmemiş kutular onu dolduruyor, bu odayı ofis-yatak odası kombinasyonu haline getiriyordu. Tüm gerekli eşyaları tek bir yerdeydi. Eğer bitişik bir banyosu olsaydı, muhtemelen hiç ortaya çıkmazdı.

"Bana ... bir saat daha verebilir misin?" diye sordu dalgınca, içeri girdiğimi fark ettiğinde, bana bakmadan. "Sadece bu bölümü bitirmem gerekiyor."

Bu tartışmalı bir istekti. Ona bir saat daha vermeye istekli olmasaydım bile yazmaya devam edecekti. Dağlar, bir hikâyenin ortasında Seth'ten daha kolay hareket ederdi. Memnuniyetle yanağına bir öpücük kondurdum ve okuyacak bir şeyler bulmak için ofise doğru yola çıktım. Bu kitapların arasından

Ancak kutular işi zorlaştırdı. Birçoğunu boşalttığımda, sonuna kadar gidip işi doğru yapabileceğime karar verdim.

Bütün kutuları açtım, hatta oturma odasındakileri bile. Elimde kaç kitap kaldığını bilmiyordum ama çok fazlaydı. Kitapçı içgüdülerim onları kategorilere ayırmamı gerektiriyordu ve bu bile tek başına zaman alıyordu. Bir ara kafamı kaldırdığımda neredeyse üç saatin geçtiğini fark ettim. Ayağa kalktım, gerindim ve yatak odasına döndüm.

"Hey," dedim. "Senin saatini çoktan geçtik." Yazmaya devam etti.

Ayağımı sandaletinden çıkardım, tırnak rengini bordoya çevirdim ve bacağımda g e z d i r d i m . Sıçradı.

"Hey!"

"Hey sen. Böldüğüm için üzgünüm ama yemeğe ihtiyacın var, yoksa klavyenin üzerinde bayılacaksın."

"Bu ilk kez olmazdı," dedi. Gözleri bilgisayara dönmekle tehdit edercesine kaydı, ben de ayağımla onu tekrar dürttüm. Kaşlarını kaldırdı, sonra ayağımı tuttu ve beni kucağına çekerken neredeyse düşmeme neden oluyordu. "Biliyorsun, ayak parmakların o kadar da zorlayıcı değil. Onlarla seks yapmak istediğimden ya da bunun gibi garip bir şeyden değil. Sadece güzel olduklarını düşünüyorum. O yüzden şimdi her konuda istediğini yapabileceğini sanma."

Elinden kurtulmak için kıpırdandım. "Ne istersen söyle. Sana karşı yeni bir kozum var. Bak, yemek almaya gitmek için kendini yeterince uzun süre ayırabilir misin?"

Meğer yapamazmış, ayak parmakları olsa da olmasa da. Hayal kırıklığına uğrayarak pizza sipariş ettim. Birlikte yedik ve konuştuk ama ikimiz de kendi dünyalarımızdaydık. O benim takip edemediğim yerlerde karakterleriyle birlikteydi ve ben de ambrosia'yı düşünüyordum. Birden gülmeye başladım.

"Ne?" diye sordu şaşkınlıkla.

Ona ambrosia'dan ve ne yaptığından bahsettim. Belli ki bu haber onu şaşırtmıştı ama Seth'in dünyada meydana gelen pek çok görünmeyen, doğaüstü şeyi kabullenmesi için biraz zamanı olmuştu. Hikayemi Carter ve Jerome'un bu konuda bir şeyler yapacaklarını söyleyerek bitirdim. Benim de büyük ve muhtemelen tehlikeli bir rol üstleneceğimden bahsetmemiştim. Yine kendimi tutuyordum ama henüz elimde somut ayrıntılar yokken onu endişelendirmek anlamsız görünüyordu.

"Neyse, gülüyordum çünkü ambrosia içerken nasıl olacağını hayal etmeye çalışıyordum," dedim.

"Bunun nesi komik? Belki haftada bir kitap çıkarabilirim."

"Evet, ama seni bir daha asla göremeyeceğim. Ne banyo yaparsın ne de saçını kesersin. Saçın beline kadar uzar, sakalın da öyle ve sen burada karanlıkta oturur, Punky Brewster tişörtünle kamburunu çıkarırsın."

"Bu hiç komik değil. Emekliliğimi bu şekilde geçirmeyi planlıyorum. Ayrıca, önümüzdeki elli yıl boyunca aynı gömleği giyecek olsaydım, bu benim Flash'ım olurdu."

Gordon bir." Çiğnerken yüz hatları kaşlarını çattı. "Doug'ın sorununun 'sihir' kaynaklı olduğu fikri..." Başını iki yana salladı. "Bu çılgınca. Ve korkutucu. Ona gerçekten yardım edebilecekler mi?"

"Yapabilirlerse yapacaklar. Özellikle Carter."

"Ona her zaman çok güvenmişsinizdir. Bu şartlar altında ironik görünüyor."

Sanırım öyleydi ve yine benim için yeni bir şeydi. Sanırım Jerome'un tarafında olsam da son zamanlarda *benim tarafımda* olanın Carter olduğunu yeni yeni fark etmeye başlamıştım. Seth için gülümsedim.

"Peki. Eğer bir meleğe güvenemiyorsan, kime güvenebilirsin?"

İlham perisi yemekten sonra onu çağırdı ve ben de ona karşı duramayarak gitmesine izin verdim. Seth'in kitaplarını sevmeyen biriyle çıkmasının mümkün olup olmadığını merak ediyordum. Çok az kadın bu rekabeti kaldırabilirdi. Ve evet, bazen benim için de rekabetle başa çıkmak zor oluyordu. Seth'in dans etmek gibi yapmaktan hoşlandığım daha canlı şeylerle ilgilenmemesi yeterince zordu. Ama aynı zamanda gösterişsiz şeylerden mahrum bırakılmak da zaman zaman beni dürtüyordu.

İhmalinin daha büyük bir iyilik için olduğunu bilerek kitap tasnifime geri döndüm, bu da beynimin yarısının Alec sorunu ve *GQ* Poet Guy'a nasıl ulaşacağım konusunda çalkalanmasına izin verdi. Doug'a akşam saatlerinde ulaşmak hiç kolay olmamıştı ama yarın işte görüşecektik. Bir keresinde bana Alec'in numarasını vermişti; umarım bu sefer de aynı şekilde yardımcı olur.

Kataloglama ve raflama işimi sabah saat iki civarında bitirdim. Tüm kitapların ofis ya da oturma odası raflarında yerleri vardı ve tüm kitaplar Emerald City'nin övgüyle söz edebileceği bir şekilde tür ve yazarlarına göre dizinlenmişti. Ofiste artık masa için yer vardı.

Yatak odasında Seth hâlâ karanlıkta, monitörünün ışığıyla aydınlanmış bir şekilde yazıyordu. Yanağını bir kez daha öptüm ve bitkin bir halde yatağında uyuyakaldım.

Saatler sonra birinin yanağımı öpmesiyle uyandım. "Hey," diye mırıldandım uykulu bir şekilde, Seth'i yatağa çekmeye çalışarak. "Bana komik fikirler veriyorsun."

Üzerime eğildi ve burnuma bir öpücük kondurdu. Sabah güneşi dağınık saçlarındaki bakırımsı ışıltıları ve daimi saat beş gölgesini aydınlatıyordu. Bana sevgiyle baktı, o tatlı dudakları gülümsüyordu.

"Kitaplarımı kaldır. Hepsini."

"Yapmak zorundaydım. Hay Allah. Emerald City'den biri buna göz yumduğumu öğrenseydi beni kovardı."

Yanıma kıvrıldı ve bir kolunu üzerime koydu. "Bazen ne kadar aptal olduğumu düşünürsek, bana karşı oldukça iyisin Thetis."

"En sevdiğim yazarla dalga geçmeyi bırak, yoksa seni dövmek zorunda kalacağım." "Ciddiyim. Dün gece yaptığımdan daha azı için kız arkadaşlarımı kaybettim."

"O kadar da kötü değildin. Seni daha kötü gördüm." Biraz doğruldum. "Hey, senin kaç tane kız arkadaşın oldu ki?"

Gözlerinin etrafında beliren gülme çizgileri onu daha da sevimli hale getirdi. "Hepsi kitaplar için araştırmaydı, yemin ederim."

Sanatçı tiplerle birlikte olmamın ironik olduğunu fark ettim. Çok uzun zaman önce, müziğini bazen benden daha çok sevdiğine yemin ettiğim bir adamla evliydim. Onu bu müzik tutkusu için sevmiş ve aynı zamanda ondan nefret etmiştim. Diğer ölümlülerle de benzer senaryolar yüzyıllar boyunca tekrarlandı. Dün geceki düşüncelerimi hatırlayınca, Seth'in eski yeşil gözlü canavarı tekrar ortaya çıkarabileceğinden endişelendim.

"Bölüm nasıl sonuçlandı?" Saçlarını daha da karıştırarak sordum.

"İyi. Hatta harika." Bana tatlı, şaşkın bir bakış attı. "Sanırım .

. . Üzerinde çalıştığım taslakları okumak isteyeceğinizi hiç sanmıyorum, değil mi? Sürecin nasıl işlediğini görmek?"

Bana ne kadar değerli bir hediye sunduğunu fark ederek donakaldım. Seth bir keresinde bana ilk taslakları kimsenin okumasına izin vermediğini söylemişti. Kendi yaratıcı akışını etkileyebilecek geri bildirimler istemiyordu. Elinde tam bir taslak olana ve kitapların mükemmele yakın olduğunu hissedene kadar nihayet yayıncı ekibinin bir göz atmasına izin vermişti. Bunu bana teklif etmesi beni hem heyecanlandırdı hem de duygulandırdı.

"Hayır," dedim usulca, gülümseyerek. "Ama teşekkür ederim. Normal döngünü kesintiye uğratmak istemem. Ama belki ... belki göndermeye hazır oldukça cilalanmış bir taslağın olduğunda, o zaman bir göz atarım."

Gülümsememe karşılık vererek başını salladı. O sırada aramızda el yazmaları ya da kitap tasnifiyle ilgisi olmayan ama yine de ikisi tarafından da ateşlenen bir şey geçti.

"İşte," dedi ayağa kalkarak. Yakındaki bir sandalyeye dönerek, fark etmediğim bir tepsi aldı. "Dün gece beni beslediğin için."

Tepsiyi kucağıma koyarken aşağıya baktım. Akçaağaç şurubunda boğulmuş, gülen yüzlü krepler. Güzel ve sert bir kahve. Hatta içinde iki sap mor süsen olan küçük bir vazo. Seth'in mor çiçeklere karşı bir ilgisi vardı. Kadifemsi yumuşak yapraklardan birine dokundum.

"Bunları mutfağınızdan almadınız. Dışarı çıkmak için oldukça erken kalkmış olmalısınız."

Başını salladı, mahcup görünüyordu. "Hiç yatmadım."

Bu nedenle Seth ben yemek yerken yanıma uzanıp hemen uykuya daldığında şaşırmadım. Enfes kahvaltımı bitirdim, bulaşıkları yıkadım ve onu daha sonra arayacağıma dair bir not bırakarak işe gitmek üzere evden çıktım.

Kitapçada Paige ve Warren'ın yokluğuna o kadar alışmışım ki sanki artık orada çalışmıyorlardı. Geldiğinde Doug'ı buldum ve umduğum gibi bana gerçekten de Alec'in numarasını verdi - gerçi benimle dalga geçmeden de edemedi.

Öğle yemeğinde Alec'i aradım, evde olup olmadığından emin değildim. Oradaydı ve benden haber aldığına çok sevinmiş gibiydi. Evet, evet, elbette daha fazlasını alabilir. O

beğendiğime *çok* memnun oldu. Bana gideceği kafenin adresini vererek işten hemen sonra uğramamı söyledi.

Vardiyam bittikten beş dakika sonra oraya gittim. Kahve dükkânı son derece sıradan bir yerdi, karanlık ya da uğursuz bir yanı yoktu. Uyuşturucu alışverişi için klişeleşmiş bir buluşma noktası sayılmazdı. Alec'in arka tarafta bir masada oturduğunu gördüm ama yanında biri vardı. Bölmek istemediğim için mocha sipariş etmek üzere sıraya girdim.

Alec'in arkadaşı genç bir adamdı, hatta ondan bile gençti. Tahmin etmem gerekirse, on sekiz yaşındaydı. Ve çok güzeldi. Kalın, koyu sarı saçlarını ensesinde kısa bir at kuyruğu yapmıştı ve yüzü temiz, güçlü hatlara sahipti. Alec'in bir yorumuna gülümsediğinde, bronz teninde mükemmel beyaz dişleri görünüyordu. Bu adamı yakında bir Abercrombie & Fitch reklamında görmeyi bekliyordum.

Ya da belki de değildi, çünkü o da görünüşe göre hayatını boşa harcıyordu. Alec elini cebine attı ve adama çantalardan birini verdi. Altın çocuğun yüzünde parlayan mutluluk ve rahatlama onu -eğer mümkünse- daha da çekici kılıyordu. Gitti. İçkimi öfkeyle kavrayarak onun sandalyesine oturdum ve neşeli bir tavır takınmaya zorladım.

"Selam," dedi Alec selamlarken, belli ki keyfi yerindeydi. "Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin. Her zamanki gibi çok seksi görünüyorsun."

"Teşekkürler. Nasıl gidiyor?"

"Harika, şimdi." Genişçe sırttı. "Muhteşem bir gün." Bana doğru eğildi. "Ee? Ne düşünüyorsun?"

Fincanımı ağır bir şekilde yere bıraktım ve küçük bir kızın şaşkınlığına kapıldım. "Haklıydın... İnanılmazdı. Sanki ben ..." Kelimelerin yetersizliğinin, deneyimlemediğim bir şeyi tarif etmeye çalışmaktan daha iyi olduğuna karar verdim. Boşlukları doldurmaya yardım etmekten çok mutluydu.

"Her zamankinden daha mı iyi? Olman gereken kişi misin?"

"Evet," dedim nefes nefese. "Bana daha fazlasını vermelisin."

"Yapabilirim." Eli sihirli cebe uzandı. Ölümçül torbalardan biri ortaya çıktı ve o çirkin his omurgamdan aşağıya süzüldü. Kristalleri alaycı bir şekilde ulaşamayacağım bir yerde tuttu. "Biliyorsun, yaptıkça daha iyi oluyorlar. Buna hazır mısın?"

Özlemle çantaya, sonra da ona baktım. "Bundan daha fazlası yok mu? Yani, bunu istiyorum ... ama bu yeterli olmayacak. Bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

"Yavaş ol. Birden fazla çanta almak istemezsin." "Bunu biliyorum, ama bu ne için iyi, bir ya da iki gün mü?"

Gözleri parlıyordu. "Şimdiden büyük planlar, ha? Çoğu insan bu kadar çabuk heyecanlanmaz."

Herhangi bir alarm vermek istemediğim için alt dudagımı çiğnedim. Kendi envanterimi değerlendirerek, ambrosia'nın cinsel olmayan bir şey düşünmeye çalıştım.

etkiledi. Alec'in önceki ziyaretçisi bana cevabı verdi.

"Bu çok garip. Mankenlik ajansından bir adam tanıyorum ve beni hep tersliyor. Ama dün bunu çektiğimde onu gördüm ve sanki, bilmiyorum. Bana doyamadı. Bazı büyük çekimler için geri gelmemi istiyor." Alec'in kolunu tuttum. "Bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum. Belki de tesadüftür. Bilmiyorum. Ama daha fazlasını istiyorum. Sanırım bu işin yürümesi için buna ihtiyacım var. Bana yardım etmelisin. Ya da beni bunu aldığın yere götür. Parasını öderim. Her şeyi yaparım."

Yüzü bana tam olarak doğru şeyi söylediğimi söylüyordu.

"Bu tesadüf değil," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Ve sana daha fazlasını getireceğim." Hissedilir bir rahatlamayla nefes verdim. "Söz mü? Büyük bir tedarik gibi mi?"

"Söz veriyorum. İşte, bunu al."

"Sana ne borcum var?" "Hiçbir şey."

"Hadi ama! Hepsi özgür olamaz." Elini tutuşum daha yumuşak ve imalı bir şekle dönüştü. "Sana daha önce de söyledim. "Nasıl istersen ödemekten mutluluk duyarım."

İçini çekti, parmaklarını elimin üzerinde kısa bir süre gezdirdikten sonra çekip giderken bana hüzünle baktı. "Biliyorum. Büyük bir parti mi istiyorsun? Bunun için ödeme yapman gerekecek. Seni benim için getiren adama götüreceğim ve ona ödeme yapabilirsin."

"Ne kadara mal olacak? Ne kadar paraya ihtiyacım olacak?"

Gözlerinde okunamayan bir şey parladı. "İhtiyacın olan şeye zaten sahipsin. Yarın gece benimle buluşabilir misin?"

Tereddüt ettim. Carter tedarikçiyle yüzleşmeden önce biraz hazırlık zamanına ihtiyacımız olduğunu söylemişti, bu zaman içinde onunla bir toplantı ayarlamam söylenmişti. Bu çok erkendi.

"Meşgulüm," dedim ona, sözlerime ağır bir pişmanlık katmaya çalışarak. "Peki ya ertesi gece?"

Bundan memnun görünmüyordu, tıpkı ilk partimi içmemdeki gecikmeden hoşlanmadığı gibi. Ama geçen sefer aceleciliği hevesli bir merakla vurgulanırken, şimdi neredeyse paniklemiş bir endişe sergiliyordu. Efendisinin ne kadar talepkâr olduğunu merak ediyordum. "Daha erken olsa daha iyi olurdu. Zaten bu kadar çok istiyorsan o kadar uzun süre dayanamazsın."

Kararlı davrandım. "Başka seçeneğim yok."

Biraz daha dil döktükten sonra kabul etti ve iki gün sonra buluşmak üzere yer ve zaman belirledik. Ayağa kalkarken beni uyardı, "Dayanamazsan beni daha erken ara, tamam mı? İşte cep telefonum."

"Tamam, teşekkürler."

"Hey," diye seslendi ben uzaklaşmaya başlarken. "Çekimde iyi şanslar."

Bir an için neden bahsettiğini hatırlayamadım. Sonra hatırladım.

sözde modellik işim. Gülümsedim ve teşekkür ettim, ayrılırken kendi kendime kıkırdadım. Az önce ona söylediğim tüm yalanların içinde bir doğruluk payı vardı.

Bir fotoğraf çekimim vardı. Bu gece Bastien ve ben Seth için fotoğraf çekecektik.

Bölüm 16

Bastien'in kapısının zilini üçüncü kez çaldım ve sonra hışımla eve baktım. Hangi cehennemdeydi? Kararlaştırdığımız buluşma saatinden biraz erken gelmişim ama önemli ölçüde değil. Bastien'in nefes nefese kalmış bir ev kadınının kollarında "tutulduğunu" hayal ederken kapıya huysuzca bir tekme attım.

"O burada değil," dedi yakınlardan gelen soğuk bir ses. Baktım ve Dana'nın orada durduğunu gördüm, ayaklarının dibinde tasmalı küçük bir köpek vardı. Pamuk topu fabrikasındaki trajik bir kazanın ürünü gibi görünüyordu.

"Güzel köpek," dedim.

"Kız kardeşimin. Birkaç günlüğüne ona ben bakacağım. Bizimle yürümek ister misin?"

Hayır, ama geçen gün Bastien'e nasıl yardım edebileceğimi anlamak için Dana'nın aklını çeleceğime dair kendime söz vermişim ve bu da en iyi fırsat gibi görünüyordu. Ayrıca, "keşif" fırsatını kaçırdığımı öğrenirse beni öldürürdü.

Dana ve tüy yumağının yanına çöktüm, köpekler yerine kedileri seçecek kadar akıllı olduğum için kendimi yüzüncü kez kutladım. Tutu -evet, adı buydu- küçük dili dışarıda, zarifçe ilerliyordu. Boncuk gibi siyah gözleri neşeyle tırıs giderken her yere bakıyordu ama bunun dışında minik beyaz ayaklarını kirleten ıslak kaldırımından bihaber görünüyordu.

"Rallin nasıl gidiyor?" Köpek konularını tükettikten sonra sordum.

"Mükemmel. Haberlerde duymamış olmanıza şaşırdım. Biz çok fazla basın var."

"Haberlere o kadar dikkat etmedim."

Bana tarihi ve saati söyledi. "Sence gelebilir misin?"

"Sanırım o gün çalışıyorum," dedim otomatik olarak.

Dana bana bilmiş bir bakış attı. "Tabitha, bu konuda tam olarak kararlı olmadığın izlenimini edindim."

Öyle mi düşünüyorsun? Gözlerimi kaçırdım, aklımdan geçenleri söylemekle Bastien'in başına dert açmak arasında yine zihinsel bir savaş veriyordum. Sonunda kulağa belli belirsiz gerçek gibi gelen bir şey seçtim.

"Ben sadece ... buna bakmanın pek çok farklı yolu olduğunu düşünüyorum, hepsi bu." "Emin olmamakta sorun yok, biliyorsun."

Bunu onun söylemesi hayret vericiydi. "Öyle mi?"

"Elbette. CPFV gibi gruplar bu yüzden var. Bir konudaki gerçeği görmenize yardımcı olmak için."

Bir homurtuyu bastırdım. Bir an için beni bir şeyle korkutabileceğini düşünmüştüm.

açık fikirlilik gösterisi. Sessizliğin tekrar toplanmasına izin verdim. "Peki," diye başladı bir süre sonra, "neye inanıyorsun o zaman?" "Neye? Homoseksüelliğe mi? Yoksa homoseksüel evliliğe mi?" "İkisine de."

Benim fikrim basitçe insanların istedikleri kişiyi istedikleri yönündeydi, o kadar. Aşkı düzenleyen ya da yanlış olduğunu söyleyen bir şey yoktu. Ancak Dana'nın bu konudaki görüşleri dini temellere dayanıyordu ve ben de inancın doğruluğunu ya da yanlışlığını tartışmamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

"Ben sadece insanların kimi çekici bulacaklarını seçtiklerinden emin değilim," diye açıkladım, sorusuna tam olarak saldırmadan. "Yani, sanırım, doğaları hakkında gerçekten hiçbir şey yapamayan insanlara 'yardım etmek' veya 'değiştirmek' hakkında konuşmak bana garip geliyor, bu doğanın doğru veya yanlış olup olmadığına bakılmaksızın."

"Yani homoseksüelliğin doğuştan geldiğini mi düşünüyorsunuz?" O tatlı ses, küçümseyici şaşkınlığını tam olarak gizleyemedi.

"Bazı insanlar için. Bence eğlence olsun diye aynı cinsten faaliyetlerde bulunanlar var ama diğerleri için bu biyolojik bir durum."

Dana'nın aynı cinsiyetten aktiviteleri eğlenceli olarak tanımlamayacağını hissediyordum ama yine de fikirlerimi dile getirdiğim için kendimi daha iyi hissediyordum.

"Kendini çok iyi ifade ediyorsun," diye itiraf etti. "Seninle aynı fikirde olmasam bile."

Yüksek sesle güldüm ve o da bana tuhaf tuhaf baktı. "Hayır, yapacağını düşünmemiştim."

Tekrar sessizleştik ve Bastien için neyi romantik bulduğunu ona sormam gerektiğini hatırladım.

"Keşke kime ilgi duyacağımı seçebilseydim," dedim durup dururken, hem Tabitha Hunter'ın hem de Georgina Kincaid'in karakterine uymayan bir şekilde kişisel konulardan söz ettim.

Dana uygun bir şekilde ırkılmış görünüyordu. "Erkek arkadaşınla işler pek iyi gitmiyor mu? Adı neydi onun? Sven mi?"

"Seth," diye düzelttim, onu da bu hikâyenin içine sürüklediğim için kendimi biraz kötü hissediyordum. Seth'le aramız şu anda gerçekten de çok güzeldi ama görünüşü kurtarmak için yalan söylemeye devam ettim. "İyi biri, sanırım ve ondan hoşlanıyorum ... ama pek romantik değil, bilirsin işte."

"Ah," dedi tarafsız bir şekilde.

"Ben deli miyim? Bunu istemek çok mu fazla? Belki de başka şeylere odaklanmalıyım."

"Neyi romantik buluyorsun?"

"Bilmiyorum. Orada burada küçük dokunuşlar ve süslemeler. Ne kadar önemli olduğunuzu, karşınızdaki kişinin sizi ne kadar önemseydiğini gösteren jestler." Süsenler, gülen yüzlü krepler. "Ne olduğunu düşünüyorsun?"

Omuz silkti. Bastien'in evinin köşesini dönüyorduk. "Romantizmin artık o kadar da önemli olmadığını düşünmeye başladım," diye itiraf etti.

"Ne Bill'in ne de benim bunun için zamanımız var." "Oh."

"Bu kötü bir şey değil. Yüzeysel güzelliklerden daha önemli olanın biriyle bağlantı kurabilmek olduğunu söyleyebilirim. Onlarla açıkça konuşabilmek ve kendinizi paylaşabilmek. Sizin hissettiklerinizi onların da hissettiğini bilmek."

"Oh," dedim tekrar, şaşırılmış bir halde. Yorumları neredeyse anlamlıydı. Bazı açılardan, Seth'in bir ilişkide dürüstlük konusundaki görüşlerinin bir çeşitlemesiydi. Dudağımı ısırarak devam ettim. "Peki ya... bilirsiniz, çekicilik ve seksapel?"

Bana yan gözle baktı. "Ne olmuş ona?"

Omuz silktim. "Her zaman onun yanında hissetmiyorum." Yalancı, yalancı, pantolonum yanıyor. "Bu konuda yanlış fikirlerim mi var? Sence seksi olan ne?"

Cevabının gelmesi uzun zaman aldı. "Bilmiyorum."

Bastien biz yaklaşırken kapının önünde duruyordu. Selamlamak için elini salladı. "Merhaba hanımlar." Bizi bir arada ve iyi geçinirken gördüğüne çok şaşırılmış görünüyordu.

Dana bana eşlik ettiği için teşekkür etti ve Bastien'in içeri gelip bir süre kalması yönündeki otomatik davetini reddettikten sonra kendi evine döndü. O gittikten ve biz de fotoğraf çekimine gitmek üzere arabaya bindikten sonra ona konuşmamızla ilgili bilgi verdim.

"Neyin seksi olduğunu bilmiyor mu?" diye haykırdı. "Onu mahvetmem için resmen yalvarıyor. Hmph. Ve Bill romantik değil. Hiç şaşırmadım. Sence önemli olmadığını söylerken yalan mı söylüyordu? Bir çeşit savunma mekanizması mı?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen. Ama romantizmi özlüyor olsa bile, çok fazla abartılı jestin bir bayrak açacağını düşünüyorum. O aptal değil. Derin konuşmalar yapmamız gerekebilir."

"O zaman yemek pişirme işi iyi bir fikir. Orada çok konuşulur."

"Sanırım." Ona bu yöntemin etkinliği konusunda şüphelerim olduğunu söylemedim. Dürüst olmak gerekirse, artık ne yapabileceğinden emin değildim.

Fotoğraflarım için her şeyi yapmaya karar vermiştik. Bizi şehir merkezine, sade dış görünüşüne rağmen en güzel yerel tesislerden biri olan Hotel Andra'ya götürdü. Bilmediğim bir cazibeyle, neredeyse hiç haber vermeden bize otelin türünün tek örneği Monarch Süiti'ni ayırtmayı bile başarmıştı. İhtiyacımız olandan daha fazla odaya sahipti, ama benim için gerçek satış noktası

-Son derece görkemli, son derece seksi bir yataktı. Romantik bir şekilde aydınlatılmış kendi oyuğunun içinde, koyu, kraliyet moru bir örtü ve parıltıyan, siyah ahşaptan bir yatak başlığı vardı. Tüm etki karanlık ve duygusaldı. Kapıyı açtığımızda Mitch ve Tabitha'nın şeklini değiştirdik.

"Sadece bu yatak bile," dedi Bastien, "bu resimleri sattırır. Bir de senin çıplak bedeninin. Ama gerçekten, bu zor bir karar."

Mini barı yağmaladı ve bize doğaçlama Grand Marnier martini yaptı,

Şaşırtıcı bir hevesle yuttum. Birdenbire, bu resimlerle yüzleşmek başlangıçta düşündüğümünden çok daha ürkütücü göründü.

Gerginliğimi hissederek, "Önemli değil," dedi. "Seksi bir şeyler giy ve yatağa yayıl."

Giymek için özel bir şey getirmemiştim, bu kez isteyerek şekil değiştirmeyi tercih etmiştim. Basit bir siyah gecelikle başladım. Süper kısa, süper dekolteli. Güvenli bir bahis gibi görünüyordu. Bastien beni yatağa yerleştirdi, bir tür durgun pozda arkama yaslandım. Saçımı karıştırdı ve tembel bir dudak büküşü istedi.

"Buradaki amaç Fleur, yakında tekrar becerilmezsen çok ama çok üzülecekmişsin gibi görünmek. Erkekler buna bayılır."

Bastien devraldığında, duruşlarımı ve ifadelerimi yönlendirip dijital kamerasıyla fotoğraf çekerken endişelerim kayboldu. Her şeyi çektik. Bazı çekimleri tamamen çıplak yaptım, hiçbir şey saklamadım. Diğerlerinde ise çıplaklık imasının neredeyse daha kışkırtıcı olabileceğini gördük. Bir kombinezonun kaymış askısının neredeyse bir göğsü ortaya çıkarması gibi. Şeffaf bir sütyen ve külot setinin hem örtmesi hem de örtmemesi.

Hepsine de yeni becerilmiş görüntüsü vermedik. Bazılarında çok zarıftım, mümkün olan her şekilde inanılmaz derecede mükemmeldim, saçımın bir teli bile yerinde değildi. Ancak diğerlerinde dağınık, vahşi bir görünüm sergiledik - Seth'in deyimiyle "plansız". Ayrıca kendimizi yatakla da sınırlamadık, ne kadar muhteşem olsa da. Pencere kenarında, kanepenin yanında, küvetin içinde poz verdim. İkimiz de, işimizin gereği olarak, neyin seksi ve çekici olduğu konusunda oldukça iyi hayal gücüne sahiptik. Yine de ilham almak için yanımızda birkaç iç çamaşırı kataloğu ve yetişkin dergileri getirmiştik. Plan yapmak için molalar veriyorduk, ikimiz de kaşlarımızı çatıyor ve her yeni poz üzerinde ciddi ciddi düşünüyorduk.

Sonuç olarak, yorucu bir çabaydı, ancak Bastien'in enerjisi hiç azalmadı ve profesyonel bir rahatlıkla bana rehberlik etti. Ve dürüst olmak gerekirse, belli bir noktadan sonra onun koçluğuna ihtiyacım kalmadı. Seksi olduğumu biliyordum ve özellikle de Seth'in tüm bunları göreceğini bildiğim için bunu oynamak kolaydı.

Karabasan hafıza kartını doldurduğunda, sonunda işi bıraktık. Yanımdaki yatağa uzanarak oda servisini aradı ve Grand Marnier'miz bittiği için bize profesyonel martini sipariş etti. Siparişler geldi ve içkilerimizi yudumlayarak hak ettiğimiz dinlenmenin tadını çıkardık.

"Teşekkürler Bas," dedim koluna dokunarak. "Sen iyi bir arkadaşsın."

"Konuya bakmak bu kadar güzel olunca bir olmak kolay. Yine de bunları bastırmak için çok zorlanacaksınız. Bunları bir mağazaya götürürseniz geri alamazsınız."

Bunu zaten düşünmüştüm. "Hugh'un son teknoloji ürünü şık bir yazıcısı var. Orada yaparım." Düşündüm. "Gerçi birkaç tane de saklayabilir."

"Onu suçlayamam." Bastien içkisini bıraktı ve bana sevgiyle bakmak için döndü, yüzü değişiklik olsun diye neredeyse ciddiydi. "Sen güzel bir kadınsın Fleur, ve bu da kendini mükemmel bir şekilde kontrol edebildiğin zaman bir anlam ifade eder."

Görünüş. Bu sizin fiziksel yanınız değil - ne kadar güzel olsa da. Burada bir şey var." Göğüs kemiğime dokundu. "Sıcak, şehvetli ve sevimli bir şey parlıyor. Seni herhangi bir bedende, herhangi bir yerde tanıyabilirim."

Ona doğru kıvrıldım, mutluydum. "Burada olmana sevindim. Barton ve Dana karmaşası yüzünden olsa bile. Bunu senin için düzelteceğiz, biliyorsun. Söz veriyorum. Seni korkunç bir yere göndermelerine izin vermeyeceğim."

Hafif, şakacı bir gülümseme dudaklarını büktü. Koyu renk gözlerinde şefkat parlıyordu, şüphesiz bu şefkat benim yüzüme de yansımıştı. Birdenbire eğildi ve beni öptü.

Vay be.

Bu dostça bir öpücük de değildi, düzenli olarak birbirimizin dudaklarına umursamaz bir şekilde kondurduğumuz türden de değildi. Bu derin bir öpücüktü, erotik bir öpücük. Dudakları kadife gibiydi, dili yavaşça dudaklarımın üzerinde kayıyordu. Olanlardan o kadar etkilenmişim ki bir an için o öpücüğe gömülmekten ve vücudumda şok dalgaları yaratmasına izin vermekten başka bir şey yapamadım.

Aklım başıma geldi ve doğrulup ayağa kalktım. "Ne halt ediyorsun sen?"

O da ayağa kalktı, benim verdiğim tepkiye o da en az benim kadar şaşırmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Beni öptün. Yani, beni *gerçekten* öptün."

Sırıttı, şehvetli ve kışkırtıcı. Titredim. Kuluçkalar sizi bu cazibeyle hedef aldığında, bir succubus için bile şaşırtıcıydı.

"Bunda yanlış olan ne? Sen benim için dünyadaki herkesten daha değerlisin. Bu bizim için doğal bir adım. Bunu uzun zaman önce yapmalıydık."

Başımı salladım ve geri çekildim. "Ben her zamanki halimizi seviyorum."

"Sadece başka bir şey denemediğin için. Bak, senden gün batımına doğru kaçmanı istemiyorum. Biz arkadaşız. Bunu biliyorum ve bundan hoşlanıyorum. Ama kendin de söyledin, önemsemediğin insanlarla uyumak yorucu."

"Evet, ama ... Bunun mutlaka bir cevap olduğunu sanmıyorum."

"O zaman cevap ne?" diye sordu. "Önemsediğin bir ölümlüyle yatmak -daha doğrusu yatmamak- mı?"

Yataktan çıktım. "Bu çok sertti. Ve alakasızdı. Arkadaştan öte bir şey olmamızı istemiyorum Bastien. Seks her şeyi berbat eder."

Yatağın üzerinde durdu ve beni izledi. "Seks pek çok şeyi düzeltecektir. İş dışında da tatmin olmanın zamanı gelmişti. İkimiz için de tedavi edici olacak. Buna ihtiyacımız var."

Arkamı döndüm, görmeden pencereden dışarı bakıyordum. "Ona ihtiyacım yok." "Senin yok mu?"

Ama bana bunu soran ses Bastien'e ait değildi. Seth'in sesiydi.

Gözlerimi kocaman açarak arkamı döndüm. "Kes şunu! Hemen eski haline dön!"

Bastien -Seth gibi- rahatça yastıklara yaslandı. Tıpkı Seth'in giymiş olabileceği gibi kot pantolon ve Whitesnake tişörtü giymişti. Saçları dağınıktı. O sevimli, dalgın gülümsemesini bile mükemmelleştirmişti.

"Sorun nedir, Thetis?"

Yatağa doğru hışımla yürüdüm, kaçmak için can atarken bile ona tüm öfkemle karşılık vermek istiyordum. "Bu hiç komik değil! *Hemen üstünü değiştir.*"

Tekrar doğrulup yatağın kenarına doğru kaydı. "Hadi ama, bunun olacağını nasıl göremedin? Bu, tüm sorunlarınız için mükemmel bir çözüm."

"Hayır, değil. Gerçekten değil."

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü, bana dokunmadı ama kalbimi hızlandıracak kadar yaklaştı. Kıpırdayamadan öylece kalakaldım.

"Tabii ki öyle. Eğer Seth'i sisteminden çıkarmak istiyorsan, bunu yapmanın yolu bu. Tüm bu zamanı onun özlemini çekerek, ona dokunmanın ve onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını merak ederek geçirdin. İşte bu senin şansın. Bu tek güvenli yol, ona zarar vermeden istediğiniz her şeyi yapma şansınız. Bunu şimdi yaparsan ileride yaşayacağın pek çok acıdan kurtulabilirsin."

Başımı salladım, görünüşe göre ağzım da artık hareket edemiyordu. Çok fazla çelişkili duygu vardı. Tüm sahne gerçek dışıydı. Akıllara durgunluk veriyordu. Bastien'in ilk etapta bunu yapma cüreti beni hâlâ şok ediyordu. Düşüncesiz ve cesur olduğunu biliyordum ama bu onun için bile sınırı aşmaktı. Öte yandan, Bastien Seth'i en ince ayrıntısına kadar taklit etmişti ve onu görmek üzerimde her zaman yarattığı etkiyi yaratmıştı. Her şey aynıydı. Sevimli ve kusursuz. Bastien'in teklifinin gerçekliği beni daha da sarhoş ediyordu. Burada gerçekten istediğimi yapabilirdim. Bu pek çok açıdan yanıltıcı ama cazibesini inkâr edemezdim. Mükemmel bir baştan çıkarma.

"Seth'i aldatmayacağım."

"Aranızdaki aldatma nedir? Bunu her zaman yapıyorsunuz."

"O zaman ben senin fetihlerinden biri olmayacağım," diye tersledim.

"Tamam." Gömleğinin şeklini değiştirdi, böylece artık sadece güzel, çıplak göğsünü görebiliyordum. Ellerimi öne doğru çekerek teninin üzerine koydu. Neredeyse tamamen pürüzsüz olduğunu fark ettim; sadece birkaç yumuşak ve ipeksi altın tüy vardı. "Fethetme işini sen yap."

"Ben fetih falan yapmıyorum."

"Pekâlâ. O zaman ellerini çek."

Ellerimin göğsünde durduğu yere baktım. Seth'in göğsüne. Sıcaktı. Ellerim ona neredeyse mükemmel bir şekilde uyuyordu. İkimizin de açık, zar zor bronzlaşmış, altın rengi tenleri vardı. *Ellerini çek.* Tek yapmam gereken buydu. Sadece ellerimi çekmeli, uzaklaşmalı ve bu saçma oyunu geride bırakmalıyım. Normallikten sadece kıl payı uzaktaydım ama yine de uzaklaşmıyor gibiydim. Bunun Seth olmadığını biliyordum ama yanılsama o kadar güçlüydü ki, ona dokunmanın tam olarak böyle bir his olduğunu kolayca hayal edebiliyordum.

Hiç düşünmeden parmaklarımı göğsünden karnına doğru gezdirdim.

Seth vücut geliştirmeci değildi ama yüzmekten ve koşmaktan zayıflamıştı. Onu daha önce boxer giyerken görmüştüm; güçlü kasları sıkı ve tam olması gereken yerdeydi. Yine mükemmel bir yanılsama. Ellerim daha önce de yatakta Seth'in aynı bölgesine dokunmuştu ama hiçbir zaman şimdi yapabildiğim gibi onu duygusal olarak keşfetmeme izin vermemiştim. Parmaklarımı daha da ileriye götürdüm, çizgilerin ve hatların izini sürdüm.

Kendi adına, hiçbir şey söylemedi ya da yapmadı. Ama ne zaman başımı kaldırsam, o kahverengi gözler üzerimdeydi ve sıcaklıkla dolup taşıyordu. Vücudumun kendi ısıyla karşılık vermesini sağladılar. Böyle birlikte olsaydık Seth de bana aynı şekilde bakar mıydı? Bir şekilde cevabın evet olmasını bekliyordum. Karakterlerinin rahat tavırlarına rağmen Seth'in seksi ciddi bir mesele olarak gördüğünü biliyordum. Böyle bir karşılaşmayı ciddiye alırdı. Ayrıca -her ne kadar elimde kanıt olmasa da- Seth'in de Bastien'in şu anda olduğu kadar temkinli davranacağını ve ipleri benim elime bırakacağını düşünüyordum. Saldırgan olmayacaktı.

Ellerim daha uzağa, mavi flanel boxer'ının zar zor görüldüğü kot pantolonunun kenarına kaydı. Parmaklarımı kenarın altında gezdirdim ve bu tehlikeli oyunla kendimi daha da tahrik ettim. Şimdiye kadar yasak olan bölgeye bu kadar yakın olmak baş döndürücüydü. Keşif parmaklarım titremeye başladı. Seth'le işlerin bu noktaya gelmesine asla ama asla izin vermezdim. İkimiz de birbirimize kenetlenmişken olmazdı. İkimiz de bu kadar az kıyafet içindeyken olmazdı. Tehlikeli bir şey olmadan önce sağduyumun çoktan devreye girmiş olması gerekirdi. Ama Bastien haklıydı: Bu gece tehlikeli bir şey olamazdı.

En azından fiziksel olarak.

Tekrar yukarı baktım. Kendi nefesi de hızlanmıştı. Aramızdaki boşluk cızırdıyordu. Seth'e çok benzediğini fark ettim. Ona çok benziyordu. Çok kolay olurdu. Rol yapmak kolay.

Eğildim ve onu öptüm, yine o yumuşak dudakların tadına baktım, dilimi dudaklarının arasından geçirdim ki onun tadını tam olarak çıkarabileyim. Elleri sırtımda dolaştı, ipeğe ve çıplak tenime dokundu. Son fotoğrafta giydiğim kıyafetin aynısını giymiştim: başka bir kombinezon, bu kez fildişi dantelden açık bir üst ve gül pembesi ipek bir etek. Öpücüğün beni yakmasına izin vererek onu ittim. Ellerini her zaman dikkatli bir şekilde tarafsız tuttu, özgürce davranmadı, bunun yerine şartları benim belirlememe izin verdi.

Etrafıma uzanarak ellerini tuttum ve üzerimde gezdirdim. Onun -Seth'in-bana dokunmasının nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum. Ellerini arkama, sonra da kalçalarımın yanlarına götürdüm ve onu kombinezonu yukarı itmeye teşvik ettim. Yaptı, ipeğin parmaklarında toplanmasına izin vererek yukarı, göğüslerimin üzerine ve sonra başımın üzerine kaymasına izin verdi. Elleri vücudumda gezinirken nefes verdim, şimdi tamamen çıplak dururken tenimin her parçası elektriklenmiş ve canlanmıştı.

"Uzan," dedim, sesimdeki sert tınıya şaşıracak.

Mecbur kaldı ve ben de onun ardından yatağa süründüm, kalçalarına binerek

Bacaklarımın üzerine eğildim, saçlarımın Terry ve Andrea'nın evinde olduğu gece olduğu gibi göğsüne değmesine izin verdim.

Seth. Seth'e sahiptim. Ve istediğim her şeyi yapabilirdim.

Onu tekrar, daha önce öptüğümünden daha sert öptüm, sanki ağzım bunun her an durabileceğini fark etmiş ve şu anda alabildiği kadarını almak zorundaymış gibi. Hafifçe geri çekilerek ellerini tekrar üzerime koydum. "Bana dokunmayı bırakma."

Dudaklarına döndüm, karşılık olarak onu ezdim, dişlerimin o yumuşak eti kemirmesine izin verdim. Bu sırada elleri emrettiğim gibi üzerimde geziniyor, göğüslerimin altında durup onları avuçlayabiliyor ve okşayabiliyordu. Parmakları çoktan dikleşmiş olan göğüs uçlarıma doğru ilerledi, önce hafifçe fırçaladı, sonra daha yoğun bir şekilde sıktı. Haykırdım, kendi vahşi dürtülerim harekete geçti ve dudaklarımı boynuna götürdüm. Ağzım, sanki bir iz bırakarak Seth'i sonsuza dek benim olarak damgalayabilecekmişim gibi, o hassas deriye karşı şiddetle çalıştı, bastırdı ve ısırdı.

Sonunda koparak dizlerimin üzerinde hafifçe doğruldum ve elini bacaklarımın arasına götürdüm. Söylemeden beni okşadı, parmaklarının klitorisimin üzerinde kaymasına izin verdi, alt bedenimdeki artan, kavurucu hissi arttırdı. Kendi ıslaklığımın da yardımıyla parmakları kolayca hareket ediyordu. Gittikçe kabaran coşku, neredeyse ıstırap haline gelene kadar büyüdü, ama zirveye ulaşmadan ve serbest kalmadan önce onu durdurdum.

Çılgınca kotunu ve boxer'ını yırttım, elimden geldiğince hızlı bir şekilde çıkardım. Titreyerek iç çektim, sanki başka hiçbir şey yapamazken beni hayatta tutabilecekmiş gibi o uzun, mükemmel sertliğe baktım. Kendimi tekrar aşağıya çektim ve ona karşı kendimi yere bıraktım, kendimi o sertliğe sürttüm, parmaklarının başlattığı işi bitirmesine izin verdim. Neredeyse anında boşaldım, zaten sınırdaydım ve bu spazmlar daha azalmaya başlamadan, onu içime kaydardım, kendi bedenimde benden geriye hiçbir şey kalmayana kadar beni tamamen doldurmasına izin verdim, sadece o.

Hâlâ kontrolü ele almama izin veriyordu ama etkilenmemiş de değildi. Nefesi artık ağır ve sert geliyordu, dudakları arzuyla hafifçe aralanıyor, gözleri daha fazlasını yapmam için yalvarıyordu.

Bana gelince. Kendimi kaybediyordum. Onun içimde olmasından başka hiçbir şey umurumda değildi, Seth'e hiç bu kadar yakın olmamıştım. Hâlâ bir şey olmalı, bir şey bizi durdurmalı gibi görünüyordu. Ama öyle olmadı. Bir fatih olmaktan daha fazlası oldum. Bir yağmacıydım, sonuçlarını düşünmeden istediğimi alıyordum.

Üstüne çıktım, her seferinde kendimi sertçe aşağı indirdim, beni delip geçmesini istedim. Ben iterken ellerim onu aşağıda tutuyordu, kaçmaya çalıştığından değil. Vücutlarımız birlikte hareket ettikçe göğüslerim titriyordu, meme uçları hâlâ sert ve hassastı. Her aşağı inişimde tenin tene çarpışını duyuyor, düzensiz nefes alış verişlerimizle bir ritim oluşturunuyordum.

Seth'te, onun terinde ve dokunuşunda boğuluyordum. Sıvı ve altın rengindeydim, onunla birleşmiştim. Vücudum ağrıyordu, ona doyamıyordum ve daha da sert hareket ediyordum. Kendimi boşaltmak için tam olarak hangi açığa ihtiyacım olduğunu biliyordum ve bedenimi sarsan mutluluk dalgalarını zapt etmeye çalışmadım bile. Aramızda ara sıra küçük enerji çatırtıları geçiyordu - bir kurbanla meydana gelen olağan emilim değil, vücutları yaşamın gücünü toplamak için yaratılmış iki yaratık olan bir inkübüs ve succubus arasında meydana gelen kaçınılmaz paylaşım.

Seth'i tüketmem, ondan alabildiğim kadarını almam gerekiyordu. Başka bir amacım yoktu. Zaman geçti. Bedenim açgözlülükle ve sık sık zevk aldı. Adını tekrar tekrar söyledim, bazen fısıldadım, bazen çığlık attım, sonunda bitkin düştüm, artık hareket edemiyordum. Durdum, neredeyse ona doğru yığılacaktım.

Artık ciğerlerimi zar zor çalıştırabiliyordum, ihtiyacım olan havayı almak için mücadele ettim. Hâlâ içimdeydi, hâlâ hazırda ama kendimi neredeyse çiğ çiğ ovalamıştım. Boğazım kuru ve acılıydı. Ter üzerimde kaygan bir tabaka oluşturmuştu ve ben onun üzerinde nefes nefese ve çaresizce asılı duruyordum, açlığını yeni gidermiş ve altında kimin yattığını umursamayan bir hayvan gibi.

Beni dikkatle izledi, nemli yanağımda dikkatli bir el gezdirdi. Sonra, aramızda konuşulmayan bir işaretle, sonunda işini bitirmek için beni sırtüstü çevirdi. Ayak bileklerimden tutup omuzlarının üzerine koydu, önümde diz çöktü ve tekrar içeri itti. Dudaklarımdan yumuşak bir inilti geçti. Artık jöle gibiydim, orada yatmaktan ve benimle ilişkiye girmesine izin vermekten başka bir şey yapamıyordum. Kollarım dikkatsizce başımın üzerine yayıldı, parmaklarım siyah yatak başlığına sürtündü ve gözlerimi kapadım, sadece Seth'in beni almasını hissetmeme izin verdim. Zayıf ve bitkin düşmüştüm ama yine de harika hissettiriyordu. Gözlerimi açtım ve sonunda kendi zevkine teslim olarak bedenime karşı sertçe çalışmasını izledim. Benim yararım için uzun süre kendini tutmuş, şehvetimi doyurmamı beklemişti. Şimdi açgözlü olan oydu ve beni istediği şekilde tahrip ediyordu. Sonunda küçük bir iniltiyle doruğa ulaştı, gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, içime boşalırken kendini bana doğru tuttu. Bitirdiğinde öne doğru yığıldı ve yanıma uzanarak çekildi.

Birkaç dakika bu şekilde kaldık ve sonra beni kabaca kendine çekti, böylece kaşıklaştık, vücudumun arkası onun ön tarafına bastırdı. Kalplerimiz yavaş yavaş yavaşlarken ikimiz de hâlâ ağır, kesik kesik nefesler alıyorduk. Yanağımı onun koluna yasladım. Seth'le seks yapmaktan, Seth'i içimde hissetmekten ve o yıkıcı coşkuyla bedenimi parçalamasından dolayı hâlâ her yerim titriyordu.

Sonra bir eli beni sıkıca kavrayıp diğer eli saçlarımda hafifçe gezinirken bir şey fark ettim. Doğru kokmuyordu.

Kötü koktuğunu ima etmek istemedim. Kokmuyordu. Sadece Seth gibi kokmuyordu. Ter aynı değildi. Geçici elma kokusu yoktu,

deri ve misk, benzersiz bir Seth kokusu yok. Bastien gibi kokuyordu. O Bastien'di, diye kendime sertçe hatırlattım ve bununla birlikte yanılsama parçalandı, büyü bozuldu. Seth'le birlikte değildim, şekli ne kadar mükemmel olursa olsun. Arkadaşım karabasanla birlikteydim.

"Üstünü değiştir," diye

fısıldadım. "Ne?"

"Kendine dön."

Nedenini sormadı ve bir an sonra Bastien'in kollarında dinlendim. Seth değildi, donuk ve korkunç bir boşlukla fark ettim, ama gerçek buydu. Bundan sonra başka bir şey konuşmadık, gecenin geri kalanında yatakta birlikte kaldık. Ancak bana uyku hiç gelmedi. Bütün gece uyanık kaldım ve gözümü gölgelerden ayırmadım.

Bölüm 17

"Lorelei Biljan'ın posterlerini şimdi mi asmalıyım? Yoksa E. J. Putnam gidene kadar bekleyeyim mi?"

Masamdaki faturalardan başımı kaldırdım. Az önce aynı satırları tekrar okumuştum.

hiçbirini anlamadan yaklaşık beş kez saydım ve Tammi'nin sorusunu çözümlemede şansım biraz daha yaver gitti.

Gözlerimi ovuşturdum. "Neden bekleyelim ki?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece bir yazarın imza günü sırasında diğerinin reklamını yapmak biraz kabalık gibi geliyor."

Zihnim, muhtemelen sadece yüzde 5'i kitapçada olduğu için yavaş hareket ediyordu. Beyin gücümün geri kalanı hayatım olan felaketin içinden çıkmaya çalışıyordu.

"Um . . . hayır, önemli değil. İkisini de asın. Aralarında sadece bir hafta var ve Biljan'ın da tanıtım için adil bir şans elde etmesini istiyoruz. Ayrıca, yazarların böyle bir rekabet için gerçekten heyecanlandıklarını sanmıyorum. Onlar oldukça düşük anahtarlı."

Tammi bir elini kısa kızıl saçlarında gezdirdi. "Bilemiyorum. Ünlü ve sanatçılar. Kötü bir kombinasyon gibi görünüyor. Huysuzluk falan. Bütün yazarlar Seth gibi olamaz. Aslında, bahse girerim bir şeye yeterince sinirlendiğinde, birisine gerçekten sahip olabilir."

"Başka bir şey var mı?" Sesimde keskin bir işten çıkarma notuyla sordum. "Yoksa tüm posterleri as, tamam mı?"

Bana şaşkın bir bakış attı ve ofisten çıktı. Kapı kapandığında başımı masaya koydum ve inledim. Tammi, o mutlu ergen saflığıyla ne kadar yakından vurduğunun farkında değildi. Onun gibi ben de Seth'in yeterli neden gösterildiğinde çok öfkeli olabileceğine inanıyordum.

Mesela kız arkadaşının onu aldatması gibi.

Doğru, Bastien Seth'le benim "hile" kavramını gevşek tanımladığımızı söylerken haklıydı ama ben bile neyin hile sayılıp sayılmayacağını biliyordum. Burada gri bir alan yoktu. Değişkenlik yoktu. Her şeyi berbat etmiştim.

Bastien'le o kutsal olmayan birlikteliğin içinde yatarken ben de bunu biliyordum. Uykusuz geçen gecemin ardından şafak vakti onu terk etmiş ve vücudum hâlâ ağrırken Queen Anne'e dönmek üzere bir taksiye binmişim. Onunla konuşmak istememişim. O kadar derin uyumuştum ki gittiğimi duymamıştım. Hiçbir suçluluk duygusu yoktu.

Ama ben? Suçluluk duygusu kabım taşmıştı. Sadece bu da değil, bu karmaşada bir sonraki kararı vermem gerekiyordu: söylemek ya da söylememek? İşte bütün gün beni asıl rahatsız eden de buydu. Geçmiş geçmişte kalmıştı; sadece endişelenebilirdim.

uzun süre düşündüm. Şimdi dikkatim geleceğe nasıl devam edeceğime odaklanmış durumda.

Neyse ki Seth bugün evden çalışıyordu, bu da biraz yardımcı oldu. Sonunda onunla akşam buluşma planları yaptık ama bu gerçekleşene kadar bir şeyler bulmak için hâlâ zamanım vardı. Herhangi bir şey. Yine de vardiyamın sonunda eve yürüdüğümde, bir cevaba günün başında olduğumdan daha yakın değildim.

Perişan bir halde mutfak masama bir sandalye çektim ve elimde kağıt kalemle oturdum. Aubrey masanın düz yüzeyine zıpladı ve beni izlemek için uzandı, yarısı sayfanın üzerine yayılmıştı. Onu kaydardım ve aşağıdaki listeyi yaptım:

SETH'E SÖYLEME.

Artıları: Statüko devam eder, üzülmaz

Eksiler: içimi kemiren suçluluk duygusu, dürüstlük meselesini tamamen batırmak

Bir an listeyi düşündüm, ne lehte ne de aleyhte daha fazla madde olmamasına şaşırdım. Bu kadar basitti. Kâğıtta biraz daha ilerleyerek karşılıklı listeyi yazdım.

SETH'E SÖYLE

Artıları: Yapılması gereken doğru şey

Eksileri: Aptal olduğumu kabul etmek, acı verici duygusal patlama, kaçınılmaz ayrılık, yürek burkan üzüntü ve pişmanlıkla dolu gerçek bir sonsuzluk

Kalemi elime aldım ve iki liste arasında gidip geldim.

"Bu gerçekten bazı şeyleri açıklığa kavuşturmuyor, Aubrey." Hayal kırıklığımı dindirmek için kalemi oturma odamda bir yere fırlattım. İlgiyle uçup gitmesini izledi ve sonra avı doğrulamak için fırladı.

"Seth'e ne söylemen gerekiyor?"

"Tanrım!" Bağırđım, neredeyse üç metre havaya zıplayacaktım. Carter bir anda ortaya çıkmıştı ve şimdi masanın yanında duruyordu, rahat görünüyordu ve

özlü. Gri bir termal gömleğin üzerine siyah bir tişört ve son birkaç on yıldır giydiğine yemin edebileceğim bir kot pantolon giymişti. "Bunu yapma, tamam mı? Kapı çalmak kaybolmuş bir sanat değildir."

"Özür dilerim." Bir sandalye çekti ve üzerine oturdu, böylece uzun kolları tembelce arkaya doğru sarktı. Tel tel sarı saçlarını önünden çekerek eliyle listemi işaret etti. "Bölmek istememiştin."

"Değilsin," diye mırıldandım, kâğıdı buruşturarak. Onu da oturma odasına attım, böylece Aubrey'nin avlayacak daha çok şeyi olabilirdi.

"Konuşmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Tereddüt ettim. Tanıdığım onca insan arasında sadece Carter Seth'le ciddi bir ilişki yaşamamız gerektiğine inanıyordu. Bunu bir şaka olarak görmeyen tek kişi oydu. Bazı açılardan bu onu iyi bir sırdaş yapabilirdi ama aynı zamanda onu diskalifiye de ediyordu. Bana inanan tek kişiye, zayıf bir anımda işleri ne kadar ciddi bir şekilde berbat ettiğimi itiraf edemezdin.

"Hayır," dedim kabaca. "Ama sanırım konuşacak bir şeyiniz var." Bir an bana baktı, sanki açıkça sakladığım şey konusunda beni zorlayacak gibiydi, ama sonra konuyu kapattı. "Senin için bir şeyim var."

Yumruğunu uzattı. Avucunu açtığı anda, avucunun üzerinde küçük bir kese buldum. Onu elime aldım ve kumaşını okşadım. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kumaşın pürüzsüz dokusu bir çiçek yaprağı gibi hissettiriyordu. Açmaya başladım.

"Yapma," diye uyardı. Emredici ses tonu anında durmamı sağladı. "Büyüyü bozacaksın."

"Ne büyüsü?"

"Kesenin içindekini maskeleyen. Ve ölümsüz imzanızı maskeleyen."

Anlayışla başımı salladım. Kendi aşk hayatımda ne yapacağımı bilemeyebilirdim ama ölümsüz komploları takip edebilirdim. "Beni ve bunu Alec'in tedarikçisinden saklamak için."

Melek de başını sallayarak karşılık verdi.

Keseyi kaldırdım ve ona doğru salladım. "İçinde ne olduğunu biliyor muyum?"

"Bu bir ..." Bana söylemek istemediğinden değil ama doğru kelimeyi bulmak için durakladı. "Sanırım bir dart. Ya da belki ... bir ok ucu gibi. Ama bu kulağa garip geliyor. Hayır, ona dart diyelim. Sadece bir inç uzunluğunda. Küçük bir tahta ok ucuna benzeyen bir ok."

"Um. Tamam. Anladım. Peki bu ok ucuyla ne yapacağım?" "Onunla diğer ölümsüzün kalbini deleceksin."

"Vay be. Bir vampiri kazıklamak gibi mi?"

"Tam olarak değil. Zamanı geldiğinde görmek zorunda kalacaksın. Önemli olan hızlı hareket etmek. Keseyi açar açmaz, sizin ne olduğunuzu ve içinde ne olduğunu anlayacaktır. Ona tepki vermesi için zaman tanımak istemezsin çünkü bu

Eğer yaparsa güzel olur. Hızlı hareket edin ve kendinizi sorgulamayın."

"Küçük bir odun parçası tüm sorunlarımızı nasıl çözecek?" "Bu özel bir odun," diye cevap verdi sırtarak.

"Evet, bu her şeyi açıklıyor." "Onunla buluşmaya yakın mısınız?"

"Aslında çok yaklaştım. İsteseydim muhtemelen onunla dün tanışabilirdim. Alec bizi tanıştırmaya çok hevesliydi."

Carter kaşlarını çatı ve bunu zihninde evirip çevirdi. "Hmm. Tuhaf." "Endişelenmeli miyim?"

"Bir ölümsüze saldırma düşüncesiyle zaten olmanız gerekenden daha fazla endişelenmeyin."

"Ama hızlı hareket edersem ve fazla düşünmezsem iyi olacağım, değil mi?" "Doğru. Sanırım bu senin için oldukça yaygın bir durum." "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Bakalım. Evet. Bir şey var. Provokasyon olana kadar bunu yapmayın."

"Ne?" Gözlerimi diktim. "Ölümlüleri yok eden bağımlılık yapıcı maddeleri iten bir piç olmak yeterince tahrik edici değil mi?"

"Garip bir şekilde, hayır. Bir şekilde tehdit edilmeniz gerekiyor."

Sinirlenerek keseyi masanın üzerine fırlattım. Bu tam Carter ve Jerome'a göre bir şeydi. Saçma nüansları ve boşlukları olan tuhaf derecede karmaşık bir plan. "Tehdit mi? Beni nasıl tehdit edebilir? Beni öldürebilecek bir ölümsüz değilse yapamaz, değil mi?"

"Hayır, tabii ki değil. Ama işleri sizin için çok ... rahatsız edici hale getirebilir. Her neyse, bir insanı tehdit etmenin pek çok yolu vardır. Eğer sizi incitirse . . ya da kendini savunmasız hissedersen ... senin üzerindeki gücünü kötüye kullanabilirmiş gibi, o zaman bu işe yarar. O senden daha güçlü bir ölümsüz. Sizi avlamak -özellikle de Jerome'a aitken, tabiri caizse- hiç de iyi bir şey değil. Kendini korumakta haklı olabilirsin. Ama ahlaksızca saldırırsanız, diğer ölümsüzleri hedef aldığınız için başınız güçlerle derde girer. Ayrıca sizi silahlandırdığımız için bizim de başımızı belaya sokarsınız."

"Bu biraz tuzağa düşürmeye benziyor."

"Bu çirkin bir kelime. Kendimizi savunma anlamında kullanalım."

"Yani, sence işler gerçekten kendimi savunmamı gerektirecek kadar sertleşecek mi?"

Tereddüt etti. "Bilmiyorum. Sadece bilmiyorum."

"Evet, ama o zaman, bu adam çok iyi biriyse ve bana sadece ambrosia zulası satıyorsa, hiçbir şey yapamaz mıyım? Yolculuğumuz boşa mı gitti?"

"Dediğim gibi, bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ama dürüst olmak gerekirse ... onu bulmayı bu kadar kolaylaştırıyorlarsa, garip bir şeyler olduğunu düşünmek zorundayım. Sadece dikkatli ol, tamam mı?" Yüzü artık tamamen ciddiydi. "Sen zekisin. Bunu başarabilirsin."

"Ve bu işin herhangi bir noktasında bana bu adamın gerçekte kim olduğunu söyleyeceğinizi sanmıyorum?"

"Cehaletin mutluluk olduğuna inanıyorum."

Başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için ellerimi havaya kaldırdım. Carter benimle birkaç şaka daha yaptı ve sonra gitmek için ayağa kalktı. Tereddüt ederek bana meraklı bir bakış attı.

"Konuşmak istemediğine emin misin? Belli ki seni rahatsız eden bir şey var."

"Biliyorum. Ama bununla kendi başıma başa çıkmak zorundayım."

"Yeterince makul. Görüşürüz." Bir göz kırpmasından sonra melek ortadan kayboldu.

Seth yaklaşık bir saat sonra geldi, yüzüne biraz mavi boya bulaşmıştı. "Terry ve Andrea şu anda mutfağı boyuyorlar."

İçimde çalkalanan tüm duyguları yutarak ona gülümsedim. "Resim bile yapmazken nasıl bu kadar dağınık olabiliyorsun?"

Bir el bezi buldum ve onu temizlemek için sonuçsuz bir çabayla yüzünü kuruladım. Bu kadar yakın dururken, birden dün geceye geri döndüm. Elleri göğüslerimi okşuyordu. Onu içimde hissediyordum, beni dolduruyordu. Bedenlerimiz birlikte hareket ediyordu. Boşaldığında dudaklarının hafifçe ayrılması.

"Çıkmayacak," dedim aniden, sarsılarak. "Oh.

Tamam."

Gecenin geri kalanında karamsar ve sessiz kaldım, her türlü dokunuşa karşı sert ve mesafeliydim. Seth bu havayı hemen anladı ve beni rahat bıraktı. Caddenin birkaç blok aşağısında, sadece Oscar adaylarının ve iddialı, bağımsız filmlerin gösterildiği bir sinemaya yürüdük. Sonunculardan birini izledik ve itiraf etmeliyim ki, iki saatliğine de olsa aklımı aşk hayatımdan uzaklaştırdı.

Daha sonra bir İtalyan restoranında otururken, beni filmin erdemleri üzerine bir tartışmanın içine çekmesine izin verdim. İçimin geri kalanı tamamen farklı bir dünyadayken ağzımın konuşmaya ayak uydurabilmesi beni şaşırttı.

Dün gece olanları tekrar tekrar düşündüm ve sadece seks kısmını değil. Her şeyi, buna yol açan olayları analiz ettim. Bunu neden yapmıştım? Beni pes etmeye iten neydi? Seth'i ve beni baştan çıkararak düzeltmek için gerçekten fedakârca bir girişim miydi? Bastien'i rahatlatmak için duyduğum acı dolu bir arzu muydu? Ya da, büyük olasılıkla, benim açımdan bencilce bir şey miydi? Sahip olmamam gereken şeye dokunmak için yanıp tutuşan bir arzu - ilişkimize yardımcı olabileceği için değil, sadece yapmak istediğim için. Bu zevki tatmak istemişim. Onun bedenini arzulamış ve özlemini çektiğim hedonizme teslim olmuşum. Ne de olsa ben bir cehennem yaratığıydım. Daha önce de gözlemlediğim gibi, kendimizi kontrol etmekte pek başarılı olduğumuz söylenemezdi.

Yine de bunların hiçbirisi olayın gerçekleştiği gerçeğini değiştirmiyordu. Olmuştu ve bu konuda bir şeyler yapmalıydım. Yoksa ... yaptım mı?

Seth karşımda oturmuş, konuşurken mutlu ve memnun görünüyordu. Cehalet bazen gerçekten mutluluktur. Listeleri tekrar düşündüm. Eğer o hiç

gerçeği öğrendiğinde ona zarar veremezdi. Eskisi gibi devam edebilirdik. Tek sorun benim gerçeği biliyor olmamdı. Sadece fiziksel ilişkimize değil, aynı zamanda dürüstlük ve açıklık girişimlerimize de yapılan bu ihanetle yaşamak zorundaydım. Zaten sakladığım karanlık ve iğrenç sırlar listesine bir yenisi daha eklenmişti.

"Benimle misin, Thetis?" diye sordu aniden. "Ha?"

Bana küçük, tatlı bir gülümseme verdi ve elini benimkine doğru uzattı. Ben de onu sıktım. "Kilometrelerce uzaktaymışsın gibi görünüyorsun."

Ben de ona yarım bir gülümseme ile karşılık verdim. Görünüşe göre düşündüğüm kadar kurnaz değilmişim. Ona baktım, o sevgili yüz hatlarını inceledim ve başımı salladım. Bunu yapamazdım. Ona söyleyemezdim. Henüz söyleyemezdim.

"Sadece yorgunum," diye yalan söyledim.

Bir tabak gelato paylaştık ve sonra daireme döndük. Scrabble tahtasını henüz kurmuştuk ki ölümsüz imzaların yaklaştığını hissettim.

Bununla uğraşmak istemediğim için inledim. "Selam, selam, çetenin hepsi burada." Kapı çalınana kadar Seth şaşkın görünüyordu. Kapıyı ben açtım, Hugh, Peter, Cody ve Bastien'i içeri alıyorum.

Peter neşeyle, "Yaşıyorsun," dedi ve beni kucaklayarak boğdu. "Bu gece seni aramaya çalıştık."

"Ben de bütün gün sana ulaşmaya çalıştım," diye ekledi Bastien dikkatle.

Beni birçok kez aradığının tamamen farkındaydım. Telefonuma bilerek cevap vermemiştim.

"Özür dilerim," dedim hepsine.

"Hey, Seth," dedi Cody, yazarı sırtından alkışlayarak. Vampir ve diğer ölümsüzler sanki orada yaşıyorlarmış gibi oturma odamın etrafına yayıldılar. Kıkırdamalarına ve umursamaz davranışlarına alaycı bir bakış attım.

"Bar alışverişi mi yaptınız?"

"Evet," dedi Hugh gururla. "Siz de -ikiniz de- bize katılabilirdiniz." Bastien,

"Neyse ki gece daha yeni başlıyor," dedi. Etrafta dolaştı oturma odasında, Scrabble tahtasına dehşete düşmüş bir kaşını kaldırarak. "Cevap vermeyince bizzat gelip davet etmeye karar verdik."

"Bilardo oynamaya gidiyoruz," diye açıkladı Cody mutlulukla. "Belltown'daki şu yerde. Siz de gelmelisiniz." Seth'e komplocu bir sırıtış attı. "Georgina harika bir bilardo oyuncusudur."

"Thetis her şeyde iyidir," diye mırıldandı Seth otomatik olarak. Vücut dilinden odada bir grup sarhoş ölümsüzün olmasından rahatsız olduğunu anlayabiliyordum. Ayrıca dışarı çıkmak istemediğini de biliyordum.

"Üzgünüm çocuklar," dedim onlara. "Biz zaten dışarıydık. Biz içeride kalıyoruz." Bu, küçümseyici sözler ve onaylamama homurtuları kazandırdı.

"Hadi ama," diye yalvardı Hugh, elinde ipe asılı bir kedi oyuncakıyla Aubrey'nin dikkatini çekmeye çalışarak. Kadın buna kanmadı ve onun yerine adama tısladı. "Biz her zaman

Bizimle geldiğinizde daha iyi hizmet alırsınız."

"Ayrıca," dedi Bastien iğrenç bir şekilde. "Heyecan verici başka bir şey yapıyor gibi görünmüyorsun. Geldiğimiz için minnettar olmalısın. Sana bir şey veriyoruz. *Başka türlü elde edemeyeceğin bir şey.*"

Sakinliğimi korudum ama sanırım diğerleri havadaki ani gerginliği fark etti. "Üzgünüm," diye tekrarladım. "Biz içeride kalıyoruz. Siz biraz takılabilirsiniz ama sonra sizi kovmak zorundayım. Biz kendi işimizi yapıyoruz."

Bastien sadece benim duyduğum bir sesle, "Sizin bir şey *yaptığınızdan* haberim yoktu," diye mırıldandı. Belki vampirler de, insanüstü duyma yetileriyle.

"İçecek bir şeyin var mı?" diye sordu Peter, iyi bir ev sahibesi olmam için beni nazikçe dürterek.

Hâlâ karabasanla bir irade savaşına ve göz temasına kilitlenmişim. "Evet, az önce altı paket Smirnoff Ice aldım."

"Oh," dedi Cody. "Sayı."

O ve Hugh buzdolabımı yağmaladılar, Seth ve ben hariç herkese maltlı içecek şişeleri dağıttılar. Biz çekimser kaldık. Etrafta uzanırken, Bastien, Seth ve ben katılmasak da kısa süre sonra aptalca konular üzerine sohbet başladı. Seth sessiz kaldı çünkü böyle ortamlarda hep sessiz kalırdı. Bastien ve ben sessiz kaldık çünkü birbirimize kızmıştık.

Tuvalete gitmek için izin istedim ve işim bittiğinde Bastien'i kapının dışında beni beklerken buldum.

"Alkol içinize işliyor, ha?" Onu iterek yanından geçerken sordum.

Yolumu keserek beni duvara yasladı.

"Neyin var senin?" diye sordu alçak bir sesle. "Bir şeyim yok. Bırak beni gideyim."

"Saçmalık. Sana yüzlerce mesaj bıraktım. Benden kaçıyorsun."

"Yani? Bu benim ayrıcalığım. Tıpkı o şarkıdaki gibi."

Homurdandı. "Dur tahmin edeyim. Dün gece olanlar yüzünden bir tür melodramatik ahlaki kriz yaşıyorsun. Bu son zamanlarda senin için çok tipik."

"Bana dün gecedен bahsetme. Yaptığın şeyi yapmamalıydın."

"Yapmamalı mıydım? Tanrım, Fleur, burada kurban senmişsin gibi davranma. Kimse seni zorlamadı. Razi olmaktan fazlasını yaptın. Aslında, bundan zevk aldığını söyleyebilirim."

"Bu bir hataydı."

"Benden kaçmak bunu düzeltecek mi yani? Kendini kandırma. Bu bir hata değildi. Senin için iyi oldu. Sana yardım ettim. Sana başka türlü asla elde edemeyeceğin bir şey verdim. Bunu hayatının sonuna kadar hatırlayacaksın."

"Tanrım," dedim alaycı bir ifadeyle. "Ne kadar nazıksın. Çünkü bütün mesele buydu, değil mi? Bunu sadece bana yardım etmek için yaptın. Başka bir şey için değil. Bunu kesinlikle yapabildiğin için yapmadın. Çünkü ben 'güzeldim, harikaydım ve sen beni istiyordun. "

"Beni dinle-"

"Hayır. Sen beni dinle. Senden kaçmak istiyorsam, bırak kaçayım. Evime sarhoş gelme ve zorla diyalog kurmaya çalışma. Aksi halde olacağından daha büyük bir pislik olursun. Seninle konuşmak istemiyorum. Yakın zamanda değil. Belki de hiç."

"Sonsuza kadar uzun bir zaman." Daha yakına eğildi, bir eli kolumda. "Bir sevişmeye aşırı tepki verdiğini düşünmüyor musun? Ayrıca, beni bırakamazsın. Dana konusunda bana yardım etmelisin."

"Hayır," dedim buz gibi bir sesle. "Hayır. Bu konuda tek başınasın. Ve eğer Guam'a gönderilirsen, bu senin kendi hatan olur. Belki bu sana iş dışında kadınlarla olan ilişkilerini düşünmek için biraz zaman kazandırır."

"Kahretsin-"

"Georgina?"

İkimiz de döndük ve Seth'in koridorda durduğunu gördük. Bastien ve ben yakındık -çok yakındık- ama romantik bir yakınlık değil. Azıcık akıllı olan herkes bir anlaşmazlık içinde olduğumuzu anlayabilirdi. Duruşlarımız ve yüz ifadelerimiz bunu belli ediyordu. Bastien'in kolumu tutuşu dostça değildi.

"İyi misin?" Seth dikkatle sordu. Sözleri alçak sesle ve ölçülü bir şekilde çıkmıştı ama yüz ifadesinde alışılmadık bir şey gördüm. Öfke değil, gözlerinde alevlenen başka bir şey. Bana bir keresinde savaşlarını dikkatle seçtiğini söylemişti ve o zaman karabasanın benim için gerçek bir tehdit olduğunu düşünürse ne yapacağını merak etmiştim.

"Biz iyiyiz," dedim. Bastien'in elini bıraktım ve o da karşı koymadı.

"Evet," dedi soğuk bir gülümsemeyle. "Biz iyiyiz."

Yanımdan geçti ama Seth'e yaklaşıncaya durdu.

"Gururun okşanmalı," dedi Bastien ona. "Çoğu kadın seks sırasında Tanrı'ya yakarır ama Fleur senin adını haykırıyor. Dün gece sana kaç kez saygı gösterdiğini düşününce insan senin bir ilah olduğunu sanabilirdi."

Oturma odasına doğru ilerlemeye devam etti ve ben Seth'in tepkisini görmek için etrafta bile dolaşmadım. Bastien'in peşinden hışım ile gittim.

"Çık dışarı," dedim ona. Diğer ölümsüzlere baktım. "Hepiniz, *hemen dışarı çıkın*."

Peter, Cody ve Hugh şaşkınlıkla bana baktılar. Onları birkaç kez kapı dışarı etmiştim ama hiçbiri bu sesi onlara karşı kullandığımı duymamıştı. Sonuç olarak, buna kulak verdiler. Bir dakikadan kısa bir süre içinde kapıdan dışarı fırladılar, Bastien çıkarken bana karanlık bir bakış fırlattı.

Onlar gittikten sonra derin bir nefes aldım ve Seth'e döndüm. Öfke ve umutsuzluk içimde kaynıyordu.

"Dur tahmin edeyim. Ne demek istediğini bilmek istiyorsun."

Yüzü okunamaz haldeydi. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum." Sesi aniden yorgun çıkmıştı. "İstiyor muyum bilmiyorum."

"Evet, yine de söyleyeceğim."

Kelimeler ağzımdan çıkarken içimi parçaladı ama gerçekten tutmak istemedim.

artık sırrımı saklayamıyordum. Sadece Bastien onu ele verdiği için değil, aynı zamanda içimde iltihaplanmasına dayanamayacağımı bildiğim için. Çok fazla acı veriyordu. Karabasanla konuşmak bunu fark etmemi sağladı.

Bu yüzden resimlerden bahsetmesem de Seth'e diğer her şeyi anlattım. Her şeyi.

Bitirdiğimde hiçbir şey söylemedi. Havada var olmayan bir noktaya baktı, yüzü bir kez daha boştu. Birkaç dakika süren acı verici sessizlikten sonra nihayet bana döndü.

"Ee. Nasıldım?"

Bölüm 18

" Bu hiç komik değil," dedim.

"Mantıklı bir soru gibi görünüyor."

Ona baktım ve sonra kollarımı kendime doladım. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"I . . . Başka ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum." "Burası bana bağırdığın kısım."

Kaşları kalktı. "Oh, anlıyorum. Bunun zaten senaryolaştırılmış olduğunu bilmiyordum." "Öyle değil. Bak. Başka biriyle yattım. Sadece yatmadım. Bunu yapmak zorunda değildim ... insanlarla yapmak zorunda olduğum gibi değil. Bunu anlıyorsun,

değil mi?"

"Evet," dedi, hâlâ son derece sakindi.

"Ve sarhoş falan da değildim. Belki çakırkeyiftim ama yine de hislerimi kontrol edebiliyordum."

"Evet."

"Yani kızgın değil misin?"

"Şu anda baskın olan duygu şaşkınlık. Birinin sizi taklit ettiğini öğrenmek neredeyse seks kısmından daha rahatsız edici."

"Sizi taklit etmedi. Yani, o olduğunu biliyordum." "Biliyorum. Ama yine de garip."

Tekrar sessizliğe büründüğünde, sadece kuşkuyla bakabildim. Bakışımı yakaladı ve karşılık verdi.

"Ne istiyorsun?" Bu kez sesi sinirli, neredeyse kızgın geliyordu. "Kızmamı mı istiyorsun? Bu seni cezalandırmak gibi bir şey mi olacak? İstedğin bu mu?"

Hiçbir şey söylemedim ve tam olarak istediğimin bu olduğunu fark ettim. Bir keresinde bir adamın sarhoş araba kullanırken kazayla bir kızı öldürdüğü bir kitap okumuştum. Güçlü ailesi onu hapisten uzak tutmayı başarmıştı ve o bundan nefret etmişti. Gerçek cezanın, suçlarının bedelini ödemenin arındırıcı katarsisini istemişti. Şu anda benim de aynı şeye ihtiyacım vardı.

"Bunu hak ediyorum," dedim Seth'e.

Sesi soğuktu. "Şu anda bunu sana vermeyeceğim. Ne hissedeceğimi sen belirleyemezsin. Üzgünüm."

Ağzım açık kalmaya başladı, olayların bu şekilde gelişmesi karşısında ne yapacağımı bilemiyordum. Cep telefonumun çalması düşüncemi yarıda kesti. Çantama baktım, sonra telefonun sesli mesaja geçmesine izin verdim. Bir dakika sonra tekrar çaldı.

"Cevap vermelisin," dedi Seth bana.

Kimseyle konuşmak istemedim. Bir deliğe girmek istedim. Ama telefonu aldım ve ekranı okudum. Tanıdığım kimse yoktu. Bazen bu Jerome oluyordu. Eğer cevap vermezsem, iblis muhtemelen ışınlanacaktı ve bu senaryoyu daha da kötüleştirebilecek tek şey büyük ihtimalle buydu.

Cevap vermeden hemen önce Seth'e usulca, "Özür dilerim," dedim. Araya girdiğim için mi yoksa Bastien'e yaptığım şey için mi özür dilediğimi bilmiyordum. "Alo?"

"Selam Georgina. Bu Wyatt."

Bir anımı aldı. Doug'ın grubundan. "Hey, nasıl gidiyor?" "Kötü. Başka kimi arayacağımı bilemedim. Doug'la birlikte hastanedeyim." Kalbim durdu. "Aman Tanrım. Ne oldu?"

"Bazı haplar aldı." "Ne tür haplar?"

"Emin değilim. Ama bir şişe dolusu aldı."

Wyatt'ın haberi Seth ve beni harekete geçirdi. Trajedinin öfkeyi geçersiz kılması komikti. Çözülmemiş sorunlarımız ne olursa olsun, bizi şehir merkezine götürürken onları askıya aldık.

Evimden koşarak çıkarken Wyatt hikâyesinin geri kalanını kısaca anlatmıştı. Alec son sevkياتını getirmemişti. Doug yine çökmüş, daha önce gözlemlediğim o korkutucu karanlığa gömülmüştü. Wyatt aşırı dozu neyin tetiklediğini tam olarak bilmiyordu. İntihar dürtüsünden, kafayı başka yollarla bulmaya yönelik umutsuz bir girişime kadar her şeyi suçladı. Acil serviste midesi yıkanmış ve doktor şimdilik iyi olduğunu söylemişti ama henüz bilinci yerine gelmemişti. Wyatt beni aramıştı çünkü Doug'ın burada bir ailesi yoktu ve kimse şehir dışında yaşayanlarla nasıl iletişim kuracağını bilmiyordu.

Geldiğimizde Corey ve Min oradaydı. Bize biraz daha ayrıntı verdiler ve Doug'ın durumunda bir değişiklik olmadığını söylediler. Seth sessiz kaldı ama onun da benim kadar endişeli olduğu belliydi.

Doug'ı görüp göremeyeceğimi sordum ve bir hemşire görebileceğimi söyledi. Odaya tek başıma girdim ve onu tüplere ve bipleyen bir makineye bağlı olarak uyurken buldum. Yıllar boyunca sülüklerden defibrilatörlere kadar tıbbi teknolojinin değişimini izlemiştim, ama bu hiçbirinden memnun olduğum anlamına gelmiyordu. İnsanları hayatta tutan makineler beni rahatsız ediyordu. İyi bir şey yapsalar bile doğal değillerdi.

"Ah, Doug," diye mırıldandım, başucunda otururken. Cildi soluktu, elleri soğuk ve nemli. Bipleyen makine sabit bir kalp atışı kaydediyordu, yani bu da bir şeydi. Diğer göstergelerin hiçbirisi benim için bir şey ifade etmiyordu.

Çaresiz hissederek onu izledim. Ölümlülerin kırılğan varlıklar olduğunu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını düşündüm.

Çok, çok uzun yıllar önce Bastien ve ben Paris'te bir dans salonunda çalışmıştık. O günlerde dansçılar da neredeyse her zaman fahişeydi, ama ben aldırmamıştım. Bu fırsat bana hem succubus enerjisi hem de

parasal gelir. Bastien bir fedaiydi ve görünüşte benim sevgilimdi. Bu sayede beni övüyor, itibarımı güçlendiriyor ve bana geniş bir müşteri kitlesi gönderiyordu.

"Her gece ortaya çıkan genç bir adam var," dedi karabasan bir gün bana. "Her yerinde 'bakire' damgası var ama o da zengin. Onunla birkaç kez konuştum. Seks için para ödeme fikrinden hoşlanmıyor ama sana kafayı takmış durumda."

Bu haber beni memnun etti ve Bastien beyefendiyi gösterdiğinde, gösteri boyunca onunla bol bol göz teması kurdum. Elbette, bir uşağı gösteri sonrasında işvereni adına beni gizlice çağırdı ve ben de kendimi kuliste hazırlamak için acele ettim.

"Josephine," diye seslendi yanımdan bir ses. Döndüm ve Dominique adında özel bir arkadaşım olan başka bir dansçı gördüm.

"Hey," dedim ona sırtarak. "Gitmem gereken güzel bir müşteri adayı var." Asık suratı beni duraksattı. "Sorun nedir?"

Dominique ufak tefek ve sarışındı, neredeyse çelimsiz bir görünümü vardı ve bu da onu yeterince beslenmiyormuş gibi gösteriyordu. Yine de bu bir sürpriz değildi. Bu meslekte hiçbirimiz yeterince yemek yiyemezdik.

"Josephine ..." diye mırıldandı, mavi gözleri kocaman açılmıştı. "Yardıma ihtiyacım var. Sanırım .

. . Sanırım hamileyim."

İzlerimde durdum. "Emin misin?"

"Oldukça eminim. I . . . Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu işe ihtiyacım var. İhtiyacım olduğunu biliyorsun." Başımı salladım. Kanatlardan, Jean-ilişkilerimizden kesinti yapan adam

-Acele etmem ve genç adamımla buluşmam için bağırdı. Dominique'e hızlıca sarıldım.

"Bunu yapmam gerek. Seni sonra bulurum, tamam mı? Bir şeyler ayarlarız."

Ama hiçbir zaman daha sonra bulamadım. Genç adam, Etienne, çok sevimli olduğunu kanıtladı. Görünen yaşımdan çok daha gençti ve nişanlıydı. Seks konusunda kararsızdı. Bir yanı gelini için saf olması gerektiğini düşünüyordu; diğer yanı ise düğün gecesinde deneyim yaşamak istiyordu.

Kazanan kısım buydu, onu yatağıma getiren ve bana hem ahlaki bir yozlaşmanın hem de enerji veriminin succubus bonusunu veren kısım.

Hem yaşam tarzım hem de onun üzerindeki hakimiyetim nedeniyle bana içerlemişti ama bu onu sonraki birkaç hafta boyunca her gün geri gelmekten alıkoymadı.

Birlikte olduktan bir gün sonra bana "Bunun için senden nefret ediyorum" dedi. Çarşaflara sırtını yaslamış, terli bir şekilde sevişme sonrası dinleniyordu. Ben yatağın yanında durmuş, o beni izlerken kıyafetlerimi giyiyordum. "Evlen benimle."

Yüksek sesle güldüm, o zamanlar bal sarısı ve kıvrırcık olan saçlarımı bir omzumun üzerinden savurdum.

Öfkeyle kızardı. Koyu renk gözleri, saçları ve her zamanki düşünceli bakışları vardı. "Bu komik mi?"

"Çünkü bir nefeste benden nefret ederken diğer nefeste beni seviyorsun." I

İç çamaşırlarımı bağlarken gülümsedim. "Sanırım böyle pek çok evlilik var."

"Her şey şaka değil," dedi.

"Belki de değil," diye kabul ettim. "Ama bu oldukça yakın." "Beni geri mi çeviriyorsun?"

Elbisemi başımın üzerine çektim. "Elbette öyleyim. Ne istediğinin farkında değilsin. Bu çok saçma."

"Bana bazen çocukmuşum gibi davranıyorsun," dedi daha dik oturarak. "Benden o kadar da büyük değilsin. Bu kadar bilge davranmaya hakkın yok. Özellikle de sen bir ..."

Ona sıırttım. "Bir fahişe mi?" Utanmış görünme nezaketini gösterdi. "İşte tatlım, sorun da bu. Ailenin skandal tepkisini boş ver. Bu işi başarsak bile, bunu asla atlatamazsın. Evliliğimizizin geri kalanını -ki muhtemelen kısa sürecektir- birlikte olduğum tüm erkekleri takıntı haline getirerek geçirirsin. Acaba içlerinden biri daha iyi miydi? Acaba onlarla senin için yeni ve alışılmadık olduğunu düşündüğün bir şey yapmış mıydım?"

Sinirli bir şekilde ayağa kalktı ve pantolonunu çekti. "Minnettar olacağını düşünmüştüm."

"Gururum okşandı," dedim soğuk bir şekilde, "ama daha fazlası değil."

Bu tam olarak doğru değildi. Gerçek şu ki, gençliğinin verdiği kesinliğe ve değişken ruh haline rağmen Etienne'den hoşlanıyordum. Hem de çok. Onda bana çekici gelen bir şeyler vardı. Belki de tüm o duygusallık ve gurur, sanatsal bir doğadan kaynaklanıyordu. Hobi olarak resim yapıyordu. İşte yine yaratıcı erkeklere olan talihsiz takıntım. Neyse ki hayatımın o döneminde insanlarla derin ilişkilere girmekten kaçınacak kadar aklım başımdaydı.

"Keşke kimi seveceğini seçebilseydin," dedi acı acı. "Çünkü ben seni seçmezdim, biliyorsun. Ama işte buradayız. Seni düşünmeden duramıyorum. Sana karşı koyamadığım bir çekim varmış gibi hissediyorum."

"Özür dilerim," dedim nazıkçe, kalbimdeki küçük sızıya şaşıarak. "Evlenene kadar bekle. Karın sana beni unutturacaktır."

"Hayır. Karşılaştırılmaz bile."

"Sade mi?" Belki bencelim ama bunu çok duydum.

"Sıkıcı," diye yanıtladı.

Sonra bir çığlık duydum, kan donduran, korku dolu bir çığlık. Etienne'i tamamen unuttum ve küçük, nemli odadan dışarı fırladım. Koridorda bir insan topluluğu ve sıkıntının kaynağını bulana kadar koştum.

Dominique'ti. Dar bir paletin üzerine yayılmış, kanlar içinde yatıyordu. "Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım, yanına diz çöktüm. "Ne oldu?"

Ama ben zaten biliyordum. Diğer dansçılardan gelecek açıklamaya ihtiyacım yoktu. Birkaç hafta önce kendi aşk fırtınama kapılıp onun yardım ricalarını görmezden gelmişim. O da kendi çözümünü aramıştı.

birçok alt sınıf kadın sık sık yapardı. Ne yazık ki o günlerde ne makine ne de sterilizasyon vardı. Kürtaj tehlikeli, çoğu zaman da ölümcül bir işti. "Aman Tanrım," dedim yine. Yaratıcıma hitap etme ihtiyacımı hiç kaybetmemiştim, Teorik olarak vazgeçmeme rağmen.

Ne yapacağımı bilemeden elini tuttum. Kalabalığın içinde yarı giyinik bir Etienne belirdi. Umutsuzca ona baktım.

"Gidip bir doktor bulmalısın. Lütfen."

Reddedilmemden duyduğu gurur ne kadar incinmiş olursa olsun, o anda beni reddedemezdi. Gitmek için hamle yaptığını gördüm ama Bastien onun kolunu tuttu. "Hayır, önemli değil." Bana dedi ki: "O gitti, Fleur."

Dominique'in genç yüzüne baktım. Teni solgundu, gözleri boştu ve hiçbir şeye bakmıyordu. Onları kapatmam gerektiğini biliyordum ama birden ona dokunmak istemedim. Elini bıraktım, yavaşça geri çekildim ve dehşet içinde ona baktım.

İlk defa bir ceset görmüyordum ama daha önce hiç bu kadar sarsıcı bir netlikle düşünmediğim bir şey dikkatimi çekti. Bir an buradaydı, sonra yoktu. Bir kalp atışının yaratabileceği fark.

Havada asılı duran ölümlülük kokusu, insanlar hakkındaki korkunç gerçeği resmediyordu. Hayatları ne kadar kısaydı. Ve kırılındılar. Aramızdaki kağıt bebekler gibiydiler, göz açıp kapayıncaya kadar küle dönüşüyorlardı. Bin yıl boyunca kaç tanesinin gelip geçtiğini görmüştüm? Kaç tanesinin bebeklikten kır saçlı bir ölüme geçişini görmüştüm? Ölümlülüğün kokusu. Odayı boğmakla tehdit ediyordu. Nasıl olur da başka kimse bunu hissedemezdi? Ondan nefret ediyor ve korkuyordum. Boğulduğumu hissederek daha da geri çekildim.

Hem Bastien hem de Etienne beceriksizce bir teselli çabasıyla bana uzandılar ama ben hiçbirini istemedim. Çocukluktan yeni çıkmış Dominique gözümün önünde hayatını kaybetmişti. İnsanlar ne kadar kırılğan şeylerdi. Hastalanmadan önce oradan çıkmalıydım. Beni teselli etmek isteyenlere sırtımı döndüm ve kaçtım.

"İnsanlar ne kadar kırılğan şeyler," diye mırıldandım Doug'a.

Şimdi onun yanında otururken içimde kabaran duygu keder ya da umutsuzluk değildi. Öfkeydi. Bembeyaz bir öfke. İnsanlar kırılındı ama bazıları hâlâ benim gözetimimdeydi. Ve bu benim açımdan aptalca olsun ya da olmasın, görevimden kaçamazdım. Doug benim insanlarımdan biriydi. Ve birisi neredeyse onun zamanını kısaltıyordu.

Ayağa kalktım, elini son bir kez sıktım ve odadan çıktım. Corey, Min ve Wyatt'ın bana attığı şaşkın bakışlara bakılırsa korkunç görünüyor olmalıydım. Bir şey fark ettiğimde haklı öfkemdeki duraklatma düğmesine bastım. "Seth nerede?"

"Gitmesi gerektiğini söyledi," dedi Corey. "Sana bunu bıraktı."

Bana Seth'in karaladığı bir kâğıt parçasını uzattı.

Thetis, seninle sonra konuşuruz.

Ona baktım, aniden hiçbir şey hissetmedim. Uyuşmuştum. Zihnim o anda Seth'e odaklanmama izin vermiyordu. Kâğıdı buruşturdum, gruba veda ettim ve hastaneden çıktım. Lobiye ulaştığımda cep telefonumu çıkardım ve aradım.

"Alec? Bu Georgina."

"Hey, Georgina!" Sesindeki endişeli tonu duydum. Neredeyse çaresizdi.

"Haklıydın," diye başladım, umarım benim sesim de endişeli çıkmıştır.

"Haklıydın.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Şimdi. Bu gece. Yapabilir misin?"

"Evet," dedi. Sesinde hissedilir bir rahatlama vardı. "Kesinlikle yapabilirim."

Hemen bir buluşma noktası ayarladık. Benim için çok erken olamazdı. Son yirmi dört saat içinde duygusal bir hız trenine binmişim ve bunun acısını Alec'ten çıkarmak üzereydim. Bekleyemezdim. Bunun için bu kadar istekli görünmesi de işin tuzu biberi oldu.

"Selam Georgina?" diye sordu, bağlantıyı kesmeden hemen

önce. "Evet?"

Sesi tuhaf geliyordu; duygularını çözemiyordum. "Aradığına ne kadar sevindiğimi bilemezsin."

Bölüm 19

Satıcının evi, sanırım tüm uğursuz evlerin yapması gerektiği gibi yoldan uzakta duruyordu. Önyargılı algılarım bir yana, aslında evde ürkütücü olan çok az şey vardı. Büyük ve pahalı görünüyordu, güzel bakımlı çimenlerin üzerine tembelce yayılmıştı, geceleri bile görülebiliyordu. Bahçelerin çok değerli olduğu bir bölgede, bu kadar çok arazi büyük bir para anlamına geliyordu. Bastien'in evinin aksine, bu evin benzer şekilde hali vakti yerinde komşuları yoktu. Bu ev kendi sınıfındaydı; sıradan bir banliyö mahallesinin parçası olamazdı.

"Neredeyiz biz?" diye sordum, çünkü bu tam da benim sormam gereken naif, yıldızlı gözlü bir soru gibi görünüyordu. Alec benimle şehir merkezinde buluşmuş, sonra da kendi arabasıyla beni buraya getirmişti. Şehrin yaklaşık yirmi dakika dışındaydık.

"Burası adamın yaşadığı yer," dedi bana mutlulukla. Eve yaklaştıkça keyfi yerine geliyordu. "Sana bir şeyler ayarlayacak."

Araba uzun, kıvrımlı araba yolunu takip etti ve garajın yanında durdu. Garip bir centilmenlikle arabanın kapısını benim için açtı ve onu içeri kadar takip etmemi işaret etti. Eski püskü Ford Topaz'ına bakarken, ölümsüz bir uyuşturucu lordunun uşağı olmanın daha iyi para getirmesi gerektiğini düşünmeden edemedim.

Alec bizi evin bir yan kapısından içeri soktu ve içeride bulduğum şey beni bile şaşırttı. Aklıma gelen ilk kelime *ayyaş* oldu. Sarhoş gibi de değil. Bolluktan kastım, dişlerinizi geçirebileceğiniz türden bir bolluktu. Duvarlar, zemin ve tavanlar pırıl pırıl koyu renkli parkeden oluşuyordu, sanki bir pansiyonun içindeydik - yedi haneli bir pansiyonun. Bu güzel ahşap kirişler açık katedral tavanı boydan boya kaplıyordu. Duvarlarda yaldızlı çerçeveler içinde mücevher tonlarında yağlı boya tablolar asılıydı ve bunların Bed Bath & Beyond'dan gelmediğini anlayacak kadar sanatın değerini biliyordum.

Fuayeden çıktık ve geniş bir oturma odasında daha fazlasını bulduk. Odak noktası, tuğla cephesi tavana kadar uzanan devasa bir şömineydi. Şöminenin açıklığının üzerinde çok renkli bir vitray manzara asılıydı ve kükreyen ateşin alevleri -stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç mumla birlikte- odadaki tek ışığı yayıyordu. Elektrikli hiçbir şey yoktu.

O loş, titrek ışıktaki adamı görmeden önce hissettim. Konserdeki aynı tanıdık olmayan ölümsüz imza bana taşındı ve

başka bir şeyle. Ona bu kadar yakınken, kristallere ne kadar benzediğini fark ettim. Daha doğrusu kristallerin ona ne kadar benzediğini, sanki başyapıtın soluk, parçalanmış versiyonları gibiydiler. Ondan gelen tüm titreşim tuhaftı ama kristallerin kendileri kadar uyumsuz değildi.

"Alec," dedi krem rengi bir ses, "kim bu sevimli arkadaşın?" Adam koltuktan kalktı ve tek bir hareketle ayağa kalktı. Şimdi daha öncekiyle aynı özellikleri görüyordum: kusursuz bronz ten, uzun siyah saçlar, yüksek elmacık kemikleri. Aynı Viktorya dönemi modasına uygun, kollarını saran ve V yakasından pürüzsüz tenini gösteren o muhteşem ipek gömleklerden bir tane daha giymişti.

"Bu Georgina," dedi Alec, sesi gerginlik ve heyecanla titreyerek. "Tıpkı dediğim gibi."

Adam süzülerek yanımıza geldi ve elimi iki elinin arasına aldı. "Georgina. Güzel bir kadın için güzel bir isim." Elimi dolgun ve pembe dudaklarına götürdü ve tenimi öptü. Elimi bir süre tuttu, kara gözlerini gözlerime dikti ve sonra yavaşça doğruldu ve beni bıraktı. "Benim adım Sol."

Hızlı şakalar yapma ve/veya bu adamı hırpalama dürtülerimi bir kenara bıraktım, bunun yerine biraz korkuyla karışık şaşkın bir masumiyeti tercih ettim. "Merhaba." Sinirle yutkundum ve ayaklarıma baktım.

"İyi iş çıkardın," dedi Sol Alec'e. "Çok iyi."

Alec'in rahatlamaktan neredeyse eridiğini anlamak için onu görmeme gerek yoktu. "Yani."

. Bu şu anlama mı geliyor? Yapabilirim, bilirsin . . . ?"

"Evet, evet." Yanılmıyorsam, bu hoş sesin altında hafif bir kızgınlık notası vardı. "Daha sonra. Şimdi yukarı çık. Hazır olduğumda seni çağıracağım."

Alec gitmeye başladı ve ben hâlâ korkmuş bakireyi oynayarak kolundan tuttum. "Bekle, nereye gidiyorsun?"

Bana gülümsedi. "Hemen döneceğim. Sorun değil. Daha fazlasını istedin, değil mi?"

Sol onu sana getirecek."

Gerçekten korkmuş görünmeliydim çünkü kolumu güven verici bir şekilde sıktı. "Sorun yok. Gerçekten."

Dudağımı ısırdım ve tereddütlü bir şekilde başımı salladım. Gözleri bir an benimkileri tuttu ve gözlerinde pişmanlığa benzer bir şey titreşti. Sonra da gitti.

Sol tekrar elimi tutarak, "Gel benimle otur," dedi.

Beni ateşin yanındaki görkemli kanepeye götürdü. Turuncu ışığın sıcaklığı üzerime yayıldı ve alevler onun koyu renk gözlerine yansıdı. Minderler çok büyük olduğu için yavaşça arkama yaslanarak oturdum. Orada sessizce oturduk.

Beklentiyle gülümsedi ve ben de ona tereddütlü bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Alec bana bu şeylerden daha fazla verebileceğini söyledi."

"Hoşuna gitti mi?"

"Evet. Oh evet. Bana kendimi ... hissettirdi." "Ölümsüz mü?"

"Evet, işte bu. Lütfen. Daha fazlasına ihtiyacım var. Sana ödeme yapabilirim. . . ne istersen ödeyebilirim."

Elini umursamazca salladı. "Böyle sıradan konuları daha sonra tartışırız. Şimdilik, bakalım açlığınızı giderebilecek miyiz?" Küçük bir masaya doğru eğildi ve iki kadeh kaldırdı. Kadehler. Ne kadar ilginç. "Biz daha büyük bir parti ayarlayana kadar bu sizi idare eder."

Fincanı ondan aldım. Ağırdı, altın gibiydi. Tanrıların yemeğini içeceksen en iyisinden başka bir şey olamaz diye düşündüm. Koyu kırmızı bir sıvı tutuyorlardı. Eğer kristaller Sol'un zayıf bir yaklaşımı gibi hissettiriyorsa, bu fincandan yayılan aura mega-Sol gibi hissettiriyordu. Yoğun ve güçlüydü, kristallerden gelen titreşimi tamamen önemsiz bir olay gibi gösteriyordu. Belki de ambrosia sıvılaştığında olan şey buydu.

Ben düşünürken beni beklediğini o zaman fark ettim. "İç bakalım."

Tereddüt ettim, bu sefer korkuyormuş gibi yapmak zorunda değildim. İçelim mi? Ne yapmalıydım? İçmezsem kimliğim açığa çıkabilirdi ve hâlâ bu piç kurusunu vurmak için bir "provokasyonum" olmamıştı ya da dartok kafalı bir şeyle birine ne yapılırsa yapılsın. Carter ve Jerome ambrosia'nın bir ölümsüze zarar vermeyeceğini söylemişlerdi; hatta bir ölümsüzün onun kötü etkilerine bir dereceye kadar, insanlardan çok daha uzun süre direnebileceğini söylemişlerdi. Yine de bu beni daha iyi hissettirmiyordu. Bununla başa çıkabilmek için normal yeteneklerime sahip olmayı tercih ederdim ama görünüşe göre böyle bir lüksüm yoktu. Daha fazla erteleyemezdim.

Utangaç bir şekilde gülümseyerek bardağı dudaklarıma götürdüm ve içtim. O da aynısını yaptı. Kim bilebilirdi ki? Belki kişilik güçlendirme bana yardımcı olabilirdi. Belki de içimde gizli bir Amazon alter egosu gizleniyordu ve ambrosia'dan dışarı fırlayıp bu adamı kadehle dövmek için can atıyordu.

Sol içmeye başladıktan sonra durmadı. Hepsini bitirene kadar bardağı geri devirdi. Ben de onu takip ettim. Tadı o kadar da kötü değildi. Aslında tadı tatlıydı, neredeyse mide bulandırıcı derecede. En tuhafı da kıvamıydı. Yoğun. Neredeyse yapışkan.

"İşte," dedi boş fincanımı alarak. "Yakında kendini daha iyi hissedeceksin ve o zaman makul bir şekilde konuşabiliriz." Daha rahat bir pozisyona geçti, uzun bacaklarını uzattı ve gevşedi. İnce bir yapısı ve narin yüz hatları vardı. Dar parmakları siyah buklelerinden birini sardı. "Bana kendinden bahset Georgina. Ne iş yapıyorsun?"

"Ben, uh, bir kitapçıda çalışıyorum." "Ah, o zaman bir okuyucusun." "Olmaya çalışıyorum."

Başını kitaplarla kaplı bir duvara doğru eğdi. "Ben de bir okuyucuyum. İnsanın zihnini geliştirmesinden daha büyük bir uğraş olamaz."

Bana en sevdiği kitaplardan bahsetmeye başladı, ben de gülümsedim ve

uygun şekilde yorumladı. Konuştukça, daha açıklayıcı bir terim bulamadığım için kendimi iyi hissetmeye başladım. Gerçekten iyi. Neredeyse mükemmel bir likörle kafayı bulmuş gibiydim. Uzuvarım biraz karıncalandı ve sıcak bir coşku hissi içimi yaktı. Esprilerinden birine güldüğümü duydum. Neredeyse gerçek gibiydim.

"Çok güzelsin," dedi aniden ve bana ne zaman bu kadar yaklaştığını merak ettim. Odaklanabilmek için gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım. Oda hafifçe dönüyor, ellerim ve ayaklarım emirlerime itaat etmekte gecikiyordu. Sol uzanıp yanağıma dokundu ve zarif parmaklarını boynumda gezdirdi. "Güzelliğin bir hediye."

Hareket etmeye çalıştım, esasen bunu gerçekten yapıp yapamayacağımı görmek için, dokunuşundan kaçmak için değil. Dürüst olmak gerekirse, dokunuşu hoştu, son derece hoştu. Nabzımın biraz yükselmesine neden oldu. Çok geçmeden fark ettim ki hâlâ hareket edebiliyordum. Sadece biraz halsizdim.

"Şşşt," diye mırıldandı, bileğime dizginleyici bir el koydu. "Korkma. Her şey yoluna girecek."

"Ne yapıyorsun?"

Şimdi bir kolunu belime dolamıştı ve ağzını boynumun omzumla birleştiği noktaya doğru götürüyordu. Dudakları etime dokunduğunda sıcak ve umut doluydu. Bu öpücüğün altında biraz titredim ve burada neler olduğunu anlamaya çalıştım.

Kısa cevap, açıkçası, bir şeylerin ters gittiği idi. Başım dönüyordu ve U.W.'deki bir partide olacak kadar kafam karışmıştı. Üstelik bu ölümsüz -hiç tanımadığım bu tuhaf ölümsüz- birdenbire hayal edebileceğimden çok daha çekici görünmeye başlamıştı. Buraya onun kışını tekmelemeye gelmemiş miydim? Neden onunla öpüşüyordum? Ambrosia'nın bana yaptığı şey bu muydu? Bunlar benim temel özelliklerim miydi - kafayı bulma ve seksten zevk alma gücü? Zaten olduğumdan daha da kolay olmak için mi?

Elleri aşağı doğru hareket etti ve gömleğimin düğmelerini çözdü, böylece aşağı kayarak Dana'yla birlikte aldığım siyah file sütyenin zar zor kapattığı göğüslerimi kavrayabildiler. Şimdi beni doğrudan öpüyordu, ağzı benimkine bastırıyordu. Dili dudaklarımın arasından nazikçe kayarken, ambrosia'ya benzer bir tatlılığın tadını aldım.

Sonuç olarak, nefsi müdafaa olması gerekir.

Carter öyle demişti ama birdenbire savunmaya pek de ihtiyacım kalmamıştı, tabii kendime karşı değilse. Kendi ellerim onun pantolonunu çözmek için bilinçli bir bilğim olmadan hareket ediyordu ve vücutlarımız yumuşak minderlerin üzerinde birbirine dolanmaya başlamıştı.

Kendini savunma. Kendini savunma. Neden nefsi müdafaa? Burada neyi unutuyordum? Ah, tabii ki. Dart.

Duyularımı bulandıran kırmızı sisin içinden geçip berraklığı zorladım. Dart. Dart Sol'u bir şekilde durduracaktı, yayılmaya devam etmesini engelleyecekti.

Ambrosia zehri. Bu onun Doug gibi insanlara zarar vermesini engelleyecekti.

Şaşkınlığımla mücadele ettim ve ağzımı Sol'un ağzından çektim, onun elinden kurtulmak için kıvranmaya çalışıyordum. Biraz yer kazandım ama fazla değil. Hâlâ yakındı.

"Hayır..." Nefes nefese kaldım. "Yapma bunu. Dur."

Sol, şaşkın bir eğlenceyle bana bakarak beni susturdu. "Ne dediğinin farkında değilsin."

"Var. Dur."

Bir kolumu serbest bıraktım, bu kolum Carter'ın kesesinin bulunduğu cebe doğru kıvrıldı. Diğer kolumu da serbest bırakmam gerekiyordu ama Sol onu tutuyordu. Aşağı baktığımda birden bileğinin kanadığını gördüm. Bu nasıl olmuştu? Buna ben sebep olmamıştım.

"Georgina, tüm ölümlü kadınlardan daha fazla onurlandırılmak üzeresin. Arkana yaslan. Çırpınmayı bırak. Sana hiçbir zarar gelmeyecek. Bu gecenin tadını çıkaracaksın, söz veriyorum."

Ağzını tekrar benimkine götürdü ve içimde yine o alev alev yanan coşku kabardı. Boğazıma hain bir zevk iniltisi takıldı. Bunu bir teslimiyet olarak algılayan Sol'un bağlı kolumdaki tutuşu azaldı ve iki elim de keseye dokunacak kadar uzaklaştırdım. Yine de bu zorlu bir mücadeleydi. Motor kontrolüm hâlâ olması gerektiği gibi değildi. Onu öpmek, o anda, aptal bir keseden çok daha önemli görünüyordu. Zihnim başka bir şeye odaklanmak istemiyordu.

Ama zorladım. İrademin gücüyle fiziksel zevki kafamdan uzaklaştırdım ve bunun yerine gördüğüm ambrosia'nın her sonucunu yeniden oynattım: Casey'nin yıkımını, Doug'ın karanlık ve çılgınca bir coşkudan daha da karanlık bir depresyona geçişini ve son olarak da hastanedeki cansız bedenini.

Ölümlüler kırılan şeylerdir.

Çok kırılan. Ve Sol sanki hiçbir şey değilmiş gibi onlarla oynadı. Öfkemin için için yanan kömürü yeniden yanmaya başladı.

O senden daha güçlü bir ölümsüz. Seni avlamak -özellikle de Jerome'a aitken, tabiri caizse- hiç de iyi bir şey değil. Kendini korumakta haklı olursun.

Tekrar ağzımı geri çektim. "Dur," dedim tekrar daha sert bir şekilde. "Durmanı istiyorum. Bunu yapmayı bırak."

"Durmayacağım," diye tersledi Sol. Öfke, tatlı ses tonuna gölge düşürmüştü. Nefesi ağırlaşmıştı ve göğsü eforla kabarmıştı. O -ya da ben- gömleğini çıkarmıştı ve ben o korunmasız teni mükemmel bir şekilde görebiliyordum. "Durmayacağım ve inan bana, bir kez başladığımda sen de durmamı istemeyeceksin."

Parmaklarım keseyi açmak için hareket etti; diğer elim yavaşça içine uzanmaya hazırlandı. Vücudumdaki ambrosia reflekslerimi köreltti, ancak bununla savaşmaya devam ettim ve kalbinin göğsünün neresinde olabileceğini ölçtüm.

"Sana üç kez durmanı söyledim. Bir kez yeterli olmalıydı. Hayır, hayır demektir."

"Hayır, senin gibi biri için hiçbir şey ifade etmiyor." Biraz güldü, beni hâlâ ciddiye almıyordu. "Neyin var senin? Ölümsüz olmak istediğini sanıyordum."

Elim kesenin içindeydi ve dartı dışarı çıkarıyordum. Sol ve ben aynı anda onun gücünü hissettik, aynı anda o da benim ne olduğumu anladı. Gözleri büyüdü ama tepki vermesi için ona zaman tanımadım. Düşünmedim ya da tereddüt etmedim. Tıpkı Carter'ın emrettiği gibi, basitçe harekete geçtim - tabii ki sevimsiz bir espri ile.

"Ben de o yollardan geçtim," dedim ve dartı kalbine sapladım. Sol yarım saniye boyunca dondu kaldı, bunun olduğuna inanamıyordu.

İşte o zaman işler karıştı.

Bölüm 20

Sol'a o küçük tahta parçasıyla vurmak, odaya nükleer bir savaş başlığı atmak gibiydi. Patlama beni kanepeden fırlattı ve sarsıcı, acı verici bir gümbürtüyle yere düştüm. Küçük nesneler duvarlara uçtu. Sanat eserleri yere yuvarlandı. Odanın pencereleri parıltıyan bir parça yağmuruyla patladı. Ve içeride yağmur yağıyordu. Kan ve parıltılar kırmızı, ışıltılı çizgiler halinde etrafıma dökülüyordu.

Ortaya çıkan tek gerçek doğa benimki değildi. Sol patlamadan önceki anda onu hissetmiştim. *Gerçekten* hissettim. Evet, benimkinden farklı bir sistemin parçasıydı ama küçük bir sorun çıkarmak isteyen önemsiz bir ölümsüz oyuncu değildi. O bir tanrıydı. İyi niyetli, dürüst bir tanrıydı. Şimdi, tanrıların dünyada inanca dayalı olarak gelip gittiğini belirtmeliyim. Tanrısal güç, inananların inancıyla doğru orantılıdır. Bu yüzden, kimsenin adını hatırlamadığı kişiler genellikle kelimenin tam anlamıyla serseri olarak dolaşırlar, ölümsüzlükleri dışında insanlardan farkları yoktur. Ancak Sol'un oldukça büyük bir gücü vardı. Krishna'nın gücü ya da büyük G harfli Tanrı'nın gücü gibi değil ama çok fazla. Kesinlikle benden daha fazla.

Vay anasını. Az önce bir tanrıyı yok etmiştim.

Cenin gibi kıvrıldığım yerden doğruldum ve etrafıma bakındım. Artık açık olan pencerelerden içeri giren hafif bir rüzgâr dışında her şey hareketsizdi. Tenim ve giysilerim yapışkan kırmızı kanla kaplanmıştı, sanki Morten'lerde fırçanın yanlış ucuna maruz kalmış gibiydim. Kalp atışlarım yavaşlamayı reddediyordu.

Bir an sonra merdivenlerden gelen ayak seslerini duydum. Alec gürültü ve sarsıntıdan etkilenerek odaya daldı. Etrafına bakındı, gıcırdayarak durduğunda alt çenesi neredeyse yere düşecekti.

Sol'un yok edilmesiyle sarhoşluğum geçmemişti. O lanet olası ambrosia hala sistemimdeydi ve aslında daha da kötüye gidiyordu. Yine de Alec'e duyduğum öfke, şaşkın hislerimin ve reflekslerimin üstesinden gelmemi sağladı ve beni bile şaşırtan bir hızla ona doğru atıldım ve onu yere serdim. Bir an şekil değiştirdim ve kısa ve ince bedenim birdenbire görünüşünden çok daha fazla kas ve güce sahip oldu. Alec'i bacaklarım ve kollarımla kavradım ve tutuşumdan bir santim bile kıpırdamayacağını anladığında yüzünde panik parladı. Yüzüne sertçe vurdum. Koordinasyonum bozulmuş olabilirdi ama kaba kuvvet uygulamak için fazla bir şey gerekmiyordu.

"Kimdi o? Sol mu?"

"Bilmiyorum!"

Ona tekrar vurdum.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Bilmiyorum," diye saçmaladı Alec. "O sadece bir adamdı ... beni buldu ve benimle bir anlaşma yaptı."

"Anlaşma neydi? Beni neden ona getirdin?"

Yutkundu, gözyaşlarını geri kırıptı. "Seks. Seks istiyordu. Her zaman bir sürü sevgili. Kız ya da erkek olmaları fark etmezdi, yeter ki yakışıklı olsunlar. Onlara dokunmamam gerekiyordu. Sol'la tanışmak isteyene kadar onları iksirle bağlardım. Sonra o, bilirsin işte..."

"Onları becerdim ve terk ettim," diye öfkeyle bitirdim. Casey'yi ve kafedeki Abercrombie modeli adamı düşündüm. Alec'in beni ambrosia'ya alıştırma arzusunu ama ne kadar isterse istesin bana dokunmaktaki isteksizliğini hatırladım. Ben Sol için yaratılmıştım. "Yani bu gece fincanımdaki ambrosia, yani iksir değildi. O gerçekten de bir tür tecavüz ilacıydı."

"Bilmiyorum," diye inledi Alec. "Hadi, bırak gideyim."

Tutuşumu sıkılaştırdım ve onu salladım. Parmaklarım tutmakta biraz zorlandığı için biraz zaman aldı. Yüzümün ve sesimin sertliğini korumak için uğraşmam gerekti. "Sana ne verdi? Sana para falan mı verdi?"

"Hayır. O sadece ... bana iksirden biraz daha verdi. İnsanların gelmesini sağladığım sürece tek istediğim buydu."

"Ve sen de onu gruba verdin," diye fark ettim.

"Evet. Büyüyebilmemizin tek yolu buydu. Tek istediğim buydu. Bir plak anlaşması yapmak ve ünlü olmak. Tek yol buydu."

"Hayır," dedim. "Sadece en hızlı yol buydu."

"Bak, Sol'a ne yaptın? Bana ne yapacaksın?"

"Ne yapacağım ben?" Bağırdım, ilacın etkisiyle öfkem yükseliyordu. Onu salladım ve başını yere vurdum. "Seni de öldürmeliyim! Tüm bu insanlara ne yaptığını biliyor musun? Gruba? Doug şu anda senin yüzünden hastanede."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu bilmiyordum. Gerçekten. Onu incitmek istemedim.

. . Malları zamanında alamadım. Seni teslim edene kadar olmaz."

Benden ve diğer kurbanlardan malmışız gibi bahsetti. Onu kaldırıp pencereden atmak istedim. Bunu ben de yapabilirdim. İnsanlar gerçekten de kırılgan varlıklardı ve succubus şekil değiştirmem bütün gece bu aşırı güçlü şekli koruyacak güce sahip olmasa da, büyük bir hasar verecek kadar uzun süre tutabilirdim.

Normalde şiddetten nefret etmeme rağmen, insanları bir odanın içinde oradan oraya fırlatmanın aslında düşündüğünüzden daha tatmin edici olduğunu itiraf etmeliyim. Dominique öldükten sonra, onun kürtajını berbat eden yozlaşmış doktorun izini sürdüm. Josephine'e dönüşmüştüm ve şişkin kasları olan, bir metre boyunda, maymunu bir adam şeklini almıştım. Doktorun küçük, uğursuz ofisine girerken hiç vakit kaybetmedim. Sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu yakaladım ve duvara fırlattım, merak uyandıran rafları devir-

tıbbi aletler denir. Harika hissettirdi.

Adımlarımı hızlandırarak onu gömleğinin önünden tuttum ve kafasının yan tarafına, Alec'e vurduğumdan on kat daha sert bir yumruk attım. Doktor sendeleyip yere düştü ama hâlâ kaçmak için yengeç gibi geriye doğru debelenecek kadar canlıydı.

"Kimsin sen?" diye bağırdı.

"Bu gece bir kızı öldürdün," dedim ona tehditkâr bir tavırla. "Sarışın bir dansçıyı."

Gözleri irileşti. "Olur böyle şeyler. Ona söyledim. Riskleri biliyordu."

Göz hizamızda olacak şekilde diz çöktüm. "Onu kesip açtın ve parasını aldın. Ona ne olduğunu umursamadın."

"Bak, eğer parayı geri istiyorsan-" "*Onu* geri istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Sadece baktı, korkudan titriyordu. Ben de kendi gücümle titreyerek ona baktım. Onu öldürebilecek yeteneğe sahiptim. Onu tekrar fırlatabilir, boynunu kırabilir ya da nefesini kesebilirdim. Korkunç ve yanlıştı ama öfkeme yenik düşmüştüm ve kendimi kontrol edemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, çoğu incubi ve succubi'nin acıdan çok zevk almaya eğilimli hafif kişiliklere sahip olması uzun vadede bir şans. Her şekle girebilme yeteneğimizle, yeterince sinirlendiğimizde ölümlüler için oldukça ölümcül olabiliriz. Bize karşı duramazlar. Bu doktorun dayanamayacağı kesin.

Ama başka bir ölümsüz yapabilir.

"Josephine," diye mırıldandı Bastien'in sesi arkamda. Sonra: "Fleur."

Hâlâ yanıt vermediğimde ya da elimi gevşetmediğimde Bastien

"Letha" dedi. Doğum adım içimde dolaşan kana susamışlığın içine işledi.

"Bırak gitsin. Zamanınızı harcamaya değmez."

"Dominique intikam almaya değmez mi?" Gözlerim önümdeki sefil insandan hiç ayrılmadan talep ettim.

"Dominique öldü. Ruhu öteki dünyada. Bu adamı öldürmek bunu değiştirmeyecek."

"Bu beni daha iyi hissettirecek."

"Belki," kabul etti Bastien. "Ama o değil senin yer için mete ölümlülere ceza vermek. Bu daha yüksek güçler için ayrılmıştır."

"Ben daha yüksek bir gücüm."

Karabasan nazik bir elini omzuma koydu. İrkildim. "Biz farklı bir rol oynuyoruz. Biz ölümlüleri öldürmeyiz."

"İkimiz de daha önce öldürdük, Bas."

"Savunmada. Bir köyü yağmacılardan korumak soğukkanlı bir cinayetle aynı şey değildir. Lanetlenmiş olabilirsin ama bu kadar ileri gitmedin."

Doktoru tuttuğum yeri bıraktım ve dizlerimin üzerine yaslandım. Donup kalmıştı. "Dominique'i sevdim," diye fısıldadım.

"Biliyorum. Ölümlülerin sorunu da bu. Sevmesi kolay ve çabuk

yok olmak. Mesafemizi korumamız hepimiz için daha iyi olur."

Doktora dokunmadım ama hareket de etmedim. Bastien beni nazikçe çekiştirdi, hâlâ makuldü.

"Hadi, gidelim. Bırakın onu. Onun hayatına son vermeye hakkın yok."

Bastien'in beni dışarı çıkarmasına izin verdim. Doktorun ofisini çevreleyen karanlık sokağa girdiğimde, daha doğal hissettiren Josephine formuma geri döndüm.

"Paris'ten ayrılmak istiyorum," dedim ona kasvetli bir şekilde. "Ölümün olmadığı bir yere gitmek istiyorum."

Kolunu bana doladı ve ben de onun yatıştırıcı varlığına yaslandım. "Öyle bir yer yok, Fleur."

Sol'un evinde hâlâ Alec'in üzerine gidiyordum, eğer istersem onun hayatını mahvedebilme gücüne sahiptim. Ancak Bastien'in sözleri içimde yankılandı ve karabasanla olan mevcut düşmanlığımdan ne kadar pişman olduğumu bir acıyla fark ettim. Ne olursa olsun, bunca yıldan sonra hâlâ haklıydı. İntikam cinayetleri benim hakkım değildi. Bir ölümsüzün çok daha zayıf bir ölümlüden faydalanması haksızlıktı. Sol'dan daha iyi olamazdım. Ve altımdaki Alec'e bakarken, onun ne kadar genç olduğunu fark ettim. Dominique'ten çok da büyük değildi.

Her neyse, gücüm ve tutarlılığım her geçen saniye azalıyordu. Alec'e doğru tehditkâr bir şekilde eğildim.

"Çık dışarı," diye mırıldandım uyuşmuş dudaklarımın arasından. "Dışarı çıkmanı istiyorum. Seattle'ın dışına. Doug'la ya da gruptan başka biriyle bir daha asla iletişime geçme. Yarın gece hâlâ şehirde olduğunu öğrenirsem ..." Uygun bir tehdit bulmakta zorlandım. Zihinsel süreçlerim durma noktasına gelmişti. "Bundan hoşlanmayacaksın. Anlıyor musun?"

Blöfüm işe yaradı; açıkça dehşete düşmüştü. Üzerinden indim ve çömelerek oturdum çünkü ayakta duramıyordum. Ayağa fırladı, bana son bir kez dehşetle baktı ve odadan dışarı fırladı.

Kapı kapanır kapanmaz kendimden geçtim.

Bölüm 21

Ertesi sabah hayatımın en kötü akşamdan kalması ile uyandım ve bu bir şey söylüyor.

Aslında beni uyandıran soğuk havaydı, paramparça olmuş pencereden içeri esiyordu.

pencereleri ve perdeleri kırbaçlıyordu. Seattle'da kışlar ılıman geçerdi ama yine de Kasım ayındaydık. Ağır bir kazak giyerek şekil değiştirdim ve dün geceki dönüşüm sırasında Sol'un kanının tenimden kaybolmadığını fark ettim; kan kurumuş, üzerimde ve diğer her şeyde ince, ışıltılı kırmızı kristallere dönüşmüştü. Attığı ipek gömleğini elime aldım ve onları silmekte oldukça iyi bir iş çıkardığını keşfettim.

Önceki gece bulanıktı ve ince ayrıntıları hatırlamakta güçlük çekiyordum. Sanırım bunun için içtiğim gizemli sıvıyı suçlayabilirdim. Etrafımdaki enkaza bakınca olayların çoğunu hatırladım ve geri kalanını da bir araya getirdim. Bu yerde oyalanmak istemediğim için cep telefonumu buldum ve bir taksi çağırdım.

Seattle'a geri dönerken, eve gidip biraz daha uyumaktan başka bir şey istemediğime karar verdim. Vardiyam daha geç başlayacaktı; Doug açıyordu. Bekle, bekle. Hayır, açmıyordu. Doug hastane yatağındaydı. İç çekerek şoföre beni kitapçıya götürmesini söyledim.

Ofise geldiğimde üç sesli mesaj beni bekliyordu. Biri o gece imza günü yapacağımız yazardan, E. J. Putnam'dan geliyordu. Uçuşuyla ilgili her şey yolundaydı; planlandığı gibi burada olmayı bekliyordu. İkinci mesaj Beth'in hasta olduğunu bildiriyordu. Tanrım. Artık kimse sağlıklı kalamıyor muydu? Böylece iki kişi eksilmiş olduk. Warren bugün Florida'dan döneceğini ve bu gece uğrayacağını söyleyerek mesajları tamamladı. Prensiplerim gereği ona kızmaya karar verdim. Ben geçen haftayı kaosla uğraşarak geçirmiştım; o ise seksen derece havada golf oynuyordu.

Dükkânı çalıştırdım ve sonra bir kasaya yerleştim. En azından kısa personel insanı meşgul eder. Dün geceki olayları düşünmek için bana çok az zaman verdi. Ya da Doug'ı. Ya da Seth'in bugün gelmemiş olması. Ya da Bastien'le olan kavgamı.

"Georgina sen misin?"

Başımı kaldırıp güzel bir Japon-Amerikalı kadının yüzüne baktım. Yüzü ve yapısı dolgunluk sınırını zar zor aşıyordu ve siyah saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmıştı. Gülümsemesinde tanıdık gelen bir şeyler vardı.

"Ben Maddie Sato," diye açıkladı elini uzatarak. "Doug'ın kız kardeşi."

Şaşkınlıkla elini sıktım. "Doug'ın bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum."

Gülümsemesi biraz değişti. "Aslında bir sürü var. Ülkenin dört bir yanına dağılmış durumdayız. Hepimiz kendi işimizi yapıyoruz."

"Demek Doug'ı görmeye geldin?" Böyle hassas bir konuyu açmakta tereddüt ettim ama başka neden burada olsun ki?

Başını salladı. "Bu sabah onunla birlikteydim. Durumu çok iyi ve size selam söyledi."

Bu alabileceğim en iyi haberdirdi. "Uyandı."

"Evet. Huysuz ve sinirli ama onun dışında iyi. Ofisinizde istediği bazı CD'ler olduğunu söyledi. Onları alıp alamayacağımı sordu."

"Tabii, sana göstereyim," dedim ve onu arka tarafa doğru yönlendirdim. Vay canına. Doug'ın kız kardeşi. "Doug'ı nasıl öğrendin?"

"Seth Mortensen beni aradı."

Tökezledim ve neredeyse bahçe kitaplarının sergilendiği bir vitrine çarpıyordum. "Seth'i nereden tanıyorsun?"

"*Womanspeak* dergisi için yazıyorum. Seth'in kitabı için cevaplaması gereken feminist bir örgütle ilgili bazı soruları vardı ve Doug yaklaşık bir ay önce ona e-posta adresimi verdi. Bu yüzden birkaç kez iletişim kurduk. Doug ... hastalanınca Seth Salem'de numaramı bulmuş ve dün gece aramış."

Bir yanım Seth'in onunla benim bilmediğim bir e-posta yazışması yapmış olmasını biraz kıskandı ama bu duygularımı hemen bastırdım. Yaptığı şey son derece düşünceli bir davranıştı. Ve tam ona göreymi. Sessiz, etkili ve nazik. Maddie'yi ofise götürdüm ve CD'leri bir çekmecede buldum.

"Dün gece mi yoksa bu sabah mı geldin?"

Başını iki yana salladı. "Aslında beni Seth aldı." "Ben ... ne? Salem'de mi? Orası dört saat uzaklıkta."

"Biliyorum. Gerçekten çok iyiydi. Arabam yok, o yüzden aradıktan hemen sonra arabayla geldi, gecenin bir yarısı beni aldı ve Doug'a getirdi."

Aman Tanrım. Seth dün gece sekiz saatlik bir gidiş-dönüş yolculuğu yapmıştı. Burada olmamasına şaşmamalı; uyumak için eve gitmişti. Bu aynı zamanda hastaneden benden uzaklaşmak için ayrılmadığı anlamına da geliyordu. Bunu Doug'a yardım etmek için yapmıştı. Bunun üzerine içimde hoş bir kıpırtı yayıldı, bunun yarısı rahatlama, yarısı da Seth'in başkalarını düşünmeye devam ettiğine ve nezaketine dair daha fazla kanıt verilen bir tepkiydi.

Maddie bana cep telefonu numarasını bıraktı ve Doug'a iyi dileklerimi ileteceğine söz verdi. O ofisimden çıkarken, Janice içeri girdi.

"Hey Georgina, Lorelei Biljan geldi."

"Oh, tamam. Bekle." İki kez baktım. "E. J. Putnam demek istiyorsun." "Hayır. Kesinlikle Lorelei. E. J. bir erkek."

"Bunu biliyorum," dedim. "Ama onun imza günü bugünden bir hafta sonra. Putnam'ınki bugün. Bununla ilgili bir mesaj falan aldım."

"Bilmiyorum. Sadece burada olduğunu biliyorum."

İçimde korkunç bir batma hissi oluştu. Janice'in peşinden dışarı çıktım ve ufak tefek, sağlam yapılı, orta yaşlı bir kadınla tokalaştım. Lorelei Biljan'ın kitaplarındaki resimlerini görmüştüm. Kahverengi pixie saç kesiminden karakteristik siyah kıyafetlerine kadar her şey aynıydı.

"Bugün bazı yerleri göreceğim ama önce bir kontrol etmek istedim," dedi bana.

"Oh. Tamam. Harika." Nefes almaya devam etmek için kendimi zorlayarak ince bir şekilde gülümsedim.

Biraz daha sohbet ettik ve o gider gitmez Paige'in ofisine geri döndüm ve masasını karıştırdım. Programında her iki yazarın da bugün geleceği yazıyordu. Ancak ana personel takviminde onları ayrı günlere koymuştu. Kendi mağaza içi afişlerimizde de ayrı günlerde görünüyordular, ancak gazete ilanlarına baktığımda yine aynı gün için planlandıklarını gördüm. Web sitemizde her ikisinin de bugün çıkacağı belirtilmişti, bu da bu gece her ikisinin de hayranlarının burada olacağı anlamına geliyordu.

Aman Tanrım. Bu kötü, klişe bir sitcom gibiydi. Dans için iki randevumuz vardı.

Paige'in masasına oturdum ve şakaklarımı ovuşturdum. Bu nasıl olmuştu? Mükemmel, verimli Paige nasıl her şeyi berbat etmişti? Kendi sorularıma hemen cevap verdim: Çünkü aklında başka şeyler vardı. Ellerinide giderek karmaşıklaşan bir hamilelik vardı ve bu hamilelik onu neredeyse üç haftadır dışarıda tutuyordu. Böyle bir dikkat dağınıklığı herkesin hata yapmasına neden olabilirdi. Ne yazık ki, onlarla uğraşmak zorundaydım.

Andy kafasını içeri uzattı. "Oh, hey, işte buradasın. Bruce, aramızdan birinin kafede yardımcı olup olamayacağını sormamı istedi. Eksikleri varmış. Seth de az önce mağazanın ana hattını aradı. Yarınki işi yapamayacağını söyledi."

"Seth mi aradı?" Aptalca sordum. Demek ki uyumuyordu. Ve yarınki "şey" yerel bir Kelt grubunun bir barda çalmasını izlemek için bir randevuydu. Ama iptal ediyordu. Benden uzak durması için ona atfettiğim asil nedenler birden daha az fedakârca göründü. "Tamam. Teşekkürler."

Gözlerimi boşluğa diktim. Dünyam etrafımda parçalanıyordu. En çok değer verdiğim iki adamla konuşmuyordum. Yeteri kadar çalışanı olmayan bir kitapçıdan sorumluydum. Bu akşam iki yazar gelecekti ve her biri kitaplarını tanıtmak için sahneye çıkmayı bekliyordu. Bunun için yerimiz yoktu. Üstüne üstlük kendimi bok gibi hissediyordum. O ilacın kalıntı etkileri bende fena bir baş ağrısı bırakmıştı ve yeterince uyuyamamıştım. Bir tanrıyı öldürmek insanı gerçekten yıpratıyor.

Yapacak çok işim vardı ve bunları yapmak için yeterli enerjim ya da iradem yoktu. Araçları bir kenara bırakın. Bir mucizeye ihtiyacım vardı. İlahi bir müdahaleye. Ve bu benim iş alanımda ne kadar mümkün görünse de, muhtemelen gerçekleşmeyecekti. Ancak . . .

İlahi müdahale mi?

Çantamı buldum ve ambrosia paketlerinden birini çıkardım. Şunlar

Ben onlara bakarken garip kristaller bana doğru titreşiyordu. Ne olacaktı ki? Nocturnal Admission bunlarla kısa sürede yıldızlığa yükselmişti. İsteki cehennem gibi bir günü atlatabilecek miydim? Bunlar bana dayanma gücü ve bunu nasıl atlatacağımı öğretecek miydi? Yoksa salyalı bir seks kedisine mi dönüşecektim? Dün gece bunları bana Sol'un verdiğiine artık inanmıyordum. O gerçekten de bir tecavüz ilacıydı. Ama bunlar... bunlar bana bu karmaşadan kurtulmam için bir tür ilham verebilirdi.

Tabii ki tehlikeli bir bağımlılık ve yoksunluk sorunu vardı. Ama bu benim ilk seferimdi. Ölümlüler bile işler kötüye gitmeden önce birkaç doz almak zorundaydı ve Carter benim için olumsuzlukların daha da uzun süreceğini söylemişti. Olmak üzere olduğum şeye kendimi fazla kaptırmadığım sürece muhtemelen güvendeydim.

Belki de yorgunluktandı ama daha fazla tereddüt etmedim. *Fazla düşünme, sadece harekete geç.* Kafeden beyaz çikolatalı bir mocha sipariş ettim ve ofisime döndüğümde kristalleri içine attım. "Fondip," diye mırıldandım, hepsini geri devirmeden hemen önce.

Bitirdiğimde başımı masaya yasladım ve bir şey olmasını bekledim. Herhangi bir şey. Çoğunlukla hâlâ uykulu hissediyordum. Esniyordum. Bu şey ne zaman etkisini gösterecekti? Nereden bilebilirdim ki? Ve Tanrım, bu da bir felakete dönüşürse ne yapardım? Ya günümü daha da kötüleştirirse? Yani, daha kötüye gidebileceğinden değil. Bu gece için iki yazar ayarlamıştım. Tammi'nin bir zamanlar şakasını yaptığı kıskançlık pekâlâ ortaya çıkabilirdi. İki kötü bir sayıydı. İki kişi rekabete yol açar. Daha fazlasını eklediğinizde bu, yer ve spot ışığı için bire bir rekabet değil, dostça bir grup meselesi haline gelir. Birçok yazarın konuştuğu ve okuduğu büyük etkinliklere katılmıştım. Bazen bir panelde oturup yazma, ilham ve yayıncılıkla ilgili soruları birlikte yanıtlıyorlardı. Bu perspektifleri edinmek güzeldi. Tüm yazarların hayranları için harika bir fırsattı ve daha sonra söz konusu hayranlar birden fazla yazara kitap imzalatabiliyordu. Bu etkinlikler büyük olaylardı. Çok fazla planlama ve reklam gerektiriyordu, çok fazla personelden bahsetmiyorum bile.

Birkaç dakika sonra ayağa kalktım ve çoktan uyandığımı fark ettim. Bunun ne zaman olduğunu ya da ne anlama geldiğini not edecek zamanım yoktu. Yapacak çok fazla işim vardı. Zihnim koşuşturuyordu. Bir anda ana kata çıkmış, Andy'nin peşine düşmüştüm. Ona personel listesini uzattım.

"Hasta olanlar hariç, bugün çalışmayan herkesi aramanızı istiyorum. Gelip gelmeyeceklerine bak. Tercihen günün geri kalanı için. Gelmezlerse, bulabildiğimizi alırsınız. O zaman buradaki kapanış yapmayan herkese kapanış yapıp yapamayacaklarını sorun. Onlara bir buçuk saat çalışacaklarını söyle."

Andy sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi baktı ama ona beni sorgulaması için zaman vermedim. Ofisime döndüm, Maria'ya çağrı bıraktım ve beklerken Maddie Sato'yu aradım. Maddie cevap verdiğinde, ona benim için ne yapabileceğini umduğumu açıkladım. İsteğime şaşırmış gibiydi ama

Yine de kabul etti. Ayrıca benim için bir telefon görüşmesi daha yapacağına söz verdi ki ben bunu kendim yapmaya pek hevesli değildim.

Maddie ve ben telefonu kapattığımız sırada Maria çıkageldi. Maria yarı zamanlı çalışıyordu ve utangaç ve sessiz biriydi. Mümkün olduğunca kasalardan uzak durmayı tercih eder, raflarda kaybolmaktan çok daha mutlu olurdu. Aynı zamanda harika bir sanatçıydı.

Ona malzeme dolabımızdan bir parça poster tahtası uzattım. "Bu akşamki etkinlik için bir poster yapmanı istiyorum."

"İmza günü mü?" diye sordu. "İmza günü mü?" Şimdiye kadar herkes çifte rezervasyon olayını duymuştu.

"Sadece bir imza günü değil. Bu bir edebi fantezi. Bu . . ." Aklıma birkaç olasılık geldi ve hemen reddettim. "Bu Emerald Lit Fest." Sıkıcı ama anlaşılır. Bazen bu bir hileden daha iyiydi.

"Evet. İlk yıllık olan. Ve buraya bu yazarların orada olacağını yazın." Ona önceden hazırladığım bir liste uzattım. "Kitaplarını imzalayacaklarından bahset. Ve ödüller için çekiliş yapacağımızı." Biraz daha düşündüm, ilerledikçe uydurdum. Fikirler dilimden dökülüyordu. "Ve tüm satışların yüzde 10'u Puget Sound Okuryazarlık Projesi'ne bağışlanacak."

"Vay canına," dedi. "Tüm bunların olup bittiğini bilmiyordum."

"Evet," diye hızlıca kabul ettim. "Ben de öyle. Çiz, yaz, kes ve yapıştır, her neyse. Sadece yap. Yirmi dakika içinde ihtiyacım var. Ve iyi görünmesi gerek."

Gözlerini kırıştırdı ve hemen işe koyuldu. O çalışırken ben de telefon görüşmeleri yaptım. Basılı reklamlar işe yaramıyordu ama neredeyse herkesin bir web sitesi vardı. Büyük gazeteleri ve küçük sanat gazetelerini aradım. Yerel yazar gruplarını da aradım ve üyelerine e-posta göndermeleri için onları ikna ettim. Son olarak radyo istasyonlarını aradım. Kısa sürede bir şey yapmaya pek istekli değillerdi ama anında reklam için en iyi seçeneğim onlardı. Resmi bir reklam olmadan DJ'lerin bizden bahsetmesini sağlayabilirdim. Bu biraz kurnazlık gerektiriyordu ama çoğuyla zaten ödemeyi garanti eden bir hesabımız vardı ve hayırseverlik açısına direnmek zordu. Tamam, *benim* karşı koymam zordu. Telefonda bile, kutsal olmayan bir beceriyle kur yaptığımı ve ikna ettiğimi duyabiliyordum. Maria bir noktada çalışmayı bırakıp neredeyse hipnotize olmuş bir bakışla bana baktı. Başını sallayarak posterine geri döndü.

Andy açıklamalı listeyle çıkageldi. İstedikim kadar çok kişiyi işe alamamıştık ama sayımızı kesinlikle artırmıştık. Ve mevcut personelin çoğu kalıyordu.

Maria tam o sırada posterini bitirdi ve gerçekten de iyi görünüyordu. Genelde işlerimizi yapan matbaaya gittim ve posterini onlara teslim ettim.

"Hayır," dedi müdür bana kesin bir dille ve benim manik hareketliliğimin bir anda durmasına neden oldu. "Bütün bunları bir saatten kısa sürede yapamam.

Belki üç saat." "Bir buçuk saat mi?" Ben kandırdım. "Hayır işi için. Acil bir durum sadece

ortaya çıktı."

Kaşlarını çattı. "Acil bir okuryazarlık durumu mu?"

"Okuryazarlık her zaman acil bir durumdur. Puget Sound bölgesinde kaç çocuğun kaynak ve eğitim eksikliği nedeniyle okuma güçlüğü çektiğini biliyor musunuz?"

Neyse ki kitap işinde olduğum için tüm korkunç istatistikleri biliyordum. Onunla işim bittiğinde, o savaş baltası neredeyse ağlamak üzereydi. Siparişimi yapacaktı, söz vermişti ve benim istediğim saatte yapacaktı.

Bunlar basılırken ben de Foster's Books'a gittim. Yerel bir dükkandı, Emerald City kadar büyük değildi ama yerel bir simge olarak aynı tür bir üne sahipti. Teknik olarak rakiptik.

Garrett Foster, işyeri sahibi, ben içeri girince başını kaldırdı. "İş mi arıyorsunuz?" "Senin için bir tane var," dedim ona tatlı tatlı, tezgâhına yaslanarak. "Bana benim için Abel Warshawski ile temasa geçmeni istiyorum."

Abel Warshawski, Kuzeybatı Pasifik hakkında çılgınca popüler kitaplar yazan münzevi bir yerel yazardı. O ve Garrett uzun zamandır arkadaşlıklar, bu yüzden Abel sadece Foster'da görünürdü.

Garrett kırışmış bir kaşını kaldırdı. "Abel sadece buraya gelir. Bunu biliyorsun." "Biliyorum. Bu yüzden numarasını istemedim."

Daha sonra Garrett'a Emerald City personelinin yarısının sağlık durumunun ne kadar kötü olduğunu anlattım. Hayırseverlik ve okuma yazma istatistiklerinden bahsettim. O Capitol Hill'de, ben Queen Anne'de olduğum için teknik olarak rakip olmadığımızı belirttim. Ayrıca, kitap endüstrisi bir aile gibiydi. Hepimizin hedefleri aynıydı.

"Tanrım, kadın," diye mırıldandı sözümü bitirdiğimde. Tüm konuşmam boyunca nefes aldığımı bile sanmıyordum. "Yeni bir iş istemediğine emin misin?"

"Sadece bu gece için Abel'ı istiyorum."

Dudağını ısırdı. "Bir ara Mortensen'i imza günü için buraya getirebilir miyiz?"

"Hmm." Bunu düşündüm. Takas benim kanımda vardı. "Duruma göre değişir. Siz bizden birkaç saat önce kapanıyorsunuz, değil mi? Bu gece bize yardım edecek birkaç kişi bulabilir miyiz? Ücretli tabii ki."

"Çok taşaklısın," diye mırıldandı. Bana baktı, hâlâ düşünüyordu ama onu yakaladığımı biliyordum. Karşı koyamazdı. "Tamam, ama Mortensen'i bir sonraki çıkışına yakın bir zamanda yakalarsak."

"Tamamdır." Seth'i paylaşmayı sevmiyordum ama pek çok büyük yazar yeni bir kitabı çıktığında Seattle'da birden fazla kez boy gösteriyordu. Umarım Seth fahişeliğe aldırılmaz. Oh, pekala. Bu sonrası içindi.

Ayrılmadan önce Foster'ın *Amerikan Gizemi* ve *Kadın Dili* dergilerinin hepsini aldım. Onları sayarken bir an tereddüt etti. "Hey . . ." Bana baktı. "Mortensen'in yazdığı hikayeyi okumadın sanırım..."

"Pekala," dedim, artık görsel ikizim Genevieve'i umursamadan neşeli bir gülümsemeyle, "diyelim ki, o, hayatımdaki ilk erkek değil."

biraz 'ilham' için."

Veda hediyesi olarak Garrett'a reklamlarımızdan birini de verdim çünkü büyük siparişe başlamadan önce yanımda götürmem için matbaaya birkaç tane yaptırmıştım.

İnanmaz bir şekilde postere baktı. "Üzerine Habil'i koymuşsun bile! Daha benimle konuşmadan önce!"

Onu şaşkın bir halde bıraktım ve posterlerimi almaya gittim. Kitapçıya döndüm ve posterleri üç personele dağıttım, her birine posterleri asacakları yerlerin listesini verdim. Onları gönderdim ve daha sonra kitapçıdaki işlerle ilgilendim, ki bu da çoğunlukla bir sürü mobilya taşımak ve bu gece için çalışanlara görevler vermekten ibaretti.

Saat altı olduğunda, gerçekten de bir mucize gerçekleşmiş gibiydi. İmza günleri normalde ikinci kattaki kafede yapılırdı. Orası hâlâ serginin kalbini oluşturunuyordu ama ikinci katın geri kalanını boşalttırmıştım. Bu, konuşmacılar açıkken pek çok raf ve vitrinin bir araya sıkışması anlamına geliyordu, ama bu çok da önemli değildi. Oradaki insanların çoğu yazarları dinlemek istiyordu, henüz kitaplara göz atmak değil.

Ve ne insanlar vardı. E. J. Putnam ve Lorelei Biljan kendi bilim kurgu ve edebi kurgu kitlelerini çekmişlerdi. Bu yeterince büyüktü ama benim reklamım daha da fazlasını çekmişti. Tıka basa doluyduk. Mobilyaları yeniden düzenlemenin izin verdiği her santimlik alana ihtiyacımız vardı. Mağazada hiç bu kadar çok insan olduğunu hatırlamıyordum.

Putnam ve Biljan kendilerini sıradan bir imza günü yerine Emerald Lit Fest'in ortasında buldukları için biraz sarsılmış ve başlangıçta mutsuz olmuşlardı. Bu karışıklığı çalışanlarıyla yaşadıkları bir iletişimsizlik olarak geçiştirdim ve hayır kurumuna yardım ettikleri için teşekkür ettim. Ayrıca bunun normalde başka türler okuyan insanlara kendilerini göstermek için iyi bir fırsat olduğunu ve iki yazarın da küçümsenmediğini hatırlattım. Her biri on dakikalık bir alıntı okudu ve ardından on beş dakikalık sorularla karşılaştı. Bir imza günü için biraz hızlandırılmıştı, evet, ama işe yaradı ve bize daha sonra iki başrol oyuncusu artı Seth, Maddie ve Abel'den oluşan *tam* yazar panelimizle bir Soru-Cevap oturumu yapmak için zaman verdi. Her şey boyunca ödül çekilişleri yapıldı ve ben de her şeyi kendim yönettim, hatta zamanın yarısında ne söylediğimi bile bilmiyordum.

Andy panel sırasında bana usulca, "Seth'e Putnam ve Biljan'dan sonra yer verdiğinizin inanamıyorum," dedi. Sadece bu iki yazara özel ilgi gösterilmişti. "O ikisinin toplamından daha büyük."

"Ayrıca son derece iyi huylu," diye mırıldandım. Şimdi bir anlığına nefes almıştım ve Seth'i içime çekmeden duramıyordum. Onun tuhaf gülümsemesini ve kahverengi gözlerini yıllardır görmemiş gibi hissediyordum. Aslında, giydiği o özel Captain and Tennille tişörtünü de *hiç* görmemişim. Ona doğru koşmak istedim ama kendimi tuttum. Benim adıma ondan katılmasını isteyen Maddie olmuştu. Bu sabah ondan yapmasını istediğim şeylerden biri de buydu.

Tüm konuşmalar bittiğinde, personelden her şeyi aşağı yukarı geri taşımalarını istedim. Kafeyi boşalttık ve her bir yazarın imza vermesi için bir masa kurduk. Oldukça tanınmamış olan Maddie'nin bile bazı alıcıları vardı. *Womanspeak*'in bir tür kült ünü vardı ve sanırım panel sırasında birkaç hayran kazanmıştı.

Bir hayranıyla konuşurken Seth'in yanından geçerken göz göze geldik ve durakladık. Ambrosia'nın neden olduğu çılgınlığımın bile üstesinden gelemediği bir anlık gariplik aramızda asılı kaldı. Aramızda henüz çözülmemiş çok fazla mesele vardı.

"Teşekkür ederim," dedim basitçe. "Bunu yaptığınız için teşekkür ederim."

"Şey," dedi bir süre sonra. "Beni bilirsiniz. Şimdiye kadar hiçbir Zümrüt Edebiyat Festivali'ni kaçırmadım. Şimdi de kaçırarak değilim."

Kapanış saati geldiğinde mağaza boşalmaya yakın değildi, bu yüzden kalmalarına izin verdik, özellikle de çok iyi iş yaptığımız için. O sıralarda Warren ortaya çıktı.

Yanımda durdu ve etrafımızdaki kalabalığı incelerken bana katıldı. "Neden," dedi bir süre sonra, "eve yeni dönmüş ve gençlerini parti verirken bulmuş bir ebeveyn gibi hissediyorum?"

"Paige, Biljan ve Putnam'a çifte rezervasyon yaptı. Bu mantıklı bir çözüm gibi görünüyordu."

"Peki çifte rezervasyon yapıldığını ne zaman fark ettiniz?" "Bu sabah."

"Bu sabah," diye tekrarladı. "Yani, birinci kattaki mobilyaları taşımak ve eşzamanlı iki imza günü düzenlemek yerine, bir günden az bir süre önceden haber vererek, bu mağazanın alabileceğinden daha fazla insanın katılacağı, yıldızlarla dolu, büyük reklamı yapılan bir suare düzenlemeye mi karar verdiniz?"

Göz kırptım. Vay canına. Bu gerçekten de daha basit bir çözüm olabilirdi. "Aslında bu bir 'festival'. Suare değil. Ve hayır işi olduğunu unutma."

Warren başını bana doğru salladı. "Bunu hayır kurumuna mı bağlılıyoruz?"

"Sadece yüzde 10," diye güvence verdim. "Ama burada Okuryazarlık Projesi'nden bir kadın var ve o kadar etkilendi ki onlarla birlikte daha büyük bir bağış kampanyasına katılmamız konusunda konuşmak istiyor. Muhtemelen gelecek yıla kadar olmaz, tabii ki ilkbaharda. Bir sonraki Emerald Lit Fest ile çakışmasını istemeyiz."

"Bir sonraki mi?"

"Şey, evet. Bu artık bir gelenek oldu." Tüm gece boyunca tüm bu olanlardan oldukça keyif almıştım. Hâlâ kafam o kadar iyiydi ki, yarın sabah için ikinci Zümrüt Edebiyat Festivali'ni düzenleyip hayata geçirebilirdim. Birden aklıma bir şey geldi. "Hey, başım belada mı?"

Gözlerini ovuşturdu. "Georgina, sen ..." Başını iki yana salladı. "Kelimelerin ötesinde. Ve başım belada değil. Kesinlikle değil. Kara Cuma'da bu kadar iş yapmayacağız." Bana daha güzel gülümsemelerinden birini verdi.

samimi günler. "Neden şimdi eve gitmiyorsun? Buna ihtiyacın var. Göz bebeklerin çok büyümüş."

"Beni dışarı mı atıyorsun? Başımın belada olmadığına emin misin?"

"Başın belada değil. Ama ne kadar fazla mesai yaptığınızı ve diğer şeyleri duydum. Paige gelecek hafta burada olacak ve o zaman oturup konuşacağız." Birden iki kez baktı. "Kasalarımızdan birinde çalışan Garrett Foster mı?"

Eve isteksizce yürüdüm. Birinin beyin çocuğunu terk etmek kolay değildi. Kendimi hâlâ yüksek ve sersemlemiş hissediyordum, sanki damarlarımda saf adrenalin dolaşıyordu. Öylece eve gidemezdim. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bir şeyler planlamalıyım. Aktif herhangi bir şey. Birbirimizin yanından geçerken birkaç adam bana baktı ve onlara kışkırtıcı bir şekilde gülümsedim, neredeyse birinin çöp kutusuna koşmasına neden olacaktım. Belki de bu gece aktif olmanın başka yolları da vardı.

Cep telefonum çaldı ve hiç düşünmeden açtım. Bastien'di. "Lanet olsun. Aramalarımı kontrol etmem gerektiğini unutmuşum. Ben hâlâ seninle konuşuyorum."

"Kapatma. Seninle konuşmam gerek."

"Hayır, sana söyledim-"

"Fleur, ben gidiyorum."

Sesinde gergin ve yorgun bir ton duydum. Gece için dışarı çıkmaktan bahsetmiyordu. Coşkulu ışıltım biraz azaldı. "Seattle'dan ayrılıyorsun."

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü Dana ile bu iş yürümeyecek. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Şimdi binamın önünde durmuş boş boş bakıyor, Bastien'in sonunda Dana'ya kur yapmasına yardımcı olacak içgörüyü bana verecek bir ilham kaynağı bekliyordum. Hiçbir şey olmadı, ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım.

"Hemen geliyorum."

Geldiğimde kapısını açık buldum ve içeri girdim. "Mitch" mutfakta sırtı bana dönük, ellerini adaya dayamış, tüm duruşu çökmüş bir halde duruyordu. Ona doğru yürüdüm ve kollarımı beline dolayarak başımı sırtına yasladım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Ben de."

"Aşçılık işi tutmadı mı?" Neredeyse kendi kelime oyunuma gülecektim. Tanrım, bu ambrosia harikaydı.

"Hayır ama şimdi çok güzel bir krem brüle yapabilirim. Eğer denemek istersen buzdolabında biraz var." İç çekti. "Ama hayır, işe yaramıyordu. Ve sen bunu biliyordun, değil mi?" Arkasını döndü, böylece karşı karşıya geldik.

Başka tarafa baktım. "Evet. Ama ben istemedim. Bilmiyorum. Sanırım umut ettim.

İşe yarayacağını umuyordum."

Orada bir süre sessizce durduk. Ona ne kadar kızgın olursam olayım.

onu böyle görmekten nefret ederdi. Yıkılmış.

Yenildim. "Fleur, o gece için özür dilemek istiyorum-" "Hayır, hepsi senin değil-"

"Önce beni dinle," diye uyardı. "Sana söylemem gereken bir şey var. Seth hakkında bir şey."

Ve sonra, her ziyaretimde olduğu gibi, kapı çaldı. Karabasan sinirli bir el salladı.

"Bırak onu."

"O olabilir."

"Umurumda değil. Onu görmek istemiyorum."

Belki kötümserdi ama Tanrıların Yemeği'ni yemiştim. Her şeyi yapabileceğimi hissediyordum. Her şeyi yapabileceğimi *biliyordum*. Kendime güvenim ve zekâm sınır tanımıyordu. Birkaç saat içinde Emerald City'de yeni bir gelenek yaratmışım. Dana'yla yüz yüze konuşma şansım olursa Bastien için hâlâ son bir umut ışığı bulabilirdim.

Kapıya doğru yürürken ona "Hâlâ bir yolu olabilir," dedim. "İstersen görünmez ol. Ben onunla konuşmak istiyorum."

"Eğer o bile olsa," diye seslendi arkamdan. Ama oydu.

"Tabitha." Gülümsedi. "Seni içeri girerken gördüğümü sandım."

Gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık verdim. Göz kamaştırıcı bir gülümseme. Artık onun yanında utangaç ve aptalca davranmayacaktım. Normal şartlar altında asla böyle olmamalıydım, hele şimdi, en iyi olduğum zamanda.

"Uğrayabildiğinize çok sevindim," dedim ona, her gözeneğimden sıcaklık sızıyordu. Sanki orada yaşıyormuşum gibi onu içeri çağırdım. O beni orada ne kadar gördüyse, ben de o kadar görmüş olabilirdim. "Lütfen içeri gel. Sana içecek bir şeyler getireyim."

Dana'yı ilk kez hazırlıksız gördüm. Ben onun tanıdığı Tabitha değildim ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Bastien mutfakta görünmez bir şekilde duruyordu, kollarını meydan okurcasına göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Ona göz kırptım ve Dana'ya döndüm.

"Mitch bir süreliğine dışarıda, eğer onu görmek isterseniz."

"Oh. Sorun değil. Bir süre daha kalabilirim. . . Sanırım."

Durumu kontrol altına almam onu rahatsız etmiş gibiydi. İkimize de buzlu çay doldurdum ve masaya oturduk. Ona şehir merkezindeki bir kitapçıda katıldığım harika bir yardım etkinliğinden bahsederek günlerimiz hakkında sohbet etmeye başladık. Dana soğukkanlılığının bir kısmını topladı ve yumuşak ve kontrollü haline geri döndü. Bağnaz doğası bir yana, kadın iyi bir sohbeti idare edebiliyordu ve birbirimize bağlandık. Zekasını daha faydalı alanlara yönlendirmemesi çok kötü diye düşündüm.

Çeşitli konular hakkında konuşurken, Dana meselesinin çözümü aklıma geldi - çok açıktı. Ambrosia'dan mı bilmiyorum ama

ne kadar kör olduğumuza inanamıyordum. Nasıl olmuştu da hiçbirimiz onunla ilgili sorunu anlamamıştık? Ne tür baştan çıkarma uzmanlarıydık biz? Bastien haklıydı. Dana kaybedilmiş bir davaydı.

Onun için.

"Dana," diye araya girdim, hiç de Tabitha'ya yakışmayan bir şekilde, "bu gece buraya gelmene gerçekten çok sevindim çünkü sana sormam gereken bir şey var."

Çayını yudumlarken boğuldu. "Evet?"

Dirseklerimi masaya dayadım, çenemi ellerimin arasına aldım, böylece göz teması kurabiliyordum. "Kısa bir süre önce Bill'le aranızdaki romantizmi kaybettiğinizi ve umursamadığını söylemiştin. Ama ne var biliyor musun? Ben buna inanmıyorum. Bence onu özlüyorsun. Bence bunu arzuluyorsun. Ama onunla değil."

Dana'nın yüzü soldu, gözleri büyüdü. Yakınlarda duran Bastien de benzer bir ifade takınmıştı. Umurunda değildi. Bu noktada kaybedecek hiçbir şeyimiz yoktu.

"Haksız mıyım?" Daha yakına eğildim. "Eksik bir şeyler var, değil mi? Ve sen de seksi olanın ne olduğunu bilmediğin konusunda yalan söylüyordun. Sen biliyorsun. Seni neyin tahrik ettiğini biliyorsun ve onu istiyorsun. O kadar çok istiyorsun ki, tadını bile alabiliyorsun."

Yemin ederim, odada iğne atsan yere düşmezdi. Dana nefes alıp verişini kontrol etmeye çalışıyor, sanki gözünü kırpsa yok olacaktım gibi bana bakıp duruyordu.

"Evet," diye mırıldandı sonunda. "Pek çok konuda haklıydın. Kimi istediğimizi seçemeyeceğimiz gibi. Ve evet. Sanırım ikimiz de neden bahsettiğimi biliyoruz, Tabitha." Eski özgüveninin bir kısmı geri gelmeye başladı. "İlk başta emin değildim. Seni okumak çok zordu. Ama sonra, erkek arkadaşınla aranızdaki ilişkinin ne kadar garip olduğunu görünce -onun hakkında hiç konuşmak istemediğini ve ondan hoşlanmadığını söyleyince- emin oldum. Benim için yaptığın o küçük iç çamaşırı şovu bunu perçinledi. Harikaydın. Bunu düşünmeden edemiyordum. Seni zaten jakuzide çıplak görmüştüm ve bu yeterince acı vericiydi. Seni tekrar çıplak görmeliydim. Ve sonra, seninle daha fazla konuştukça, senin de zeki olduğunu fark ettim. Tıpkı bu geceki gibi." Derin, titrek bir nefes aldı ve elini benimkini örtmek için uzattı, parmakları tenimde yavaşça dans ediyordu. "Haklısın. Bir şey istiyorum. O kadar kötü ki tadını alabiliyorum. Yanlış olduğunu biliyorum, ahlaksızca olduğunu da biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Kimi istediğime engel olamıyorum. Seni istemekten kendimi alamıyorum."

Bastien'in anlaşılmayı yapamamasına şaşmamalı. Dana beni istemişti. Muhtemelen o daracık mayoyla havuzdan çıktığım andan beri. Ona bakarken, grubunun yaptığı tüm o korkunç şeyleri düşündüm. Bastien'in bir iblis tarafından işkenceye uğradığını da düşündüm. Bazı durumlarda ölümsüz olmak her zaman bir lütuf değildi. Şimdi, onu bu kaderden kurtarabilir ve CPFV'ye küçük bir intikam gönderebilirdim.

Dana'ya gülümsedim ve gerginlik arttıkça vücut dilimin benim adıma konuşmasına izin verdim. İtiraf etmeliyim ki, önceki karşılaşmalarımın hepsinin ona karşı bir ilerleme olarak okunmasına biraz şaşırdım, ama her neyse. Ama

her neyse.

Görünmez karabasan "Seni tekrar çıplak görmek zorundaydım" diyerek odadan kaçmıştı. Elinde video kamerayla geri döndü. Hesaplı sessizliğimi görünce kamerayı çılgınca bana doğru salladı, yüzünde bir neşe vardı.

Artık her şeyi değiştirecek güce sahiptim. Bastien'in uğruna savaştığı şeyi başarma gücü. Onu kurtarmak ve CPFV'yi küçük düşürmek için. Eğer bunu başarabilirsem. Ambrosia bugün en güçlü yeteneklerimin doğaçlama ve planlama, çoklu görev yapma ve sorunları çözme becerisi olduğunu kanıtlamıştı. Bu harikaydı. Kendim hakkında uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissetmemi sağladı. Muhtemelen Dana hakkındaki gerçeği fark etmemi sağlayan şey de buydu. Peki ya ambrosia hakkındaki önceki düşüncelerim? Seksle ilgili olarak? Cinsel gücüm hâlâ benim önemli bir parçam mıydı? Ambrosia bunu da geliştirmiş miydi? Bir erkeği -ya da kadını- yatakta sallayabilir miydim? Dana'ya ve onun artık açıkça belli olan şehvetine bakınca cevabı biliyordum. Boğucu bir kahkaha attım ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım.

Onun dünyasını sarsabilirdim ve sarsacaktım da. Ne de olsa ben bir takım oyuncusuydum. İki takım için de.

Elini sıkarak ona doğru ilerledim. "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Bölüm 22

Sonuncuyu bitirdiğimde garson bana bir kadeh daha getirdi. İyi adam, diye düşündüm. Bol bir bahşişi hak ediyordu.

Emerald Lit Fest'ten dört gün sonra Jerome, Carter ile Mahzen'de oturdum, Hugh, Peter, Cody ve Bastien. Olağan şüpheliler. Onlardan herhangi birini günlerdir ilk kez görüyordum. Dikkat çekmemeye çalışıyordum, aslında evimden sadece işe gidip gelmek için çıkıyordum.

Bu süre içinde Seth'i ne gördüm ne de ondan haber aldım.

Hiçbirimiz konuşmadık. Karanlıkta öylece oturup içkilerimizi yudumladık. Bardaki diğer insanlar etrafta dolaşıyor ve gülüyordu ama biz sessizliğin bir köşesindeydik. Aramızdaki garip gerilimi dilimleyip doğrayabilirdim. Sonunda daha fazla dayanamayarak iç çektim.

"Pekâlâ," diye tersledim. "Numara yapmayı bırakabilirsiniz. Hepinizin videoyu izlediğini biliyorum."

Bir balonun havasını boşaltmak gibiydi. Sel kapılarının açılması gibi.

Önce Hugh konuştu, gözlerinde hayranlık parlıyordu. "Tanrım, bu hayatımda gördüğüm en iyi şeydi."

"Ben bunu on kere falan izledim," diye ekledi Peter. "Ve hiç eskimiyor." Cody'nin sevinçli bakışları her şeyi anlatıyordu.

İçkimin yarısını bir yudumda içtim. "Bazen etrafıma bakıyorum ve bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum."

Bastien, Dana'yla romantik kaçamağımı filme çekerek Oscar'a layık bir iş çıkarmıştı. Etrafta dolaşan bedensiz kamerayı hiç fark etmemişti; sadece karabasan gerçekten görünmez olmuştu. Tabii ki Dana pek bir şey fark edemeyecek kadar meşguldü. Bundan emin olmuşum ve zevk alma ve dikkat dağıtma gücümünden dolayı bir miktar sevinç duysam da, ambrosia sonrası benliğim hala bu hünerimin sergilenmesinden, Seth'in hikayesinin benimle ilişkilendirilmesinden hoşlandığımdan daha fazla hoşlanmıyordu. En azından kimse Tabitha Hunter'ın kim olduğunu bilmiyordu.

"Fleur, yemin ederim benim bile bilmediğim şeyler yaptın," diye alay etti Bastien. Yalan söylediğini bildiğim için ona "Sessiz ol," dedim. "Bütün bu olanlar

yeterince utanç verici. Birkaç saat içinde tüm internete yayıldığına inanamıyorum."

Omuz silkti. "İyi haberleri kendine saklamak zordur."

Jerome'un gözleri bastırılmış bir memnuniyetle parlıyordu. "Utanmana gerek yok. Yaptığın şey övgüye değer, Georgie. Artık Yılın Succubus'u olacaksın."

"Harika," dedim. "Belki de son kullanma tarihi geçmemiş kuponlarla birlikte geliyordur." "İstediğin kadar şaka yap," diye devam etti iblis, "ama sen bir güçlü bir dini grup. Bu kesinlikle kutlanmaya değer."

O kadar ki Bastien muhtemelen paçayı sıyırmıştı. Doğru, o pek ön planda değildi ama Jerome'un resmi yazılı raporda onun rolünden bahsetmesini sağlamıştım. Sanırım iblis, Bastien'e bu soygundaki yardımlarından dolayı kredi verirken biraz aşırıya kaçtığını biliyordu, ama teknik ayrıntılar üzerinde durmamıştı. Evraklarda ne yazarsa yazsın, şeytani topluluk son derece popüler olan videodakinin Jerome'un succubus'u olduğunu biliyordu. Patronumun itibarı tavan yapmıştı.

CPFV'ye gelince... evet, kesinlikle kaos içindeydi. Dana skandal kamuoyuna yansır yansımaz istifa etmişti. Birdenbire güçlü liderlerinden yoksun kalan grup karmaşanın içine düşmüş, net bir yön bulamadan çırpınmaya başlamıştı. Zavallı Bill. Zampara bir eşin utancına ek olarak, şimdi hasar kontrolü yapmak ve siyasi kariyeri uğruna aile değerleri konusundaki güçlü duruşunu sürdürmek zorundaydı. Gelecek yıl yeniden seçimler vardı; kimse nasıl bir yol izleyeceğini bilmiyordu.

Tüm bu olayla ilgili karışık duygular içindeydim. Elbette, CPFV'nin korkunç eylemlerinden nefret ediyordum ve battıklarını gördüğüme sevinmiştim. Ama Dana, pek çok kusuruna rağmen Tabitha'ya değer veriyordu. Bu aşk olmayabilirdi ama duyguları gerçektir. Kendini bana açmıştı ve ben de bunu alaya almıştım. Bu karmaşadan kurtulmayı başarsa bile, muhtemelen cinsel eğilimlerini bir daha asla kabul etmeyecekti. Homoseksüel hoşgörüsüzlük kampanyasına devam ederek onları gömecekti. Hem kişisel hem de siyasi hayatı adına bu beni rahatsız ediyordu.

"Hugh, "Muhafazakâr sürtükleri alaşağı etmediği zamanlarda da boş zamanlarında tanrıları yok ediyor," dedi. Gerçekten o çocuğu da mı dövdün? Sen dört beden gibisin."

"Emerald Lit Fest'i unutmayın." Cody muzipçe sırtıttı. "Dostum, bunu kaçırdığıma inanamıyorum."

"Yapmadığın bir şey var mı Georgina?" diye hayret etti Peter. "Arkamdan sufle pişirmeyi öğrenmiyorsun, değil mi?"

Gözlerimi devirdim ve arkadaşlarımdan abartılı övgülerini görmezden gelerek büyük ölümsüzlere döndüm. "Sonunda bana Sol ya da her kimse onun hakkındaki tüm hikâyeyi anlatacak mısınız? Bir tanrıyı öldürmem konusunda son derece laissez fair davrandınız."

"Ayrıntıların çoğunu biliyorsun," dedi Carter bana.

"Ve teknik olarak onu sen öldürmedin," diye ekledi Jerome.

Ben başladım. "Ben yapmadım mı? Ama patladı. Her yerde kan vardı. Bu biraz, bilmiyorum, son gibi görünüyor."

"Onun insan tezahürünü yok ettiniz," diye açıkladı melek neredeyse sıkılmış bir şekilde. "Ölümlü dünyada yürümek için kullandığı beden. Sol ya da Soma

Doğru bir şekilde adlandırıldığı üzere, hala çok fazla var."

"Soma, ambrosia'nın diğer adı..." Yavaşça başladım.

"Evet," diye kabul etti Carter. "Hindu maneviyatında, tanrı Soma uyuşturucunun ilahi vücut bulmuş halidir. Onun damarlarında akar ve daha sonra ölümlülere dağıtılır."

Kanayan bileğini ve kanının nasıl kuruduğunu hatırladım. "Kanı ambrosia'yı oluşturan kristalleri oluşturuyor. Herkes bunu içiyordu. Ben de onu içtim!" Ürperdim.

Jerome tepkimi beklerken, "Sen de onu saf haliyle içtin," dedi, "doğrudan kaynağından."

"Aman Tanrım," diye fark ettim. "Kadeh. Bir tür tecavüz ilacı olduğunu düşünmüştüm."

"Bazı açılardan öyleydi," dedi Carter bana nazikçe. "Kanı, kristal formunda, seyreltilmiş olduğu için ölümlüler -ve ölümsüzler- tarafından tolere edilebilen bir kendini geliştirme işlevi görüyor. Konsantre haldeyken, başa çıkılamayacak kadar fazla. Kafa karıştırıcıdır. Yeteneklerin güçlendirilmesinin ötesine geçer. Sistemi aşırı yükler, sizi delicesine iyi hissettirir ve fiziksel dokunuşa ve güçlü duygulara karşı duyarlı hale getirir."

Bu yüzden onun ilerlemelerine ve ardından Alec'e saldırmasına tepki gösterdim. Elbette, eski davulcuya hâlâ o kadar kızgındım ki, ambrosia olmasaydı davranışlarımın farklı olmayacağına yarı yarıya inanıyordum.

"Bu çok iğrenç," diye mırıldandım. "Kan içtim. İğrenç."

Cody ve Peter karşılıklı bakiştılar. Sırıttılar.

"O dart şeyiyle ne ilgisi vardı?" diye sordu Hugh. "Ona sapladığı şey."

"Ökseotu. Dünyalar arasındaki geçidi korur. İskandinavlar her zaman onun Hayat Ağacı'nda, yani dünyayı tutan ağaçta yetiştiğini söylerdi."

Kaşlarımı çattım. "Yani, eğer sadece fiziksel bedenini kaybettiye, o zaman gerçekten gitmiş sayılmaz."

"O hiç gitmedi," dedi Carter. "Tanrıların Gıdası her zaman etrafta - ya da en azından onun bir kavramı. Ölümlüler her zaman hayatlarını değiştirecek sihirli bir tedaviye inanmış ve bunun için dua etmişlerdir ve etmeye de devam edeceklerdir. İşte bu yüzden, çoğu kişi kim olduğunu bilmemesine rağmen, hala bu kadar büyük bir güce sahip. İnsanlar neye taptıklarını ya da neye inandıklarını bilmek zorunda değiller ki ona güç versinler."

"Ama bir dahaki sefere bu uçağa geri döndüğünde muhtemelen başka bir yere saklanacaktır," dedi Jerome daha pratik bir şekilde. "Carter ya da ben bir şey yapmış olsaydık, bu açık bir savaş ilanı olurdu. Masum Georgie'nin çaresiz savunması, hiçbirimizin başını belaya sokmayan, etkileyici bir defolun gidin mesajı gönderdi. Sadece küçük bir rapor gerekiyordu." Yüzünü buruşturdu; iblis evrak işlerinden nefret ederdi.

İçimi çektim. "Tamam o zaman. Son bir soru. Neden seks? Neden bütün bunları

Alex'e kurban bulma zahmetine mi giriyorsun?" "Kim seks istemez ki?" diye sordu Hugh.

"Aslında hikâyeler onun çapkınlığıyla ilgili" diyor Carter. "Hatta bir efsane, bir tanrının karısını çok istediği için kaçırdığından bahsediyor. Coşku ve üstün fiziksel güç sahibi bir varlık olduğunuzda, sanırım seks de onunla birlikte gidiyor. En azından ben öyle duydum."

Kaşlarımı çattım. "Ve kurbanları kendisi almak için bile çok tembeldi. Ne piç ama."

"O bir tanrı," dedi Carter, sanki eklenecek başka bir şey yokmuş gibi.

Söylediklerini düşünerek melege döndüm. "Bugün gerçek bir bilgi hazinesi oldunuz. Ama burada üç farklı ruhani sistemi açıkça tartışıyor ve kabul ediyor olmamız başka kimseyi rahatsız etmiyor mu? Hindu ve İskandinav, artı bizimki. Bu arada ben her zaman doğru olanın bu olduğunu düşünmüşümdür."

Jerome gerçekten memnun görünüyordu. "Hadi ama, succubus varlığının başlangıcından beri her türden 'ruhani sistemden' ölümsüzlerle omuz omuza geldin."

"Evet, biliyorum... ama lojistik konusunu hiç bu kadar düşünmemiştim. Hepimizin ayrı ayrı olduğunu sanıyordum, hatırladın mı? Onlar kendi işlerini yapıyor, biz kendi işimizi? Şimdi sanki hepimiz aynı şeyi yapıyormuşuz gibi karıştırıyorsunuz."

"Evet," dedi Cody. "Hangisi doğru?"

Melek ve iblis sırtışlarını paylaştı.

"*Gerçek nedir? Pilatus sordu.*" Carter onun sözlerinden uzak duramıyordu. Gözlerinde zorlukla tuttuğu bir kahkaha vardı.

İkisinden de daha iyi bir cevap alamayacağımızı bildiğim için tekrar iç çektim.

Akşam buluşmamız sona ererken Bastien mutsuz bir şekilde Detroit'e gitmesi gerektiğini söyledi. Diğerleriyle vedalaştı ve ben de onu yolcu ettim.

Yerli halk ve turistler Pioneer Meydanı'nda ilerlerken barın dışında durmuş, kendi düşüncelerimize dalmıştık. Sonunda, aynı anda, konuştuk.

"Fleur-"

"Bastien-"

"Hayır, önce ben gideyim," dedi kararlılıkla. Devam etmesi için başımı salladım. "Otelde yaptığım şey doğru değildi. Seni buna sürüklememeliydim, özellikle de sen bana bunu yapmamamı söylemişken. Ve senin evinde Seth'e söylediklerim... affedilemezdi. Evet, çok sarhoştum ama bu bir mazeret değil. Hem de hiç değil."

Başımı salladım. "Tanrı biliyor ya, sarhoşken pek çok aptalca şey yaptım. İnsanlar da öyle. Ama kendini çok hırpalama - en azından aramızda olanlar için... uh, aramızda olanlar için. Sen haklıydın. Ben bir kurban değildim; bunu kabul ettim. Kendi seçimlerimi yaptım, başa çıkmam gereken seçimler.

ile."

"Bunun bir önemi yok. Beni affetmemelisin. Özellikle de Dana olayında beni kurtardıktan sonra. Benim göremeyecek kadar kör olduğum şeyi anladın. Hayır, ben kesinlikle affedilmeyecek biriyim."

"Olabilir. Ama yine de seni affedeceğim." Ona şakacı bir yumruk attım. "Ve beni durduramazsın."

"Sadece bir aptal yolunuza çıkabilir," dedi cesurca. "Ama yine de bunu hak ettiğimi düşünmüyorum."

"Bas, bin yılı aşkın süredir insanların gelip gittiğini gördüm. Medeniyetlerin gelip gittiğini gördüm. Hayatımda pek fazla değişmezim yok. Hiçbirimizin yok. Elimdeki en iyi şeylerden birini silmek istemiyorum."

Bana kollarını açtı, ben de tekrar gideceği için üzgün bir şekilde başımı göğsüne yasladım. Uzun süre bu şekilde durduk ve sonra bana bakabilmek için ayrıldı.

"İtiraf zamanı: Seninle fedakarlık olsun diye seks yapmadım. Bu konuda haklıydın. Yapabildiğim için de yapmadım. Seni istediğim için yaptım. Çünkü sana daha yakın olmak istedim." Yanağıma dokundu ve göz kırptı. "Sen on Alessandra'ya değersin. Senin için Guam'a gitmeye değer."

"Peki ya Omaha?"

"Kimse için Omaha'ya gitmeye değmez."

Güldüm. "Uçağını kaçıracaksın."

"Evet." Bana tekrar sarıldı, sonra konuşmadan önce tereddüt etti. "Bilmen gereken bir şey daha var. Benim aptalca sarhoşluk patlamamın ertesi günü Seth beni görmeye geldi."

"Ne?" Beynimi zorladım. Bu, Festivale hazırlandığım sırada olmuş olmalıydı. "Neden?"

"Ne olduğunu bilmek istedi. Aramızda neler olduğunu. Tüm detayları."

"Ona ne anlattın?"

"Gerçeği."

Hiçbir şeye bakmadım.

Bastien bir anlık sessizliğin ardından, "Bu adam senin için deli oluyor," dedi. "Böyle bir aşk... cehennemin kendisi bile böyle bir aşka karşı durmakta zorlanır, sanırım. Bir succubus ile bir insan gerçekten birlikte olabilir mi bilmiyorum, ama eğer olabilirse, birlikte olacağı kişi o olacaktır." Tereddüt etti. "Sanırım, hayır, bunu biraz kıskandığımı *biliyorum*... hem onun senin sevgine sahip olmasını hem de senin seni böyle seven birine sahip olmanı." Bana acı tatlı bir gülümseme verdi. "Her neyse. İyi şanslar. Bana ihtiyacın olursa her zaman buradayım."

"Teşekkür ederim," dedim ve ona tekrar sarıldım. "İrtibatta kalalım. Belki bir gün yine birlikte görev alırız."

Ciddi sohbetimiz sırasında uzun zamandır olmayan çapkın bakışları yüzünde parladı. "Ah, neden olabileceğimiz sorunlar. Dünya yine bize hazır değil."

Dudaklarıma yumuşak, tatlı bir öpücük kondurdu ve sonra gitti. Bir dakika sonra Carter'ın varlığını arkamda hissettim.

"Ayrılık çok tatlı bir kederdir."

"Öyle," diye üzülerek kabul ettim. "Ama hayat bu, ölümlü ya da ölümsüz." "Seth'le yüksek telli gösteriniz nasıl gidiyor?"

Ona döndüm, bu göndermeyi neredeyse unutmuştum. "Kötü."

"Aşağıya baktın mı?"

"Daha da kötüsü. Düşüm. Düşüm ve dibe vurdum."

Melek sabit bakışlarıyla beni süzdü. "O zaman geri dönsen iyi olur."

Acı bir kahkaha attım. "Bu mümkün mü?"

"Elbette," dedi. "Tel kopmadığı sürece, her zaman geri tırmanabilirsin."

Onu bıraktım ve Queen Anne'e giden bir otobüse binmek için birkaç blok yürüdüm. Beklerken Jody yanımdan geçerken gözümü kırptırdım ve iki kez baktım. Onunla uzun zamandır konuşmamıştım. Dana skandalından sonra Mitch ve Tabitha Hunter yeryüzünden silinmişlerdi.

Otobüs durağından ayrıldım ve Superman gibi karanlık bir kapıdan içeri daldım. Bir dakika sonra, Tabitha olarak ona yetişmek için acele ettim.

"Jody!"

Durdu ve arkasını döndü. Beni tanıdığına kahverengi gözleri büyüdü.

"Tabitha," dedi kararsızca, ona ulaşmamı bekliyordu. "Seni gördüğüme sevindim."

"Sen de. İşler nasıl gidiyor?"

"Tamam." Orada garip bir şekilde durduk. "Nasılsın? Yani, her şeyden sonra ..." Yanakları kızardı.

"Bu konudan kaçmak zorunda değilsin. Bununla başa çıkabilirim," dedim ona nazikçe. "Olan oldu. Artık bu konuda yapılacak bir şey yok."

Ayaklarına baktı, belli ki sıkıntılıydı. "Sana bir şey söylemek istiyordum. Sadece sen değildin, biliyorsun." Tekrar yukarı baktı, utanmıştı. "O da bir şekilde, bilirsin, bana yaklaştı ve bazı şeyler yaptık ... gerçekten yapmak istemediğim şeyler. Ama ben de hayır diyemedim. Ona hayır diyemedim. Hayatımın zor bir dönemi idi."

Dana'nın ilk yasak meyvesi ben değildim. Jody'yi zorladığı düşüncesi beni Dana'nın kendi doğasını inkar eden mitinglere katılmasından daha çok dehşete düşürdü. Birdenbire, artık onun için üzülmiyordum.

"O zaman hak ettiğini buldu," dedim buz gibi bir sesle.

"Belki," dedi Jody, hâlâ üzgün görünüyordu. "Aileleri için tam bir felaket oldu. Reese için en kötüsünü hissediyorum. Bir de CPFV var... Onlar da tam bir felaket."

"Belki de en iyisi budur," dedim tarafsız bir şekilde.

Bana hüzünlü bir yarım gülümseme verdi. "Onlara inanmadığını biliyorum ama iyi şeyler yapma potansiyelleri var. Aslında şu anda bir toplantıya gidiyorum. Grubun kaderine karar vereceğiz. Dağılacağımızı sanmıyorum ama ne yöne gideceğimizi de bilmiyorum. Dana gibi düşünen bazı insanlar var. Çoğunluk değiller ama sesleri yüksek çıkıyor. Benim gibi insanlardan daha gürültülüler."

Bahçe konuşmamızı hatırladım. "Ve hala benimle konuştuğun şeylerden bazılarını istiyor musun? Şimdi yardıma ihtiyacı olanlara yardım etmek?"

"Evet. Keşke oraya girip konuşabilseydim. Yeterince insanın dikkatini çekebilseydim, sanırım gerçekten yeni bir yöne gidebilirdik. Sadece kınamak ve insanlara isim takmak yerine değişimi gerçekten etkileyebilecek daha iyi bir yön."

"O zaman tam olarak bunu yapmalısın."

"Yapamam. İnsanlarla böyle konuşacak yeteneğim yok. O kadar cesur değilim."

"Sende tutku var."

"Evet, ama çıkaramazsam bu yeterli olur mu?"

Birdenbire yüzümü kaplayan baş döndürücü gülümsemeyle savaşmak zorunda kaldım. "Senin için bir şeyim var," diyerek çantama uzandım. "İşte. Al bunu."

Son ambrosia paketini ona uzattım. Belki bir ölümlüye vermek tehlikeliydi ama bir doz onu çok kötü etkilemezdi ve asla daha fazlasını alamazdı. Ayrıca, baştan çıkarıcılığı benden uzaklaştırmak muhtemelen en iyisiydi.

"Nedir bu?"

"Bu bitkisel bir takviye. Enerji karışımı gibi. Onları görmedin mi?"

Kaşlarını çattı. "Ginseng ya da kava gibi bir şey mi?"

"Evet. Yani, hayatınızı değiştirmeyecek elbette, ama bana her zaman bir tür tekme atıyor. Sadece bir içkiye karıştırıp öyle içiyorsunuz."

"Ben de kahve almak üzereydim..."

"Bu mükemmel. Ve acıtmaz da." Gülümseyerek kolunu sıktım. "Bunu benim için yap, böylece sana bir şans tılsımı vermiş gibi hissedeceğim."

"Tamam. Tabii. Kahveyi alır almaz getiririm." Saatine baktı. "Zamanında yetişmek istiyorsam şimdi çıkmam gerekiyor. Kendine iyi bak, tamam mı?"

"Yaparım. Teşekkürler. Bu gece iyi şanslar."

Sürpriz bir şekilde bana hızlıca sarıldı ve sonra yaya kalabalığının içinde kayboldu. Otobüsle eve dönerken kendimi günlerdir hissetmediğim kadar iyi hissettiğimi fark ettim. Ambrosia'yı gelecek yılki Emerald Lit Fest'e saklamak istiyordum ama kendime bir yerine iki gün izin verdiğim sürece buna ihtiyacım olmayacağını düşündüm. Ne de olsa biraz serbestlikten zarar gelmezdi.

Bölüm 23

CPFV toplantısı, ateşli bir lezbiyen ilişkisi kadar basında yer almadı, ancak yine *de Seattle Times*'tan bir muhabirin yanı sıra diğer bazı medyanın da ilgisini çekti.

Jody toplantıda hayatının konuşmasını yapmıştı. CPFV için, grubun eşcinselliğe yönelik mevcut saldırısını bırakmasını da içeren, tamamen ayrıntılı bir vizyonun ana hatlarını çizmişti. Planı, ihtiyacı olanlara, daha önce benimle konuştuğu genç annelere ve kaçaklara ulaşmayı teşvik ediyordu. CPFV'nin ulusal bir varlığı olduğundan, daha anlamlı bir etkiye sahip olmak ve bir topluluk duygusu geliştirmek için şubelerin yerel ihtiyaçlara hitap etmesini de istiyordu. Sunumu zekice düşünülmüş ve ilham vericiydi. Toplantı alkışlar ve tezahüratlarla sona erdi ve yapılan oylama sonucunda örgütün yeni başkanı oldu. Ambrosia sonrası, yaptığı şeyden biraz korkmuş olabileceğinden şüpheleniyordum. Yine de hayatında bugüne kadar yaptığı onca yaratıcı ve ilginç şeyden sonra, üstesinden gelebileceğinden emindim. Ayrıca, eve bağlı bir eş olarak geçirdiği sıkıntılı günlerden sonra yeniden anlamlı bir mesleğe dahil olmanın onu daha mutlu edeceğini hissediyordum.

Dana ile ilgili eylemlerimizden dolayı cehennem süperstarları olsak da, Bastien ve benim sonuçta daha büyük şeytani davaya gerçekten yardım etmediğimiz de aklıma geldi. Gerçekten de Dana kötülük ve hoşgörüsüzlük yayıyordu. Jody için onu görevden almak aslında dünyaya eskisinden daha fazla iyilik getirmişti. Umarım Jerome bu bağlantıyı hiç kurmamıştır. Şu anda benden oldukça memnundu.

CPFV makalesi artık birkaç günlüktü ama onu iş yerindeki masamda tutuyordum çünkü aksi takdirde tedirgin edici bir hafta geçirirken beni mutlu ediyordu. Seth mağazaya hiç gelmemişti.

"Bunu internette mi gördün?" Doug gazeteyi fark ederek bana sordu.

Ona boş bir bakış attım. "Neden böyle bir şey izleyeyim ki?" "Çünkü çok seksi. Çok şey kaçırıyorsun."

Masanın kenarına oturdu ve bir kalemle oynayarak onu havada çevirdi. İkimiz de yapmamız gereken işi yapmıyorduk. Tıpkı eski günlerdeki gibiydi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Oldukça iyi, sanırım." Ambrosia'yı bildiğimi biliyordu ama olanlarda benim rolümün ne olduğunun farkında değildi. Tek bildiği Alec'in gitmiş olduğuydu. "Grup artık biraz durgunlaştı. Sanırım bunun olması gerekiyordu. Hayır.

Bir davulcunun olması da pek yardımcı olmuyor." "Peki, bunu düzelteceksin, değil mi?"

"Evet. Sadece bir acı. Seçmeler yapmam gerekiyor." Kalemle oynamayı bıraktı ve iç çekti. "Çok yaklaşıştık Kincaid. Biraz daha uzaklaşıydık başarabilirdik."

"Yine de olacaksın. Sadece daha uzun sürecek. Yaptığınız her şey - o hala sendin."

"Evet," dedi, ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Ayrıca, ben hâlâ senin hayranınım. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?"

Rahat sırtışı geri döndü. "Emin ol öyle. Sanırım Maddie de sizin saflarınıza katılıyor. Benim dairemden çıkmayacak."

Güldüm. "İşine geri dönmesi gerekmiyor mu?"

"*Womanspeak* Berkeley'den yönetiliyor. Zaten uzaktan çalışıyordu, şimdi de aynısını yapıyor. Bana göz kulak olmak istediğini söylüyor."

"Bu çok tatlı."

"Dostum." Doug bana alaycı bir bakış attı. "Ben bir rock yıldızı olmaya çalışıyorum ve kız kardeşim benimle yaşıyor. Bu hiç hoş değil."

"Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi sıkı çalışıyorsun," dedi yumuşak bir ses.

İkimiz de şakalaşırken başımızı kaldırdık. "Paige!" Sevinçle haykırdım. Ona sarılabılırdim ama aramızda hiçbir zaman dokunaklı bir ilişki olmamıştı.

Uzun süredir ortalarda görünmeyen müdürümüz kapıda duruyordu. Bol siyah pantolonu ve ampir kesim pembe hamile bluzuyla neredeyse rahat görünüyordu. Karnı son bir ayda daha da büyümüşü ve onu görmek göğsümde küçük, bulanık bir noktanın gıdıklanmasına neden oldu. Ölümlüken çocuk sahibi olamamıştım ve şimdi bir ölümsüz olarak da olamayacaktım. Bu bilgi kişisel düzeyde hâlâ canımı yakıyordu ama tanıdıklarına karşı bunu asla kullanmadım. Hamile kadınları ve bebekleri severdim. Paige için mutluydum, onun geri döndüğünü ve iyi göründüğünü görmekten daha mutluydum.

İkimize bakarken parlatılmış dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Georgina, Warren'ın ofisine gelebilir misin? Seninle konuşmak istiyoruz. Uzun sürmez."

"Elbette," dedim ayağa kalkarak. Doug sessizce *Jaws* temasını mırıldandı.

Paige, Warren ve ben kapısı kapalı olan ofisine oturduk. Başımın gerçekten belada olduğunu düşünmüyordum ama onlarla bu şekilde birlikte olmak biraz korkutucu geliyordu. Özellikle de ikisi de beklentiyle beni izliyor gibi görüldüğü için.

"Yani," diye başladı Paige, "biz yokken olanlarla ilgili tüm anlatıları gözden geçirdik. Bazı insanlarla da konuştuk." Kasıtlı olarak durakladı. "Çok meşguldünüz."

Rahatlayarak gülümsedim. "Burası her zaman kalabalıktır. Sakin bir mağaza isteseydim Foster'a giderdim."

Warren güldü. "Sana iş teklif ettiğini duydum."

"Evet, ama endişelenme. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Bu iyi," dedi Paige sert bir sesle, "çünkü anladığım kadarıyla artık planlamanız gereken bir tür yıllık etkinliğimiz var. Lorelei Biljan bana e-posta göndererek gelecek yılki Emerald Lit Gala'sına tekrar davet edilmek istediğini söyledi."

"Festival," diye düzelttim. "Bu bir festival."

"Her neyse. Mesele şu ki, yaptığınız şey biraz alışılmışın dışında olsa da dikkate değerdi. Bunu bu kadar çabuk bir araya getirmek ve ardından bu kadar şaşırtıcı satış istatistikleri elde etmek." Başını iki yana salladı. "İnsanüstü bir şeydi."

Sıfat karşısında kıvrandım. "Yapılması gerekiyordu."

"Ve bunu sen yaptın. Tıpkı burada yaptığın bir dizi başka olağanüstü şey gibi. Çok etkilendiğimiz şeyler."

"Hey, şimdi," dedim, ikisinin de beni izleme şeklinden aniden rahatsız olarak, "bunun sıradan bir gün olduğunu düşünmeyin. Bir tür istisnaydı. Bu tür şeyleri her zaman yapamam. Sadece güzel bir gün geçiriyordum, hepsi bu."

Warren, "Çok iyi günler geçirdin Georgina," diye konuştu. "Haftalardır burada tam kadro çalışmıyorsun. İzin günlerinde geldin. Etrafta bunu yapacak başka kimse yokken burayı sen idare ettin. Kriz üstüne krizle başa çıktın ve sadece Fest olayını değil. Doug'la olan durumdan da bahsediyorum."

Daha dik oturdum. "Ne yapacaksınız? Onu kovmayacaksın, değil mi? Çünkü hepsi onun suçu değildi. Yani, hafifletici sebepler vardı. O şimdi daha iyi. Elinizdeki en iyi çalışan o."

"Onunla konuştuk," dedi Paige sakince. "Ve şimdilik çalışmaya devam edecek, ancak bir nevi gözetim altında olacağını anlıyor."

İçimde bir rahatlama hissettim. "Güzel. Bu gerçekten çok iyi."

"Böyle düşünmene sevindim çünkü onu denetleyen kişi sen olacaksın." "Ben-ne?" Düşüncelerim korkunç bir şekilde raydan çıktı ve arkama bakıp yüzleri arasında gidip geliyor, can alıcı noktayı bekliyorlardı.

"Muhtemelen tahmin ettiğiniz gibi bu hamilelik beklenenden daha zor geçiyor. Bebek sağlıklı ve normal bir doğum için hala yolumdayım, ancak bazı risk faktörlerini ortadan kaldırmam gerekiyor. Ne yazık ki bunlardan biri de çalışmak."

Baktım. Paige beni işe almıştı. O gidemezdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Burada çalışmaya devam edemeyeceğimi söylüyorum."

"Ama ... bebekten sonra ... geri dönebilirsin, değil mi?"

"Bilmiyorum ama bunu çözene kadar dükkânı beklemeye almayacağım. İstifa ediyorum ve yerime senin geçmeni istiyoruz."

"Müdür olarak," diye ekledi Warren, sanki bu çok açık değilmiş gibi. "I . . . Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Elbette maaşına zam alırsın," dedi. "Sonra da senin eski pozisyonunu dolduracak birini işe alırız. Tüm görevlerimi devralacaksın."

Başımı salladım. Görevlerinin ne olduğunu biliyordum -özellikle de onları

son birkaç haftadır. Bu işler sosyallikten çok evrak işleriyle ilgiliydi ama Paige'in katta çok çalıştığı ve başkalarıyla etkileşime girdiği kesindi. İş hâlâ insanlarla ilgiliydi ama farklı bir şekilde. Warren dışında hiç akranım ve üstümde kimse olmayacaktı. Bu durum işten sonra çalışanlarla ne kadar takıldığımı, özellikle de Doug'la ne kadar dalga geçtiğimi etkileyebilirdi. Bu pozisyon yepyeni bir dizi komplikasyon ve zorluğu da beraberinde getirecekti.

Öte yandan, çok daha fazla özgürlüğe ve güce sahip olacaktım. Paige tüm imza günlerimizi ve tanıtım etkinliklerimizi benim Fest'te yaptığım gibi planlıyordu. Eğlenceliydi. Şimdi bunu her zaman yapabiliirdim. Yeni şeyler deneyebilirdim. Bu çok cazipti. Ve gerçekten, işin zorlayıcı yönünün de bir cazibesi vardı. Yeni ve farklı olacaktı. Yüzyıllardır yaşıyordum ve durağan bir yaşam tarzının tehlikelerini biliyordum. Çok prestijli meslekleri üstlenebilecek kadar deneyimim ve eğitimim vardı ve geçmişte de bunu yapmışım. Bu sefer daha rahat bir iş seçmişim; şimdi devam etmeye hazır mıyım?

Kararımı vermişim ama sessizliğimin onları ne kadar endişelendirdiğini görünce biraz takılmadan edemedim. "Kendi ofisim olacak mı?"

Hep birlikte başlarını salladılar, hâlâ gergindiler ve beni engelleyen şeyin bu olduğunu düşünüyorlardı. "Oh. Tamam. Satıldı."

O gece eve yeni işimin heyecanıyla döndüm. Paige'i özleyecektim ama düşündükçe mağaza müdürü olacağım için daha da heyecanlanıyordum. Kutlama kesinlikle sıradaydı, bu yüzden Hugh ve vampirleri aradım ve şehre gittik. Onlarla eğlendim, ama dürüst olmak gerekirse, başka biriyle kutlama yapmak isterdim.

Gece geç saatlere kadar içtiğim için ertesi sabah oldukça geç uyudum. Uyandığımda Aubrey boynuma yayılmış, havamı kesmeye tehlikeli bir şekilde yakın, sadece bir kedinin rahat bulabileceği bir pozisyondaydı. Saatim öğleyi gösteriyordu ve ben battaniyelerin içinde sıcacık yatıyor ve ne yapacağımı düşünüyordum. Dükkan açık değildi. Şükran Günü'ydü.

Telefonum çaldı. Yuvarlandım ve Aubrey'nin pençelerini şahdamarıma geçirmekten kıl payı kurtuldum.

Arayanın kimliğindeki Seth'in adına sihirli güçleri varmış gibi baktım. Derin bir nefes alarak cevap verdim.

"Doğum günün kutlu olsun," dedim, sesimi neşeli çıkarmaya çalışarak ve tamamen taş kesilmemeye çalışarak.

Bir duraklama oldu ve ardından küçük, şaşkın bir kıkırdama geldi. Geçen haftaki dramdan sonra nihayet yeniden görüşmeye başladığımızda ne bekleyeceğimi bilememişim ama kahkahası hiç de iddialı değildi. Tabii kalbim kanlar içinde yere yığılırken ve ben affedilmek için yalvarırken acı bir kahkaha atmadıysa.

"Teşekkürler," dedi, sesi biraz titreyerek. "Ama sana inanmıyorum." "Neye inanmıyorsun?"

"Mutlu bir doğum günü geçirmemi istediğini."

"Sadece istediğimi söyledim."

Uzun bir sessizlik oldu. Endişem her geçen saniye artıyordu.

"Mutlu bir doğum günü geçirmemi isteseydin, partime gelirdin." "Senin partine," diye tekrarladım.

"Evet, hatırladın mı? Andrea seni davet etmişti?"

Hatırladım. Bu hafta her gün bunu düşünüyordum.

"Hâlâ davetli olduğumu sanmıyordum." Tereddüt ettim, kalbim ağrıyordu.

"Beni orada isteyeceğini düşünmemiştim."

"Ben biliyorum. O yüzden acele et. Geç kaldın."

Telefonu kapattık ve ben orada öylece oturdum. Seth sonunda aramıştı. Ve beni görmek istiyordu. Şimdi. Ne olacaktı? Ne yapmam gerekiyordu? Aubrey'e baktım ve iç çektim.

"Sanırım o son ambrosia paketini saklamalıydım, ha?"

Bölüm 24

Seth geç kaldığım için beni azarlamıştı ama beş kızları olan Morten'lar hep geç kalıyorlardı. Bu yüzden Seth dışında kimse benim geç kalmama pek aldırış etmiyordu.

Aynı şekilde, o kadar karmaşa içinde kimse onunla fazla konuşmadığımızı fark etmedi. Kızlar hepimize yetecek kadar konuştular ve ben de onların varlığıyla biraz rahatladım. Her zamanki gibi bana doyamadılar, üzerimde süründüler ve tüm dikkatimi üzerlerine çekmek için kolumu çekiştirdiler. Tüm bunlardan acı tatlı bir şekilde keyif aldım. Seth'le ayrılmanın eşiğinde olduğumuza inandığımdan, çoğunlukla bunun bu harika aileyle son takılışım olacağını düşünüyordum.

Andrea bize aynı derecede dikkat dağıtıcı bir doğum günü / Şükran Günü yemeği sundu. Terry ve Seth ona yardım etmişti, ama yine de küçük çocuklarla ilgilenirken bunu başarmış olmalarına hayret ettim. Andrea'ya da aynı şeyi söyledim.

"Ebeveynlik sizi en iyi çoklu görev yapan kişi yapar," diye beni bilgilendirdi. "Çocuklarınız olduğunda ne demek istediğimi anlayacaksınız."

Ben de kibarca gülümsedim, ona benim için çocuk olmayacağını söyleme zahmetine girmedim. "Ayrıca," dedi Terry sırtarak, "anladığımız kadarıyla zaten bir tür

Süper kadın. Seth bize kitapçada düzenlediğin çılgın bir partiden bahsediyordu."

"Seth Amca bunun harika olduğunu söyledi," diye ekledi Brandy.

"Bir festivaldi," diye düzelttim, Seth'e şaşkınlıkla bakarak. Bana karşı ne hissettiğini bir türlü anlayamıyordum. Beni davet etmişti ve görünüşe göre beni öve öve bitiremiyordu. Bunların hiçbiri Bastien olayından beklediğim serpintiyle ya da onun buna verdiği ilk şaşkın tepkiyle uyuşmuyordu.

Seth yemekten sonra hediyelerini açtı; bunların büyük bir kısmı kitaplar ve çılgın tişört koleksiyonuna yeni katkılardı.

"Hediyen nerede?" Kendall bana sordu.

"Evde bıraktım."

Ondan sonra hepimiz takıldık ve konuştuk, bu akşamın nereye varacağını merak ettikçe endişem artıyordu. Parti nihayet dağıldığında Seth bana bir yere gitmek isteyip istemediğini sordu.

Derin bir nefes aldım. Ya şimdi ya da asla. "Hadi benim evime gidelim."

Oraya döndüğümüzde, kanepeme yerleştik - uygun bir mesafede

-Ve ilişkimiz dışında her şeyi konuştuk. Ona yeni pozisyonumu anlattım ve tebriklerini aldım. Bana bazı ilginç şeylerden bahsetti.

imza gününde aldığı hayran yorumları. Bu yaklaşık otuz dakika sürdüğünde, daha fazla dayanamadım.

"Seth, neler oluyor?" diye sordum. "Bizimle."

Başını kanepeye yasladı. "Bu konuya ne zaman geleceğimizi merak ediyordum. Artık bundan kaçamazsın, değil mi?"

"Şey, evet. Bu büyük bir mesele. Bu, akşam yemeği için nereye gideceğimiz konusundaki bir anlaşmazlık değil... Bu biziz. Bizim geleceğimiz. Yani, ben ... bilirsin. Ne yaptığımı biliyorsun."

"Seviyorum." Bir an tavanı inceledi, sonra kehribar rengi kahverengi gözlerini bana çevirdi. O anda, neden hep başka bir yere bakıyor gibi görüldüğünü neredeyse anladım. Gözlerini doğrudan size çevirdiğinde, bu sert ve güçlü bir şeydi. Elektrik gibiydiler. "Seni affetmeme izin yok mu?"

"Hayır. Şey, bilmiyorum."

Bu konuşma daha önce Bastien ile yaptığım konuşmanın bir benzeriydi. O da aynı şeyi söylemişti ve her şeyi tarttıktan sonra ona kızmaya değmeyeceğine karar vermiştim. Sevdiklerini affetmek bu kadar kolay mıydı?

"Yalan söylemeyeceğim Thetis, canım yandı. Hâlâ da acıyor. Ama bazı açılardan ... normalde yaptığın şeyden sadece bir adım ötede."

"Büyük bir adım."

Güldü. "Kimin tarafındasın sen? Beni kendine düşman etmeye mi çalışıyorsun?"

"Ben sadece kendi ayaklarının üzerinde durmanı sağlamaya çalışıyorum."

"Hep bu konuda endişeleniyorsun. Endişelenme. Ben tam bir paspas değilim."

"Öyle demek istemedim. Sadece . . . Bilmiyorum. Bu flört işinde pek iyi değilim."

"Bunu biliyorum. Ben de öyle. Geçmiş ilişkilerimde bir sürü aptalca şey yaptım. Birkaç karmik dönüşü hak ediyorum. Elbette bu, bunun sürekli bir şey olmasını istediğim anlamına gelmiyor, ama bir hata ... bir hatayı affedebilirim. Eğer benim çok fazla flört deneyimim olmadıysa, sen kaç yıllık kaçamaklardan sonra daha da kötü olmalısın?"

"Çok," diye belli belirsiz cevap verdim. Nedense Seth'e yaşımı söylemek konusunda isteksizdim.

Bunu anladı, gözleri alaycı bir şekilde kısıldı. "Ve tam orada. Bu da başka bir şey. Olanlardan neredeyse daha kötü. Yine yapıyorsun."

"Ne yapıyorsun?"

"Bana bir şeyler anlatmıyorsun. Seninle ilgili şeyleri. Sanki bana kim olduğunu göstermekten korkuyorsun. Ama dediğim gibi, aşk budur. Kendini açıyorsun. Seni tanımak istiyorum. Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Bazen senin hakkında ne kadar güçlü hissedersen hissedeyim. . . Seni hala hiç tanımıyorum."

"Ben de o konuda pek iyi değilim," dedim usulca.

Seth beni kucaklayıp kendine doğru çekti. Bu harekette bir vahşet, kanımı kaynatan bir sahiplenme duygusu vardı. "Şu anda benim dünyam sensin Georgina, ama dürüstlük olmazsa buna devam edemem."

Sesi nazik ve sevgi doluydu ama satır aralarındaki uyarıyı duydum. Bir hata yapmıştım. Bir dahaki sefere böyle bir af alamayacaktım.

Bu beni biraz korkutsa da onunla gurur duyuyordum ve onun hakkında öğrenmem gereken daha çok şey olduğunu fark ettim. Kanunları ortaya koymakta sonuna kadar haklıydı. O bir paspas değildi. Hatalarımdan pişmanlık duyuyordum ve bu kez affedildiğim için mutlu olsam da, eğer ona doğru davranamayacaksam Seth'in hayatını benim için harcamasını istemiyordum.

Genç Fransız sevgilim Etienne asla iyileşemedi. Yıllar sonra nişanını bozduğunu ve sonsuza dek bekar kaldığını öğrendim. Kendini resme vermiş, küçük bir takipçi kitlesi edinmişti. Sarışın bir Josephine olarak birkaç portrem hâlâ Avrupa'daki özel koleksiyonlarda asılı duruyordu.

Etienne beni sisteminden çıkaramamıştı ve bu onu mahvetmişti. Seth'le ilişkimizin yürümesini o kadar çok istiyordum ki. Birlikte olmamızı ve bunu başarabildiğimiz sürece mutlu olmamızı istiyordum. Ama eğer başaramazsak, o genç ressamın yaptığı gibi hayatını benim için harcamasını istemiyordum.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım Seth'in omzuna, sözcükler ağzımdan öylece çıkıverince şaşırdım. Ve o zaman onları ne kadar çok kastettiğimi anladım. Derin bir nefes aldı ve bana daha da sıkı sarıldı; sözlü bir beyanda bulunmasa bile sevgisinin ondan aktığını hissettim. "Seni hak etmediğime eminim."

"Ah, Thetis'im, sen pek çok şeyi hak ediyorsun. Ve dürüst olmak gerekirse" - döndü ve beni inceledi- "ne kadar acı verse de Bastien ile böyle bir şans yakaladığın için memnunum."

Kaşlarımı çattım. "Senin bir kopyanla birlikte olma şansı mı?"

"Şey, hayır. Bu hala biraz garip. Seks yapma ve bundan zevk alma şansını kastediyorum. Senin düzenli olarak ne yaptığını her düşündüğümde ..." Bir an gözlerini kapattı. "Tekrar tekrar tecavüze uğradığını hayal ediyorum. Ve bundan nefret ediyorum. Midemi bulandırıyor. Ben olmasam bile değer verdiğin biriyle birlikte olmana sevindim. Değişiklik olsun diye iyi bir seks yapmayı hak ediyorsun."

"Sen de istiyorsun," dedim, Seth'in durmak bilmeyen özverisi karşısında şaşkına dönmüştüm. "Ve biliyorsun ... eğer birini bulmak ve sadece, şey, eğlence için seks yapmak istersen ... şey, yapabilirsin. Bilirsin, sadece fiziksel ihtiyacını karşılamak için. Benim için sorun olmaz." En azından benim için sorun olacağını sanmıyordum. Maddie'yle yazışmalarından duyduğum hafif kıskançlığı tedirginlikle hatırladım.

Bana ciddi bir şekilde baktı. "Sadece bir ihtiyacı karşılamak için seks yapmam. Elimde olsa bile. Seks aşkın zorunlu bir parçası olmayabilir ama aşkın bir ifadesidir. En azından değer verdiğin biriyle olmalı."

Cevap beni şaşırtmadı. Aslında, birden bana bir şey hatırlattı. "Hey, senin için bir şeyim var."

Vahim romantik durumumuza rağmen Bastien'in benim için çektiği en iyi yirmi fotoğrafı seçmiş ve bu hafta Hugh'a bastırmıştım. Şimdiye kadar onları Seth'e verebileceğimi bilmiyordum. Onları yatak odamda pembe bir kurdeleyle bağlanmış halde buldum.

"Doğum günü hediyen." Resimleri uzatmaya başladım.

"Bekle," dedi. Dizüstü bilgisayarını taşıdığı postacı çantasını açtı. Bir süre sonra bana birkaç sayfa kâğıt uzattı. Ben de ona resimleri verdim. Sessizce oturduk, her birimiz kendi tekliflerimizi inceliyorduk.

Yarım saniyeliğine de olsa bir el yazması paylaştığını düşündüm. Birkaç satır sonra bana yazdığını fark ettim. Bir süre önce bana söz verdiği yazıydı bu. Yapmak istediği her şeyi detaylı bir şekilde anlatıyordu.

Onu okurken, etrafımdaki dünyanın izini kaybettim. Yazdıkları enfesti. Bazıları şiir gibiydi. Güzelliğine, bedenime ve kişiliğine güzelce hazırlanmış bir övgü, kalbimi kabarttı. Diğer kısımlar ise küstahça açıktı. Ateşli ve buharlıydı. O'Neill ve Genevieve'in asansörünü anaokulu sınıfına benzetiyorlardı. Okurken kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissedebiliyordum.

Bitirdiğimde nefes nefese ona baktım. Fotoğrafları incelemek daha az zaman aldığı için beni izliyordu.

"Hepsini geri alıyorum," dedi bana, fotoğraflardan birini kaldırarak. Beni bir sandalyede çapraz oturmuş, çıplak olarak gösteriyordu. Bacaklarım kenarından tembelce sarkıyor, pembe boyalı ayak tırnaklarımın güzel bir görüntüsü ortaya çıkıyordu. Seth'in kitaplarından birinin ciltli bir kopyası kucağымda duruyordu. "Seks her şeye rağmen aşkın gerekli bir parçası olabilir."

Bildiriye bir göz attım. "Evet. Olabilir."

Bir süre öylece oturduk, sonra bir kahkaha patlattık. Gözlerini ovuşturdu. "Thetis," dedi bitkin bir halde, "kendimizi ne yapacağız?"

"Bilmiyorum. Resimler işleri daha da mı kötüleştiriyor?"

"Hayır. Harikalar. Teşekkür ederim. Sana sahip olmanın iyi bir yolu. . . gerçeğine sahip olamasam bile."

Aklımda yavaş yavaş bir fikir oluşmaya başladı. Resimler sadece bakmayı içeriyordu. Bakmak güvenliydi. Ve insan sadece iki boyutlu bir görüntüye bakmak zorunda değildi. "Belki ... belki gerçeğini alabilirsin." Bana şaşkın bir bakış attı ve ben de aceleyle düzelttim: "Eller serbest bir şekilde. Hadi ama."

Onu yatak odasına götürdüğümde, "Bu tehlikeli görünüyor," dedi.

Gün batımı odayı aydınlatıyordu. Köşedeki bir sandalyeyi işaret ettim. "Şuraya otur."

Yeterli alan olduğunu umarak karşı köşeye geçtim. "Nesin sen?" Sözlerini ısırarak yutkundu. "Oh."

Ellerimi yavaşça kalçalarımın ve göğüslerimin üzerinden bluzumun en üst düğmesine doğru kaydırdım. Yavaşça, kasıtlı olarak düğmeyi açtım. Sonra, aynı dikkatle, bir sonraki düğmeye geçtim. Ve bir sonraki. Sonra da

Saçlarım omuzlarımın üzerine dağınık bir şekilde düşüyordu.

Striptiz tamamen öz-bilinçten kurtulmakla ilgilidir. Ve sanırım hızlanmakla da ilgili. Kuşkusuz, sevdiğim Seth'in önünde gösteri yapmak biraz yabancısı olduğum bir alana giriyordu. İçimde gergin bir enerji kıpırdanıyordu ama bunu dışarıya yansıtmıyordum. Sahnede idim ve adımlarımı boğucu bir güvenle atıyor, bazen kendi ellerimi izliyor, bazen de onunla göz teması kuruyordum. Bu ona verdiğim hediyenin bir parçasıydı. Belli ki vücudumu görmek hoşuna gitmişti, her ne kadar o an için donmuş biri gibi, gözlerini kocaman açmış ve yüzünü dikkatle kontrol ederek izlese de.

Bluz sonunda yere düştü, onu etek izledi. Bugün erken saatlerde bacaklarım çıplaktı ama yatak odasına doğru yürürken gizlice kalçalarımın şeklini değiştirmiştım. Yalnızca bunlar ve satenden yapılmış kiraz kırmızısı bir sütyen ve külot setiyle, kenarlarla ve kayışlarla oynarken vücudumu yumuşak ve çekici şekillerde yavaşça hareket ettirdim.

Ardından çoraplar çıktı, her biri ellerimin kendi tenimde kaymasına izin veren hassas hareketlerle aşağı yuvarlandı. Neredeyse hiçbir şey olmadan, parlayan satenin tadını çıkardım, parmak uçlarımı sütyen ve külotun yüzeylerinde gezdirdim. Sonunda onlar da sıyrıldı ve ben sadece tenimle kaldım, tamamen açıkta kaldım ve vücudumun alt kısmında şaşırtıcı bir sıcaklık yandı. Onun kadar ben de kendimi tahrik etmişim.

Bir an orada durdum, sanki bir seyircinin önünde alkış alıyormuşum gibi, sonra odanın içinde yürümeye başladım.

"Hayır," dedi, kalın ve boğuk bir sesle. Parmakları sandalyenin kollarına gömüldü. "Çok yaklaşmasan iyi edersin."

Durdum, hafifçe güldüm. "Bana saldırgan bir tip gibi gelmiyorsun, Mortensen."

"Evet, her şeyin bir ilki vardır." "Yani hoşlandın mı?"

"Hem de çok." Gözleri beni içine çekiyordu, aç ve muhtaç. "Bu hayatımda gördüğüm en güzel şeydi."

Memnuniyetle kaslarımı gerdim, kollarımı başımın üzerinde bir süre tuttuktan sonra nefes verdim ve ellerimi bıraktım. Ellerimi, üzerinde hiç düşünmediğim dikkatsiz bir hareketle göğüslerimin ve kalçalarımın üzerinde gezdirdim. Yine de bunu yaparken duruşunun hafifçe sertleştiğini ve gözlerindeki o ateşin alevlendiğini gördüm.

Yüzüme yavaş, tehlikeli bir gülümseme yayıldı. "Ne?" diye sordu.

"Gösterinin henüz bittiğini sanmıyorum."

Yatağa geri oturdum, sonra kendimi yukarı kaydurdım, böylece tam görüş alanındaki yastıklara yaslandım. Onu ve her tepkisini izleyerek ellerimi göğüslerime götürdüm ve onları hissettim. Ama bunlar şehvetli bir soyunmayla gelen dokunuşlar değildi. Bunlar farklı türden okşamalardı. Daha acil bir

Sırala.

Seni orgazmın sancıları içinde görmek istiyorum, diye yazmıştı Seth mektubunda. Tüm vücudunun kıvrandığını, dudaklarının açıldığını ve kendi zevkini içtiğini görmek istiyorum. Sadece senin, başkasının değil. Sadece sen, tamamen kendinden geçmiş bir şekilde.

Göğüslerimi okşadım, onları avuçladım, yumuşaklıklarını ve kıvrımlı şekillerini hissettim. Parmaklarım meme uçlarımı hareket ettirdi ve okşadı, tembel daireler çizerek onları daha da kızdırdı. Başparmaklarımı üzerlerinde gezdiriyor, hassasiyetlerinin tadını çıkarıyordum. Göğüslerim nihayet gerildiğinde ve ağrıdığında, ellerimin pürüzsüz ve düz karnımdan aşağı inmesine izin verdim, uyluklarıma ulaşana kadar her parçayı inceledim ve oyalandım. Onları çok hafifçe ayırarak, iki parmağımı bekleyen dudakların arasından geçirdim, böylece zonklayan sinir düğümünü okşayabildim, farkına bile varmadan inledim. Seth'in beni izlemesiyle ilgili bir şey beni beklediğimden daha fazla tahrik etmişti. Islaklığım damlıyordu, ağrıyor ve kavruluyordum.

Parmaklarımı o yanan, şişen noktanın üzerinde kaydırdım ve hızla büyüyen ihtiyacı körükledim. Vücudumu kamburlaştırırken, içimden kaçan yumuşak çığlıkları duyarken, tek düşünebildiğim Seth'in gözlerimin üzerimde olduğuydu. Bunu onun için yapmak, birçok yönden, Bastien'den dönüşen Seth'le yaptığım seksten daha gerçektir. Bu onun ve benim olabileceğimiz kadar yakındı. Sürekli bahsettiğimiz dürüst iletişimle tam olarak aynı şey değildi ama bir şekilde kendimi ona açıyordum. Kendimi engellemeden ona açıyordum.

Succubus enerji ihtiyacının bu hileyi fark etmesini bekliyordum ama ya mesafe ya da bunu kendime yapıyor olmam onu kandırmaya devam etti. Sonunda bir açık bulmuştuk.

Parmaklarım dudaklarımın arasını ovmaya devam ederek beni o tepeye daha da yaklaştıırken, diğer elimi aşağı doğru hareket ettirdim ve birkaç parmağımı içime soktum. Bu bir özlem inlemesine neden oldu ve kalçalarımı daha da açarak Seth'in tam olarak görmesine izin verdim. Her iki parmak da daha hızlı ve daha sert çalışıyor, her şeye dokunuyor, daha fazla dayanamayacağımı hissedene kadar o lezzetli zevki inşa ediyor ve inşa ediyordu. Sanki patlayacakmışım gibi.

Ve sonra, yaptım.

Vücudumda kıvılcıklar ve şimşekler çaktı, çekirdeğimden dışarıya doğru yayıldı ve her yerim yaşamla karıncalandı. Tekrar yüksek sesle haykırdım, kaslarımda spazmlar oluşurken bedenim çarşaflara çarpıyordu. Gösterişli bir şov olarak başlayan şey daha fazlası haline gelmişti. Bunu Seth için -Seth'le- yapmak içimde uyuyan bir şeyi yeniden uyandırmıştı. Kontrolü kaybetmişim; kendi bedenim kontrolü ele almıştı.

Sonunda sakinleştiğimde yorgana yaslandım, kendimi toparladıkça nefesim kesiliyordu. Her tarafımda ter hissedebiliyordum. Ve bu fiziksel tepkiyle birlikte, duygusal ve neredeyse ruhani bir tepki de içime yayıldı. Sanki bu deneyim bir şekilde içimde bir alev yakmıştı. Öyle bir alev ki

orgazmla birlikte ölmemişti. Uzun zaman önce bir kez neredeyse soğumuştı ama şimdi şiddetle parlıyordu.

Bir an sonra Seth'in ayağa kalktığını duydum. Zekice yanıma geldi, zar zor yatağın üzerine oturdu. Birbirimize baktık, ikimiz de konuşmuyorduk, gözlerimiz birbirimize ihtiyacımız olan her şeyi iletiyordu. Yanağımı okşayacakmış gibi bir elini uzattı, sonra geri çekti.

"Sana dokunmaya korkuyorum," diye fısıldadı.

"Evet. Bu konuda biraz daha beklemek akıllıca olabilir.

Her ihtimale karşı."

"Daha önce striptiz hakkında söylediklerimi geri alıyorum. *Bu* şimdiye kadar gördüğüm en iyi şeydi." Bana bir gülümseme çarpıttı. "Hayır, sen gördüğüm en iyi şeysin. Seninle ilgili her şey."

Ben de gülümsedim. "Geçici bir çözüm bulmuş olabiliriz."

"Senin için belki. Şu anda kendimi biraz rahatsız hissediyorum. En azından serbest kalabildiğine sevindim."

Birden ayağa kalktım, enerjiktim. "Peki, neden yapamıyorsun?" Gülümsemesi düştü. "Ne gibi?

Banyoda mı?" "Hayır. Tam burada."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır." Dudaklarımın muzip bir sırıtışa dönüştüğünü hissedebiliyordum.

"Adil olan adildir.

Quid pro quo. Ben senin için yaptım, şimdi sıra sende." "Ben ... hayır. *Hayır*. Bunu yapamam."

"Elbette yapabilirsin. Yapacak bir şey yok." "Evet, ama ..."

"Aması yok. Açıklık ve paylaşımdan bahseden sensin." "Vay be. Bu aynı şey bile değil."

"Öyle." Tam olarak atlama pozisyonunda olmamakla birlikte oldukça yakın olacak şekilde yuvarlandım. Ona için için yanan bir bakış attım. "Bütün bunları nasıl yapabildim sanıyorsun? Seni düşündüm. Senin için vücudumu açarken üzerimde olmanı düşündüm. Sana açıldım. Her şeyi görmene izin verdim. Benim o parçama sahip olmanı istedim. Hiçbir şeyi saklamadım. Ve şimdi ben de aynısını görmek istiyorum." Yakınına eğildim, tişörtünü çekiştirmeye başladım. "Boşaldığını görmek istiyorum. Bu arzuya teslim olduğunu görmek istiyorum. Kendine dokunduğunda ve beni düşündüğünde yüzünü görmek istiyorum."

"Ve benim kelimelerle aramın iyi olduğunu söylerler." Bir an için gözlerini kapattı. "Üzerimde böyle bir etki yaratabildiğine inanamıyorum."

Spam gömleğini kafasına geçirdim. "Bekliyorum."

Seth bana baktı, sonra dikkatle ve tereddütle pantolonunu çıkarmaya başladı. Pantolonu yere fırlattı ve sevimli flanel boxer'ına doğru ilerledi. Orada durakladı, açıkça gergindi ve sonra geri dönmeden önce hızlı bir hareketle onları çıkardı. Hayranlıkla ona baktım, onu ilk kez çıplak görüyordum. Bakışlarım bacaklarının arasında oyalanırken, kendimi tutmaya çalışmak zorunda kaldım.

Dürüst bir yüz. Bastien ona haksızlık etmişti.

"Bu zor olacak," diye gözlemledi.

"Bana zaten zor görünüyor."

"Şaka yapmayı bırak."

"Özür dilerim. Sadece rahatla, anahtar bu." Aramıza bir kez daha mesafe koyarak ondan uzaklaştım. "Öz-bilinci bir kenara bırak. Sadece nasıl hissettiğine teslim ol."

Başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Teşekkürler koç. Kendi tarafına geçebilir misin? Şuraya. Ve sonra, elini ... evet, tam oraya koy. Mükemmel." Başını salladı, eli yavaşça aşağı inerken yüzünde neredeyse komik bir sefalet ve heves ifadesi vardı. "Sanırım bunu başarmak için seni iyi görmem gerekiyor, böylece gözlerimi kendimden uzak tutabilirim. Eğer yaptığım şeye çok fazla dikkat edersem, saçmalık ortaya çıkar."

"Peki o zaman," dedim rahatlayarak. "Aşağı bakma."

**Georgina Kincaid'in üçüncü
romanı SUCCUBUS
DREAMS'ın heyecan verici ön
gösterimi için lütfen sayfayı
çevirin!**

Üzerimdeki adamın acele etmesini diledim çünkü sıkılmaya başlamıştım.

Ne yazık ki, yakın zamanda bitirecek gibi görünmüyordu. Brad ya da Brian ya da adı her neyse, gözlerini öyle bir konsantrasyonla kapatmıştı ki, seks yapmanın beyin ameliyatı ya da çelik kiriş kaldırmakla eşdeğer olduğunu düşünebilirdiniz.

"Brett," diye nefes nefese kaldım. Büyük silahları çıkarmanın zamanı gelmişti. Tek gözünü açtı.

"Bryce."

"Bryce." En tutkulu, orgazmik yüzümü takındım. "Lütfen... lütfen... durma."

Diğer gözü açıldı. İkisi de açıldı. Bir dakika sonra her şey bitmişti.

"Özür dilerim," diye nefes nefese üzerimden yuvarlandı. Mahcup görünüyordu. "Bilmiyorum... öyle demek istemedim..."

"Her şey yolunda bebeğim." Ona *durma* numarasını yaptığım için kendimi biraz kötü hissediyordum. Her zaman işe yaramıyordu ama bazı erkekler için o tohumu ekmek onları tamamen geri alıyordu. "İnanılmazdı."

Ve gerçekten, bu tamamen bir yalan değildi. Seksin kendisi vasattı, ama sonrasındaki heyecan ... hayatının ve ruhunun içime aktığını hissetmek ... evet. Bu oldukça şaşırtıcıydı. Benim gibi bir succubus tam anlamıyla bunun için yaşırdı.

Bana temkinli bir gülümseme verdi. İçimden akan enerji artık onda değildi. Kaybı onu tüketmiş, yakmıştı. Yakında uyuyacaktı ve muhtemelen önümüzdeki birkaç gün boyunca da uyumaya devam edecekti. Ruhu iyi bir ruhtu ve ben ondan çok şey almıştım, tıpkı hayatının kendisi gibi. Artık benim sayemde birkaç yıl daha az yaşayacaktı.

Aceleyle kıyafetlerimi giyerken bunu düşünmemeye çalıştım. Ani ayrılışıma şaşırmış görünüyordu ama buna karşı koyamayacak kadar yorgundu. Onu arayacağıma söz verdim -bunu yapmaya hiç niyetim yoktu- ve o baygınlık geçirirken odadan çıktım.

Şekil değiştirmeden önce kapısının önünden zar zor geçmiştim. Ona uzun boylu, samur saçlı bir kadın olarak gelmiştim ama şimdi bir kez daha tercih ettiğim şekli giymiştim; minyon, ela yeşili gözlü ve altın rengiyle flört eden açık kahverengi saçlıyım. Hayatımın çoğunda olduğu gibi, yüz hatlarım haller arasında dans ediyor, hiçbir zaman tam olarak birine yerleşmiyordu.

Yattığım çoğu erkeğe yaptığım gibi Bryce'ı da aklımdan çıkardım ve şehrin öbür ucuna, hızla ikinci evim haline gelen yere gittim. Burası bir

Bronz, sıva apartman dairesi, Seattle'daki yeni inşaatların başarabileceği kadar havalı olmaya çalışan diğer apartman dairelerinden oluşan bir topluluğun içine yerleştirilmişti. Passat'ımı ön tarafa park ettim, çantamdan anahtarımı çıkardım ve kendimi içeri attım.

Daire hareketsiz ve sessizdi, karanlıkla sarılmıştı. Yakındaki bir saat bana sabahın üçü olduğunu haber verdi. Yatak odasına doğru yürürken tekrar şekil değiştirdim ve kıyafetlerimi kırmızı bir gecelikle değiştirdim.

Yatak odasının kapısında donup kaldım ve nefesimin boğazımda düğümlendiğini hissederek şaşırdım. Bunca zaman sonra ona alışmış olacağımı, beni böyle etkilemeyeceğini düşünebilirdiniz. Ama etkiledi. Her seferinde.

Seth yatakta yayılmış, bir kolunu başının üzerine atmış yatıyordu. Derin ve kesik kesik nefes alıyordu ve çarşaf lar uzun, zayıf vücudunun etrafında dolanıyordu. Ay ışığı saçlarının rengini silikleştirmişti ama güneşte açık kahverengi saçları kızıl bir parıltı kazanıyordu. Onu gördüğümde, onu incelediğimde kalbimin göğsümde kabardığını hissettim. Yüzyıllar boyunca kendimi bu kadar boş hissettikten sonra bir daha hiç kimse için böyle hissetmeyi beklemiyordum. Bryce benim için hiçbir şey ifade etmiyordu ama karşımdaki bu adam her şey demekti.

Yatağa onun yanına kaydım ve kolları anında bana dolandı. Sanırım bu içgüdüsel di. Aramızdaki bağ o kadar derindi ki bayginken bile birbirimizden uzak duramıyorduk.

Yanağımı Seth'in göğsüne bastırdım ve uykuya dalarken onun teni benimkini ısıttı. Bryce'tan kaynaklanan suçluluk duygusu kayboldu ve kısa süre sonra sadece Seth ve ona olan sevgim kaldı.

Neredeyse anında bir rüyaya daldım. Aslında *içinde* değildim, en azından aktif anlamda. Kendimi izliyordum, bir filmdeymişim gibi olayların gelişmesini görüyordum. Sadece, bir filmin aksine, her ayrıntıyı *hissedebiliyordum*. Görüntüler, sesler... neredeyse gerçek hayattan daha canlıydı.

Diğer Georgina tanımadığım bir mutfaktaydı. Aydınlık ve moderndi, benim gibi aşçı olmayan birinin ihtiyaç duyabileceğini hayal edebileceğimden çok daha büyüktü. Hayalimdeki ben lavabonun başında durmuş, dirseğini portakal kokan köpüklü suya daldırmıştı. Bulaşıkları elde yıkıyordu, ki bu gerçek benliğimi şaşırtmıştı, ama kalitesiz bir iş çıkarıyordu, ki bu beni şaşırtmamıştı. Yerde gerçek bir bulaşık makinesi parçalar halinde duruyordu, bu da el emeğine olan ihtiyacı açıklıyordu.

Başka bir odadan "Sweet Home Alabama" şarkısının sesi kulaklarıma kadar geliyordu. Rüyamdaki benliğim yıkanırken mırıldanıyordu ve o gerçeküstü, rüya gibi şekilde onun mutluluğunu hissedebiliyordum. Memnundu, o kadar mükemmel bir neşeyle doluydu ki, bunu zar zor anlayabiliyordum. Seth'le bile kendimi nadiren bu kadar mutlu hissetmişim ve onunla oldukça mutluydum. Hayalimdeki benin, özellikle de bulaşık yıkamak gibi sıradan bir şey yaparken böyle hissetmesine neyin sebep olabileceğini hayal bile edemiyordum.

Uyandım.

Şaşırtıcı bir şekilde, sabahın tamamı aydınlık ve güneşliydi. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Rüya sadece bir dakika sürmüş gibiydi, yine de yakındaki

çalar saat bana altı saatin geçtiğini söyledi. Hayalimdeki benliğimin yaşadığı mutluluğun kaybı içimi acıttı.

Daha da tuhafı, kendimi iyi hissetmiyordum. Sorunu çözmem bir anımı aldı: Tükenmişim. Bir succubus'un hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu yaşam enerjisi, Bryce'tan çaldığım enerji neredeyse bitmişti. Aslında, şu anda onunla yatağa girmeden önceki enerjimden daha azına sahiptim. Bu hiç mantıklı değildi. Böyle bir yaşam patlamasının en az birkaç hafta sürmesi gerekirdi ama ben de neredeyse onun kadar tükenmişim. Şekil değiştirme yeteneğimi kaybedecek kadar düşmemişim ama birkaç gün içinde yeni bir ilaç almam gerekecekti.

"Sorun nedir?"

Seth'in uykulu sesi yanımdan geldi. Yuvarlandım ve onu bir dirseğine dayanmış, küçük, tatlı bir gülümsemeyle beni izlerken buldum.

Olanları açıklamak istemedim. Bunu yapmak Bryce'a yaptığım şeyi detaylandırmak anlamına gelirdi ve Seth teorik olarak hayatta kalmak için ne yaptığımı bilse de, cehalet gerçekten mutluluktu.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim. İyi bir yalancıydım.

Yanağıma dokundu. "Dün gece seni özledim."

"Hayır, yapmadım. Cady ve O'Neill ile meşguldün."

Gülümsemesi alaycı bir hal aldı ama o sırada bile gözlerinin, romanlarındaki karakterleri düşünürken takındığı o hülyalı, içe dönük bakışa bürünmeye başladığını görebiliyordum. Uzun hayatım boyunca kralları ve generalleri aşkım için yalvartmışım ama bazı günler benim cazibem bile Seth'in kafasında yaşayan insanlarla yarışmıyordu.

Neyse ki bugün o günlerden biri değildi ve dikkati tekrar bana odaklandı.

"Hayır. Gecelik içinde o kadar iyi görünmüyorlar. Bu arada, tam Anne Sexton'a göre. "Şeker hikayesi tarçınlı kalpler" gibi."

Sadece Seth bipolar şairleri iltifat olarak kullanırdı. Yere baktım ve dalgın bir elimi kırmızı ipeğin üzerinde gezdirdim. "Bu oldukça iyi görünüyor," diye itiraf ettim. "Bunun içinde çıplak olduğumdan daha iyi görünebilirim."

Alay etti. "Hayır, Thetis. Yapamazsın."

Ve sonra, onun için şaşırtıcı derecede agresif bir hareketle, beni sırtüstü çevirdi ve boynumu öpmeye başladı.

"Hey," dedim, gönülsüz bir mücadele vererek. "Bunun için zamanımız yok. Yapmam gereken işler var. Ve kahvaltı istiyorum."

"Not edildi," diye mırıldandı ve ağzıma doğru ilerledi. Şikâyet etmeyi bıraktım. Seth harika öpüşüyordu. Ağzınızın içinde eriyen ve sizi tatlılıkla dolduran türden öpücükler veriyordu. Pamuk şeker gibiydiler.

Ama bizim için gerçek bir erime söz konusu değildi. Muhtemelen bir saat ayarlayabileceğiniz kadar iyi çalışılmış bir zamanlama duygusuyla öpücükten çekildi ve ellerini de kaldırarak oturdu. Hâlâ gülümseyerek bana ve onursuzca yayılışıma baktı.

Bu geri çekilme anlarında her zaman ortaya çıkan küçük pişmanlık duygusunu bastırarak gülümsedim.

Ama bizim ilişkimiz böyleydi ve dürüst olmak gerekirse, ilişkimizdeki tüm komplikasyonlar düşünüldüğünde oldukça iyi bir sistemimiz vardı. Arkadaşım Hugh bir keresinde, yeterince uzun süre birlikte olurlarsa tüm kadınların erkeklerin ruhlarını çaldıkları şakasını yapmıştı. Benim durumumda, yıllar süren tartışmalar gerekmedi. Çok uzun bir öpücük yeterliydi. Bir succubus'un hayatı böyledir. Kuralları ben koymuyordum ve yakın fiziksel temastan kaynaklanan istemsiz enerji hırsızlığını durdurmanın bir yolu yoktu. Ancak bu fiziksel temasın gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini kontrol edebildim ve gerçekleşmemesini sağladım. Seth için acı çekiyordum ama Bryce'ın hayatını çaldığım gibi onunkini de çalmayacaktım.

Ben de oturdum, kalkmaya hazırdım ama Seth bu sabah kendini cesur hissediyor olmalıydı. Kollarını belime doladı ve beni kucağına kaydırarak sırtıma bastırdı, böylece hafif sakallı yüzü boynuma ve saçlarıma gömüldü. Ağır, derin bir nefes alırken vücudunun titrediğini hissettim. Sanki kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi nefesini yavaşça verdi ve sonra beni daha sıkı kavradı.

"Georgina," diye nefes aldı tenime karşı.

Gözlerimi kapattım ve oyunbazlık gitmişti. Etrafımızı karanlık bir yoğunluk sarmıştı, hem arzu hem de gelebileceklerin korkusuyla yanan bir yoğunluk.

"Georgina," diye tekrarladı. Sesi alçak ve boğuktu. Tekrar eriyecek gibi hissettim. "Succubi'lerin neden erkekleri uykularında ziyaret ettiğini söylediklerini biliyor musun?"

"Neden?" Kendi sesim kısıktı.

"Çünkü her gece rüyamda seni görüyorum." Başka bir durumda olsa kulağa klişe gelebilirdi ama onun ağzından güçlü ve aç bir şekilde çıkmıştı.

İçimde bir duygu girdabı dans ederken gözlerimi daha da sıkıca kapattım. Ağlamak istedim. Onunla sevişmek istedim. Çılgılık atmak istedim. Bazen her şey çok fazlaydı. Çok fazla duygu. Çok fazla tehlike. Artan flörtümüz ve cinsel sataşmalarımız daha fazla körüklenmesine gerek olmayan bir karmaşayı besliyordu.

Gözlerimi açarak yüzünü görebilmek için yer değiştirdim. Birbirimizin bakışlarını tuttuk, ikimiz de çok şey istiyorduk ama veremiyor ya da alamıyorduk. Önce bakışmayı kestim, pişmanlıkla kucağından kaydım. "Hadi gel. Yemeğe gidelim."

Seth, Washington Üniversitesi kampüsünün bitişiğindeki çeşitli mağaza ve restoranlara yürüme mesafesinde oturuyordu. Küçük bir kafede kahvaltı ettik ve omletler ve sohbet kısa sürede önceki garipliğin yerini aldı. Daha sonra el ele tutuşarak Üniversite Yolu'nda boş boş dolaştık. Benim yapmam gereken işler, onun da yazması gereken yazılar vardı ama yine de ayrılmak istemiyorduk.

Seth aniden yürümeyi bıraktı. "Georgina."

"Hmm?"

Sokağın karşısındaki bir şeye bakarken kaşları kalktı. "John Cusack orada duruyor."

Onun kuşkulu bakışlarını, Bay Cusack'a çok benzeyen bir adamın gerçekten de bir binaya yaslanmış sigara içerek durduğu yere kadar takip ettim. İçimi çektim.

"Bu John Cusack değil. Bu Jerome." "Ciddi misin?"

"Evet. Sana John Cusack'a benzediğini söylemiştim."

"Anahtar kelime: *baktı*. Bu adam ona benzemiyor. Bu adam o." "İnan bana, değil." Jerome'un sabırsız ifadesini görünce Seth'in elini. "Hemen döneceğim."

Sokağı geçtim ve patronumla aramdaki mesafe kapandıkça Jerome'un aurası bedenimi sardı. Tüm ölümsüzlerin kendine özgü bir imzası vardır ve onun gibi bir iblisin özellikle güçlü bir imzası vardı. Bir fırını açıp yeterince geride durmadığınızda olduğu gibi, dalga dalga yayılan bir ısı gibi hissettiriyordu.

"Çabuk ol," dedim ona. "Romantik kaçamağımı mahvediyorsun."

Jerome sigarasını bıraktı ve siyah Kenneth Cole oxford'uyla söndürdü. Etrafına küçümseyerek baktı. "Burası mı? Hadi ama Georgie. Burası romantik değil. Burası romantizme giden yolda bir mola yeri bile değil."

Öfkeli bir elimi kalçama koydum. "Ne istiyorsun?"

"Seni."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Bu akşam bir toplantımız var. Tüm personel toplantısı."

"Tüm personel derken, *tüm personel* gibi mi demek istiyorsun?"

Seattle'ın denetleyici baş iblisinin bölgedeki herkesi bir araya topladığı son sefer, yerel şeytanımızın "beklentileri karşılamadığını" bize bildirmek içindi. Jerome hepimizin şeytana veda etmemize izin vermiş ve sonra zavallı adamı cehennemin ateşli derinliklerine sürgün etmişti. Bu biraz üzücüydü ama sonra arkadaşım Hugh onun yerini aldı, ben de bunu atlattım. Bu toplantının da benzer bir amacı olmayacağını umuyordum.

Jerome bana sinirli bir bakış attı, açıkça vaktini boşa harcadığımı söyleyen bir bakış.

"Ne zaman?"

"Yedi. Peter ve Cody'lerde. Geç kalmayın. Varlığınız çok önemli."

Kahretsin. Umarım bu *benim* veda partim değildir. Son zamanlarda oldukça iyi davranıyordum. "Bu neyle ilgili?"

"Oraya vardığında öğren. Geç kalmayın," diye tekrarladı.

Ana caddeden çıkıp bir binanın gölgesine giren iblis gözden kayboldu.

İçime bir korku duygusu yayıldı. İblislere asla güvenilmezdi, özellikle de ilginç film yıldızları gibi göründüklerinde ve esrarengiz davetler yayınladıklarında.

"Her şey yolunda mı?" Ona tekrar katıldığım da Seth bana sordu. Düşündüm. "Her zaman olduğu kadar."

Akıllıca davranarak konuyu uzatmamayı tercih etti ve sonunda kendi işlerimizi halletmek üzere ayrıldık. Bu buluşmanın ne hakkında olabileceğini öğrenmek için can atıyordum ama bir gecede enerjimi kaybetmeme neyin sebep olduğunu öğrenmek istediğim kadar değil. İşlerimi hallederken bir yandan da o tuhaf rüyanın kafamda tekrar tekrar canlandığını fark ettim. Nasıl bu kadar canlı olabilirdi? Ve neden bunu düşünmeyi bırakamıyordum?

Bulmaca dikkatimi o kadar dağıttı ki ben farkına varmadan saat yedi oldu. İnleyerek arkadaşım Peter'ın evine doğru yola çıktım, yol boyunca hızlandım. Harika. Geç kalacaktım. Bu toplantı beni ve yaklaşan "işsizliğimi" ilgilendirmese bile, sonunda Jerome'un gazabının tadına bakabilirdim.

Daire kapısından yaklaşık altı adım ötede, ölümsüz imzaların uğultusunu hissettim. Hem de çok sayıda. Puget Sound bölgesinde nadiren karşılaştığım bir dizi cehennem çalışanı vardı ve görünüşe göre hepsi dışarı çıkmıştı.

Kapıyı çalmaya başladım, tüm personelin katıldığı bir toplantının kot pantolon ve tişörtten daha fazlasını hak ettiğine karar verdim ve kıyafetimi dekolteli kahverengi bir elbiseye dönüştürdüm. Saçımı düzgün bir topuz yaptım. Elimi kapıya doğru kaldırdım.

Zar zor hatırladığım sinirli bir vampir beni içeri aldı. Selamlamak için çenesini bana doğru eğdi ve sonra daha önce sadece bir kez karşılaştığım bir şeytanla konuşmaya devam etti. Sanırım Tacoma'da çalışıyorlardı, ki bana kalırsa orası da cehennem ta kendisi olabilirdi.

Diğerleri etrafta dolaşıyordu -vampirler, daha küçük iblisler, vs.- ve ben konukların arasından geçerken kibarca başımı salladım. Sıradan bir kokteyl partisi olabilirdi, neredeyse bir kutlama. Umarım bu gece vuruşma olmazdı, çünkü bu atmosferi gerçekten bozardı. Jerome dışında kimse geldiğimi fark etmemişti.

"On dakika gecikti," diye homurdandı. "Hey, bu bir moda-"

Sözlerim, uzun boylu, Amazon sarışınının neredeyse bana çarpmasıyla kesildi. "Oh! Sen Georgina olmalısın! Seninle tanışmak için can atıyordum."

Gözlerimi tayıt giymiş çift boyutlu göğüslerin ötesine, inanılmaz uzunlukta kirpikleri olan büyük mavi gözlere kaldırdım. Kocaman güzellik yarışması dişleri bana gülümsüyordu.

Suskun kaldığım anlar azdı ama bazen oluyordu. Bu yürüyen Barbie bebek bir succubus'tu. Gerçekten yeni bir tane. O kadar parlak ve yeniydi ki, gıcırdamaması bir mucizeydi. Yaşını hem imzasından hem de görünüşünden anladım. Akıllı olan hiçbir succubus bu şekle dönüşmezdi. Çok zorluyordu, erkek fantezisi vücut parçalarını gelişigüzel bir şekilde bir araya getiriyordu. Bu da onu hem dudak uçuklatan hem de muhtemelen

anatomik olarak imkansız.

Şaşkınlığının ve küçümsememin farkında olmadan elimi tuttu ve devasa bir tokalaşmayla neredeyse kırıyordu.

"Seninle çalışmak için sabırsızlanıyorum," diye devam etti. "Her yerdeki erkeklere acı çektirmeye *çok* hazırım."

Sonunda sesimi buldum. "Kimsin sen?"

"O senin yeni en iyi arkadaşın," dedi yakınlardan bir ses. "Vay, vay şu haline bak.

Tawny'nin ayak uydurması zor bir standart olacak."

Bir adam dirsek atarak bize doğru yaklaştı ve diğer succubus'un varlığına duyduğum merak rüzgârdaki küller gibi yok oldu. Onun orada olduğunu bile unutmuştum. Gizemli imzayı teşhis ederken midem düğümlendi. Soğuk ter ensemdede patladı ve elbisemin narin kumaşına sızdı.

Yaklaşan adam yaklaşık benim boyumdaydı -ki uzun sayılmazdı- ve koyu, zeytin tonlarında bir teni vardı. Kafasında siyah saçtan çok pomat vardı. Takım elbisesi güzel, pahalı ve özel dikilmişti. Şaşkınlığım karşısında yüzüne ince dudaklı bir gülümseme yayıldı.

"Küçük Letha, büyüdü ve yetişkinlerle oynamaya başladı, ha?" Alçak sesle konuştu, sesi sadece benim kulaklarım için tizleşmişti.

Şimdi, her şeyin büyük planında, ölümsüzlerin bu dünyada korkacak çok az şeyi vardı. Bununla birlikte, şiddetle korktuğum üç kişi vardı. Bunlardan biri Succubus Kraliçesi Lilith'ti, öyle müthiş bir güce ve güzelliğe sahip bir varlıktı ki bir öpücüğü için ruhumu -tekrar- satabilirdim. Beni korkutan bir başkası da Roman adında bir nefilim idi. Jerome'un yarı insan oğluydu ve bir gün beni avlamak ve yok etmek için iyi bir nedeni vardı. İçimi korkuyla dolduran üçüncü kişi ise önümde duran bu adamdı.

Adı Nipphon'du ve tıpkı arkadaşım Hugh gibi o da bir şeytandı. Ve tüm cinler gibi Nipphon'un da sadece iki işi vardı. Biri iblisler için idari işleri yürütmekti. Diğeri, asıl işi, ölümlülerle kontratlar yapmak, cehennem için ruhlar satın almak ve aracılık etmekti.

Ve o benimkini satın alan şeytandı.

Eugenie Markham etraftaki en güçlü şaman, tüm zamanını bu dünyaya geçen ruhları ve feyleri kovarak geçiren bir paralı askerdir. Genç bir kızın kaçırılması Eugenie'yi Öteki Dünya'ya götürdüğünde, şaşırtıcı bir kehaneti öğrenir -dünyasını tehdit eden ve kendi geçmişiyle ilgili sırları açığa çıkaran bir kehanet. Kehaneti durdurmaya ve kızı kurtarmaya kararlı olan Eugenie, tuhaf bir müttefik grubu toplar: esaretten sıkılmış bir peri kralı, onu öldürmeyi hayal eden lanetli bir ruh ve hem gerçek hem de mecazi anlamda bir tilki olan ateşli bir şekil değiştirici. Tehlike arttıkça ve zaman tükenmeye başladıkça, Eugenie en büyük tehdidin aslında kendi doğası ve içinde uyanan karanlık güçler olabileceğini fark eder.

**Richelle Mead'in yeni kitabına heyecan verici bir ön
bakış için lütfen sayfayı çevirin.
FIRTINA DOĞDU!**

Perili bir ayakkabıdan daha tuhaf şeyler görmüştüm ama çok fazla değil. Nike Pegasus, gri, beyaz ve turuncu tonlarında renklendirilmiş, zararsız bir şekilde ofis masasının üzerinde duruyordu. Bağcıkları gevşemişti ve tabanına biraz kir yapışmıştı. Bu sol ayakkabıydı.

Bana gelince... dizime kadar uzanan paltomun altında, yasal olandan daha yüksek oranda çelik içeren mermilerle dolu bir Glock 22 vardı. Ceketimin cebinde gümüş renkli bir fişek duruyordu. Diğer kalçamda biri gümüş, diğeri demir olmak üzere iki athame kılıflı olarak duruyordu. Onların yanında kemerime takılı, el oyması meşe ağacından yapılmış ve istesem köşedeki masayı havaya uçurmaya yetecek kadar tılsımlı mücevherle dolu asam duruyordu.

Kendimi fazla şık hissettiğimi söylemek hafif kalır.

"Peki," dedim sesimi olabildiğince nötr tutarak, "ayakkabının ... şeytani olduğunu düşündüren nedir?"

Otuzlu yaşlarının sonlarında, saç çizgisi gerilemiş ve ciddi bir inkâr içinde olan Brian Montgomery ayakkabıyı endişeyle inceledi ve dudaklarını ıslattı. "Koşarken hep ayağıma takılır. Her seferinde. Ve sürekli hareket ediyor. Yani, aslında onu hiç görmüyorum ama ... mesela, kapının yanında çıkarıyorum, sonra geri dönüyorum ve bunu yatağın altında ya da başka bir yerde buluyorum. Ve bazen ... bazen ona dokunuyorum ve soğuk hissediyorum ... gerçekten soğuk ... gibi ..." El yordamıyla benzetmeler aradı ve sonunda en önemsiz olanını seçti. "Buz gibi."

Başımı salladım ve hiçbir şey söylemeden ayakkabıya baktım.

"Bakın, Bayan . . . Odile . . . ya da her neyse. Ben deli değilim. O ayakkabı perili. Şeytani bir şey. Bir şeyler yapmalısın, tamam mı? Yaklaşan bir maratonum var ve bunlar olmaya başlayana kadar, bunlar benim şanslı ayakkabılarımdı. Ve ucuz değiller, biliyorsun. Onlar bir yatırım."

Bana çılgınca gelmişti -ki bu da bir şey ifade ediyordu- ama zaten burada olduğuma göre kontrol etmekten zarar gelmezdi. Ceketimin cephanesiz olan cebine uzandım ve sarkacımı çıkardım. Basit bir sarkaçtı, üzerinde küçük bir kuvars kristali asılı olan ince gümüş bir zincirdi. Daha ayrıntılı olanları satan New Age mağazaları sizi kazıklıyordu.

Zincirin ucunu parmaklarımın arasından geçirdim ve düzleştirilmiş elimi ayakkabının üzerinde tutarak zihnimi boşalttım ve kristalin serbestçe sallanmasına izin verdim. Bir an sonra, kendi kendine yavaşça dönmeye başladı.

"Vay canına," diye mırıldandım, sarkacı cebime geri sokarken. Orada bir şey vardı. Montgomery'ye döndüm, bir tür belalı yüz ifadesi takınmaya çalıştım çünkü müşterilerin her zaman beklediği şey buydu. "Bu

Odadan çıksanız iyi olur efendim. Kendi güvenliğiniz için."

Bu sadece yarısı doğruydu. Çoğunlukla kalıcı müşterileri can sıkıcı buluyordum. Aptalca sorular soruyorlar ve daha aptalca şeyler yapabiliyorlardı, bu da beni onlardan daha fazla riske atıyordu.

Oradan çıkmak konusunda hiçbir tereddüdü yoktu. Kapı kapanır kapanmaz çantamda bir kavanoz tuz buldum ve yere büyük bir halka döktüm. Ayakkabıyı ortasına fırlattım ve gümüş athame ile dört ana yönü çağırdım. Görünüşte çember değişmedi, ama bizi içeriye mühürlediğini gösteren hafif bir güç parlaması hissettim.

Esnememeye çalışarak asamı çıkardım ve gümüş athame'i tutmaya devam ettim. Las Cruces'e gitmek dört saat sürmüştü ve bunu bu kadar az uykuyla yapmak mesafeyi iki kat daha uzun göstermişti. İrademin bir kısmını asaya göndererek onu ayakkabıya vurdum ve şarkı söyler gibi bir sesle konuştum.

"Çık dışarı, çık dışarı, her kimsen."

Bir an sessizlik oldu, sonra tiz bir erkek sesi, "Defol git, kaltak," diye bağırdı. Harika. Tavırlı bir ayakkabı. "Neden? Yapacak daha iyi bir işin mi var?" "Bir ölümlüyle vakit kaybetmektense yapılacak daha iyi şeylerim var."

Gülümsedim. "Bir ayakkabının içinde yapılacak daha iyi şeyler mi var? Hadi ama. Yani, aylak aylak dolaşmak diye bir şey duymuştum ama sence de biraz zorlamıyor musun? Bu ayakkabı yeni bile değil. Çok daha iyisini yapabilirdin."

Ses sinirli tonunu korudu, tehditkâr değildi ama kesintiye sinirlenmişti. "Tembellik mi ediyorum? Senin kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun, Eugenie Markham? Dark-Swan-Called-Odile. Bir kan haini. Bir melez. Bir suikastçı. Bir katil." Son kelimeyi adeta tükürerek söyledi. "Kendi türün ve benim türüm arasında yalnızsın. Kana susamış bir gölgesin. Sana yeterince para ödeyebilen herkes için her şeyi yaparsın. Bu seni bir paralı askerden daha fazlası yapar. Bu seni bir fahişe yapar."

Sıkılmış bir duruş sergiledim. Bu isimlerin çoğunu daha önce de duymuştum. Kendi adım hariç. Bu yeniydi ve biraz da rahatsız ediciydi. Bunu bilmesine izin verdiğimden değil.

"Sızlanman bitti mi? Çünkü sen oyalanırken dinleyecek vaktim yok."

"Sana saat başına ödeme yapılmıyor mu?" diye sordu

iğrenç bir şekilde. "Sabit ücret alıyorum."

"Oh."

Gözlerimi devirdim ve asayı tekrar ayakkabıya dokundurdum. Bu kez irademin tüm gücünü ona yönelttim, kendi bedenimin fiziksel dayanıklılığının yanı sıra etrafımdaki dünyanın gücünün bir kısmını da kullandım. "Artık oyun yok. Eğer kendi başına gidersen, sana zarar vermek zorunda kalmayacağım. *Çık dışarı.*"

Bu emre ve içindeki güce karşı koyamadı. Ayakkabı titredi ve içinden dumanlar çıktı. Oh, Tanrım. Umarım ayakkabı

Bu süreçte yakıldı. Montgomery bunu kaldıramazdı.

Duman kabarak benden bir metre kadar uzun, iri ve karanlık bir şekle dönüştü. Tüm esprileriyle Noel Baba'nın elflerinden birinin şımarık bir versiyonunu bekliyordum. Bunun yerine, karşımdaki varlık kaslı bir adamın üst bedenine sahipken, alt kısmı küçük bir kasırgayı andırıyordu. Duman katılaşıarak kösele gibi gri-siyah bir deriye dönüştü ve bu yeni gelişmeyi değerlendirirken harekete geçmek için sadece bir anım vardı. Değneği silahla değiştirdim ve şarjörü çıkarttım. O sırada bana doğru hamle yapmaya başlamıştı ve ben de çemberin sınırları içinde yuvarlanarak yolundan çekilmek zorunda kaldım.

Bir Keres. Erkek bir keres, çok sıra dışı. Gümüş mermi gerektiren bir fey ya da mermi gerektirmeyen bir hayalet bekliyordum. Kereler başlangıçta kanopik kavanozlara hapsedilmiş eski ölüm ruhlarıydı. Kavanozlar zamanla yıprandığında, Kereler yeni evler aramaya meylederlerdi. Bu dünyada onlardan çok fazla kalmamıştı ve yakında bir tane daha azalacaktı.

Üzerime yürüdü ve ben de gümüş bıçağımla ondan güzel bir parça kopardım. Oniks ve obsidyen bileklik taktığım sağ elimi kullandım. Bıçağın yardımı olmadan sadece o taşlar bile onun gibi bir ölüm ruhunu alt edebilirdi. Yeterince eminim, acı içinde tısladı ve bir an tereddüt etti. Bu gecikmeden yararlanarak gümüş kartuşu doldurmak için çabaladım.

Tam olarak başaramadım çünkü çok geçmeden tekrar üzerime geldi. O devasa kollarından biriyle bana vurdu ve beni çemberin duvarlarına çarptı. Görünmez olabilirlerdi ama tuğla kadar sağlam hissediyordum. Bir ruhu çemberin içine hapsedmenin dezavantajlarından biri de benim de hapsolmamdı. Başım ve sol omzum bu darbeden nasibini aldı ve küçük yıldız patlamaları halinde içime acı saplandı. Kendine aşırı güvenen kötü adamların sıklıkla yaptığı gibi, kendinden oldukça memnun görünüyordu.

"Söyledikleri kadar güçlüsün ama beni kovmaya çalışarak aptallık ettin. Beni rahat bırakmalıydın." Sesi şimdi daha derindi, neredeyse çakıllı.

Hem karşı çıkmak hem de baş dönmesinden kurtulmak için başımı salladım. "Bu senin ayakkabın değil."

Yine de o lanet olası kartuşu değiştiremezdim. O tekrar saldırmaya hazırken, iki elim de doluyken olmazdı. Yine de iki silahı da düşürme riskini göze alamazdım.

Bana uzandı, ben de onu tekrar kestim. Yaralar küçüktü ama athame zehir gibiydi. Yeterince uzun süre hayatta kalabilirsem zamanla onu yıpratabilirdi. Ona bir kez daha saldırmak için hamle yaptım ama o beni sezdi ve bileğimi yakaladı. Bileğimi sıktı, doğal olmayan bir pozisyonda bükte ve beni athame'i bırakıp acı içinde haykırmaya zorladı. Umarım herhangi bir kemiğimi kırmamıştır. Kendini beğenmiş bir tavırla beni iki eliyle omuzlarımdan tuttu ve yüz yüze gelecek şekilde kaldırdı. Gözleri sarı renkteydi ve gözbebekleri bir tür yılaninkine benziyordu. Konuşurken nefesi sıcaktı ve çürüme kokuyordu.

"Ufak tefeksin, Eugenie Markham, ama çok güzelsin ve tenin sıcacık. Belki de acele etmemeli ve seni kendim almalıyım. Altımda çığlık attığını duymak hoşuma giderdi."

Ew. O şey az önce bana teklif mi etti? Ve yine benim adım vardı. Bunu nereden biliyordu ki? Hiçbiri bilmiyordu. Ben onlar için sadece Odile'dim, *Kuşu Gölü*'ndeki kara *kuğunun* adını almıştım, ruhumun Öteki Dünya'yı ziyaret ederken tercih ettiği form nedeniyle üvey babam tarafından uydurulmuş bir isim. Özellikle korkunç olmasa da bu isim aklımda kalmıştı, ancak savaştığım yaratıklardan herhangi birinin bu göndermeyi bildiğinden şüpheliydim. Baleye pek fazla gitmiyorlardı.

Keres kollarımın üst kısmını sıkıştırmıştı -yarın morluklar olacaktı- ama ellerim ve ön kollarım serbestti. Kendinden o kadar emin, o kadar kibirli ve kendinden emindi ki, çırpınan ellerime hiç aldırmış etmedi. Muhtemelen bu hareketi kendimi kurtarmak için nafile bir çaba olarak algıladı. Saniyeler içinde şarjörü çıkardım ve tabancaya yerleştirdim. Beceriksizce bir atış yaptım ve beni yere düşürdü - nazikçe değil. Dengemi yeniden sağlamak için tökezledim. Kurşunlar muhtemelen onu öldüremezdi ama göğsünün ortasına isabet edecek gümüş bir kurşun kesinlikle canını yakardı.

Şaşırmış bir halde geri çekildi ve daha önce hiç silahla karşılaşp karşılaşmadığını merak ettim. Tekrar ateş etti, sonra tekrar ve tekrar ve tekrar. Sesler gürültülüydü; umarım Montgomery aptalca koşarak içeri girmezdi. Keres öfke ve acı içinde kükredi, her atış onu çemberin sınırına dayanana kadar geriye doğru sendeletti. Ona doğru ilerledim, aldığım athame ellerimde parlıyordu. Birkaç hızlı hareketle göğsünün kurşunlardan kanlanmamış kısmına ölüm sembolünü kazıdım. Havada anında bir elektrik akımı oluştu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve fırtına öncesi gibi ozon kokusu aldım.

Öfke, adrenalin ya da bu yaratıkların koştığı başka bir şeyle yenilenerek çığlık attı ve ileri atladı. Ama onun için artık çok geçti. İşaretlenmiş ve yaralanmıştı. Ben hazırdım. Başka bir ruh halinde olsaydım, onu Öteki Dünya'ya sürgün edebilirdim; mecbur kalmadıkça öldürmemeye çalışırdım. Ama bu cinsel öneri haddini aşmıştı. Şimdi sinirlenmişim. Ölüm dünyasına, doğruca Persephone'nin kapısına gidecekti.

Onu yavaşlatmak için tekrar ateş ettim, sol elimle nişan almam biraz yanılttı ama yine de onu vuracak kadar iyiydi. Çoktan athame'i asa ile takas etmişim. Bu sefer, bu düzlemden güç çekmedim. İyi pratik edilmiş bir kolaylıkla, bilincimin bir kısmının bu dünyadan kaymasına izin verdim. Birkaç dakika içinde Öteki Dünya'ya giden kavşağa ulaştım. Bu kolay bir geçişti; bunu her zaman yapardım. Bir sonraki geçiş biraz daha zordu, özellikle de dövüşten dolayı zayıflamış olduğum için, ama yine de otomatik olarak yapamayacağım bir şey değildi. Kendi ruhumu ölüm diyarının oldukça dışında tuttum, ama ona dokundum ve bu bağlantıyı asa aracılığıyla gönderdim. Onu içine çekti ve yüzü korkuyla buruştu.

"Burası senin dünyanın değil," dedim alçak bir sesle, gücün yaktığını hissederek

İçimden ve etrafımdan. "Burası senin dünyan değil ve ben seni buradan kovuyorum. Seni kara kapıya, ya yeniden doğacağın ya da unutulup gideceğin ya da cehennem alevlerinde yanacağın ölüm diyarlarına gönderiyorum. Gerçekten umurumda değil. *Git.*"

Çılgılık attı ama büyü onu yakaladı. Havada bir titreme, bir basınç artışı oldu ve sonra sönen bir balon gibi aniden sona erdi. Keres de gitmiş, geriye sadece kısa süre içinde solup yok olan gri bir parıltı yağmuru kalmıştı.

Sessizlik. Derin bir nefes vererek dizlerimin üzerine çöktüm. Bedenim gevşerken ve bilincim bu dünyaya dönerken gözlerim bir an kapandı. Bitkin ama aynı zamanda coşkuluydum. Onu öldürmek iyi hissettirmişti. Hatta baş döndürücü. Hak ettiğini bulmuştu ve bunu yapan da bendim.

Dakikalar sonra gücümün bir kısmı geri geldi. Ayağa kalktım ve çemberi açtım, birden kendimi boğulmuş hissettim. Aletlerimi ve silahlarımı bir kenara bırakıp Montgomery'yi bulmaya gittim.

"Ayakkabından şeytan çıkarıldı," dedim ona açıkça. "Hayaleti öldürdüm." Keres ile gerçek hayalet arasındaki farkı açıklamanın bir anlamı yoktu; anlamayacaktı.

Yavaş adımlarla odaya girdi ve ayakkabıyı yavaşça eline aldı. "Silah sesleri duydum. Bir hayalete nasıl kurşun sıkarsın?"

Omuz silktim. Keres'in omzumu duvara çarptığı yer acıyordu. "Güçlü bir hayaletti."

Ayakkabıyı bir çocuk gibi kucakladı ve sonra onaylamayan bir ifadeyle yere baktı. "Halıda kan var."

"İmzaladığınız evrakları okuyun. Kişisel mülke verilen zarar için hiçbir sorumluluk kabul etmiyorum."

Birkaç homurdanmayla parayı nakit olarak ödedi ve ben de ayrıldım. Gerçekten de ayakkabı için o kadar heyecanlıydı ki, muhtemelen ofisi yerle bir edebilirdim.

Arabamda, torpido gözümdeki zuladan bir Milky Way çıkardım. Bu tür savaşlar anında şeker ve kalori gerektiriyordu. Çikolatayı neredeyse ağzıma tıktırırken cep telefonumu açtım. Lara'dan cevapsız bir arama vardı.

İkinci çikolatayı da yiyip Tucson'a dönmek üzere I-10 yoluna çıktığımda onu tekrar aradım.

"Yo," dedim.

"Hey. Montgomery işini bitirdin mi?" "Evet."

"Ayakkabı gerçekten ele geçirilmiş miydi?" "Evet."

"Huh. Kim bilebilirdi ki? Bu da biraz komik. Bilirsiniz, kayıp ruhlar ve ayakkabı tabanları gibi..."

"Kötü, çok kötü," diye onu azarladım. Lara çok iyi bir sekreter olabilirdi,

Ama katlanabileceğim çok fazla şey yoktu. "Ee, ne oldu? Yoksa sadece kontrol mü ediyordun?"

"Hayır. Sadece tuhaf bir iş teklifi aldım. Adamın biri, açıkçası biraz şizofren olduğunu düşünmüştüm. Ama kız kardeşinin periler, yani soylular tarafından kaçırıldığını iddia ediyor. Gidip onu getirmeni istiyor."

Bunun üzerine sessizliğe gömüldüm, otoyola ve önümdeki masmavi gökyüzüne bakıyordum ama ikisini de bilinçli olarak göremiyordum. İçimdeki mantıklı bir parça az önce söylediklerini değerlendirmeye çalıştı. Bu tür bir istekle çok sık karşılaşmazdım. Tamam, asla. Böyle bir geri çağırma işlemi fiziksel olarak Öteki Dünya'ya geçmemi gerektiriyordu. "Bunu gerçekten yapmıyorum."

"Ben de ona öyle söyledim." Ama Lara'nın sesinde bir belirsizlik vardı. "Pekâlâ. Bana söylemediğin şey ne?"

"Hiçbir şey, sanırım. Bilmiyorum. Sadece ... neredeyse bir buçuk yıldır kayıp olduğunu söyledi. Kaybolduğunda on dört yaşındaymış."

Bunun üzerine midem biraz bulandı. Tanrım. Bu kadar genç biri için ne korkunç bir kader. Bu, Keres'in bana yaptığı müstehcen yorumları önemsiz hale getirdi.

"Sesi oldukça çılgınca geliyordu."

"Kızın gerçekten kaçırıldığına dair kanıtı var mı?"

"Bilmiyorum. Bu konuya girmezdi. Biraz paranoyaktı. Telefonunun dinlendiğini düşünüyor gibiydi."

Buna güldüm. "Kim tarafından? Soylular mı?" "Soylular", batı kültürünün çoğunun peri ya da sidhe olarak adlandırdığı varlıklara verdiğim isimdi. Tıpkı insanlara benziyorlardı ama teknoloji yerine büyüü benimsemişlerdi. "Peri" kelimesini aşağılayıcı bir terim olarak görüyorlardı, ben de buna saygı duyarak eski İngiliz köylülerinin kullandığı terimi kullandım. *Soylular*. İyi halk. İyi komşular. En iyi ihtimalle şüpheli bir tanımlama. Soylular aslında "parlayanlar" terimini tercih ederdi ama bu çok aptalcaydı. Ben olsam onlara o kadar itibar etmezdim.

"Bilmiyorum," dedi Lara bana. "Dediğim gibi, biraz şizofren gibi görünüyordu."

Telefonu elimde tutarken ve sol şeritte kırk beşle giden bir arabayı geçerken sessizlik çöktü.

"Eugenie! Bunu yapmayı gerçekten düşünmüyorsun."

"On dört, ha?"

"Her zaman bunun tehlikeli olduğunu söylerdin." "Ergenlik mi?"

"Kes şunu. Ne demek istediğimi biliyorsun. Karşıya geçmek." "Evet. Ne demek istediğini anlıyorum."

Tehlikeliydi, çok tehlikeliydi. Ruh formunda seyahat etmek yine de öldürülmenize neden olabilirdi ama dünyaya bağlı bedeninize geri kaçma şansınız daha yüksekti. Kendi bedeninizi ele geçirdiğinizde tüm kurallar değişirdi.

"Bu çılgınlık."

"Ayarla," dedim ona. "Onunla konuşmaktan zarar gelmez."

İtirazlarını bastırmak için dudağını ısırıldığını görür gibiydim. Ama o anda

Günün sonunda maaş çeklerini imzalayan bendim ve o da buna saygı duyuyordu. Birkaç dakika sonra, sessizliği birkaç başka iş hakkında bilgi vererek doldurdu ve sonra daha sıradan konulara geçti: Macy's'deki bir satış, arabasındaki gizemli bir çizik

Lara'nın neşeli dedikodularında beni her zaman gülümseten bir şeyler vardı ama aynı zamanda sosyal ilişkilerimin çoğunun hiç görmediğim biri aracılığıyla gerçekleşmesi de beni rahatsız ediyordu. Son zamanlarda yüz yüze etkileşimlerimin çoğu ruhlardan ve soylulardan geliyordu.

Eve geldiğimde akşam yemeği vakti geçmişti ve ev arkadaşım Tim muhtemelen bir şiir dinletisi için dışarıda görünüyordu. Polonya kökenli olmasına rağmen, genler ona açıklanamaz bir şekilde güçlü bir Kızılderili görünümü vermişti. Aslında, bazı yerlilerden daha Kızılderili görünüyordu. Şöhret iddiasının bu olduğuna karar veren Tim, saçlarını uzatmış ve "Timothy Red Horse" adını almıştı. Hayatını yerel batakhanelerde sahte Kızılderili şiirleri okuyarak ve saf turist kadınlara "halkım" ve "Büyük Ruh" gibi ifadeleri çokça kullanarak kur yaparak kazanıyordu. En hafif tabirle aşağılık bir şeydi ama sık sık birileriyle yatmasını sağlıyordu. Çok para getirmiyordu, bu yüzden ev işi ve temizlik karşılığında benimle yaşamasına izin verdim. Bana kalırsa oldukça iyi bir anlaşmaydı. Bütün gün ölümsüzlerle savaştıktan sonra küveti ovmak bana biraz fazla gelmişti.

Atletlerimi ovmak ne yazık ki kendi başıma yapmam gereken bir işti. Keres kanı leke bırakabilir.

Akşam yemeğimi yedikten sonra soyundum ve uzun bir süre saunamda oturdum. Dağ eteklerindeki küçük evimle ilgili pek çok şeyi seviyordum ama sauna en sevdiklerimden biriydi. Çölde biraz anlamsız görünebilirdi ama Arizona'da çoğunlukla kuru bir kalp vardı ve ben nemin tenimde yarattığı hissi seviyordum. Ahşap duvara yaslandım ve terleyerek stres atma hissini tadını çıkardım. Vücudum ağrıyordu -bazı yerlerim diğerlerinden daha şiddetliydi- ve sıcaklık bazı kaslarımın gevşemesini sağladı.

Yalnızlık da beni rahatlatıyordu. Ne kadar acınası olsa da, sosyal bir hayatımın olmamasının suçlusu muhtemelen kendimden başkası değildi. Yalnız başıma çok zaman geçiriyordum ve buna aldırmıyordum. Üvey babam Roland beni ilk kez şaman olarak eğittiğinde, bana pek çok kültürde şamanların normal toplumun dışında yaşadığını söylemişti. O zamanlar ortaokulda olduğum için bu fikir bana çılgınca gelmişti ama şimdi büyüdüğüm için daha mantıklı geliyordu.

Tam bir insan düşmanı değildim ama diğer insanlarla etkileşim kurmakta zorlandığımı fark ettim. Grupların önünde konuşmak cinayet gibiydi. Bire bir konuşmak bile rahatsız ediciydi. Anlatacak evcil hayvanım ya da çocuğum yoktu ve Las Cruces'teki olay gibi şeylerden de tam olarak bahsedemiyordum. *Evet, uzun bir gün geçirdim. Dört saat araba kullandım, eski bir şeytanla savaştım. Birkaç kurşun ve bıçak yarasından sonra onu yok ettim ve ölüm dünyasına gönderdim. Tanrım, yemin ederim bu saçmalık için yeterince para almıyorum,*

Biliyor musun? Kibarca gülün.

Saunadan çıktığımda Lara'dan bir mesaj daha aldım, perişan haldeki kardeşiyle randevunun yarın için ayarlandığını söylüyordu. Ajandama bir not düştüm, duş aldım ve odama çekilip siyah ipek pijamalarımı giydim. Nedeni ne olursa olsun, güzel pijamalar kirlı ve kanlı bir yaşam tarzında kendime izin verdiğim tek hoşgörüydü. Bu gecenin seçiminde ciddi göğüs dekoltesi gösteren bir cami üst vardı, eğer biri görseydi. Tim'in yanında hep eski püskü bir bornoz giyerdim.

Masamda otururken, yeni aldığım bir yapbozun içini boşalttım. Sırtında bir iplik yumağı tutan bir kedi yavrusunu tasvir ediyordu. Yapbozlara olan sevgim tuhaflik konusunda pijama olayıyla aynı sırada yer alıyordu ama zihnimi rahatlatıyorlardı. Belki de bu kadar somut olmalarından kaynaklanıyordu. Parçaları elinizde tutabilir ve genellikle çalıştığım somut olmayan şeylerin aksine onları birbirine uydurabilirdiniz.

Ellerim parçaları hareket ettirirken, Keres'in adımı bildiği bilgisinin üzerinde dönüp durdum. Bu ne anlama geliyordu? Öteki Dünya'da pek çok düşman edinmişim. Beni kişisel olarak takip edebilecekleri düşüncesi hoşuma gitmiyordu. Odile olarak kalmayı tercih ettim. Anonim. Güvende. Bu konuda endişelenmenin pek bir anlamı yok sanırım. Keres ölmüştü. Masal anlatmayacaktı.

İki saat sonra bulmacayı bitirdim ve hayranlıkla inceledim. Yavru kedinin kahverengi tekir kürkü vardı, gözleri neredeyse masmavi bir maviydi. İplik kırmızıydı. Dijital fotoğraf makinemi çıkardım, bir fotoğraf çektim ve sonra yapbozu parçalayıp kutusuna geri attım. Kolay gelsin, kolay gitsin.

Esneyerek yatağa girdim. Tim bugün çamaşır yıkamıştı; çarşaf lar gevrek ve temizdi. Yeni çarşaf kokusu gibisi yoktu. Ancak tüm yorgunluğuma rağmen uyuyamadım. Bu hayatın ironilerinden biriydi. Uyanıkken, bir parmak şıklatmasıyla transa geçebilirdim. Ruhum bedenimi terk edip başka dünyalara seyahat edebilirdi. Ama nedense uyku bir türlü gelmiyordu. Doktorlar bir dizi sakinleştirici önermişti ama onları kullanmaktan nefret ediyordum. Uyuşturucu ve alkol ruhu bu dünyaya bağlıyordu ve ara sıra kendimi kaptırsam da, genellikle bir an önce kendimden geçmeye hazır olmayı seviyordum.

Bu gece uykusuzluğumun genç bir kızla ilgili olduğundan şüpheleniyordum. Ama hayır. Bunu düşünemezdim. Henüz düşünemezdim. Kardeşiyle konuşana kadar olmaz.

İç çekerek, düşünecek başka bir şeye ihtiyaç duyarak yuvarlandım ve tavana, karanlıkta parlayan plastik yıldızlara baktım. Diğer pek çok huzursuz gecede yaptığım gibi onları saymaya başladım. Tam otuz üç tane vardı, tıpkı geçen seferki gibi. Yine de kontrol etmekten zarar gelmezdi.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ZEBRA KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp.

119 West 40th Street

New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2008 Richelle Mead

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Eğer bu kitabı kapaksız olarak satın aldıysanız, bu kitabın çalıntı olduğunu bilmelisiniz. Yayıncıya "satılmamış ve imha edilmiş" olarak bildirilmiştir ve ne Yazar ne de Yayıncı bu "soyulmuş kitap" için herhangi bir ödeme almamıştır.

Zebra ve Z logosu Reg. ABD Pat. & TM Off.

ISBN: 978-0-8217-8078-7